

ΙΩΑΝΝΟΥ Θ. ΡΩΣΣΗ Δ.Φ.

π. ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΥ

ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΦΑΙΔΩΝ

ΣΧΟΛΙΚΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΑΣ ΤΗΣ Η^η ΤΑΞΕΩΣ
ΤΩΝ ΟΚΤΑΤΑΞΙΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΟΝ
ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΟΥ Ο.Ε.Σ.Β.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ—ΚΕΙΜΕΝΟΝ—ΚΑΤΑ ΛΕΞΙΝ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ—
ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΑ — ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΑ — ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΙΣ ΠΡΟΤΑΣΕΩΝ—
ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΑ — ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ—ΑΙΣΘΗΤΙΚΑ — ΝΟΗΜΑ —
ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ — ΕΠΙΓΡΑΦΗ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΝΕΩΤΑΤΗ
ΑΝΑΘΕΩΡΗΜΕΝΗ ΥΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ι. ΡΩΣΣΗΣ ο.ε.",
ΝΙΚΟΛ. Ι. ΡΩΣΣΗ-ΣΟΦ. Ι. ΡΩΣΣΗ-ΕΥΘ. Δ. ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΥ
ΟΔΟΣ ΦΙΛΟΘΕΗΣ ΚΑΙ ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ - ΤΗΛ. 36.584 - ΑΘΗΝΑΙ

ΙΩΑΝΝΟΥ Θ. ΡΩΣΣΗ Δ.Φ.

π. ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΥ

42037

ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΦΑΙΔΩΝ

ΣΧΟΛΙΚΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΑΣ ΤΗΣ Η' ΤΑΞΕΩΣ
ΤΩΝ ΟΚΤΑΤΑΞΙΩΝ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ ΚΑΤΑ ΤΟ ΕΓΚΕΚΡΙΜΕΝΟΝ
ΒΙΒΛΙΟΝ ΤΟΥ Ο.Ε.Σ.Β.

ΕΙΣΑΓΩΓΗ—ΚΕΙΜΕΝΟΝ—ΚΑΤΑ ΛΕΞΙΝ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ—
ΕΡΜΗΝΕΥΤΙΚΑ — ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΑ — ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΙΣ ΠΡΟΤΑΣΕΩΝ—
ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΑ — ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ—ΑΙΣΘΗΤΙΚΑ — ΝΟΗΜΑ —
ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ — ΕΠΙΓΡΑΦΗ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΝΕΩΤΑΤΗ
ΑΝΑΘΕΩΡΗΜΕΝΗ ΥΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ

ΒΙΒΛΙΟΠΟΔΟΥΛΟΣ
Αγορά και Βιβλίον
Βιβλίον, παντός είδους
Οδος Φιλονος (Εγανη Τοχυδεομείου)
ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

ΕΚΔΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ "ΝΙΚΟΛΑΟΣ Ι. ΡΩΣΣΗΣ Ο.Ε.",
ΝΙΚΟΛ. Ι. ΡΩΣΣΗ-ΣΟΦ. Ι. ΡΩΣΣΗ-ΕΥΘ. Δ. ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΛΟΥ
ΟΔΟΣ ΦΙΛΟΘΕΗΣ ΚΑΙ ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ - ΤΗΛ. 36.584 - ΑΘΗΝΑΙ

Πᾶν γνήσιον ἀγαίτευπον φέρει τὴν κάτωθι ὑπογραφὴν τοῦ συγγραφέως καὶ τὴν αφραγῆδα τοῦ Ἑκδοτικοῦ Οἴκου.

O. E.

Γεώργιος Λαζαρίδης

P. 17 + 19

ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΦΑΙΔΩΝ

Ἡ ΠΕΡΙ ΨΥΧΗΣ

ΥΠΟΘΕΣΙΣ

Ο Φαίδων καὶ τὸ Συμπέσιον ἀποτελοῦν τὰ ὄψηλότερα καλλιτεχνικά δημοιουργήματα καὶ τὰ ὀραιότερα κηρδύματα τῆς φιλοσοφικῆς σκέψεως τοῦ ὀρίμου πλέον πιευματικῶς Πλάτωνος μετά τὴν ἐπιστροφὴν του ἀπὸ τὸ ταξίδιον τῆς Μεσογείου (387 π.Χ.), δηλ. κατά τὸ 386—385 π.Χ.

Εἰς τὸ δεσμωτήριον δὲ Σωκράτης δέχεται (εἰς τὸν Φαιδωνα) τοὺς πιστοὺς του φίλους κατά τὰς ἐπιθανατίους στιγμάς, οἱ δοποὶ συγκεντρωμένοι γύρω ἀπὸ τὸν διδάσκαλον συγκρατοῦν τὸν πόνον των, διότι μία μεγάλη πηγὴ τῆς ἀνθρωπίνης σοφίας θὰ σταματήσῃ ἀδίκως ἐντὸς δόλιγου. Ο Σωκράτης ἀντιτάσσει εἰς τοὺς θρήνους τὴν ἀξιοπρέπειαν, εἰς τὴν ἀδίκιαν τὴν πνευματικὴν του ὀντωτερότητα, καὶ εἰς τὸν φόβον διὰ τὴν μετὰ θάνατον ἀνυπαρξίαν ἀντιπαρατάσσει τὴν θεωρίαν του, διὰ τὸ θάνατος εἶναι ἀπολύτρωσις ἐκ τῶν δεινῶν τοῦ κόσμου καὶ ἀνοδος πρὸς τὰς πηγὰς τῆς θείας σοφίας. Υπάρχει λοιπὸν ψυχὴ μετὰ θάνατον καὶ πῶς εἶναι δυνατόν νὰ λάβωμεν γνῶσιν αὐτοῦ; Καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ποῖος πρέπει νὰ εἶναι δὲ ἀνθρώπινος βίος; Ιδού τὸ πρόβλημα τὸ δοποὶ ἐπιχειρεῖ νὰ λύσῃ δὲ Πλάτων διὰ τῆς φιλοσοφίας του εἰς τὸν Φαιδωνα. Προσπαθεῖ ἐκ τοῦ θνητοῦ νὰ ἔξαγαγῃ τὸ ἀθάνατον.

ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ

ΕΧΕΚΡΑΤΗΣ. Πολίτης ἁκ' Φλειούντος (περιοχὴ Σικυδνος) ὅπου εἶχε σχηματισθῆ ὅμας Πυθαγορείων.

ΦΑΙΔΩΝ. Ἡλείος εὐγενῆς, στενὸς φίλος καὶ θαυμαστῆς τοῦ Σωκράτους. ΑΠΟΛΛΟΔΩΡΟΣ. Φαληρέας, γνωστὸς διὰ τὴν ἀφοσίωσιν του πρὸς τὸν Σωκράτη.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ. (469—399 π. Χ.)

ΚΕΒΗΣ. Θηβαῖος Πυθαγόρειος,

ΣΙΜΜΙΑΣ. Θηβαῖος Πυθαγόρειος.

ΚΡΙΤΩΝ. Πιστὸς μαθητῆς τοῦ Σωκράτους.

Ο ΤΩΝ ΕΝΔΕΚΑ ΥΠΗΡΕΤΗΣ.

ΜΕΡΗ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ

Κεφ. 1—4 Πρόλογος.

Κεφ. 5—13 Πλοκὴ τοῦ διαλόγου. Μέρος Α'.

Κεφ. 14—34 Μέρος Β'. Ἀποδείξεις τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς.

Κεφ. 35—63 Συνέχεια τῶν „ἀποδείξεων.

Κεφ. 64—67 Ἐπίλογος.

ΣΧΟΛΙΚΗ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΣ

ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΦΑΙΔΩΝ Ἡ ΠΕΡΙ ΨΥΧΗΣ

Α'. ΠΡΟΛΟΓΟΣ

(Κεφ. 1—4)

Ι. ΕΧΕΚΡΑΤΗΣ. Αὐτός, ὁ Φαιδων, παραγένου Σωκράτει ἐκείνη τῇ ἡμέρᾳ, ἢ τὸ φάρμακον ἔωιεν ἐν τῷ δεσμῷ μωτηρίῳ, ἢ ἄλλου του ἥκουσας;

ΦΑΙΔΩΝ. Αὐτός, ὁ Ἐχέκρατες.

ΕΧ. Τι οὖν δὴ ἔστιν ὅταν εἰπεν δ' ἀνήρ πρὸ τοῦ θανάτου; Καὶ πῶς ἐτελεότα; Ἡδέως γάρ δὲ ἔνδικος μι-

καὶ γάρ οὗτε τῶν πολιτῶν Φλειασίων οὐδεὶς πάνυ τι ἐπιχωριάζει τὰ νῦν Ἀθήναζε,

οὕτε τις ξένος ἀφίκεται χρόνου συχνοῦ ἐκεῖθεν, δοτις δὲ ἡμῖν σαφές τι ἀγγεῖλαι οἶδες τ' ἣν περὶ τούτων,

πλήν γε δὴ διτι τὸ φάρμακον πιῶν ἀποθάνοι·

τῶν δὲ ἄλλων οὐδὲν εἶχε φράζειν.

ΦΑΙΔ. Οὐδέ τὰ περὶ τῆς δίκης ἄρα ἐπύθεσθε, δὸν τρόπον ἔγενετο;

ΕΧ. Ναί, ταῦτα μὲν ἡμῖν ἤγγειλέ τις, καὶ θεαμάζομέν γε, δτι πάλαι γενομένης αὐτῆς

I. ΕΧ. Σὺ δὲ Ἰδιος, Φαίδων, εὑρέθης πλησίον τοῦ Σωκράτους κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὅποιαν ἔπιε τὸ δηλητήριον ἐντὸς τῆς φυλακῆς ἢ ἥκουσες ἀπὸ κανέναν ἄλλον;

ΦΑΙΔ. Ἐγὼ δὲ Ἰδιος, Ἐχέκρατη.

ΕΧ. Τι εἰναι λοιπὸν αὐτά, τὰ δημια εἰπεν δὲ ἀνήρ πρὸ τοῦ θανάτου; Καὶ ποιον ἦτο τὸ τέλος του;

Διότι ἔγω εὔχαριστως ἥθελον ἀκούσει·

καθ' ὃσον μάλιστα κανεὶς οὕτε ἀπὸ τοὺς Φλειασίους συμπολίτας μου πηγαίνει καὶ παραμένει τώρα εἰς Ἀθήνας,

οὕτε κανεὶς ξένος ἔχει ἔλθει ἀπὸ πολὺν καιρὸν ἀπὸ ἐκεῖ, δὲ ὅποιος δὲν ἦτο εἰς θέσιν νὰ μᾶς δώσῃ σαφεῖς πληροφορίας περὶ αὐτῶν, ἐκτὸς βέβαια, ως εἶναι γνωστόν, (ἐνός, δὲ ὅποιος ἥλθε καὶ ἀνήγγειλεν) δτι, ἀφοῦ ἔπιε τὸ δηλητήριον, ἀπέθανε·

ἐκ τῶν δὲ ἄλλων δὲ τίπατε δὲν ἡμποροῦσες νὰ λέγῃ.

ΦΑΙΔ. Δέν ἐπληροφορήθητε λοιπὸν οὕτε πῶς διεξήχθη ἡ δίκη;

ΕΧ. Ναί, αὐτά βέβαια μᾶς ἀνήγγειλε κάποιος, καὶ πράγματι παραξενεύσμεθα, διότι, καίτοι ἡ δίκη διεξήχθη πρὸ πολλοῦ,

πολλῷ ὅστερον φαίνεται ἀπαθανάτῳ.

Τί οὖν ἦν τοῦτο, ὁ Φαίδων;
ΦΑΙΔ. Τόχη τις αὐτῷ, ὁ Ἐχέκρατες, συνέβη·
ἔτυχε γὰρ τῇ προτεραιᾳ τῆς δικῆς ἢ πρόμνῃ ἔστεμμένη τοῦ πλοίου, ὁ εἰς Δῆλον Ἀθηναῖοι πέμπουσι.

ΕΧ. Τοῦτο δέ δὴ τὶ ἐστιν;

φαίνεται, ὅτι ἀπέθανε πολὺ ἀργότερα.

Πῶς λοιπὸν συνέβη αὐτῷ, Φαίδων; ΦΑΙΔ. Κάποια τυχαία σύμπτωσις συνέβη εἰς αὐτόν, Ἐχέκρατη· συνέβη δηλ. κατὰ τὴν προηγουμένην τῆς δίκης νὰ ἔχῃ στεφανωθῆ ἢ πρόμνη τοῦ πλοίου, τὸ δόποιον οἱ Ἀθηναῖοι συνηθίζουν νὰ στέλλουν εἰς τὴν Δῆλον.

ΕΧ. Καὶ τί εἶναι τέλος πάντων αὐτῶν;

τοῦτο δὲ ἔτυχε, ὅπως ἔχω εἴπει, νὰ ἔχῃ γίνει τὴν προηγουμένην ἡμέραν τῆς δίκης.

Διὰ ταῦτα καὶ πολὺς χρόνος ἐγένετο τῷ Σωκράτει ἐν τῷ δεσμωτηρῷ διὰ μεταξὺ τῆς δίκης τε καὶ τοῦ θανάτου.

Ἐρμηνευτικά. Παραγίγγομαι=παρευρίσκομαι. ἥδειστα=εὐχαρίστως. οὗδεις πάντων τι=οὐδεὶς ἀπολύτως. ἐπιχωριάζω=πηγαίνω καὶ παραμένω. οἶδεις τ' εἰμι=δύναμαι, είμαι εἰς θέσιν. πυνθάνομαι=πληροφοροῦμαι. τύχη=τυχαῖον γεγονός. δις =πετά=14. οἰχομαι=ἔχω ἀπέλθει. ἀπάγω=ἀποστέλλω εἰς ὄφριλήν. καθαρεύω=είμαι καθαρός; ἀγνός. ἀπολαμβάνω=ἀποκλείω, ἐμποδίζω.

Γραμματικά. παρεγίνου=μ. ἀορ. β' τοῦ παραγίγνομοις. ὅ=δος. ἀναφ. ἀντ. δε=η=δ. ξπιεγ=ἀορ. β' τοῦ πίνω. τον=γεν. ἀορ. ἀντων. τίς, τί. Δετα
ἡ ἀτινα=ούδ. πληθ. ἀναφ. ἀντων. δστιε=ητιε=δ, τι (ἄττα=ἀορ. ἀντων.)
ἡδέως (ἐπιρρ.). ἡδιον—ἡδιστα. ἀμενσαμι=θνεργ. ἀορ. α' εὐκτ. τοῦ ὁ. ἀκονώ.
Ἄθήναξ=τοπικὸν ἐπιρρ. εἰς τόπον κίνησιν ('Ἄθήνησι=ἐκ τόπῳ στάσις, 'Α-
θήνηθεν ἀπὸ τόπου κίνησιν). ἀφίκται=παρακ. τοῦ ὁ. ἀφικνέομαι=σύμαι,
οἴδε τε εἰμι, (οἴδε τ' ἡν, οἴδε τ' ἔσομαι, οἴδε τ' ἐγενόμην, οἴδε τε γέγονα,
οἴδε τ' ἐγεγόνειν) περὶ φρ. ἀγγεῖλαι=ἀπαρ. ἐνερ. α' τοῦ ἀγγέλω. ἀποθάνετο=έ-
νερο. ἀορ. β' εὐκτ. τοῦ ρ. ἀποθνήσκω. Ἐπινθεσθε=μ. ἀορ. β' δριστ. τοῦ
ρ. πυνθάνομαι. ἥγγειλε=ένερο. ἀορ. α' τοῦ ρ ἀγγέλω. ἀποθανών=μετ. ἐνεργ.
ἀορ. β' τοῦ ρ. ἀποθνήσκω. δστεμμένη=μετοχ. παθ. παρακ. τοῦ ρ στέφομαι.
φχετο=παράτ. τοῦ οίχομαι (ὁ ἐνεστ. ἔχει σημασίαν παρακ., δ παράτ. σημα-
σίαν διο. η ὑπεροπιντ.). εῆδαντο=η. ἀορ. α' τοῦ εῆχομαι. σωθεῖεν=εὐκτ. παθ.

τυπ. μηδενικόν. Λεπτότερα τούτα ταῦτα τοις παραπάνω παραπομπαῖς, εἰς περιεργής
δικης=ὑποκ. (άττ. συν.). ταῦτα—οὐδὲν=άντικ. τοῦ ἥγγειλε. δτε.. φαίνεται=αίτιολ. ἔξαρτωμ. ἐκ ψυχ. πάθους. γενομένης=ένδ. μετοχ. ἀποθανών=κατηγ.
μετκ. ἐκ τοῦ φαίνεται. τί=κατηγ. τοῦ τοῦτο=ὑποκ. τοῦ ἡν. δστεμμένη=κατηγ.μετκ. ἐκ τοῦ ἔτυχε. τὸ πλοῖον=κατηγ. ἄγων=κατηγ. μετοχ. ἐκ τοῦ φχετο.
ἔτους=γεν. χρον. εἰς σωθεῖεν (όποδ).—εῆδαντο (άποδ). ύπον. λόγ. γ' είδος
τῷ θεῷ=δοτ. χαριστ. θεωρίαγ=άντικ. ἀρξανται. αὐτοῦδ=δοτ. κτητ. κα-
θαρεύειν=ἀποκτεινύναι=ὑποκ. τοῦ νόμος ἔστιν. τὴν πόλιν=ὑποκ. τῶν
ἀπαρεμ. ἀπολαβόντες=κατηγ. μετκ. ἐκ τοῦ τύχωσεν. αὐτοὺς=άντικ. τοῦ
ἀπολαμβάνεταις. ἀρχή=κατηγ. θεωρίας=γεν. ύποκ. τὴν πρόμναν=άντικ.
τοῦ πλοίου=γεν. κτητ. γεγονός=κατηγ. μετοχ. ἐκ τοῦ ἔτυχεν. τοῦτο=ὑποκ.
διὰ ταῦτα=άναγ. αλτ. Σωμράτει=δοτ. προσωπ. ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ=
έμπρ. προσδ. στάσιν.

Πραγματικά. 'Ο Φαίδων είναι διάλογος μεταξύ Φαίδωνος και Ἐχεκρά-
τονος ἀναφερόμενος εἰς τὴν ουζήτησιν τὴν γενομένην μεταξὺ Σωκράτους και
τῶν φίλων του κατὰ τὴν ἡμέραν του θανάτου του ἐντός τοῦ δεσμωτηρίου
περὶ ἀθανασίας τῆς ψυχῆς.—'Ἐχεμέράτης κατήγετο ἐκ τοῦ Φλαισιούντος (σήμε-
ρον Ραχιώτισσα) καιμένου παρὰ τὴν Ναμέαν εἰς τὰ σύνορα 'Αργολίδος και
Σικυώνας. 'Ο Ἐχεμέράτης ήτο Πυθαγ. φιλόσοφος και μέλος τῆς φιλοσοφικῆς
Πυθαγορείου διάδος, ητις ίδρυθη ὑπὸ τοῦ Τεραντίνου Σεντρέτον. Φαίδων'
Ἡλείος ενγενῆς πασίγνωστος ἐκ τοῦ διαλόγου αὐτοῦ. Λέγεται, διὶς συνελή-
ψθη ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν αἰχμάλωτος κατὰ τὸν πόλεμον ἐναντίον τῆς πατρί-
δος του και ἐπωλήθη ὑπὸ αὐτῶν ὁς δοῦλος 18 ἔτῶν εἰς τὰς Ἀθήνας. Λόγῳ
τῆς εὐφυΐας του δ Σωκράτης παρεκάλεσε πλούσιον φίλον του νὰ τὸν ἔκα-
γοράσῃ. 'Απὸ τότε δ Φαίδων ἔγινε πιστὸς φίλος τοῦ Σωκράτους. Μετὰ τὸν
θάνατον τοῦ Σωκράτους λέγεται, διὶς ίδρυσε εἰς Ἡλείαν σχολὴν και ἐδίδα-
σκε φιλοσοφίαν. Φάρμακον κείται τὸ γένος ἀντὶ τοῦ είδους (κώνιον) ἀντὶ
(δηλητήριον) φάρμακον. δεσμοτηρεῖφ' ἡ Φυλακὴ ὀνομάζετο κατὰ διαφόρους
τρόπους. Εἰς Βοιωτίαν ὀνομάζετο ἀγακητον, εἰς τὴν Κύρδον κέραμος, εἰς
τὴν Σάμον πορφύρα (carter) και εἰς Ἀθήνας δεσμοτήρειον και κατόπιν οἰκημα.
Είναι δὲ πρὸς τιμὴν τῶν Ἀθηναίων τὸ διὶς αἱ ἐκτελέσεις ἔγινοντο ἐντὸς τῆς
φυλακῆς και δηδικοσίᾳ και μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ὥλου. Φλεγιάσιος ἐκ
τοῦ Φλιοῦς ἀπὸ τοῦ Φλιαρτος υἱοῦ τοῦ Διονύσου.—'Επιγωραζεῖ^{το} Φλεγιάσιος
ἐποχῆς τοῦ ἔτους δέν ὑπῆρχε ἐπιμέια μεταξὺ Ἀθηνῶν και Φλεγιάσιος.
φάρμακον πιὼν ἀποθάνει^{το} λέγεται διὶς ὁ θηραμένης τῶν 30 τυράννων ἢτο
ὁ εἰσηγητὴς τῆς διὰ χωνείου θανατικῆς ποινῆς. 'Ητο δὲ τὸ κάνωνιον φυτε-
κόν δηλητήριον τοῦ ὥλου τὰ σπέρματα ἀπεκηραίνοντο και τοιβόρενα διε-
λύνετο ἐντὸς ὅδατος.—πολλῷ ὑστερεον^{το} ἀπὸ τῆς δίκης μέχει τοῦ θανάτου
παρῆλθον 30 ἡμέραι.—εστεμένη^{το} διὰ κλάδου δάφνης, λεσοῦ τοῦ 'Απόλλωνος.
τοῦ πλοίου^{το} ὀνομάζετο τὸ πλοῖον Ἄγλιας και τὸ διεφύλαττον οἱ 'Αθηναῖοι
μέχρι τῶν χρόνων τοῦ Δημητρίου τοῦ Φαληρέως ἀφαιροῦντες τὰ καλαί^{το}
ἕντα και θετούντες νέα λεζχαδά. Διὰ τοῦτο πολλοὶ ἡγειραν ζήτημα, ἵν είναι
τὸ αὐτὸν ἡ ἄλλο πλοῖον οἱ 'Αθηναῖοι είχον τὴν Ηάρα-
λεον και τὴν Σαλαμίνιαν. Θησέως υἱὸς τοῦ Αιγέως. Κατὰ τὸν μῆνον, δὲ Μί-
νως, δ βασιλεὺς τῆς Κνωσσοῦ ἐκδικούμενος τὸν θάνατον τοῦ υἱοῦ τοῦ
Ἀνδρόγεω φονευθέντος διὰ της Αιτικῆς ύπεκρέωσε τοὺς 'Αθηναίονς νὰ στέλλουν
κατ^τ ἔτος διὰ τοῦ Μινωαράρου 7 νέους και 7 παρθένους. 'Ητο δὲ ὁ
Μινώταυρος τέρας ἐντὸς τοῦ Λαβυρίνθου, ὑπογείου σπηλαίου, διαιτώμανον.
Κατὰ τὴν τρίτην ἀποστολὴν ἔλαβε μέρος και δ Θησέος, δστις τῇ βοηθείᾳ
τοῦ μίτου τῆς 'Αριάδνης, θυγατρὸς τοῦ Μίνως, κατώρθωσε νὰ φονεύσῃ
τὸν Μινώταυρον και οὕτω διώσεις τοὺς νέους και δ ἴδιος ἐσώθη. Πρὸς τη-
μήν τοῦ γεγονότος αὐτοῦ ίδρυθησαν τὰ Ἄγλια πρὸς τιμὴν τοῦ ἐν Δήλῳ γεν-
νηθέντος 'Απόλλωνος, κατὰ τὰ δύοια οἱ 'Αθηναῖοι εστέλλον τὴν ἀγλαΐαδα
(ναῦν) ἐπὶ τῆς ὁποίας ἐπέβαινε ἐπίσημος Θησκευτικὴ ἀντιπροσωπεία τῆς
πόλεως (θεωρία).—Ἐδειγοτ^{το} 'Η εὐχὴ ἔγινε ἐν ἀελφινίῳ, διὰρ ἡτο ναὸς τοῦ
'Απόλλωνος και δικαστήριον. Τὰ Ἄγλια ἐτελοῦντο τὴν ἐβδόμην ἡμέραν τοῦ
μηνὸς Θεργηλιῶνος (Μάϊος—Ιούνιος) και κατὰ τὴν αὐτὴν ἡμέραν οἱ Ηλι-
τωνικοὶ ἐτέλουν τὴν ἑορτὴν τοῦ συγγραφέως, τὸν ὄποιον ἐθεωροῦν υἱὸν τοῦ
Φοίβου.—Ιερεὺς τοῦ 'Απόλλωνος^{το} διὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ 'Απόλλωνος, τοῦ
ὑποίου τὴν εὔνοιαν είχεν δ Σωκράτης, ἡμποδίσθη ἡ θανατικὴ ἐκτελέσεις τοῦ
φιλοσόφου. Τὸ μαντεῖον τοῦ 'Απόλλωνος εἶχε κηρυγμένη^{το} τὸν Σωκράτη τὸν
φιλοσόφατον πάντων και δι^{το} αὐτὸς δ φιλόσοφος ἐκοίνησεν ὑμνον εἰς τὸν 'Απόλ-
λωνα.

Αισθητικά. 'Ο Φαίδων διπλως και τὸ Συμπέδοντο τοῦ Πλάτωνος είναι τὰ
δύο ἔργα, τὰ ὁποια ἀποτελοῦν τὴν κυριωτέραν βάσιν τῆς Πλατονικῆς φι-
λοσοφίας.—'Ο Φαίδων ἀποδεικνύει τὴν πνευματικὴν ὡριμότητα τοῦ φιλοσό-
φου και ἐγράψη μετὰ τὸ 388 π. Χ. μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν του ἐκ τοῦ ταξιδίου

του ἀνά τὴν Αἴγυπτον. Βαθυτάτην ἐντύπωσιγ ἐπροξένησεν εἰς τὸν φιλόσο-
φον ἡ γνωφιμία μὲν τὸν ἀρχαῖον πολιτισμὸν τῶν χωρῶν αὐτῶν. Εἰς τὴν Κυ-
και Σικελίαν ἐμελέτησε τὰ περὶ τῆς ψυχῆς δόγματα τῶν Ὀφικῶν καὶ Πυ-
θαγορείων. Ὁ Φαΐδων εἶναι προϊὸν τῆς διανοίας ἔκεινης, ἡτις ἡγεμονεύει
εἰς τὸ βασιλεῖον τῶν Ἰδεῶν, δους ἡ ἀλήθεια εὑρίσκεται δχι εἰς τὴν ὑλὴν
ἀλλὰ εἰς τὰς Ιδέας. Ὁ διάλογος μὲν ἀριστοτεχνικὴν δεξιότητα διαμορφώθεις
ὑπὸ τοῦ μεγάλου φιλοσόφου καὶ καλλιτέχνου ἰσακόπευε νὰ δημιουργήσῃ
τὴν ἀναγκαῖαν δραστικὴν ἀτμόσφαιραν κατὰ τὴν τελευταῖαν ἡμέραν τοῦ
θανάτου τοῦ διδασκάλου. Ὁ Πλάτων δριοτα πονεύεται αὐτόπτην μάρτυρα
τῶν τελευταίων στιγμῶν τοῦ Σωκράτους, τὸν Φαΐδωνα, ίνα προσβλήνου
δημοριστον τὸ ἐνδιαφέρον τῶν ἀναγνωστῶν, ἐπίσης καλλιτεχνικῶτα τοπο-
κατὰ σύνεσιν.

Νόημα. Ὁ Ἐγκράτης ὑποδέχεται εἰς τὸν Φλ(ε)ιοῦντα τὸν ἐξ Ἡλείας
χράτους καὶ τὸν παρακαλεῖ νὰ διηγηθῇ μεταξὺ τῶν φίλων τούς τελευταίους;
λόγους τοῦ διδασκάλου εἰς τὸ δεσμωτήριον, διέπει τίποτε δὲν ἐγγάροιζον οἱ
συμπολῖται τοῦ Φλειάσιον. Ὁ Φαΐδων ὑπάρχειστος ἀναλαμβάνε νὰ διηγη-
θῇ τὰ κατὰ τὸς τελευταίας στιγμᾶς τοῦ Σωκράτους μεօσολαβήσαντα καὶ
ἔξηγει τὴν βραδύτητα τῆς θανατικῆς ἐκτελέσεως ἀφηγούμενος τὸν μέθον,
κατὰ τὸν δόπον ὁ Θησεὺς ἔσωσε τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν ἀπὸ τὸν ἐτήσιον
φόρον τοῦ εἰματος καὶ τὴν τέλεσιν ἔσθητης πρὸς ἀνάμνησιν τοῦ γεγονότος
αὐτοῦ εἰς Δῆλον πρὸς τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἔορ-
λέσεως. Σημείον δὲ τῆς ἐνάρξεως ήτο η στέψις τῆς πρύμνης τοῦ πλοίου ὑπὸ
τοῦ ιερέως.

Περίληψις. Διάλογος μεταξὺ Ἐγκράτους καὶ Φαΐδωνος περὶ τῶν τελευ-
ταίων στιγμῶν καὶ λόγων τοῦ Σωκράτους. Ὁ μῦθος περὶ τοῦ Θησέως καὶ
ἐκτελέσεως τῆς θανατικῆς ποινῆς.

Ἐπιγραφή. Ἀφήγησις Φαΐδωνος περὶ τῶν αἰτίων τῆς βραδύτητος τῆς
θανατικῆς ἐκτελέσθως τοῦ Σωκράτους.

ΚΕΦ. 2. EX. Τι δὲ δὴ τὸν περὶ¹
αὐτὸν τὸν θάνατον δὲ Φαΐδων;

Ti ἦν τὰ λεχθέντα καὶ πραχθέντα
καὶ τίνες οἱ παραγενόμενοι τῶν
ἐπιτηδειῶν τῷ ἀνδρὶ;

"Η οὐκ εἶων οἱ ἄρχοντες παρεί-
ναι, ἀλλ' ἔρημος ἐτελεύτα φίλων;

ΦΑΙΔ. Οὐδαμῶς, ἀλλὰ παρῆσάν
τινες, καὶ πολλοὶ σε

EX. Ταῦτα δὴ πάντα προθυμή-
θητι διὸ σαφέστατα ήμεν ἀπαγ-
γεῖλαι,
εἰς μη τίς σοις ἀσχολία τυγχάνει
οὖσα.

EX. Καὶ ποῖσι λοιπὸν (εἶναι) αἱ λε-
πτομέρειαι σχετικῶς μὲν αὐτὸν τὸν
θάνατον, Φαΐδων;

Ποῖοι λόγοι ἐλέχθησαν καὶ ποῖσι
πράξεις ἐξεταλέσθησαν, καὶ ποῖοι ἐκ
τῶν πιστῶν φίλων τοῦ ἀνδρὸς πα-
ρευρέθησαν;

"Η μῆπως δέν ἐπέτρεπον οἱ ἄρχον-
τες (οἱ 11) νὰ παρευρίσκονται καὶ
ἀπέθησκε χωρὶς φίλους;

ΦΑΙΔ. Καθόλου τούναντίον παρευ-
ρίσκοντο μερικοὶ καὶ μάλιστα πολ-
λοὶ.

EX. "Ολα λοιπὸν αὐτὰ λάβε τὴν
προθυμίαν νὰ μᾶς διηγηθῆς,

δοσον τὸ δυνατὸν ἀκριβέστατα, ἔλαν
κατὰ τόχην δὲν ξηνικαὶ παρίαν ἀσχο-
λίαν.

ΦΑΙΔ. 'Αλλά σχολάζω γε καὶ πειράσσομαι ὅμην διηγήσασθαι· καὶ γὰρ τὸ μεμνῆσθαι Σωκράτους καὶ αὐτὸν λέγοντα καὶ ἄλλου ἀκούοντα
ἔμοιγε δεῖ πάντων ἥδιστον.

ΕΧ. 'Αλλὰ μήν, ὁ Φαίδων, καὶ τοὺς ἀκουσσομένους γε τοιούτους ἔτερους ἔχεις·

ἄλλα πειρῶ ὡς ἂν δόνη ἀκριβέ-
σταται διεξεχθείν πάντα.

ΦΑΙΔ. 'Αλλ' ἔχω βέβαια εὐκαιρία καὶ θά προσπαθήσω νὰ σᾶς διηγηθῶ· διότι καὶ τὸ γὰρ ἐνθυμοῦμαι τὸν Σω-
κράτην, εἴτε ἕγώ ὁ ἴδιος ὁ μιλῶν,
εἴτε ἀπό ἄλλον ἀκούων

εἰς ἑμάς τούλαχιστον ἀνέκαθεν (ἥτο)
κατ' ἔξοχὴν εὐχάριστον ἀπὸ δλσ.
ΕΧ. 'Αλλ' ὅμως, Φαίδων; καὶ (ἥμας),
οἱ ὅποιοι θὰ σὲ ἀκούσωμεν βέβαια,
θὰ εὕρης νὰ ἔχωμεν τὰς ἰδίας ἀκρι-
βῶς διαθέσεις·

προσπάθει λοιπὸν λεπτομερῶς νὰ
διηγηθῆται δλα, δούν τὸ δυνατὸν ἀ-
κριβέστατα.

Καὶ πάντες οἱ παρόντες σχεδὸν τι
οὗτω διεκείμεθα,
ὅτε μὲν γελῶντες, ἐνίστε δὲ δα-

Καὶ δλοι οἱ παρευρισκόμενοι σχεδὸν
εδρισκόμεθα εἰς αὐτὴν τὴν (ψυχι-
κήν) κατάστασιν,
ἄλλοτε μὲν δηλ. γελῶντες, ἐνίστε δὲ

κρόοντες, εἰς δέ ἡμᾶς καὶ διάφε-
ρόντως, Ἀπολλόδωρος·
Οἶσθα γάρ που τὸν ἄνδρα καὶ
τὸν τρόπον αὐτοῦ.

ΕΧ. Πῶς γάρ οὖ;

ΦΑΙΔ. Ἐκείνος τε τοίνυν παντά-
παισιν οὕτως εἶχεν, καὶ σύτος ἔ-
γωγε ἐτεταράγμην καὶ οἱ ἄλλοι.

ΕΧ. Ἔτυχον δέ, ὁ Φαίδων, τίνες
παραγενόμενοι;

ΦΑΙΔ. Οὗτος τε δὴ ὁ Ἀπολ-

λόδωρος, οἵνας δὲ ἀπὸ ἡμᾶς δη-
τῶν περισσότερον ἀπὸ τούς ἄλλους,
δῆλος.

διότι γνωρίζεις, ἃν δὲν ἀπατῶμαι,
τὸν ἄνδρα καὶ τὸν χαρακτήρα του.

ΕΧ. Βεβαίως (καὶ τὸν γνωρίζω).

ΦΑΙΔ. Καὶ ἕκείνος λοιπὸν εὑρίσκε-
το εἰς τὴν αὐτὴν καθ' ὀλοκληρών
ψυχικὴν κατάστασιν καὶ ἔγω βέβαια
ὅτιος εἶχον συγκινηθῆναι οἱ ξλ-

λοι.

ΕΧ. Καὶ ποῖοι κατὰ τόχην παρευ-
θησαν, Φαίδων;

ΦΑΙΔ. Καὶ αὐτὸς βέβαια ὁ Ἀπολ-

λόδωρος. Μεγαρόθεν=ἐκ Μεγάρων. δῆτα=βεβαίως. ἥν=παρην.

Γραμματικά. λεχθέντα=μετκ. παθ. ἀορ. α' τοῦ ρ. λέγομας—πραγμάτηντα

=μετχ. παθ. ἀσρ. α' τοῦ ο. παράτεροι. παραγενόμενοι=μετχ. μ. ἀσρ. β' τοῦ ο. παραγίγνομαι. εἰσωρ=παρατ. τοῦ ο. ἔσω=ῶ (εἰων, ἔσσω, εἴσασι, εἴσα-κα—κειν). παρεῖναι=ἀπαρ. ἐν. τοῦ πάρειμι. ἔτελε:ύτα=παρατ. τοῦ ο. τε-λευτάω=ῶ. παρῆσαν=παρατ. τοῦ πάρειμι. προθυμήθητε=προστ. παθ. δορ. α' τοῦ ο. προθυμέσθαι=οῦμαι. παφέσταται=ἐπιρρ. υπερ. βαθμοῦ (σαφῶς—σαφέστερον—σαφέστατα). ἀπαγγεῖλαι=ἀπαρ. δορ. α' τοῦ ο. ἀπαγγέλω. πει-ράσθαι=μελλ. τοῦ ο. πειράσμαι=ῶμαι διηγήσθαι=ἀπαρ. παθ. παρ. (σημ. ἐνεστ.) τοῦ ο. μιμητήσομαι. ἥδιστον (ἥδυς—ἥδιστος) ἐπιθ. ὑπερ. βαθμ. (ἥδυς—εἴ-ά, δ' ἡ ἥδιστον—τὸ ἥδιον—ἥδιστον—η· ον). ἀκούσμενος =μετοχὴ μεσ. μελ. μὲ ἐνερ σημ. τοῦ ο. ἀκούω. πειρῶ=προστ. ἐνεστ. τοῦ ο. πει-ράσμαι=ῶμαι (πειρῶ—πειράσθω, πειρᾶσθων, πειράσθων). δύνη=πόνο. μὲ ἀσρ. τοῦ ο. δύναμαι=ηγη—ηται—ωμεται—ησθε—ωνται). διεξελθεῖν=ἀπαρ. ἐνερ. ἀσρ. β' τοῦ διεξέρχομαι. ἔπαθον=ἐνερ. ἀσρ. β' τοῦ διεξέρχο-μαι. γενναῖως=ἐπιρρ. (—ότερον—ότατα). παρίστασθαι=ἀπαρ. μ. ἐνεστ. τοῦ ο. παρίσταμαι. ἰόντα=μετχ. ἐνεστ. τοῦ ο. ἔρχομαι. ἵναται=ἀπαρ. μ. ἐνεστ. τοῦ ο. ἔρχομαι. ἕκτειν=ἐπιρρ. τοπ. ἀφικμένον=μετχ. μ. ἀσρ. β' τοῦ ο. ἀφικνέομαι=οῦμαι. εὖ πράξειν=ἀπαρ. μελλ. τῆς περιφρ. εὖ περιττω. πάντων=ἐπιρρ. ποσοτ. εἰκόδε=οὐδ. μετχ παραχ. (εἰκώς—υῖα—ός). δόξειεν=εὐκ. ἀσρ. α' τοῦ ο. δοκέω=ῶ. εἰώθειμεν=ὑπερσ. μὲ σημ. παράτ. τοῦ ο. εἰώθα=παραχ. μὲ σημ. ἐνεστ.). ἀτεχνῶς=ἐπιρρ. τεσο. (ἔδω ποσοτ.). ἀθήνης=ἐπιρρ. γ' κλ. σιγμ. (δ, ἡ ἀθήνης—τὸ ἄηθες). κρᾶσις (κεφάνην). συγκε-κμαρένη=μετχ. παθ. παραχ. τοῦ ο. συγκερόνυμι. τελευτᾶν=ἀπαρ. ἐνεστ. τοῦ τελευτάω=ῶ. διεκείμεθα=ὑπερ. μὲ σημ. παρατ. τοῦ ο. διακέιμαι. δια-φερόντως=ἐπιρρ. τροπ. (ἔδω ποσοτ.). οἰσθα=ἐνεστ. β' προσ. τοῦ ο. οἴδα=πον=δόριστ. μόριον. τοίνην=ουμπ. ούνδ. παντάπαισιν=ποσοτ. ποσοτ. ἐπιρρ. ἐτεταράγμην (ἐτετάραχο—ἐτετάραχτο—ἐτετάραχμεθα, ἐτετάραχθς· τεταρα-γμένοι ήσαν)=ὑπερ. τοῦ ο. ταράτεροι. ἔτυχον=ἐνερ. ἀσρ. β' τοῦ τυγχάνω. παραγενόμενοι=μετχ. μεσ. ἀσρ. β' τοῦ παραγίγνομαι οἷμαι (καὶ οἶομαι)=ἐνεστ. δρ. (οἷμαι—φύμην καὶ φύμην, οἱσουμαι ήθειν—νενομικα—κειν). ἡσθένει=ποσοτ. τοῦ ο. ἀσθενέω=ῶ. Κέρης—ητος=γ' κλ. Μεγαρόθεν=τό-πικ. ἐπίρρ. ἐκ. τ. κίν. Μεγαράδες=ἐπιρρ. εἰς τ. κιν δῆτα=βεβαιωτ. ἐπίρρ. παραγενέσθαι=ἀπαρ. μ. ἀσρ. β' τοῦ παραγίγνομαι. φῆς(φῆς)=β' πρ. ἐνεστ. τοῦ ο. φημι (φῆς—φησι—φαμέν—φατέ—φασι).

'Αναγνώρισις προτάσεων, τι δε... (ἡν) ὁ Φαίδων; εὐθεῖα ἔρωτ. τὴν.. πραχθέντα=εὐθεῖα ἔρωτ. καὶ τινες (ἥσαν).. τῷ ἀνδρὶ; εὐθεῖα δι-ρωτημι. "Η οὖν.. παρεῖναι=εὐθεῖα ἔρωτ. ἀλλ' ἔρημος.. φίλων=εὐθεῖα ἔ-ρωτ. οὐδαμῶς (ἔτελεντα ἔρημος φίλων) κυρία. καὶ μῆ.. οὐδα=ὑποθ. Ἀλλὰ σκολάχω γε=κυρία. καὶ περάσουμαι.. διηγήσασθαι=κυρίο. καὶ γέρ.. ἡδοστον (ἔστι)=κυρία. ἀλλὰ μήν.. ἔχεις=κυρία. ἀλλὰ πειρρ.. ἀκριβίσταται διεξεχθεῖν πάντα=κυ-ρία. ὁμ. ἀν.. ἀναφορική ὑποθεσις καὶ μήν.. παραγενόμενον=κυρία.—οὖτε.. εἰσήσει=κυρία. εὐδαίμονον.. λόγωτ=κυρία. ὡς ἀδεῶς.. ἔτελεντα =πλαγία ἔρωτημανικὴ δύστε.. πράξειν =ουμπερασματικὴ εἰπερ τε.. ἀλλος (εὖ ἔπραξεν)=ὑποθ. διὰ δὴ ταῦτα. εἰσήσει=κυρία. εἰς δε.. Ἀπολλόδω-ρος (διεκειτο)=κυρία. οἰσθα γάρ αντοῦ=κυρία. πῶς γάρ οὐκ (οἴδα)=κυρία. ἔκεινος.. εἰχεν=κυρία. καὶ αντός .. ἀλλοι=κυρία. ἔτυχον παραγ-ένεσιν=εὐθεῖα ἔρωτ. οὐτός τε.. παρῆσται=κυρία. καὶ ὁ Σχιτέροντος (πα-ρῆσαν)=κυρία καὶ τι.. Ἄντισθενης (παρῆσαν)=κυρία. ἦ δὲ.. ἐτιχο-εῖσων=κυρία. Πλάτων δὲ ἡσθένει=κυρία. οἷμαι=παρενθ. ξένοις.. παρῆσαν; εὐθεῖα ἔρωτ. Ναλ.. Τερψίων (παρῆσαν)=κυρία. τε δὲ (λέγως)=εὐθεῖα ἔ-ρωτ.—'Ἄριστειπος.. παρεγένοντο; =εὐθεῖα ἔρωτ. οὗ δῆτα (παρεγένοντο)=κυ-

φία. έν Αγίην.. εἶναι=κυρία. "Άλλος.. παρῆν; =εύθεια ήρωτ. σχεδόν.. παραγενέσθαι=κυρία. τίνες.. ήσαν οι λόγοις; κυρία. φήσ=κυρία. Συντακτικά. τί=κατηγ. τὰ περὶ τὸν Θάρατον=ύποκ τοῦ ἐνν. ἦν. λεχθέντα παραχθέντα=έπιθ. μετκ. ὑποκ. ἀπ. οὐντ. τί=κατηγ. τίνες=κατηγ. οἱ παραγενόμενοι=έπιθ. μετκ. τίνην ἐπιτηδεῖσσαν=γεν. διαιρ. τῷ ἀνδρὶ=άντικ. τοῦ παραγενόμενοι. ή=διασαφ. οἱ ἄρχοντες=ύποκ. παρεῖναι=άντ. τελ. ἀπαρ. (τοὺς ἐπιτηδεῖσσαν) ἐνν υποκ. τοῦ ἀπαρεμ. ἔρημος=κατηγ. φίλων=γεν. ἄφαιρο. τινὲς.. πολλοὶ=ύποκ. ταῦτα=άντικ. τοῦ ἀπαγγεῖλαι=άντικ. τοῦ προθυμήθητι (τελ. ἀπαρ.) ήμεν=άντ. ταῦ ἀπαρ. φθ=έπιτατ. εἰ μὴ τυγχάνεται.. προσθυμήθητι=ύποδ. λ. α' εἰδ. οὖσα=κατηγ. μετκ. ἐκ τοῦ τυγχάνει. ἀσχολία=ύποκ. σοὶ=δοτ. προσ. διηγήσασθας=άντικ. τελ. ἀπαρ. ὑμῆν=άντ. τοῦ διηγήσασθαι. τῷ μεμνήσασθαι=ύποκ. τοῦ ἐνν. ἔστι. ἐμὲ=ύποκ. τοῦ ἀπαρ. Συντάκτευσ=άντικ. αὐτεδύ=κατηγ. προσδ. λέγοντα - ἀκούοντα=χρον. μετκ. ἄλλου=άντικ. τοῦ ἀκούοντα. ἔμοιγε=δοτ. προσ. πάντων=γεν. διαιρ. ἥδετον=κατηγ. τοὺς ἀκουσομένους=έπιθ. μετκ. ἐτέρους=άντικ. τοιούτους=κατηγ. διξελθέν=άντικ. (τελ. ἀπαρ.) ἐκ τοῦ πειθῶ. πάντα=άντικ τοῦ ἀπαρ. ἀκριβέστατα=έπιθ. προσδ. τροπ. θαυμάσια (πάθη)=συστ. ἀντικ. παραγενόμενος=χρον. μετκ. ἔλεος=ύποκ. με ἀντικ. ὡς παρόντα=αἰτ. μετκ. θυνάτω=δοτ. τοπ. ἀνδρός=γεν. υποκ. ἐπιτηδεῖον=έπιθ. προσδ. (ἡ σύνταξις: οὔτε γάρ εἰσήσει με ἔλεος ὡς παρόντα θανάτῳ). εὑδαίμων=κατηγ. ἀνήρ=ύποκ. τρόπου λόγων. ἀδεῶς=γενναῖας=έπιρρο. προσδ. τροπ. μοι=δοτ. προσ. ἐκεῖνον=ύποκ. τῶν ἀπαρ. λέναι—εἴν πράξειν=ύποκ. τοῦ παρέστασθαι (ἄπροσ.). λέναι—ἄριμοισιν=χρον. μετκ. εἰς (οἰκον) "Ἄδον. εἰπερ τις καὶ ἄλλος=έλλαπτε πρόσ. διὰ ταῦτα=άναγκα. αἰτ. οὐδέν=ύποκ. μοι=δοτ. προσ. ἔλευσινδρ=έπιθ. προσδ. εἰμὶς εἰλαῖ (ἀπρ. ἔκφρ.) εἰσιέναι (ἐνν.)=ύποκ παρόντες=αἰτ. μετκ. πένθει=δοτ. τοπ. ἥδοιη=ύποκ. τοῦ ἐνν. (εἰσήσει μοι). ὡς ὅντων=γεν. ἀπόλ. αἰτ. μετκ. (γνώμη ἐξ ὑποκειμ.). ἥματη=ύποκ. τοῦ δυτεον. διατρέψεινδεμεν (έν φελολοισοφίᾳ εἰναι). λόγοι=ύποκ. τοιοῦτοι=κατηγ. ἀτεχρῶς=έπιφρ. ἐπιτ. μοι=δοτ. προσ. πάθος-ηραστις=ύποκ. ἀγήθης=έπιθ. προσδ. συμηκαραμένη=έπιθ. μετκ. ἀπὸ ἥδοιης—ἀπὸ λύπης=έμπρ. προσδ. ἴνθιμοισμένηφ=αἰτ. μετκ. τῆς ὄποιας ἀντικ. τὸ δτει. ἔμελλε. τελευτᾶν=άντικ. (τελ. ἀπαρ.) ἐκ τοῦ ἔμελλε. γελῶντες—δακρύσσεις=τροπ. μετ. ἐπεξ. τοῦ διακειμεθα. ἥματη=γέν. διαιρ. εἰς=ύποκ. τοῦ ἐνν. (διέκειτο). Ἀπολλόδωρος=έπεκ. τοῦ εἰς. πάσι γάρ οδ (οἰδα). ἐκεῖνος=ύποκ. αὐτεδη=κατηγ. προσδ. ἔγοιγ—ἄλλοι=ύποκ. παραγενόμενος=κατηγ. μετκ. ἐκ τοῦ ξυγχον. οὔτος=ύποκ. τοῦ παρην. Ἀπολλόδωρος=έπεκ. τῶν ἐπιχειρίων=γεν. διαιρ. Κριτόβουλος. Ἐδηρόνης. Ἐπιγένης. Αλαζήνης. Ἀντιοθένη=ύποκ. (μαρῆσαν). ξένοις=ύποκ. τινες=κατηγ. εἰς τῷ παρέστασ. Σιμίλας. Κέρης. Φαιλόδης. Εὐκλείδης. Τερψίλα=ύποκ. τοῦ ἐνν. (παρῆσαν) Ἀρεστίππος. Κλεόδημορος=ύποκ. τοῦ παρεγένεντο. ἐλέγοντο αὐτοὶ=ύποκ. εἶναι=άντικ. (προσ. συντάξ.). τούτοις=ύποκ. τοῦ παραγενέσθαι=άντικ. (εἰδ. ἀπαρ.). τοῦ οἷμα. οἱ λόγοι=ύποκ. τίνες=κατηγ. φήσ=ύποκ. (σύ).

Πραγματικά. οἱ ἄρχοντες ἐννοεῖ τοὺς ἔνδεικα, οἵτινες ἡσαν οἱ προστάταις τοῦ δεομωτηρίου καὶ ἐπιμεληταὶ τῶν κακούδγων. Εἴ αὐτῶν οἱ μὲν δέκα ἔξελγοντε ὑπὸ τῶν 10 φυλῶν τῶν Ἀθηναίων, ὁ δὲ ἀνδέκατος ἡ το διοικηταί. Οὗτοι ἔξετέλουν τὰς θανατικὰς ποινὰς διὰ τῶν μητρεῶν, ταῦτα δὴ πάντα δ. Ἐχεκράτης δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ μάθῃ μόνον περὶ τῶν παρόντων φύλων, ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν λεχθέντων καὶ πραχθέντων. ἀκευσομένους. Εἴ αὐτὸν φάνεται, δτο οἱ ἀκροαταὶ τοῦ Φαιδωνας ἡσαν πολλοὶ καὶ μάλιστα οι Πυθαγόριοι καὶ μὴ θύγατρε πόρος διέγερσιν περιασσοτέρους ἔνδιαιφέροντος τῶν ἀκροστῶν δ Φαιδων δὲν ἀρχίζει ἀμέσως τὴν ἀφήγησιν. ὡς ἀκένθως καὶ γενναῖος. Τὰ προὶ γενναῖότητος λεγόμενα κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου του πρέπει νὰ θεωρηθοῦν ὡς ἀκριβῇ, διότι καὶ μὲ τὸ ἥδος τοῦ Σωκράτους συμφωνούν καὶ ὑπὸ τοῦ Ξενοφῶντος ἐπιβεβαιοῦνται ("Απ.μν.

Σενοφ. IV, 8, 1). θα δε ταῦτα, ἐπειδὴ παρενέβαλε τὴν αἰτιολογίαν τῆς εὐδαιμονίας τοῦ Σωκρ. μάναγκάζεται νὰ ἀναλάβῃ τὸν διακοπέντα λόγον καὶ νὰ συνέσσει πρὸς αὐτὸν τὸ οὗτον ἡ τοιούτου τυρες δηλ. φιλοσοφικοὶ μὲ τοὺς δηοῖς τοὺς ηὔχαριστούμενα. ἡρᾶσσε διαφόροι τι ἐκ τῶν ὑλῶν, ἀπὸ τὰς δηοῖς συνιστανται, ἐνῶ εἰς τὴν δευτέραν παραμένουν δύος ησαν πρὸ τῆς μίξεως (προθι., κράσι—καὶ σμιγμάδες). γελάντες—δακρύσαντες)¹. Ο γέλως καὶ τὰ δάκρυα εἶναι νὰ ἔξτρεική ἔκφρασις τῆς ἥδονῆς καὶ τῆς λύπης. διαφέροντες δηλ. πρέπει νὰ δινοῦσιν δύο διὰ Ἀπολλ. διαρκῶς ἐδάκρυσα χωρὶς νὰ γελᾷ. 'Ἀπολλόδωρος' ἀπὸ Φάληρον πιστὸς μαθητὴς τοῦ Σωκράτους, μάλιστα δὲ λέγουν, διεῖσθε καὶ δημάτα ἕγδυματα διὰ τὸν Σωκράτη. 'Μινοράζετο λόγῳ τοῦ χαρακτῆρος μανικός καὶ ἐτερεστοῦ φιλοσοφικοῦ νοῦ (βλεπ. Σενοφ. Ἀπολ. Σωκρ. § 28). Κριτόβουλος· υἱὸς τοῦ Κριτονός γνωστὸς διὰ τὴν ὀραιότητά του. 'Ο πατέρ του Σερέτων. γνωστὸς ἀπὸ τὸν δρμάνυμνον διάλογον, κατήγετο ἀπὸ τὸν αὐτὸν δῆμον ('Αλωπεκῆς), δύος καὶ διὰ Σωκράτης καὶ ἡτο ουνομέληκος αὐτὸν καὶ πλούσιος συντηρῶν καὶ τὴν οἰκογένειαν τοῦ Σωκρ. 'Ο Κριτίτων, ὁ Πλάτων, ὁ Κριτόβουλος καὶ διὰ 'Ἀπολλόδωρος προσεφέρθησαν κατὰ τὴν δίκην νὰ κατεβάλουν ὡς ἔγγησιν 80 μνᾶς, ἐάν τοῦ Σωκρ. ὄριζεν ὡς ποινὴν τον τὸ ποσὸν τοῦτο. 'Ἐρμογένης' 'Ἀθηναῖος φίλος τοῦ Σωκράτ. ἀδελφός τοῦ πλουσίου Καλλίου. 'Ἐπιγένης' υἱὸς τοῦ 'Ἀντιφρέτος ἀπὸ τὴν Κηφησιά, φίλος τοῦ Σωκράτ. Αἰσχίνης, υἱὸς τοῦ Ανσαντού, λέγεται διε ἔγραψε 7 διαλόγον. 'Ἀντισθέτης' 'Ἀθηναῖος μαθητὴς τοῦ Γεργίου καὶ κατόπιν τοῦ Σωκράτ. Ιδούτης τῆς Κυριακῆς Σχολῆς (=ἀδιαφορία πρὸς τὰ ἔγκαδμα). Κήθοιςπός, φίλος τοῦ Σωκράτ. ἐκ τοῦ δῆμου Παιανίας (Λιόπεσσο). Μενέκενος' συγγενῆς τοῦ Κηθοίππου καὶ γνωστὸς ἀπὸ τὸν διάλογον τοῦ Πλάτωνος (Μενέκενος), ἐπιφανοῦς οἰκογενείας.—Πλάτων· 'Ἀθηναῖος φίλος, φίλος καὶ μαθητὴς πιστεῖς τοῦ Σωκράτ. ὁ ὄποιος ἔγραψε πολλοὺς διαλόγονς, δύος καὶ τὸν παρόντα. Ο Πλάτων λέγεται, διε ἡσθένησε διὰ τὴν ἀπόστριψιν τοῦ δικαιστηρίου, διὰ τῆς δηοίας κατεδικάσθη εἰς θάνατον. 'Ο Πλάτων ἤκουσε τὸν Σωκράτη ἐπὶ 20 ἑτη καὶ εἰχεν ἀκειρον σεβασμὸν πρὸς πρὸς τὸν διδάσκαλό του. Πιθανὸν δῆμος νὰ ἡσθένησε κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου τοῦ διδασκάλου του. Σιμμίας—Κέρης' νέοι ἐκ Θῆβας τὸν Πυθαγόρειον ἀπὸ τὸν διάλογον Κερίτων. 'Αφοῦ ἤκουσαν εἰς τὰς Θῆβας τὸν Πυθαγόρειον Φείλδασον, ἤλθον εἰς τὰς Αθήνας καὶ ἔγιναν μαθηταὶ τοῦ Σωκρ. Προσέφεραν πολλὰ χρήματα διὰ νὰ σώσουν τὸν Σωκράτη, ὁ ὄποιος δὲν ἔδεχθη. Οι διάλογοι τοῦ Σιμμίων (28) καὶ τοῦ Κέρητος (3) δὲν ἐσώθησαν. Φαιδρόνης· ἐκ Θῆβων (ἢ Φαιδωνίδης)—Εὐκλείδης ἐκ Μεγάρων θυμιατῆς τοῦ Σωκράτους καὶ ιδούτης τῆς Μεγαρικῆς σχολῆς. Εἰς αὐτὸν κατέφυγεν διὰ Πλάτων μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Σωκρ. Τερψίλον· ἐκ Μεγάρων γνωστὸς ἀπὸ τὸ προοίμιον τοῦ Πλακωνικοῦ διαλόγου Θεατῆτος 'Ἄριστεππος' ἐκ Κυρήνης μαθητὴς τοῦ οφιστοῦ Πυγεαγόρου, φίλος τοῦ Σωκρ. καὶ ιδούτης τῆς Κυρηναϊκῆς σχολῆς, τῆς δηοίας ἀρχῆ ἡτο ἡ ἥδονή (Ηδονικὴ σχολὴ). 'Η μη παρουσία τοῦ Αριστεππου κατὰ τὰς τελευταίας στιγμής τοῦ Σωκράτ. ἐφάνη εἰς τοὺς ἀρχαίους μεγίστη ἀσέβεια, δεδομένου διε εὐρίσκετο εἰς τὴν Αἴγιας δὲν πανιάστησε τὴν τὰς ἐκθετικές τοῦ Πλάτωνος

Ἔντις τὴν ἀμέσως τὴν ἀφήγησιν πρὸς τοὺς παρευρισκομένους, ἀλλὰ νὰ προσπαθῇ κατὰ πρῶτον νὰ κερδιγάψῃ καλλιτεχνιώτα τὴν ψυχολογικὴν ἀτμόσφαιραν, μέσα εἰς τὴν δοκίλιαν εὐδίσκοντο δοιοὶ οἱ παρόντες πιστοὶ τον φίλοι καὶ μαθηταί. Τοῦτο γίνεται πρὸς τὸν σκοπὸν νὰ διαγείρῃ εἰς τὸν ὄψιστον βαθύτερο τὸ ἐνδισφέρον τῶν ἀκροατῶν τον καὶ νὰ προκαλέσῃ συγχρόνως καὶ τὴν ἀπαραιτητὴν ἀγωνίαν αὐτῶν διὰ νὰ ἀκούσουν τὰ ουμβάντα. 'Η ἀπαρίθμησις τῶν παρευρεθέντων κατὰ τὰς τελευταῖς στιγμάς τοῦ Σωκράτους ἀποτελεῖ τρόπον τινὰ τὸ ἀπαραιτητὸν σκηνικὸν καὶ διαμορφώνει τὴν ἀνάγκαιαν ἀτμοσφαίραν, ἔντος τῆς δύοις θὰ παιχθῇ μετ' ὀλίγον τὸ ὄψιστον δρᾶμα, ἐντὸς μιᾶς στενῆς, θερμῆς οἰκογενειακῆς ἀτμοσφαίρας, μακρὰν τῶν παλινθυρώδων παθῶν τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, μεταξὺ ἀγαπητῶν προσώπων, τὰ δόπια ἐγνώρισαν καὶ ἐπίστεψαν μαθύτατα εἰς τὸν ἀποδημήσκοντα διδάσκαλόν των. "Ετοι θὰ ἀνοίξῃ μετ'" ὀλίγον ἡ αὐλαία κοι τὸ γεμίσῃ τὰς καρδίας τῶν ἀκροατῶν ἡ ἀνέκφραστος καὶ βαθυτάτη φίλοσοφικὴ γαλήνη, ἡ συγκινητικὴ πίστις καὶ ἀπέραντος ἀγάπης καὶ ἀφοσίωσις πρὸς διὰ λέγεται ζωὴ τοῦ πτεῦματος. 'Η ἀπουσία δὲ τοῦ Πλάτωνος, τοῦ πατριάρχου τῶν μαθητῶν, δίδει τὴν εὐκαιρίαν νὰ ματαζητεῖσθῇ τὴν ιστορικὴν ὥλην μετά μεγίστης ἔλευθερίας καὶ ἀνέσεως ὡς πρὸς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ μεγάλου τούτου φίλοσοφικοῦ θέματος.

Νόημα. 'Ο Ἐχεκράτης παρακαλεῖ τὸν Φαίδωνα νὰ διηγηθῇ μετ' ἀκριβείας α) τὰς συζητήσεις ποὺ διεξῆγησαν κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου, β) τὰ γεγονότα ποὺ διεδραματίσθησαν καὶ γ) διὰ τοὺς φίλους ποὺ παρευρέθησαν. 'Ο Φαίδων μὲ δέξαιετεικὴν εὐχαρίστησιν δέχεται καὶ τονίζει κατὰ πρῶτον, διὰ τοῦ διδάσκαλος, ἀντιμετωπίζει τὸ μοιραίον χωρὶς φόβον καὶ γενναίως. Οὐτε δύος ἔδοκιμαζον αἰσθήματο ἡδονῆς δύος διταν ἀλλοτε συνεζήτουν παρόμοια φίλοσοφικὰ θέματα. 'Αιτιέτως τὰ συναισθήματα του ἡσαν ἀνάμεικτα ἀπὸ ἡδονῆς καὶ λύπην, περισσότερον δὲ ἐξ δλων δ' Ἀπολλόδωρος. Κατόπιν δὲ Φαίδων πληροφορεῖ λεπτομερῶς τοὺς ἀκροατάς του περὶ τῶν παρευρεθέντων, οἵτινες ἡσαν ἐν δλφ (15), ἐντόπιοι καὶ ξένοι καὶ ἀπουσιαζον δὲ Πλάτων, λόγῳ ἀσθενείας, καὶ οἱ Ἀρίστεικος καὶ Κλεόμβρος, διότι ἡσαν εἰς τὴν Αἴγιναν.

Περίληψις. Παράκλησις τοῦ Ἐχεκράτους πρὸς τὸν Φαίδωνα νὰ διηγηθῇ λεπτομερῶς τὰ γεγονότα κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου τοῦ Σωκρ., περιγραφὴ τῆς ψυχικῆς καταστάσεως τῶν παρόντων καὶ ἀπαρίθμησις τῶν παρόντων καὶ ἀπόντων φίλων.

Ἐπιγραφή. Παράκλησις Ἐχεκράτους πρὸς ἀφήγησιν, περιγραφικὴ τῆς ψυχικῆς καταστάσεως τῶν παρόντων καὶ ἀπαρίθμησις τῶν παρόντων καὶ ἀπόντων φίλων.

μαι - ην). ἀνεψήγετο = παρατ. τοῦ ἀνοίγομαι. εἰσῆγμεν (εἰσήγειμεν) παρατ. τοῦ εἰσέρχομαι. διημερεύομεν = παρατ. τοῦ ḥ. διημερεύω. πρωταίτερον (ἢ πρωταίτερον) = ἐπιφρ. συγκρ. βαθ. (πρωὶ (πρῷ, ὁττ. τύπος) — πρωφ(ι)αίτερον — πρωφ(ι)αίτατα). συνελέγωμεν = παθ. ἀρρ. β' τοῦ συλλέγομαι. ἐπυθόμεθα = μ. ἀρρ. β' τοῦ πυγδάνομαι (ἐπινθανόμην, πείσομαι, ἐπυθόμην, πέπυσμαι, ην). ἀφεγμένον εἶναι = εὔκτ. παρατ. τοῦ ἀφικνέομαι — οῦμαι. παρηγγείλαμεν = ἀρρ. α' τοῦ ḥ. παραγγέλλω (παρήγγελον, παραγγελῶ, παρήγγελκα — κειν). εἰώθδε = μετοχ. παρατ. τοῦ ḥ. εἰώθα (εἰώθδε — υῖα — ὁς). παριέναι = ἀπαρ. ἔνεστ. τοῦ παρέρχομαι. κελεύση = ὑποτ. ἀρρ. α' τοῦ κελεύω. τελευτήση = ὑποτ. ἀρρ. β' (ἐπέσχον) τοῦ ḥ. ἐπέχω (ἐπεῖχον, ἐπισχήσω (ἔφεξω), ἐπέσχον, ἐπέσχηκα — κειν). εἰσιέναι = ἀπαρ. ἔνεστ. τοῦ εἰσέρχομαι. ἀρτεῖ = χρον. ἐπιφρ. ἀνευφήμησεν = ἀρρ. α' τοῦ ḥ. ἀνευφημέω — ὡ. ἀττα (ἢ τινα) = ἀρρ. ἀντων. οὐδ. γεν. εἰώθασιν = παρατ. τοῦ εἰώθα. ὑστατον = ἐπιφρ. ὑπερφθ. βαθ. (θετ. ύστερον). προσσοροῦσι = μελλ. τοῦ προσαγορεύω. βλέψας = μετοχ. ἀρρ. α' τοῦ βλέπω. ἀπαγέτω = προστ. ἔνεστ. τοῦ ἀπάγω. οἴκαδε = ἐπιφρ. τοπ. (εἰς τόπον κίνησιν). ἀπῆγον = παρατ. τοῦ ἀπάγω. βοῶσαν = μετοχ. ἔνεστ. τοῦ βοάω. ὡ. μοπτομένην = μετοχ. ἔνεστ. τοῦ κόπτομαι. συνέκαμψε = ἀρρ. τοῦ συγκάμπτω. ἔξετριψε = ἀρρ. α' τοῦ ἔκτριβω. ἄμα = χρον. ἐπιφρ. ἔσικε = παρατ. μὲ σημ. ἔνεστ. (ἔσικα). ἥδη = ἐπιθ. (ἥδης — εἰα — ὑ). πέφυκε = παθ. παρατ. μὲ σημ. ἔνεστ. δοκοῦν = μετοχ. ἔνεστ. οὐδ. γεν. τοῦ ḥ. δοκέω — ὡ. αὐτὼ = δυῖκός ἄρ. (αὐτὰ τὰ δύο). συνημένω = μετοχ. παρατ. δυῖκος ἀριθ. τοῦ ḥ. συνάπτομαι (συνημματι). δύ(ο) δύτε = μετοχ. παρατ. δυῖκος ἀριθ. τοῦ εἰμί. ἔγενόσησεν = ἀρρ. α' τοῦ ἔγενόσω — ὡ (ἔγενόδουν, ἔγγονησω, ἔγενόησα, ἔγγενόηκα — κειν). συνθεῖναι = ἀπαρ. ἀρρ. β' (συνέθηκα) τοῦ ḥ. συντίθημι. διαλλάξαι = ἀπαρ. ἀρρ. α' τοῦ ḥ. διαλλάττω. πολεμοῦνται = μετοχ. ἔνεστ. τοῦ πολεμέω — ὡ. συνῆψεν = ἀρρ. α' τοῦ ḥ. συνάπτω. φ = δοτ. ἐν. τῆς ἀναφ. ἀντων. δε — ἥ — δ. παραγένηται = ὑποτ. μ. ἀρρ. β' τοῦ παραγγίγομαι. ἐπανολούσθοιν = οὐδ. μετοχ. ἔνεστ. τοῦ ἐπανολουθέω — ὡ.

Άναγνώρισις προτάσεων. 'Εγώ... διηγήσασθαι = κυρία. ἀεὶ γάρ... δικαστήριον = κυρία. ἐν φ... ἐγένετο = ἀναφορ. πλησίον... δεσμευτηρίου = κυρία. περιεμένομεν... ἐκάστοτε... διατρίβοντες μετ' ἀλλήλων = κυρία. ἔως... δεσμοτήριον = χρον. ἀνεψήγετο... πρῷ = κυρία. ἐπειδὴ δὲ ἀνοικθεὶη = χρον. εἰσῆγμεν... Σωματίη = κυρία. καὶ τὰ πολλά... αὐτοῦ = κυρία. καὶ δή... συνελέγημεν = κυρία. τῇ γάρ.. ἡμέρᾳ... ἐπυθόμεθα = κυρία. ἐπειδή... δεσμωτήριον ἐσπέρας = χρον. δε τὸ πλοῖον... εἴη = εἰδική. παρηγγείλαμεν... εἰώθδε = κυρία. καὶ ἡμοεν = κυρία. καὶ ἡμῖν... θυρωρός .. εἰπε... παριέναι = κυρία. διπλε... ὑπακούειν = ἀναφορ. ἔσε... κελεύση = χρον. ὑποθ. λύνονται... οἱ ἔνδηνα Σωματίη = κυρία. ἐφη = παρενθ. καὶ παραγγέλλονται = κυρία. διπας ἀν... τελευτήση = τελικ. οὐ πολύν... ἡμε = κυρία. καὶ ἐκέλευσεν... εἰσιέναι = κυρία. εἰσιέναι = κυρία. εἰσιέναι = κυρία. γιγνώσκεις γάρ = κυρία. ὡς... Σανθίπηη = χρον. ἀνευφήμησε τε = κυρία. καὶ τοιεῦτ' ἀττα εἰπεν = κυρία ολα... γυναίκες (λέγειν) = ἀναφορ. δε τε... τούτους = εἰδική. καὶ δ Σ... ἐφη = κυρία. ἀπαγέτω... οἴκαδε = κυρία. καὶ μοι δοκεν. διαλέγων διαλέγων... τοῦτο = ἐπιφωνη. προτ. δ... ἥδη = ἀναφορ. δις θαυμασίως... ἀνθρώπω = ἐπιφωνη. προτ. ἔταν δὲ... ἐτερον = ὑποθετ. καὶ λαμβάνη = ὑποθετ. σκεδόν τι (ἀναγκάζεται)... δύ' διπτε = κυρία. καὶ μοι δοκεν. μῆθον δια τυνθεῖναι = κυρία. εἰ ἔγενόσησεν... Αἴσωπος = ὑποθ. ἐφη = παρενθ. δις... πολεμοῦται... συνῆψε... κορυφᾶς = εἰδική. ἐπειδή... ἔδύνατο = αἰτιολ. καὶ δια ταῦτα.. ἐπανολούσθε.. ἐτερον = κυρία. φ... παραγένηται = ἀναφορ. ὑποθ. ὅπερ... ἔσικεν = ἀναφορ. τροπ. (κατ' οὐσίαν κυρία). ἐπειδή... ἀλλειγόδη = αἰτιολ. ἥδη = κυρία.

I. Θ. ΡΩΣΣΗ — Σχολ. Μετάφρασις Πλάτωνος Φαιδων

Συντακτικά. Ἐγώ=ύποκ. διηγήσασθαι=άντικ. (τελ. ἀπαρ.). σοι=πάντα =άντικ. τοῦ ἀπαρεμ. ἐξ ἀρχῆς=έμπορ. προσδ. τὰς πρόσθεν=έπιθ. προσδ. φοιτᾶν=άντικ. (τελ. ἀπαρ.) συλλεγόμενοι=χρον. μετκ. ἔγω=ἄλλοι=ύποκ. τοῦ δ. καὶ ἀπαρεμ. παρὰ τῷ Σ.=έμπορ. προσδ. πλησίον. ἑσθεν=έπιφρ. προσδ. χρον. εἰς τὸ δικαστήριον=έμπορ. προσδ. εἰς τόπον κίνησιν. ἡ δικη=ύποκ. ἐν φ.=έμπορ. προσδ. τοπ. τοῦ δεσμωτηρίου=γεν. ἀντικ. εἰς τὸ πλησίον. ἕκαστοτε=έπιφρ. προσδ. ἀνοιχθείη κατ' εὐκτ. ως ἔξαρτωμ. ἐξ ιστορ. χρόνου επειρεμένομεν. διατρίβοντες=τροπ. μετοχ. μετ' ἀλλήλων=έμπορ. προσδ. ἀνεψητο=δ. ύποκ. (τὸ δεσμωτήριον). οὐ πρῷ=έπιφρ. προσδ. χρον. παρὰ τὸν Σωκρ.=έμπορ. προσδ. τὰ πεπλά=λαμψαν. ἐπιφρ. μετ' ἀντοῦ=έμπορ. προσδ. πρωτερεον=ένν. τοῦ συνήθουσε=β' δρος συγκρ. τῇ ἡμέρᾳ=δοτ. χρον. προτεραιός =έπιθ. προσδ. ἐκ τοῦ δεσμωτηρίου=έμπορ. προσδ. απὸ τοπ. κίνησιν. ἑσπέρας =γεν. χρον. ἀφιγμένεν εἶη. κατ' εὐκτ. ως ἔξαρτ. ἐξ ιστορ. χρόνου (ἐπινθδ. μεθα). τὸ πλοῖον=ύποκ. ἀλλήλοις=άντικ. ἥκειν=άντικ. τελ. ἀπαρ. (τοῦ παρηγγείλαμεν) πρωτίτατα=έπιφρ. προσδ. χρον. ὡς=έπιτατ. εἰς τὸ εἰσόδος =έμπορ. προσδ. εἰς τοπ. κίν. ἡμῖν=άντικ. τοῦ εἴτε. ἔξελθάν=χρον. μετοχ. δ θυρωδὸς=ύποκ. τῆς μετοχ. διστερ=ύποκ. τοῦ εἰώθει. ὅπακονεν=τελ. ἀπαρ. ἀντικ. περιμένειν—παρείνει=άντικ. τοῦ εἴτε (τελ. ἀπαρ.) (σχῆμα ἐκ παραλλήλου). ἔως ἂν κελεύσω=χρον. ὑποθ. καθ' ύποτ. δηλοὶ πρᾶξιν προσδοκωμένην. αὐτὸς=κατηγ. προσδ. τῇ ἡμέρᾳ=δοτ. χρον. ἐπισχῶν=χρον. μετοχ. ἡμῖν=άντικ. τοῦ ἐκέλευσεν καὶ ύποκ. τοῦ εἰσίεναι. (τελ. ἀπαρ. ἀντικ. τοῦ ἐκέλευσε). εἰσίοντες=χρον. μετοχ. λελυμένον—ἔχουσαν—παρακαθημένη=κατηγ. μετοχ. ἐκ τοῦ κατελαμβάνομεν τὸν Σωκράτη=ύποκ. τοῦ λελυμένον. Σανθίππην=ύποκ. τοῦ ἔχουσαν καὶ παρακαθημένην. τὸ παιδίον=άντικ. τοῦ ἔχουσαν. αὐτοῦ=γεν. κατηγ. ἡμῖν=άντικ. τοῦ εἴτεν. τοι-αῦτα ἄττα=ουστ. ἀντικ. τοῦ εἴτεν. ολα=άντικ. τοῦ ἔνν. (λέγεν). αἱ γυναικεῖς=ύποκ. τοῦ εἰώθασιν. σὲ=άντικ. τοῦ προσεροῦσιν. οἱ ἐπιτήδειοι=ύποκ. σὺ=ύποκ. (τοῦ ἔνν. προσερεῖς). τούτους=άντικ. βλέψας=χρον. μετκ. τις =ύποκ. τοῦ ἀπαγέτω. αὐτὴν=άντικ. οἵκαδε=έπιφρ. προσδ. εἰς τοπ. κίν. ἀπῆγον=παρατ. ἀποπιέρας. ἔκεινην=άντικ. τινες=ύποκ. τὰν τοῦ Κείτωνος =γεν. διαιρ. βοῶσαν—κοπτομένην=τροπ. μετ. ἀνακαθιζόμενος=χρον. μετοχ. τὸ σκέλος=άντικ. τοῦ συγέναμψ. τῇ κεισὶ=δοτ. δογ. τείβων=χρον. μετοχ. τὸ εἰναι=εἰδ. ἀπαρ. ταῦτο=ύποκ. ἀτοπον=κατηγ. τε=έπιτατ. τοῦ ἀτοπον. δ=άντικ. οἱ ἀνθρώποι=ύποκ. ἡδὺ=κατηγ. πρὸς τὸ δοκοῦν=έμπορ. προσδ. ἀναφορᾶς. εἰγαί=εἰδ. ἀπαρ. ἔναντιον=κατηγ. τὸ λυπηρόν=έπεξ. τοῦ ἔναντιον. τῷ μὴ διδέλειν=δοτ. κατά τι. αὐτὸν=ύποκ. τοῦ δ. καὶ τοῦ παραγαγίγνεσθαι. τῷ ἀνθρώπῳ=δοτ. προσ. (τῷ) ἀναγνάεσθαι. ἔδη δισκή—λαμβάνη (ὑποθ.) (ἀποδ.) ἀναγνάζεται (ἔνν.)=δ' εἰδος ὑποθ. λογ. δόρ. ἐπανάληψιν κατὰ τὸ παρόν η μέλλον. (ἔδη=δοσάκις). λαμβάνειν=τελ. ἀπαρ. ἐκ τοῦ ἀναγνάζεσθαι. ἔτερον=άντικ. τοῦ λαμβάνειν. συνηγμένω=ύποθ. μετοχ. δηγ=ένδητ. μετοχ. μετε=δοτ. προσ. εἰ ἐνεδόσης (ὑποθ.)—δοκεῖ μοι ἀν συνθεῖναι (ἀποδ.)=ύποθ. λ. β' εἰδούς. τὸ ἀγαγματοπόλιτον (συνθεῖναι δη=δητι συνέθηκεν ἄν). μυθον=άντικ. τοῦ συγθεῖναι. ὡς... συνηγμεν=ή εἰδ. προτ. ως ἐπεξηγ. τοῦ μῆθον. βουλόμενος=άντ. μετοχ. διαλλάξαι=τελ. ἀπαρ. πολεμούντα=αιτιολ. μετοχ. αὐτοῖς=δοτ. προσ. (άντι αὐτῶν). τὰς μορφὰς=άντικ. τοῦ συνηγμεν. διὰ ταῦτα=έμπ. προσδ. ἀναγκ. αἴτιον. φ=δοτ. προσ. τὸ ἔτερον=ύποκ. μοι =δοτ. προσ. αὐτῷ=κατηγ. προσδ. ἔσικεν (ἐπανολουσθεῖν). ἐπειδὴ ύποτ τοῦ δεσμοῦ... ως ἐπεξηγ. τοῦ ἔσικεν. ύποτ δεσμοῦ=άναγκ. αἴτιον τὸ ἀλγενδρ=ύποκ. τοῦ ήν. ἥκειν=ύποκ. τοῦ φαίνεται (ἀπροσ.). ἐπανολουσθοῦν=κατηγ. μετοχ. τὸ ἡδὺ=ύποκ.

Πραγματικά. δικαστήριον ἔχογησίμευσν ως τόπος συναθροίσεως καὶ συνδιαλέξεων. Τὰ δικαστήρια τῶν Ἡλιαστῶν συνήθως εὑρίσκοντο εἰς τὴν ἀγοράν, ἀνατολικῶς τοῦ Θησείου, λύνουστ. δ Σωκράτης εἰς τὸ δεσμωτήριον ἥτο δεμένος διὰ ποδοκάκης ἡ τοῦ ἔνδον δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου οἱ πόδες τῶν κακούργων δέν ήσαν ἐλεύθεροι.—Σανθίππη σύζυγος τοῦ Σωκρ. φιλόνι-

κος. Ο Πλάτων γνωρίζει μίαν γυναικα, ὁ Διογένης ὁ Λαέρτιος δμως ἀναφέρει καὶ δευτέραν γυναικα τοῦ Σωκρ. (τὴν Σανθίππην ἐξ ης ἐγενήθη ὁ Λαμπροκλῆς καὶ τὴν Μυρτώ, κόρην τοῦ δικαίου Ἀριστείδου, ἐξ ης ἐγενήθη ὁ Σωφρονίσκος καὶ ὁ Μενέξενος). Τὴν διγαμίαν δμως ἀπηγόρευε τὸ ἀττικὸν δίκαιον.—γιγνώσκεις γαρ πολὺ πιθανόν, δις ὁ Ἐρεχθίας ἐγγόριζε τὴν Σανθίππην προσωπικῶς. Ἡ Σανθίππη ἡτο τραχεῖα γυνὴ, ἀλλὰ ὁ Σωκρ. τὴν ἡνείχετο.—τὸ παιδίον ὁ Σωκράτης είχε (β) υἱούς, τὸν Λαμπροκλέα, τὸν Σωφρονίσκον καὶ τὸν Μενέξενον ἑδῶ ἐννοεῖ τὸ ἐκ τῶν δύο μικροτέρων, διότι ὁ Λαμπροκλῆς ἦτο ἔφηβος.—ἀπαγέτων Ο Πλάτων πολὺ δρθῶς δὲν θέλει τὴν Σανθίππην νὰ παρευρίσκεται, διότι ἐὰν παρέμενε κατὰ τὴν συζήτησιν δχι μόνον δὲν θὰ ἐννοοῦσε τίποτε, ἀλλὰ καὶ θὰ διετάρασσε τὸν διάλογον διὰ κραυγῶν καὶ θρήνων.—τινὲς τῶν τοῦ Κρίτωνος ὁ Κρίτων ὡς πλούσιος είχε πάντοτε μαζί του δούλους καὶ ἀκολούθους.—ἀνακαθιζόμενος· μετὰ τὴν ἀπομάκρυνσιν τῆς γυναικός του ὁ Σωκρ. ἐσηκώθη καὶ ἐκάθισε ἐπὶ τῆς κλίνης τρίβων συγχρόνως τὸ μουδιασμένο του σκέλος,—ῳς ἀποκον...ἔσωκε τε εἰνας· ὁ Πλάτων μεταβαίνει ἐξ αὐτοῦ τοῦ γεγονότος τοῦ μουδιασματος τοῦ σκέλους τοῦ Σωκρ. εἰς τὸ φιλοσοφικὸν μέρος τοῦ διαλόγου.—Αἴσωπος δοῦλος τοῦ Σαμίου Ἰάδμονος ζήσας κατὰ τὸ πρῶτον ἥμισυ τοῦ δου π.Χ. αἰώνος. Οὗτος διηγείτο μὲν χάριν μύθους καὶ ὁ ίδιος ίδικον τοῦ ΟΙ σήμερον φερόμενοι ως μῆνοι τοῦ Αἰσώπου είναι παραφράσεις τῶν Αἰσωπείων μύθων. Ο Σωκρ. εἰς τὴν φυλακὴν πρῶτος ἐστιχούργησε μερικοῖς ἐξ αὐτῶν ὁ δὲ Δημήτριος ὁ Φαληρεὺς ἔκαμε τὴν ἔκδοσίν των (κατὰ τὸ 400 π.Χ.).

Αἰσθητικά. Εἰς τὸ κεφάλαιον αὐτὸν ὁ συγγραφεὺς μὲν μυθιστορηματικὴν ἀκρίβειαν καὶ καλαισθητικὴν λεπτομέρειαν περιγράφει τὰ μεταξύ τῶν φιλον. ...τὰ τὴν πολιτικήν τοιούταν πολιτικήν τοιούτηντα. Ίνα τοιούτοιοδπος δημι.

κρυναν τὴν Σανθίππην μερικοὶ δοῦλοι τοῦ Κρίτωνος ἐν μέσῳ κοπετῶν καὶ θρήνων. "Ο Σωκρ. ἐνῷ ἔτριβε τὸ μουδιασμένο του σκέλος, ὃσθάνθη τὴν εὐχαριστησιν μετὰ τὸν πόνον καὶ παρατηρεῖ, διτὶ τὸ εὐχάριστον εἰναι περιεργον πρᾶγμα, δύος περιεργος εἰναι καὶ ἡ σχέσις του πρὸς τὸ ἀντίθετον, δηλ., τὸ λυπηρόν. Τὸ γεγονός αὐτὸν θὰ ἀποτελέσῃ τὴν ἀφετηρίαν διὰ τὴν ἀπόδειξιν τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς διὰ τῆς σχέσεως τῶν ἁναντίων. "Αν καὶ δηλ., ἡ ταυτόχρονος συνύπαρξις εὐχαριστού καὶ λυπηροῦ εἰναι ἀδύνατος. εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἐν τούτοις ἡ ἀκολουθία τοῦ ἐνὸς δημιουργεῖ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ ἄλλου, δηλ., τὸ εὐχάριστον καὶ λυπηρὸν ἀλληλοεξαρτῶνται καὶ ἔχουν κοινὴν κορυφὴν ἔξαρτήσεως, καίτοι εἰναι ἀντίθετα. "Ο Αἰσαπος, λέγει, διτὶ ἀν ἡξερες αὐτῆν τὴν σχέσιν, θὰ ἔκανε μῆθον καὶ θὰ ἔλεγε, διτὶ ὁ Θεός θέλων νὰ συμφιλιώσῃ τὰ ἀλληλομαχόμενα, τὰ ἔκρεμασε ἀπὸ μία κοινὴ κορυφή. Αὐτὸ αἰσθάνεται ἀκριβῶς καὶ δ Σωκρ. δηλ., τὸν πόνον τοῦ σκέλους ἔνεκα τῶν δεσμῶν ἥκολούθησε ἀναγκασικῶς ἡ εὐχαριστησις ἐκ τῆς τριβῆς αὐτοῦ.

Περίληψις. Τακτικὴ ἐπίσκεψις τῶν μαθητῶν εἰς τὸ δεσμωτήριον. Τελευταία ἐπίσκεψις αὐτῶν τὴν ἡμέραν τοῦ θανάτου. Ἀπαλλαγὴ τοῦ Σωκρ. ἐκ τῶν δεσμῶν καὶ ἡ σκηνὴ μετά τῆς Σανθίππης. Ἀπομάκρυνσις αὐτῆς καὶ ἔντυπωσεις τοῦ Σωκρ. ἐπὶ τῆς σχέσεως τῶν ἁναντίων. Ποιὸν μῆθον θὰ ἔπλασθε ὁ Αἰσαπος περὶ τῆς σχέσεως αὐτῆς, ἐάν τὴν ἔγγνωριζεν.

Ἔπιγραφή. "Η τελευταία ἐπίσκεψις τῶν μαθητῶν κοιτὴ τῆς συζύγου τοῦ Σωκρατ. καὶ ἔναρξις τῆς φιλοσοφικῆς συζητήσεως ὑπ' αὐτοῦ ἐπὶ τῆς σχέσεως τῶν ἀντιθέτων.

Καὶ ἔγω οὐ γε τῷ πρόσθεν χρόνῳ, ὅπερ ἔπραττον, τοῦτο ὑπελάμβανον αὐτό μοι παρεκελεύσθαι με καὶ ἐπικελεύειν, οὕτως ποιοῖς τοῖς θέουσι διακελευόμενοι, καὶ ἐμοὶ οὕτω τὸ ἐνύπνιον, ὅπερ ἔπραττον, τοῦτο ἐπικελεύειν, μουσικὴν ποιεῖν,

Διὰ φιλοσοφίας μὲν οὕσης μεγίστης μουσικῆς ἐμοῦ δὲ τοῦτο πράττοντος.

Νῦν δὲ ἐπειδὴ ἡ τε δίκη ἔγένετο καὶ ἡ τοῦ Θεοῦ ἕορτή διεκώλυε με ἀποθνήσκειν, ἔδοξε χρῆναι, εἰ ἄρα πολλάκις μοι προστάτος τὸ ἐνύπνιον ταῦτην τὴν δημάδην μουσικὴν ποιεῖν, μὴ ἀπειθῆσαι αὐτῷ, ἀλλὰ ποιεῖν· ἀσφαλέστερον γάρ εἶναι μὴ ἀπιέναι, πρὶν ἀφοσιώσασθαι ποιήσαντα ποιήματα καὶ πειθόμενον τῷ ἐνύπνιῳ.

Οὕτω δὴ πρῶτον μὲν εἰς τὸν θεόν ἀποίησα, οὕτω δὲ παροῦσα θυσίᾳ·

μετὰ δὲ τὸν θεόν ἐννοήσας, ὅτι τὸν ποιητὴν δέοι εἴπερ μέλλοι ποιητῆς εἶναι, ποιεῖν μάθους, ἀλλ' οὐ λόγους, καὶ αὐτὸς οὐκ ἡ μυθολογικός, διὰ ταῦτα δή,

Καὶ ἔγω κατὰ τὸν παρελθόντα βεβαίως χρόνον εἰς ἁκεῖνο ἀκριβῶς, τὸ ὅποιον ἔπραττον, εἰς αὐτὸν τὸ ἴδιον ἐνόμιζον, ὅτι δχι μόνον μὲ προέτρεπε πρὸ τῆς πρᾶξεως, ἀλλὰ καὶ μὲ ἐνεθάρρυνε εἰς αὐτὴν τὴν πρᾶξιν (ἐπικελεύσιν), δπως ἀκριβῶς (κάμνουν) ἐκεῖνοι, οἱ ὅποιοι ἐνθαρρύνουν κατὰ τὴν πρᾶξιν τοὺς δρομεῖς, (ἐνόμιζον) ὅτι καὶ εἰς ἐμὲ κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον τὸ δνειρόν, εἰς ἁκεῖνο ἀκριβῶς, τὸ ὅποιον ἔπραττον, εἰς αὐτὸν (μὲ) ἐνεθάρρυνε, δηλ. νά ἀσχολοῦμαι μὲ τὴν φιλοσοφίαν, διότι ἀλληδεῖς η μὲν φιλοσοφία είναι ή κατ' ἔξοχὴν μουσική, ἔγω δὲ ἀσχολοῦμην μὲ αὐτὴν.

Τώρα δύως, ἀφοῦ καὶ ἡ δίκη ἔνινα καὶ ἡ ἕορτή τοῦ Θεοῦ μὲ ἡμπόδιζε νά ἀποθάνω, ἐνόμισα, ὅτι ἔπρεπε, ὅτι ίσως μὲ παρακινῇ τὸ δνειρόν νά ἀσχολοῦμαι μὲ αὐτὴν τὴν κατὰ τὴν ἀντίληψιν τοῦ κοινοῦ μουσικῆν, νά μὴ παρακούων εἴς σύτο, ἀλλὰ νά ἀσχολοῦμαι διότι (νομίζω) ὅτι εἶναι ἀσφαλέστερον νά μὴ ἀπέλθω, πρὶν ἐκτίηρωσα τὸ πρός τὸν θεόν λεπόν καθήκον συνέθευσα ποιήματα καὶ διπακούων εἰς τὸ δνειρόν.

Δι' αὐτὸν λοιπὸν πρῶτον μὲ συνέθεσα ποιήματα πρὸς τιμὴν τοῦ θεοῦ. Σία τὸν ὅποιον ἔτελείτο ἡ παροῦσα θυσία·

μετά δὲ τὸν δύνον πρὸς τὸν θεόν, ἐπειδὴ ἐσκέφθην, ὅτι ὁ ποιητὴς πρέπει, ἔδω βέβαια πρόκειται νά είναι ποιητής, νά κάμνῃ φανταστικάς διηγήσεις καὶ δχι διηγήσεις πραγματικῶν γεγονότων, καὶ (τοι) ἔγω δὲ διος δὲν είχα μυθοπλαστικὴν δύναμιν, δι' αὐτούς ἀκριβῶς τοὺς λόγους ἀπό τοὺς μάθους τοῦ Αἰσωποῦ,

πρὸς τὰ εως. ενοι. αὐτιτεχνος=άντιζηλος. εἰς την ισλαμικήν προσπαθῶ, δοκιμάζω. ἀφοσιώσμαται=πράττω τι ἐκεῖ θρησκευτ. καθήκοντος πολλάκις=τυχόν, ίσως (ὅταν προηγήται τὸ εἰ, ἔαν, ίνα μή, μή). παρακελεύομαι=παρακινῶ τινα πρὸ τῆς πράξεως. ἐπικελεύω—διακελεύομαι=παρακινῶ τινα κατὰ τὴν ώραν τῆς πράξεως. θέουσι(θέω)=τρέχουσι. διακαλώ=έμποδίζω. χρή=έχω ήθικήν υποχρέωσιν. ἐστρή(=τὰ Δῆλια). μετὰ δὲ τὸν θεόν=μετὰ δὲ τὸ εἰς τὸν θεόν προσίριον μῆθος=πλάσμα τῆς φαντασίας (λόγος ψευδῆς εἰκονίζων τὴν ἀλήθειαν). λόγος=διηγησίς πραγματικῶν γεγενάτων. ήπιστάμην=ένενθυμούμην.

Γραμματικά. ὑπολαβών=μετῷ. ἐν ἀρ. β' τοῦ ὑπολαμβάνω. ἡ=καταχρ. προθ.+αἰτ.-εύ(=ἐπιρρ.). ἀμεινον ἀριστα. ἀναμνήσας=μετ. ἀρ. α' τοῦ ἀναμνήσομω. τοι=έγκλ. μόριον. ὥν=γεν. πληθ. ἀντων. (δε—η—δ). οπετοίημας=παρακ. τοῦ ποιέω—ώ. ἐντείνας=μετχ. ἀρ. τοῦ ρ. ἐγείρω (έντεινον, ἐντεῦ, ἐντέτακα, ἐντέτακα—κειν). ἀπόλλω μαὶ 'Απόλλωνα (αἴτιατ.) ἥροντο=μ. ἀρ. β' τοῦ ἔρωτά—ώ (μὲ ἐνεργ. σημ.). ἡρώτων, ἡρήσομαι, ἡρόμην, ἡρώτηκα—κειν). ἀτάρ(=έπικ. σύνδ.). πρόφηη=ἐπιρρ. χρον. δ. ει=ούδ. ἀντων. (διτις, ήτις, δ. τι). διανοηθείη=μετχ. παθ. ἀρ. α' τοῦ διανοοῦμαι. δεῦρο=τοπ. ἐπιρρ. μέλεις μοι τινᾶς. ἀποκρίνασθαι=ἀπαρ. μ. ἀρ. α' τοῦ ἀποκρίνομαι (ἀπεκρινόμην, ἀποκρινόμαι, ἀπεκρινάμην, ἀποκρέμαι—ηγν.). ἔρήσεται=μελλ. τοῦ ἔρωτο—ώ μὲ ἐνεργ. σημ. ἥδειν=ὑπερ. μὲ σημ. παρατ. τοῦ οίδα. ράδιον (ράδιος, ράσων, ράστος). τινῶν=γεν. πληθ. τῆς ἀρ. ἀντων. (τις—τινός). ἀποπτειρώματος=μετχ. ἐνεστ. τοῦ ἀποπτειρώμαται. ἀφοσιώνενος=μετχ. ἐνεστ. τοῦ ἀφοσιώθμαται. ἐπιτάξω=εὔκτ. ἐνεστ. τοῦ ἐπιτάξεται (ἐπέτατον—ἐπιτάξω, ἐπέταξα, ἐπιτέταχα—ειν). ἀττα ἡ τινὰ =ἀρ. ἀντ. ούδ. πληθ. φοιτῶν=ούδ. μετχ. ἐνεστ. τοῦ φοιτάω—ώ. λέγον=ούδ. μετχ. ἐνεστ. τοῦ λέγω. πολει.—ἔργαζον=παρατ. δρ. τοῦ ὑπολαμβάνω. ἐπεικελεύθαι=ἀπαρ. ἐνεστ. τοῦ ἐπικελεύθω. θέουσι=μετχ. ἐνεστ. δοτ. κληθ. τοῦ θέω (θέων, δραμοῦμαι, ἔδραμον, δεδράμητα—κειν). χρῆμα=ἀπαρεμφατον ἐνεστῶτος τοῦ ἀπροσδιορίστον χρή. ἀπειθῆσαι=ἀπαρεμφατον ἀσρίστον α' τοῦ ἀπειθέω—ώ. ἀσφαλέστερον=ἐπιρρ. συγκρ. βοθμ. (ἀσφαλδς, ἀσφαλέστερον ἀσφαλέστατα) ἀπειναί=ἀπαρ. ἐνεστ. τοῦ ἀπέρχομαι. ἀφοσιώσασθαι=ἀπαρ. μ. ἀρ. α' τοῦ ἀφοσιώμαται—σημα. δέοι=εὔκτ. ἐνεστ. τοῦ ἀπαρ. δει. μέλλοι εἴκτε ούτε. τοῦ μέλλω. δ(και δη)=παρατ. α' προσ. τοῦ οίμι. οδε=αἰτ. πληθ. ἀντων. δε—η—δ. ήπιστάμην=παρατ. τοῦ ἐπίσταμαι (ήπιατάμην, ἐπιστήσομαι, ήπιστήθην) ἐνέτυχον=δοριστ. ἀρ. β' τοῦ ἐντυγχάνω (ένετυγχανον, ἐντεύξομαι, ἐνέτυχον, ἐνετύχηκα—κειν).

Άναγνώρισις προτάσεων. 'Ο εὖ... ἔφη=κυρία. εὖ γ... ἀναμνήσας με=κυρία. περι γάρ τοι... μαὶ ὅλλοι τινες.. μηδεὶς=κυρία. ὥν πεποίημας... προσοίμεον=άναφ. ἀτάρ. πρόφηη (ἥροτο)=κυρία. ὅτι ποτὲ διανοηθείη.. ἐποίησας... τοι εἰμις=πλ. ἐψ. ἐπειδή.. ηλθες=χρον. εἰ οὖν.. ἀποκρίνασθαι=ὑποθ.

ὅταν... ἔρωτᾶς=χρον. ὑποθ. εἴδα γάρ=κυρία, παρενθ. δτι ἔργησται=εἰδικ. εἰπε=κυρία, τι χρή λέγειν=πλαγ. ἔρωτ. λέγει τούτην αὐτῷ... ταῦτα=εἰδικ. ηδειν γάρ. ἀλλ' ἐνυπνίων... ἀποπειρώμενος καὶ ἀφοιούμενος=κυρία ὡς οὖ... εἶη=εἰδική, τι λέγει=πλαγ. ἔρωτ. εἴδα... ἐπιτάττοι ποιεῖν=πλαγ. ἔρωτ. ἦν γάρ... τοιάδε=κυρία, πολλάμις... λέγον, ἔρη=κυρία. ὡς Σωκρ... μουσικὴν ποίει=κυρία. καὶ ἐγγάζου=κυρία. καὶ ἕγω... χρόνῳ.. τοῦτο.. ἐπικελεύειν=κυρία. δπερ ἐπορττον=ἀναφ. προστ. ὁπερ (ποιούσιν) οἱ τῆς θέουσι διακελευθμενοι=ἡναφ. καὶ ἐμοί.. ἐνύπνιον (ὑπελάμβανον)... ἐπικελεύειν μουσικὴν.. πράττοντος=κυρία. δπερ ἐπραττον=ἀναφ. ὥν δὲ.. ἐνδοξεις χρῆγαν.. μή ἀπειθῆσαι ποιεῖν=κυρία. ἐπειδή.. ἐγγένετο=αἰτιολ. καὶ ἡ τοῦ θεοῦ.. ἀποδρῆσειν=αἰτιολ. εἴ δρα.. ποιεῖν=πλαγία ἔρωτ. ἀσφαλέστερον... ἀπένται (ἔδοξε=μοι)=κυρία. ποιην ἀφοιούσασθαι.. ἐνυπνίω=χρον. ἀπαρέμψι. οὐτω.. ἐποίησα=κυρία. οὖ.. θυσία=ἀναφ. μετὰ δὲ τὸν θεόν.. διὰ ταῦτα θη.. τούτους ἐποίησα=κυρία. δτι τὴν ποιητὴν δέοι.. ποιεῖν μύθους.. ἀγονοῦ=εἰδική, εἴπερ.. εἶναι=ὑποθ. καὶ (δτι) οὐτὸς.. μυθολογικός=εἰδική, οὓς.. εἶχον=ἀναφ. καὶ ἡπιστάμην.. Αἰσωπον=ἀναφ. οἷς.. ἐνέτυχον=ἀναρρο.

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΑ. ὑπολαβόν=χρον. μετχ. ὑποκ. ὁ Κέρθης. ἐποίησας=ὑποκ. (σύ). ἀναμνήσας=κατηγ. μετχ. με=ἀντικ. τῆς μετχ. ὁν πεποίηκας (ἀντὶ Ἀπεοίηκας) ἔλξις. ἐντείνας=χρον. μετχ. ἐπεξ. τὸν ποιειμέτερον, τοὺς λόγους=ἀντικ. τοῦ ἐντείνας. Αἰολόπουν=γεν. δημιουργοῦ. τὸ προσούμιον=ἀντικ. τοῦ ἐντείνας. ἀλλοι=οἱ. οικ. με=ἀντικ. τοῦ ἥρωον. Εἴηντος=ὑποκ. τοῦ ἔνν. ἥρετο. διαροήθεις=τροπ. μετχ. δτι=ἀντικ. δεῦρο=ἐπιορ. προσδ. τοπ. αὐτά=ἀντικ. τοῦ ἐποίησας. ποιήσας=ένδοτ. μετχ. οὐδὲν=συντ. ἀντ. πρότερον=ἐπιορ. προσδ. χρον. εἴ μέλει=εἰπε=ὑποθ. λ. α' εἰδους. τὸ πραγματικόν. μοι=τοῦ ἔχειν=ἀντικ. τοῦ μέλει. ἔχειν+ἀπαρ.=δύνασθαι. ἐμε=ὑποκ. τοῦ ἀποκρινασθαι (=τελ. ἀπαρ. ἐκ τοῦ ἔχειν). Εἴηντος=ἀντικ. τοῦ ἀποκριγασθαι. με=ἀντικ. τοῦ ἔρωτᾶ. δτι ἔργησται=εἰδ. προτ. ἀντικ. τοῦ οἴδα. χρή. λέγειν=ὑποκ. τι=ἀντικ. τοῦ λέγειν. αὐτῷ=τάληθη=ἀντικ. τοῦ λέγε. δτι οὐκ ἐποίησα=εἰδ. προστ. ἐπεξ. τοῦ τάληθη. βουλόμενος=αἰτ. μετχ. εἶναι=τελ. ἀπαρ. ἀντικ. τοῦ βουλόμενος. ἀντίτεχνος=κατηγ. ἐκείνω=ποιημασιν=δοτ. ἀντικ. αὐτοῦ=γεν. δημ. ταῦτα=ἀντικ. τοῦ ἐποίησα. ὅς. εἴη εἰδ. πρ. κατ" εὐκτ. ὃς ἔξιρτ. ἔξιστορ. χρόνου (ηδειν) ἔνν. (ἀντίτεχνος εἶναι). ἐνύπνιων=ἀντικ. τοῦ ἀποπειρώμενος=αἰτιολ. μετχ. τι λέγει=ἐπεξ. τοῦ ἐνύπνιον καὶ ἔξιρτ. εἴ τοῦ ἀποπειρώμενος. (τὰ ἐγύπνια)=ὑποκ. τοῦ λέγει αὖτ. οὐντ. ἀφοιούμενος=αἰτ. μετχ. μοι=ποιεῖν=ἀντικ. τοῦ ἐπιτάττοι. γάρ=διασαρ. γν=ὑποκ. (τα ἐνύπνια). ἄττ. σύντ. τοιάδε=κατηγ. φοιτῶν φαινόμενον=λέγον=τροπ. μετοχι. μοι=δοτική προσωπική τὸ ἐνύπνιον=ὑποκ. τῶν μετχ. πολλάμις=ἐπιορ. προσδ. τὰ αὐτά=ἀντικ. τοῦ λέγον. μουσική=ἀντικ. τὸν τῷ χρόνῳ=εἰμιπρ. προσδ. τῷ πρόσθετον=ἐπιορ. προσδ. δπερ =ἀντικ. τοῦ πραττοτον τούτο αὐτόδ=μοι=ἀντικ. τῶν παρακελεύσθαι καὶ ἐπικελεύειν. παρακελεύειν=εἰδ. ἀπαρ. ἐκ τοῦ ὑπελάμβανον. ἐπικελεύειν=εἰδ. ἀπαρ. ἐκ τοῦ ὑπελάμβανον. ὁπερ (ποιούσιν) οἱ διακελευθμενοι=ὑποκ. ἐπιθ. μετχ. τοῖς θεουσι=ἐπιθ. μετχ. ἀντικ. τοῦ διακελευθμενοι. καὶ ἐμοὶ οὐτω τὸ ἐνύπνιον (ὑπελάμβανον) τοῦτο ἐπικελεύειν τὸ ἐνύπνιον=ὑποκ. τοῦτο=ἀντικ. ἐπικελεύειν=εἰδ. ἀπαρ. ἐμοὶ=ἀντικ. μουσικὴν ποιεῖν ἐπεξ. τοῦ τοῦτο. μουσικὴ=ἀντικ. τοῦ ποιεῖν. ὃς οὐσίης=πράττοντος=αἰτ. μετχ. γεν. ἀπλ. φιλοσοφίας=ὑποκ. τοῦ οὖσης. μουσική=κατηγ. ἐμοῦ ὑποκ. τοῦ πράττοντος τοῦτο=ἀντικ. ἡ δικη=ὑποκ. τοῦ ἐγγένετο. ἡ δοστή=ὑποκ. τοῦ διεκόλυτε με=ἀντικ. ἀποθημόσκειν=τελ. ἀπαρ. οὗ ὑποκ. μέ. χρῆγαν=εἰδ. ἀπαρ. ὑποκ. τοῦ ἔδοξε. μή ἀπειθῆσαι=ποιεῖν=τελ. ἀπαρ. ὑποκ. τοῦ χρῆγαν. αὖτις=ἀντικ. εἰδ. ἀπειθῆσαι (=τελ. ἀπαρ.). προστάττοι=ο. ὑποκ. μοι=ποιεῖν=ἀντικ. τὸ ἐγύπνιον=ὑποκ. τὴν μουσικὴν=ἀντικ. τοῦ ποιεῖν. δημώδη=ἐπιθ. προσδ. ἀσφαλέστερον εἶναι=ἀποδοσ. φράσις. ὑποκ. τοῦ ἔνν. (ἔδοξε). ἀπένται=τελ. ἀπαρ. ὅποι. τοῦ ἀσφαλέστερον εἶναι. ποιη-

σαντα—πειθόμενον=χρον. μετχ. ποιήματα=άντικ. τοῦ ποιήσαντα, τῷ ένυπνίῳ=άντικ. τοῦ πειθόμενον. ἀφειώσασθαι=τέλ. ἀπαρ. Πρῶτον=έπιψρ. προσδ. εἰς τὸν θεὸν=έμπρ. προσδ. χάριν. ἡ θυσία=ύποκ. τοῦ ἡν. παροῦσα ὡς ἔξαρτ. ἐξ ίστορ. χρον. (έννοησα). ποιεῖν=ύποκ. τοῦ δέοις (τελ. ἀπαρ.). τὸν ποιητὴν=ύποκ. τοῦ ποιεῖν. μύθους=λόγους=άντικ. τοῦ ποιεῖν. εἰρας=τέλ. ἀπαρ. άντικ. τοῦ μέλλοι. ποιητής=κατηγ. αὐτός=κατηγ. προσδ. μυθολογικός=κατηγ. διὰ ταῦτα=έμπρ. προσδ. ἀναγ. αἰτίου. ἐποίησα=ρ. (έγώ) ήποκούς=άντικ. οὐδε=έπιψρ. προσδ. μύθους=άντικ. τοῦ εἰχον και τοις=κατηγ. προχείρους=κατηγ. τοῦ Αἰσώπου=γεν. δημ. οἰς=άντικ. πρώτοις=κατηγ.

Πραγματικά. λόγους=τοὺς μύθους ὄνομάζει οὕτω, διότι ήσαν εἰς πεζόν. Ἀπόλλων ἡ προτίμησις τοῦ Σωκρ. πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα ὥφειλετο εἰς τὸ δι τὸ μαντείον τῶν Δελφῶν ἔχασατήρισεν αὐτὸν «σοφώτατον ἀπάντων ἀνδρῶν». Επίσης εἰς τὸν αὐτὸν θεὸν ὥφειλετο ἡ ἀναβολὴ τῆς θανατικῆς καταδίκης του και τὸ ἐμβλῆμα τοῦ θεοῦ ἦτο τὸ γυάλι σαυτόν, διερ άποτλούσε τὴν βάσιν τῆς Σωκρατικῆς διδασκαλίας. Προσώπειον κυρίως σημαίνει ποίημα, ἄφημα ἁδόμενον πρὸ τον ἀφηγηματικοῦ ποιήματος. Οἱ Ραψῳδοὶ πρὸ τῆς ἀπαγγελίας τῶν Ομηρικῶν ἐπῶν προέτασσον ὑμνους εἰς τοὺς θεούς. Ἐῦηνος σοφιστής και ἐλεγειακὸς ποιητής ἐκ Πάρου Ἡ τέχνη του ἐπωλείτο ἀντί τοῦ εὐτελοῦς ποσοῦ τῶν (5) μνᾶν. Ἡκμασε τὸν δον π.Χ. αἰῶνα, σύγχρονος τοῦ Σωκράτους. ἔνυπνίειν ὁ Σωκρ. ἐπίστευεν, δι τι ή θέλησις τοῦ θείου ἔξεδηλούτο εἰς τὸ ὄντειρον. Οἱ Πλάτων διακρίνει δύο εἰδη ὄντειρων: τὸ πρῶτον ἔλδος ὄντειρων βλέπει δι ἀνθρωπος, δταν τὸ λογιστικὸν τῆς ψυχῆς κοιμᾶται και ἔξεγειρεται τὸ ἐπιθυμητικόν, τὸ δποίον ζητῇ νά ἐκπληρώσῃ τὰς ἐπιθυμιας αὐτοῦ χωρὶς αἰσχύνην και φρόνησιν. Οταν δμως κοιμηθῇ τὸ ἐπιθυμητικόν ἡ δὲν ἐνοχλῇ τὸ λογιστικόν, τότε τὸ δνειρον πλησιάζει τὴν ἀλήθειαν. Εἰς αὐτὸ ἐπίστευεν ὁ Σωκρ.—μουσική σημαίνει πᾶσα πνευματική και καλλιτεχνική ἀσοχολία. Οἱ Πυθαγόρειοι πρῶτοι και κατόπιν ὁ Πλάτων ὄντοσαν τὴν φιλοσοφίαν μουσικήν, ἡ δποία ὡς καλλιεργοῦσα τὸ πνεῦμα διαστέλλεται τῆς γυμναστικῆς, ητις καλλιεργεῖ τὸ σῶμα. δημάδης μουσική δηλ. ή ποιησις κατὰ τὴν ἀντίληψιν τοῦ κονοῦ, ἐνῷ η φιλοσοφία καλείται μεγίστη μουσική.—μυθολογικός ὁ Σωκρ. διολογεῖ, δι τοτερείται μυθοπλαστικῆς δυνάμεως, τὴν δποίαν δμως ἔχει ὁ Πλάτων εἰς μέγιστον βαθμόν.

ΑΙσθητικός. Εἰς τὸ κεφάλαιον αὐτὸ ἀρχίζει νὰ σκιαγραφῇ τὴν μυστικήν ζωήν τοῦ Σωκρατικοῦ πνεύματος και τὴν σχέσιν τῆς ψυχῆς μὲ τὸ ὄπερέραν. Ἡ βαθεία πίστις τοῦ Σωκρ. πρὸς ὀδιομένον εἶδος ὄντειρων είναι ἡ ἐπικοινωνία αὐτοῦ μετα τοῦ πέραν τοῦ αἰσθητοῦ κόσμου και τὸν φέρει ψυχικῶς εἰς ἐπαφήν μετα τοῦ πέραν τοῦ θείου, πρᾶγμα τὸ δποίον είναι ἀδύνατον και ἀκατάληπτον διὰ τοὺς κοινοὺς θνητούς. Ἡ ψυχὴ κοι τὸ πνεῦμα ἔχουν Ιδίαν ζωήν, τὴν δποίαν μόνον ὁ πραγματικός σοφὸς δύναται νὰ ζησῃ πέραν τῆς γητῆς σφαιράς.

Νόημα. Ο Κέβης παρεμβαίνων εἰς τὴν συζήτησιν ἔξ αἰτίας τῶν μύθων τοῦ Αἰσώπου διατυπώνει τὴν ἀπορίαν τοῦ ποιητοῦ Εὐήνου διὰ τὰ αἰτία, τὰ δποία ήνάγκασσαν τὸν Σωκρ. νὰ συνθέσῃ εἰς στίχους μύθους τοῦ Αἰσώπου κοι νὰ ποιησῃ τὸν ὅμονον πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα. Ο Σωκράτης ἐξηγεῖ τὸ φαινόμενον τοῦτο, και λέγει, δτι ἡ ἀσοχολία του μὲ τὴν ποιησιν ὥφειλετο ὅχι εἰς πρόθεσιν αὐτοῦ νὰ συναγωνισθῇ τὸν Εὔηνον, ἀλλ' εἰς προσπάθειαν διαγνώσεως τοῦ ἀληθοῦς νόμοτος ἐνὸς ἐπιτακτικοῦ ὄντειρου, τὸ δποίον συνιστᾶ εἰς αὐτὸν νὰ ποιῇ και νὰ ἐργάζεται τὴν μουσικήν. Ο Σ. ὑπένθεσεν, δι τοις λέξεως μουσικὴ ἔννοει τὴν φιλοσοφίαν, εἰς τὴν

δποίαν ἡσχολήθη καθ' ὅλην του τὴν ζωήν. Μετὰ δύμως τὴν δίκην καὶ τὴν ἐπ' ὀλίγον ἀναστολὴν τῆς ἔκτελέσεως ἐσχημάτισε τὴν γνώμην, ὅτι πιθανὸν τὸ δνειρὸν νὰ θέλῃ νὰ ὑπονοήσῃ τὴν ἀπασχόλησίν του μὲ τὴν δημιώδη μουσικήν. Διὰ τοῦτο συνέθεσε ποίημα πρός τιμὴν τοῦ Ἀπόλλωνος, χάριν τοῦ ὅποίου ἐγένετο ἡ δορτή, καὶ ἔστιχούργησε μερικοὺς μύθους τοῦ Αἰσώπου, τοὺς ὅποίους κατὰ τύχην ἐνεθυμεῖτο.

Περίληψις. Ο Κέβης προβάλλει τὴν ἀπορίαν, τὴν ἐκφρασθεὶσαν ὑπὸ τοῦ Εὕηνου, περὶ τῆς ἀπασχολήσεως τοῦ Σ. μὲ τὴν στιχουργίαν μύθων τοῦ Αἰσώπου καὶ ὁ Σωκ. ἔξηγε λέγων, ὅτι ἡ ἀπασχόλησίς του περὶ τὴν ποίησιν ὄφελεται εἰς ἐπιτακτικὸν καὶ ἐπίμονον δνειρὸν, τὸ δποίον παρεκίνει αὐτὸν νὰ ἀσχολῇται μὲ τὴν μουσικήν.

Ἐπιγραφή. Ἐξήγησις τῶν λόγων ὑπὸ τοῦ Σωκρ. διὰ τὴν ἀπασχόλησίν του μὲ τὴν ποίησιν.

Β' ΠΛΟΚΗ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ

Μέρος Α' (5—13)

ΚΕΦ. 5 Ταῦτα οὖν, ὁ Κέβης Εὔηνφ φράζε, καὶ ἔρρωσθαι καὶ, ἀν σωφρονῆ, ἐμὲ διώκειν ὡς τάχιστα.

"Ἀπειμι δε, ὡς ἔοικε, τήμερον"

κελεύουσι γάρ Ἀθηναῖοι.

Καὶ διμιάς οἶον παρακελεύει, ἔφη, τοῦτο, ὁ Σώκρατες, Εὔηνω;

Πολλὰ γάρ ἥδη ἐντεύχηκα τῷ ἀνδρὶ σχεδόν οὖν, ἐξ ὧν ἑγώ ἔσθημαι, οὐδὲ ὁπωστιοῦν σοι ἐκῶν εἶναι πείσεται.

—Τι δαί; ἢ δ' ὅς οὐ φιλόσοφος Εὔηνος;

—Ἐμοιγε δοκεῖ, ἔφη διμιάς.

—Ἐθελήσει τοῖνυν καὶ Εὔηνος καὶ πᾶς, διῷ ἀξιῶς τούτου τοῦ πράγματος μέτεστιν.

Οὐ μέντοι ίσως βιάσεται αὐτόν· οὐ γάρ φασι θεμιτὸν εἶναι.

Καὶ ἅμα λέγων ταῦτα καθῆκε τὰ σκέλη ἀπό τῆς κλίνης ἐπὶ τὴν γῆν, καὶ καθεζόμενος οὕτως ἥδη τὰ λοιπά διελέγετο.

"Ηρετο οὖν αὐτὸν δι Κέβης· πῶς τοῦτο λέγεις, ὁ Σώκρατες, τὸ μὴ θεμιτὸν εἶναι ἐστὸν βιάζεσθαι,

Αὐτὰ λοιπόν, Κέβη, λέγε εἰς τὸν Εὕηνον καὶ (πές του) νὰ διασίνῃ καὶ δινειροῦνται σώφρων, νὰ μὰ ἀκολουθῇ δσον τὸ δυνατόν γρηγορώτερα. Θὰ ἀπέλθω δέ, δπως φαίνεται, σημερον."

διότι διατάσσουν αἱ Ἀθηναῖοι. Καὶ διμιάς εἴπε ποίον εἶναι αὐτό, τὸ δποίον συνιστᾶς, Σώκρατη, εἰς τὸν Εὕηνον;

Διότι πολλὰς φοράς ξώς τώρα ἔχω συναντήσει τὸν ἀνδρα ἀπ' δσα λοιπόν σχεδόν ἔγω ἔχω ἀντιληφθῆ, κατ' οὐδένα τρόπον θὰ ὑπακούσῃ εἰς ἑστηληματικῶς.

—Καὶ πῶς λοιπόν; εἰπεν αὐτός δέν είναι φιλόσοφος δι Εὔηνος;

—Ἐγώ τούλαχιστον νομίζω, εἴπεν διμιάς.

—Θὰ θελήσῃ λοιπόν καὶ δι Εὔηνος καὶ πᾶς, δστις μετέχει τῆς φιλοσοφίας ἐπακίως.

—Ισως διμως δέν θὰ δσκήσῃ βίαν κατὰ τὸ έσαυτον του διότι λέγουν, δτι δέν ἐπιτρέπεται.

Καὶ συγχρόνως λέγων αὐτὰ κατεβίβασε τὰ σκέλη ἀπό τὴν κλίνην εἰς τὴν γῆν, καὶ ἔτοι πλέον καθημενος ἔξηκολούθει τὴν συζήτησιν εἰς τὸ ἔξις.

"Ηρώτησε λοιπόν αὐτὸν δι Κέβης· Σώκρατη, πῶς ἔννοεις αὐτό, τὸ μὴ ἐπιτρέπεται δηλ., νὰ ἀσκῇ βίαν

έθέλειν δ' ἀν τῷ ἀποθνήσκοντι τὸν φιλόσοφον ἐπεοθαί;

— Τι δέ, ὁ Κέβης; Οὐκ ἀκηκόατε σό τε καὶ Σιμμίας περὶ τῶν τοιούτων Φιλολάφω συγγεγονότες;

— Οὐδέν γε σαφές, ὁ Σωκράτες.

— 'Αλλὰ μήν καὶ ἔγώ ἔξ ακοῆς περὶ αὐτῶν λέγω ἂ μέν οὖν τυγχάνω ἀκηκοώς, φθόνος οὐδεὶς λέγω. Καὶ γάρ ισως καὶ μάλιστα πρέπει μέλλοντα ἔκεισον ἀποδημεῖν διασκορπεῖν τε καὶ μυθολογεῖν περὶ τῆς ἀποδημίας τῆς ἔκει, ποίαν τινὰ αὐτὴν οἰόμεθα εἶναι.

Τί γάρ ἄν τις καὶ ποιοὶ ἄλλο ἐν τῷ μέχρι ἡλίου δυσμῶν χρόνῳ;

κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ του, καὶ δμως νῷ θέλῃ δ φιλόσοφος νὰ ἀκολουθῇ τὸν ἀποθνήσκοντα;

— Πᾶς λοιπόν, Κέβη, δὲν ἔχετε ἀκούσει καὶ σὺ καὶ δ Σιμμίας περὶ τῶν τοιούτων, ἐνῷ ἔχετε χρηματίσει μαθητής τοῦ Φιλολάου;

— Τίποτε βέβαια τὸ σαφές, Σωκράτη.

— 'Αλλ' δμως καὶ ἔγώ ἔξ ακοῆς δμιλῶ περὶ αὐτῶν αὐτά λοιπόν βέβαια, τὰ δποῖα ἔχω ἀκούσει κατὰ τύχην εὐχαρίστως θὰ εἴπω. Καθ' δυον μάλιστα ισως δλως ἔξαιρετικῶς πρέπει ἐφ' δυον πρόκειται νὰ ἀποδημήσω πρὸς τὰ ἔκει, καὶ νὰ ἔστατά ω λεπτομερῶς καὶ νὰ λέγω ὅποι μορφὴν μύθου περὶ τῆς ἀποδημίας πρὸς τὰ ἔκει κατὰ ποιὸν τρόπον φανταζόμεθα, διτε εἴναι αὐτὴ.

— Αλλως τε τὶ ἄλλο θὰ μποροῦσε κανεὶς καὶ νὰ κάνῃ κατὰ τὸ διάστημα μέχρι τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου;

Ἐρμηνευτικά. φράζω=λέγω. ράννυμαι=είμαι ενδρωστος (ύγιης) (ἀρρωστος). ἀπειμι=θὰ ἀπέλθω. ὡς ἔστι=ὅπως φαίνεται. τήμερον=σήμερον. οἷον(=οἷον ἔστι τοῦτο). δ παρακελέψει=ποιον είναι αὐτό, τὸ δποῖον συνιστάς. πολλὰ=πολλάκις, ἐντευγχάνω=συναντῶ. οὐδὲ' δπωτοιοῦν=οὐδαμῶς. διὶ=δη (τίθεται μετά ἔρωτηματικὸς λέξεις καὶ δηλοὶ ἐκπληξην καὶ περιέργειαν). η δ' δεσπείλων αὐτός. (ην δ' ἔγω=εἰπον ἔγω). δτω=φτινε. βιάζομαι=έμαυτον=ἀσκω βίαν κατὰ τοῦ ἑαυτοῦ μου (αὐτοκτονῶ). καθηκεν (καθίημι)=κατεβίβασε. καθέξομαι=κάθημαι. ἔπομαι=ἄκολουθος. συγγένυομαι = συναναστρέφομαι. διασκοπῶ=έξετάς ω λεπτομερῶς. μυθολογῶ=λέγω (διηγοῦμαι) ὑπὸ μορφὴν μύθου.

Γραμματικά. φράζε=προστ. ἐνεστ. τοῦ φράζω. ἐρρῶσθαι=ἀπαρ. παθ παρικ. τοῦ ράννυμαι (ἐρρωννύμην, ρωστήσομαι, ἐρρωσθην, ἐρρωμαι, —ην) (προστ. ἐρρωσο=γειά σου). τάχιστα=ταχός. ὑπερ. βαθ. (ταχέως—θάττον—τάχιστα). ἀπειμι=μελλ. τοῦ ἀπέρχομαι. ἔστι=παρακ. μὲ σημ. ἐνεστ. τοῦ διεικα. τημερον (άρχ. τύπος ἀττικος). παρακελέψει=β' ἐν. πρ. ἐν. τοῦ παρακελεύομαι. ἐντευγχάνη=παρ. τοῦ ἐντευγχάνω· ἥσθημαι=παρακ. τοῦ ἀποδ. ο. αἰσθάνομαι (ἡσθονόμην, αἰσθήσομαι, ἡσθόμην, ἡσθημαι—ην). ὁποστειεῦν=έπιρρο. ἐκάω (έκοδον, ἐκόν) =έπιστη. πείσεται=μελλ. τοῦ πείθομαι (έπειθόμην, πείσομαι, έπιθόμην—πέπισμαι—ην). η δ' δε=γ' προσ παρατ. τοῦ δ. ημἱ=λέγω (Λατ. aio, inquam) (ἀπαντᾷ μόνον εἰς τὸ α' καὶ γ' προσ). ἐθελήσει=μελλ. τοῦ ἐθέλω. δτω=δοτ. ἐν. ἀναφ. ἀντων. (δοτις—ητις—δ.τι). μέτεστιν=γ' ἐν. ἐνεστ. τοῦ μέτειμι. καθῆκε=άρο. β' δριστ. τοῦ καθέξομαι. βιάζοται=μελλ. τοῦ βιάζομαι. καθεξόμενος=μετοχ. ἐνεστ. τοῦ καθέξομαι. ηρετο=άσρ. β' δρ. μὲ σημ. ἐνερρ. τοῦ ἐρετάσθαι=άρο. ἐνεστ. τοῦ ἐπεσθαι=άπαρ. ἐνεστ. τοῦ ἐπεσθαι=παρακ. δρ. τοῦ ἀνούσ. συγγεγονότες=μετοχ. παρακ. τοῦ συγγένυομαι (συνεγιγνόμην, συγγενήσομαι. συνεγενόμην, συγγένονα—συνεγγένωνιν). ἀμημοδε=μετρχ. παρκ. τοῦ ἀμούσ. ἔμεισε=τοκ. δπιρρο. οίδμεθα=ένεστ. δρ. τοῦ οίσμαι (οίλμαι). ποιοῖ=ενέκτ. ένεστ. τοῦ ποιέω—δ.

Αναγνώρισις προτάσεων. ταῦτα .. φράζε=κυρία, καὶ ἐρρῶσθαι καὶ .. ἐμὲ διώκειν ὡς τάχιστα (φράζε)=κυρία. ἂν σωφρονῆ=ὑποθ. ἀπειπε δὲ.. τήμερον=κυρία. ὡς ἔστι=άναφ. κελεύουσι γὰρ οἱ Ἀθηναῖοι=κυρία. καὶ δὲ Σιμίας ἔφη=κυρία. οἶον (ἔστι) τοῦτο, (δὲ παρακελεύει), ὃ Σ.; Εὐήρφ; εὐθεῖα ἐρωτ. πολλὰ.. τῷ ἀνδρὶ=κυρία. σχεδόν.. οὐδὲ δπωσιοῦν.. πεισται=κυρία ἐξ ὀν.. ἥσθημα=άναφ. τι δα... οὐ φιλ. Εὕηρος (ἔστι)=εὐθεῖα ἐρωτ. η δ' δε=παρενθ. ἔμοι γε δοκει (φιλόσοφον εἶναι)=κυρία. ἔφη δὲ Σιμίας=παρενθ. ἐθελήσει.. καὶ πᾶς=κυρία. δει.. μέτεστιν=άναφορ. οὐ μέντοι.. αὐτὸν=κυρία. οὐ γὰρ.. εἶναι=κυρία. καὶ ἄμα.. γῆν=κυρία. καὶ καθεζόμενος.. διελέγετο=κυρία. ἥρετο... Κέβης =κυρία. πῶς.. ἐπεσθαι;=εὐθεῖα ἐρωτ. τι δε.. συγγεγονότες;=εὐθεῖα ἐρωτ. οὐδὲν.. δὲ Σώφροτες (ἀκηκόαμεν)=κυρία. ἀλλὰ μὴν .. λέγω=κυρία. ἄ... ἀκηκοσῶς=άναφ. φθόνος οὐδεὶς (ἔστι) λέγειν=κυρία. καὶ γὰρ.. ἑκεῖ=κυρία. ποίαν.. εἶναι=πλαγία ἐρωτ. τι γαρ.. χερνφ;=εὐθεῖο ἐρωτ.

Συντακτικά. ταῦτα—Εὐήρφ=άντικ. τοῦ φράζε. ἐρρῶσθαι—διώκειν=τελ. ἀπαρ. ἀντικ. τοῦ (φράζε). ἐμὲ=άντικ. τοῦ διώκειν. ὁδε=έπιτ. τάχιστα=έπιρρ. προσδ. χρόν. ἀν σωφρονῆ (ὑποθ.)—φράζε (ἀποδ.)=ὑπ. λόγος δ' εἴδους, το προσδοχώμενον. τήμερον=χρόν. ἐπίρρ. προσδ. οἱ Ἀθηναῖοι=ύποκ. τοῦ κελεύουσι. ἐνν. (άπιεναι). οἶον τοῦτο=βραχ. ἀντι. οἶον ἔστι τοῦτο, δὲ παρακελεύει. Εὐήρφ=άντικ. τοῦ παρακελεύει. πολλὰ=έπιρρ. προσδ. τῷ ἀνδρὶ=άντικ. τοῦ ἐντετύχηται. ἐξ ὅν=έμπρ. προσδ. συμφων. δπωσιοῦν=έπιρρ. προσδ. τρόπ. οοι=άντικ. τοῦ πεισται. ἐκδών=κατηγ. εἶναι (ἀπολυτ.) δε=ύποκ. τοῦ η. φιλόσοφος=κατηγ. ἔμοιγε (=δοτ. προσ.). δοκει (εἶναι τὸν Εὕηρος φιλόσοφον). Εὐηρνος—πᾶς=ύποκ. τοῦ ἐθελήσει. δειφ=δοτ. προσ. πράγματος=άντικ. τοῦ μέτεστιν (+δοτ. προσ.+γεν.). αὐτὸν=άντικ. τοῦ βιάσεσται. ἄμα λέγων=χρόν. μετρ. ταῦτα =άντικ. ουσ. τοῦ λέγειν. τὰ σκέλη =άντικ. τοῦ καθῆκε. ἀπὸ τῆς κλίνης—ἐπὶ τὴν γῆν=έμπρ. προσδ. ἀπὸ τ. κιν. καὶ εἰς τ. κλίνοιν. καθεζόμενος=χρόν. μετοχ. τὰ λοιπά=έπιρρ. σημ. χρόνον. οὐτως=έπιρρ. προσδ. τρόπ. δὲ Κέβης=ύποκ τοῦ ἥρετο. αὐτὸν=άντικ. τοῦτο=άντικ. τοῦ λέγεις. τὸ μῆθιστὸν εἶναι—έθέλειν δε=έπειτηγ. τοῦ τοῦτο. βιάσεσθαι—έθέλειν=ύποκ. τῆς ἀπορ. ἐκφρ. μὴ θεμιτὸν εἶναι. ἐπεσθαι=τελικὸν ἀπορέμψ. ἀντικ. τοῦ ἐθέλειν τὸν φιλόσοφον=ύποκ. τοῦ ἐπεσθαι. τῷ ἀποδιήγονται=έπιτ. μετοχ. ἀντικ. τοῦ ἐπεσθαι. συγγεγονότες ἐνδοτ. μετοχ. Φιλολάφ=άντικ. τῆς μετοχ. περὶ τῶν τοιούτων=έμπρ. προσδ. ἀναφ. σὺ—Σιμίας=ύποκ. τῶν ἀκηκοδατε καὶ συγγεγονότες. οὐδὲν=άντικ. σαφες=κατηγ. ἀκηκοδῶς=κατηγ. μετρ. ἐκ τοῦ τυγχάνω. ο=άντικ. τῆς μετοχ. φθόνος=ύποκ. τοῦ ἐνν. (ἔστι). οὐδεὶς φθόνος=σχ. λιτότητος. μέλλονται=αἵτ. μετοχ. ἀποδημεῖται=άντικ τῆς μετοχ. διασκοπεῖν—μυθολογεῖται=ύποκ. τοῦ πρέπει καὶ τελ ἀπαρ. περὶ τῆς ἀποδημίας=έμπρ προσδ. ἀναφ. τῆς ἐκεὶ ἀντι τῆς ἐμελεῖται. εἶναι=άντικ. εἰδ ἀπαρ. τοῦ οἰδημεθα. αὐτήν=ύποκ. τοῦ ἀπαρ. ποίαν τινὰ=κατηγ. τις=ύποκ. τοῦ ἀν ποιοῖ. ἔλλο=άντικ. ἐν τῷ χερνφ=έμπρ. προσδ. χρόν. μέχρι δυσμῶν=έμπρ. προσδ. χρόν. ήλιου=γεν.ύποκ.

Πραγματικά. διώκειν ὁ Σωκρ. ἐννοεῖ δχι τὴν αὐτοκτονίαν. ἀλλὰ τὴν μελέτην τοῦ θαγάτου καὶ πάροτρόνει τὸν Εὔηρον. ἵνα διά τῆς φιλοσοφίας ὀλίγον κατ' ὀλίγον προετομασθῇ διά τὸν ἀποχωρισμὸν ἐκ τοῦ σώματος. ὅταν ὠριμάσῃ καὶ ἔλθῃ ἡ ἄρα. ὡς ἔστι= χρησιμοποιοῦν τὴν φράσιν καὶ εἰς τὰς περιστάσεις, ὃντι δὲν ἐπάρχει οὐδεμία ἀμφιβολία. τοῦ πράγματος δηλα τῆς φιλόσοφίας. καθῆκε τὰ σκέλη. δὲ Πλάτων δρυθῶς εἰκόνιζε τὸν Σωκρ. λαμβάνοντα σεμνοτέραν θέσιν. ἵνα συζητηῇ περὶ σπουδαίου θέματος. ἐπεσθαι δὲ Κέβης ἀδυνατεῖ νὰ ἐννοησῃ πῶς εἰς τὸν φιλόσοφον δὲν ἐπιτρέπεται νὰ αὐτοκτονῇ. ἐνῷ ἀντιθέτως πρέπει νὰ ἀκολουθῇ τὸν ἀποθηρόσκοντα. Τοῦτο ἐφάνη εἰς αὐτὸν ὡς ἀντίφασις. Φιλόδαος. Πυθογόριος ἐκ Κρότωνος. Μετά τὸ διωγμὸν τῶν Πυθαγορείων ἐκ τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος, τὸ 430 π. Χ. κατέφυγε εἰς Θήβας, δουκούσαν αὐτὸν δὲ Σιμίας καὶ

Κέρης. "Οταν ενδισκετο εἰς Κρότωνα θρησκευτικὸν σωματεῖον ὀνομαζόμενον δμακόσιον καὶ οἱ μαθηταὶ του ἐλέγοντο δμάκοι (=δμοῦ ἀκούοντες). Σκοποὶ τοῦ θρησκ. σωματείου ἦσαν θρησκευτικοί, ἡθικοί, ἐπιστημονικοί καὶ πολιτικοί. Βασικῶς ἐπίστευον εἰς τὴν μετεμψύχωσιν, τὴν ὅποιαν ἔλαβον ἄπο τοὺς Ὀρφικοὺς καὶ ἐπεράλετο σωματικὴ καὶ πνευματικὴ ὑγεία, ἡθικότης, ἐγκράτεια καὶ ἀποκῆ ἀπὸ σάρκας ζῶσιν καὶ χυάμονς. Ἐπίσης ἐπεβάλλετο κάθαρσις τῆς ψυχῆς ἐκ τῶν ἀμαρτιῶν διὰ τῆς μουσικῆς καὶ γενικῶς βίος ἀρμονικός, δύος είναι τὸ σύμπαν τὸ δόποιον δ. Πυθαγόρας ὀνόμασε πρώτος *ιερός μάστιγος*. Διὰ τοῦτο οἱ Πυθαγόρειοι ἐμελέτων κυρίως μαθηματικά, κοσμολογίαν καὶ μουσικήν. Κατ' αὐτούς τὸ ἀνθρώπινον σῶμα εἶναι φυλακὴ τῆς ψυχῆς, ἡ δοπία ἀναλόγως τοῦ βαθμοῦ τῆς καθαρότητος καὶ τελειότητος ἐπανέρχεται εἰς τὴν ζωὴν μεταβαίνουσα εἰς σώματα ἄλλων ἀνθρώπων, ζῶσιν ἢ φυτῶν. Ἐπίσης ἐθεωρεῖτο ἡ ψυχὴ ἀρμονία καὶ ἐπειδὴ δ ἀνθρώπινος βίος καὶ αὐτούς περιειλάμβανε μόνον τὸ ἡμισυ τοῦ κύκλου, κατ' ἀνάγκην τὸ ἔτερον ἡμισυ κατείχειν ἡ ψυχὴ κειμένη ἐκτὸς τοῦ κόσμου τούτου πρὸς δλοκλήρωσιν τῆς ἀρμονίας. Τὸ Κοπερνίκειον σύστημα στηρίζεται εἰς τὴν θεωρίαν τοῦ Φιλελάσου κατὰ τὴν δοπίαν ἡ γῆ ἔκαστην ἡμέραν κάμνει μίαν περιστροφὴν περὶ τὸν ἄξονά της καὶ ἔκαστον ἔτος μίαν περιστροφὴν περὶ τὸ κεντρικὸν πῦρ, τὸ κέντρον τοῦ σύμπαντος. Ὁ Πλάτων δταν μετέβη εἰς Ιταλίαν, λέγεται δι τὴν ἡγράφαν ἀπὸ συγγενεῖς τοῦ Φιλολάου ἀντὶ 100 μνᾶν τὸ σύγγραμμα του Κόσμου, Φύσις, ψυχὴ. - οὐδὲν σαφές". Οἱ Πυθαγόρειοι ἐδίδασκον δι' αἰνιγμάτων καὶ ἐσιώπων διὰ τῆς σιωπῆς δεικνύοντες τὸ ἀπόρρητον τοῦ θεοῦ, τὸν δόποιον πρέπει νὰ μιμήται δ φιλόσοφος. Τὸ αἰνιγματῶδες αὐτῶν μαρτυροῦντας φράσεις ἀναφερόμεναι εἰς τὴν αὐτοκτονίαν: α) ἀπειδόντας εἰς legōν οὐδ δεῖ ἐπιστρέψθεται (Ιερὸν σημαίνει κατὰ Ὁλυμπιόδωρον τὸν ἑκεῖον βίον), β) ἐν δόψῃ μη σχίζεις ἔνδιλος (σημαίνει μη σχίζει καὶ τέμνει τὸν βίον), γ) μη ἀποτιθέναι, ἀλλὰ συνεπιτειθέναι τὰ βάρη (δηλ. εἰς τὴν ζωὴν νὰ συμπράτης καὶ νὰ μη ἀντιπράτης), μυθολογεῖν δὲν δὲν ἀρκεῖ ἡ διαλεκτικὴ, χρησιμοποιεῖται ἡ μυθολογία, μέχρι δυσκαλῶν Νόμος γάρ ἢν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις τὸ μηδένα φονεύειν ἐν ἡμέρᾳ ("Ολυμπιόδωρος"). "Οπως ἡ ταφὴ τῶν νεκρῶν ἐπέρειται νὰ γίνεται πρὸ τῆς ἀνατολῆς, διὰ νὰ μη μιανθοῦν αἱ ἀκτίνες τοῦ ἥλιου, ἕτα καὶ ἡ θανατικὴ ἐκτέλεσις ἀπηγορεύεται ὑπὸ τὸ φῶς τῆς ἡμέρας"; ἐδῶ δημος συμβαίνει τὸ ἀντίθετον, διότι οἱ κατάδικοι εἰς θάνατον ἡδύνατο νὰ ἀποθάνουν καθ' δοπιανδήποτε ὥραν τῆς ἡμέρας πρὸ τῆς δύσεως τοῦ ἥλιου.

Αἰσθητικά. Παρατηροῦμεν ἐδῶ μὲ ποιον ἀβίαστον καὶ φυσικὸν τρόπον δ Σωκράτης εἰσέρχεται εἰς τὴν συζήτησιν τοῦ θέματος περὶ ψυχῆς, πρᾶγμα τὸ δόποιον σημαίνει ὑψίστην καλλιτεχνικὴν ὡριμότητα του Πλάτωνος. "Αν ἐτίθεντο ἀρχαὶ καὶ διαγράμματα κατὰ τὴν συζήτησιν καὶ δὲν παρίστατο ὡς κάτι τι συμπτωματικόν, τότε διάλογος θὰ ἔχανε εἰς καλλιτεχνικὴν διάρροωσιν καὶ θὰ ἡτο ἀνιαρός δ τρόπος δημος μὲ τὸν δόποιον εἰσέρχεται δ Σωκρ. εἰς τὴν ἔξτασιν τοῦ μεγάλου προβλήματος τῆς ψυχῆς ἀποτελεῖ μεγίστην καλαίσθησιν καὶ τελείαν γνῶσιν τῆς ἀνθρωπίνης ψυχολογίας. Ἐπίσης πρέπει νὰ παρατηρηθῇ ἡ σεμνὴ στάσις του Σωκρ., προκειμένου νὰ διαπραγματευθῇ περὶ τόσον σπουδαίου θέματος ὡς καὶ ἡ πρώτη ἐμφανιζομένη ἀντίφασις ὑπὸ τοῦ Κέρητος, ἡ δοπία θὰ ἀποτελέσῃ τὴν βάσιν τῆς συζήτησις. Ἐπίσης ἄξιον παρατηρήσεως εἶναι καὶ τὸ παρατιθέμενον ὑπὸ του Σωκρ. ἐνθύμημα (=συλλογισμὸς τοῦ δόποιον ἐλλείπει ἡ μείζων προκειμένη πρότασις) διὰ τῆς φράσεως οὐ φιλόσοφος Εὔηρος. ἔχει δὲ ὡς ἔξης: (Πᾶς φιλόσοφος. ἐθέλει ἀποθηῆσκειν)

"Ο Εὔηρος φιλόσοφος
Ο Εὔηρος ἄρα ἐθελήσει ἀπαυγῆσκειν.

Νόημα. Ο Σωκρ. παρακαλεῖ τὸν Κέρητα νὰ διαβιβάσῃ τοὺς χαιρετι- σμούς του εἰς τὸν Εὔηρον καὶ συγχρόνως τὴν σύστασιν νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ

τὸ ταχύτερον εἰς τὸν θάνατον. Ἡ σύστασις δὲ μως αὕτη προκαλεῖ τὴν ἐπέμβασιν τοῦ Σιμμίου, δοτὶ παραποτεῖ, διτὶ δὲ Εὔηνος οὐδέποτε θὰ ἀκολουθήσῃ μίαν τοιαύτην συμβολήν. Ἀφοῦ δὲ Σωκρ. ἐπεξηγεῖ, διτὶ, ἐάν δὲ Εὔηνος εἶναι φιλόσοφος, θὰ συμμορφωθῇ πρὸς αὐτήν, χωρὶς βέβαια νὰ φθάσῃ εἰς τὴν αὐτοκτονίαν, ἐπειδὴ τοῦτο δὲν εἶναι θεμιτόν, ἀρχὶς εἰς δὲ κυρίως συζητησις μὲ τὴν ἀπορίαν τοῦ Κέβητος: δηλ. πῶς συμβιβάζεται δὲ ἀπαγόρευσις τῆς αὐτοκτονίας μὲ τὴν ἀπαίτησιν τοῦ φιλοσόφου νὰ ἀκολουθήσῃ εἰς τὸν θάνατον τὸ ταχύτερον τὸν ἀποθνήσκοντα. Ἐπειδὴ δὲ Σιμμίας καὶ δὲ Κέβης, ἀν καὶ μαθηταὶ τοῦ Φιλολάου, δὲν γνωρίζουν τίποτε σχετικόν ἐπ' αὐτῶν, δὲ Σωκρ. ἀναλαμβάνει εὐχαριστώς νὰ συζητήσῃ σχετικῶς μὲ τὴν ἀποδημίαν εἰς τὸν Ἀδην μέχρι τῆς δύσεως τοῦ ἥλιου.

Περίληψις. Ὁ Σωκρ. παρακαλεῖ τὸν Κέβητα νὰ διαβιβασῃ τὰς ἑξῆγησις του σχετικῶς μὲ τὴν μουσικὴν καὶ τοὺς χαιρετισμούς του, ὡς καὶ τὴν σύστασιν τῆς ταχείας παρακαλούνθησεώς του εἰς τὸν θάνατον. Ὁ Σιμμίας παραστηρεῖ, διτὶ δὲ Εὔηνος, δὲν θὰ συμμορφωθῇ πρὸς αὐτήν καὶ δὲ Σωκρ. ἀπαντᾷ εἰς τοῦτον. Τέλος διατυπώνει τὴν ἀπορίαν διὰ τὴν σύστασιν αὐτήν, ἥτις περιέχει ἀντίφασιν καὶ δὲ Σωκρ. δέχεται τὴν συζητησιν ἐπ' αὐτοῦ.

Ἐπιγραφή. Ὁ Σωκρ. ἀναλαμβάνει τὴν διεξαγωγὴν τῆς συζητήσεως⁷ ἐπὶ τῆς γενομένης ὑπ' αὐτοῦ συστάσεως πρὸς τὸν Εὔηνον, διποτὲ τάχιστα⁸ τὸν ἀκολουθήσῃ εἰς τὸν θάνατον.

ΚΕΦ. 6. Κατὰ τὶ δὴ οὖν ποπε οὕ φασι θεμιτὸν εἶναι αὐτὸν ἔστιτὸν ἀποκτιννύναι, δὲ Σωκρατεῖ;

"Ηδη γάρ ἔγωγε, διπερ νῦν δὴ σὺ ἥρου, καὶ Φιλολάου ἥκουσα, διτε παρ'⁹ ἡμῖν διητάτῳ, ἡδη δέ καὶ ἀλλων τινῶν ὅς οὐ δέοι τοῦτο ποιεῖν·

σαφές δέ περὶ αὐτῶν οὐδενὸς πώποτε οὐδέν άκήκοα.

— "Αλλὰ προθυμεῖσθαι χρή, ἔφη.

Τάχα γάρ δὲν καὶ ἀκούσαις.

"Ισως μέντοι θαυμαστὸν οοι φανεῖται, εἰ τοῦτο μόνον τῶν ἄλλων ἀπάντων ἀπλοῦν ἔστιν καὶ οὐδέποτε τυγχάνει τῷ ἀνθρώπῳ, δισπερ καὶ τάλλα, ἔστιν δὲ καὶ οἵ τε βέλτιον τεθνάναι μὲν ζῆν·

οἵ δὲ βέλτιον τεθνάναι, θαυμαστόν ισως οοι φανεται, εἰς τούτοις τοῖς ἀνθρώποις μὴ δισιον αὐ-

διατὶ λοιπὸν τέλος πάντων λέγουν διτὶ δὲν εἶναι ἐπιτετραμμένον νὰ φονεύῃ δὲ ίδιος τὸν ἔστιτὸν του, Σωκράτη;

Διότι ἔγα τούλαχιστον μέχρι τοῦθε, ἑκεῖνο τὸ διποτὸν ἀκριβῶς σὺ πρὸ δὲ λίγου ἐρώτησες, καὶ ἀπὸ τὸν Φιλόλαον ἥκουσα, διτὶ ἐζούσε πλησίον μας, τώρα δὲ μας καὶ ἀπὸ μερικούς ἀλλους (ἥκουσα), διτὶ δὲν πρέπει νὰ κάνῃ αὐτὸν (κανεῖς).

τίποτε δύμας ἀκριβές δὲν ἔχω ἀκούσει περὶ αὐτῶν ἀπὸ κανένα ποτὲ μέχρι τώρα.

— "Αλλὰ πρέπει νὰ ἔχης προθυμίαν εἰπεν (δὲ Σωκρ.)."

Διότι ισως θέλεις διδαχθῆ καὶ (περὶ αὐτῶν).

"Ισως δὲ μως θὰ σοῦ φανῆ παράδοξον, διότι τοῦτο (ἡ ἀπαγόρευσις τῆς αὐτοκτονίας) μόνον ἐξ δλων τῶν ἄλλων εἶναι ἀπλοῦν καὶ οὐδέποτε μέφανίζεται (διαφορετικὸν) εἰς τὸν ἀνθρωπὸν, διποτὲ ἀκριβῶς εἰς τὰ ἄλλα (παρουσιάζονται), καὶ μάλιστα μερικὲς φορές εἰς δσους εἶναι προτιμότερον νὰ ἀποθάνουν παρὰ νὰ ζοῦν·

εἰς δσους δὲ εἶναι προτιμότερον νὰ ἀποθάνουν, ισως σοῦ φαίνεται παράδοξον, διότι εἰς αὐτοὺς τοὺς ἀν-

τούς εῦ ποιεῖν, ἀλλὰ ἄλλον δεῖ περιμένειν εὔεργέτην.

Καὶ δὲ Κέβης ἡρέμα ἐπιγελάσσας Τίτω Ζεός, ἔφη, τῇ αὐτοῦ φωνῇ εἰπών.

— Καὶ γάρ ἀν δόξειεν, ἔφη δὲ Σωκράτης, οὕτω γ' εἶναι ἄλογον·

οὐ μέντοι ἄλλ' Ἰωας γ' ἔχει τινά λόγον.

“Οἱ μὲν οὖν ἐν ἀπορρήτοις λεγόμενος περὶ αὐτῶν λόγος, ὃς ἐν τινὶ φρουρῷ ἐσμεν οἱ ἀνθρώποι καὶ οὐ δεῖ δὴ ἔσαυτὸν ἐκ ταύτης λύειν οὐδὲ ἀποδιδράσκειν, μέγας τέ τὶς μοι φαίνεται καὶ οὐ ράδιος διιδεῖν.”

οὐ μέντοι ἄλλο τὸ δε γέ μοι δοκεῖ, δὲ Κέβης, εὖ λέγεσθαι, τὸ θεούς εἶναι ἡσών τοὺς ἐπικελουμένους καὶ ἡμᾶς τοὺς ἀνθρώπους ἐν τῷν κτημάτων τοῖς θεοῖς εἶναι.

“Η σοὶ οὖ δοκεῖ οὕτως;

— Εμοιγε, φησὶν δὲ Κέβης.

— Οὐδοῦν, ή δέ δι, καὶ οὐ ἄν, τῷν σαυτοῦ κτημάτων εἴτις αὐτὸς ἀποκτιννόι μὴ σημῆναντι σου, διτι βούλει αὐτὸς τεθνάναι, χαλεπαίνοις ἀν αὐτῷ καὶ εἰ τινα ἔχοις τιμωρίαν, τιμωροίο ἀν;

— Πάνυ γ', ἔφη.

— “Ιωας τοῖνυν ταύτῃ οὐκ ἄλογον μὴ πρότερον αὐτὸν ἀποκτιννόναι δεῖν, πρὶν ἀνάγκην τινὰ θεός ἐπιτέμψῃ, διπερ καὶ τὴν νῦν ἡμῖν παρούσαν.

Ἐρμηνευτικά. *νῦν* δή=πρὸ διλίγου χρόνου. *ἥσον*=ἡρώτησες. *διαιτᾶμα*=*ἔνδ.* τοῦτο ποιεῖν δηλ., νὰ φωνεῖ. *προθυμοῦμαι*=διεικνύω προθυμίαν. *τάχα*=ίσως. *ἀπλοῦν*=ἀπολύτως ἀληθής, τὸ ἔχον ἀπόλυτον κυρίων. *ἔστιν* δὲ=ἔνιστε. *δεῖσον*=ἀναφερόμενον εἰς τὰ θεῖον, εὖ ποιεῖ=εὐεργετῶ, (εὖ κάσχω=εὐεργετοῦμαι). *ἐπιγελᾶ*=γελῶ διὰ τὰ λεγόμενα. *Τίτω* (εἰς τὴν Βοιωτικὴν διάλεκτον), εἰς τὴν Ἀττικὴν *ἴστεω* (τοῦ εἰδα)=ἄς γνωρίζῃ, ἄς

θρώπους δὲν εἶναι δσιον νὰ εὔεργετοῦν οἱ ίδιοι ἔσαυτούς, ἀλλὰ πρέπει νὰ περιμένουν ἄλλον ὃς εὔεργέτην.

Καὶ δὲ Κέβης, ἀφοῦ ἐγέλασσεν ἡρεμα δι' αὐτά, εἶπεν ἀναφωνήσας εἰς τὴν διάλεκτον τοῦ τόπου του ἃς εἶναι μάρτυς μου δὲ Ζεύς.

— Καὶ πράγματι, εἶπεν δὲ Σωκρ. ἐκ πρώτης δψεως βέβαια ἥθελε φανηπαράλογον· καὶ δμως δὲν εἶναι, ἀλλ' ἀντιθέτως ἔχει σοβαρὰ δικαιολογίαν.

“Οἱ λόγος μέν λοιπόν, δστις λέγεται περὶ αὐτῶν εἰς τὰς ἀπορρήτους διδασκαλίας, δti δηλ. οἱ ἀνθρώποι εἰμεθα τρόπον τινὰ εἰς μίαν φυλακὴν καὶ δὲν πρέπει βέβαια νὰ ἔλευθερωνη τις τὸν ἔσαυτὸν του ἀπὸ αὐτὴν οὔτε καὶ νὰ δραπετεύῃ, μοῦ φαίνεται, δti εἶναι καὶ πολὺ σοβαρὸς καὶ δόσκολον νὰ συλλάβωμεν τὸ νόημά του.”

παρ' δλας αὐτά δμως, Κέβη, τὸ ἔξις τούλαχιστον μοῦ φαίνεται, δti καλῶς λέγεται, τὸ δti δηλ. οἱ θεοὶ εἶναι ἑκεῖνοι, οἱ δποῖοι φροντίζουν διημᾶς καὶ δti δημεῖς οἱ ἀνθρώποι εἰμεθα ἐν ἀπό τὰ πλάσματα τῶν θεῶν.

“Η σύ δὲν ἔχεις τὴν αὐτὴν γνώμην;

— Τὴν ίδιαν γνώμην ἔχω κι' ἔγω,

λέγει δὲ Κέβης.

— Λοιπόν, εἶπεν ἑκεῖνος καὶ σό, ἔντι ἐκ τῶν ίδικῶν σου πλασμάτων ἥθελε φονεύεις μόνος του τὸν ἔσαυτόν του χωρὶς σύ νὰ ἀποδείξῃς, δti θελεῖς νὰ ἀποθάνῃ αὐτός, ἥθελες δρυγούσθῃ κατ' αὐτοῦ καὶ, ἐάν δημπορούσεις νὰ ἐπιβάλῃς κάποιαν τιμωρίαν ἥθελες τιμωρήσει (αὐτό);

— Βεβαιότατα, εἶπεν δὲ Κέβης.

— “Ιωας λοιπόν δὲ αὐτὴν τὴν αἴτιαν δὲν εἶναι παράλογον νὰ μὴ πρέπει νὰ φονεύῃ κανεὶς πρότερον τὸν ἔσαυτόν του, πρὶν δὲς ἀποστελῇ μίαν ἄφευκτον μοίραν, δημας ἀκριβῶς (ἀπέστειλεν) καὶ τὴν παρουσιαζομένην εἰς την ἡμᾶς τώρα,

είναι μάρτυς, φωνή=διάλεκτος τοῦ τόπου. οὗτο=έκ πρώτης ὄψεως. σύμεντος (ἔστιν ἀλογον). ἀπόδροτος=μυστικός, ὁ μὴ λεγόμενος, φρεουρά=φυλακή. ἀποδιδράσμα=δραπετεύω. θιοράσω—α=κατανοῶ πλήρως, συλλαμβάνω τὸ νόημα. ἐπιμελούμένους=φροντίζοντας, χαλεπαίνω=δργίζομαι, ταῦτη=διὰ τὰ ταῦτη τὴν αἰτίαν, τιμωροῦμαι=τιμωρῶ. ἐπιπέμπτω=ἀποστέλλω.

Γραμματικά. ἀποκτιννύνται=ἀπαρ. ἐν. τοῦ ἀποκτέννυμι ἡ ἀποκτέννω (εἰς τοὺς Ἀττικοὺς πεζογράφους). ἥρου=β' πρ. μ. ἀρ. β' ὁριστ. τοῦ ἔργωτα=ῶ. (ἥρωτων, ἔργοιμαι, εἰρόμην, ἥρωτηκα—ειν). διηγέρτω (ἐδιηγητάτο)=παρτ. μ. φ. τοῦ διαιτάμαι—ῶμαι (διηγώμην—ἔδιηγτόμην, διαιτήσομαι, διηγητάμην—ἔδιηγτησάμην, ἔδιηγτήθην, δεδιήγημαι—ην). δέος=εύτ. ἐν. τοῦ ἀπόρου. δεῖται=ἔδειται, δέησαι, δέδησες. ἀκήκνοια=παρακ. δρ. τοῦ ἀκούω. προσθυμεῖσθαι=ἀπαρ. μ. ἐν τοῦ προσθυμέομαι—οῦμαι. χεὶ=ἄπρ. (ἔχοειν—χρῆν). ἀκούσταις=εύκτ. ἀρ. α' τοῦ ἀκούω. φανεῖται=μελλ. ὅρ. τοῦ φανέννυμας (ἔφαντον, φανοῦμαι—φανήσομαι, ἔφηνάμην—ἔφάνην—ἔφάν θην, πέφασμαι—πέφωνα, ἀπεφάσμην). οἰς=δοτ. πληθ ἀναφ. ὅς—η—δ. βέλτιον=οὖδ. συγκρ. βαθ. (ἀγαθὸς—βελτίων—βελτιστος). τεθνάνται=ἀπαρ. παρακ. τοῦ ἀποθνήσκω (ἀπέθνησκον, ἀποθανοῦμαι, ἀπέθνανον, τέθνηκα—ειν). (τέθνηκα—κας—κε—τέθναμεν, τέθνατε, τεθνᾶται—εύκ. τεθναίην. προστ. τέθναυθι, μετγ. τεθνεώς—ῶσα—ῶς(ος)). ζῆν=ἀπαρ. ἐν. τοῦ ζῆται—ῶ (ζέων, βιώσομαι, ἔβιων, βεβίωκα—κειν). ἥρεμα—τροπ. ἐπιρρο. ἵττω=ἴστω=προστ. τοῦ οἴδα (ἴσθι, ἴστω, ἴστε, ἴστων). δόξειεν=αἰολ. τύπος καὶ δόξαι (ἄττ. τύπ.). εύκτ. ἀρ. α' τοῦ δοκεῖ. ἀποδιδράσμαν=ἀπαρ. ἐν. τοῦ ἀποδιδράσκω (ἀπεδιδρασκον, ἀποδράσω, ἀπέδραν, ἀποδέδρακα—κειν). ὁλόιος=ἐπιθ. θετ. βαθ. (ράψι, ῥῆστος). διειδεῖν=ἀπαρ. ἐν ἀρο. β' τοῦ διορά—ῶ (διεώφων, διόφομαι, διειδόν, διεώρακα—κειν). ἀποκτιννύοι=εύκ. ἐνεστ. τοῦ ἀποκτιννυμι. σημήναγτος=μετχ ὅρο. α' τοῦ σημαίται (ἔσημανον, σημανῶ, ἔσημηνα). βούλει=β' προσ. ἐνεστ. δρ. τοῦ βούλομαι. χαλεπαίνοις=εύκτ. ἐνεστ. τοῦ χαλεπαίνω (ἔχαλεπαινον, χαλεπανῶ, ἔχαλεπηνα). τιμωροῦο=εύκτ. ἐνεστ. τοῦ τιμωροῦμας (ἔτιμωρούμην—τιμωρήσομαι—ἔτιμωρούμην—τετυμώρημαι—ην). ταῦτη=δοτικὴ τροπ. ἐπιρρο. ἐπιπέμψη=ύποτ. ἀρ. τοῦ ἐπιπέμπτο.

Άναγνώρισις προτάσεων. Κατὰ τι—Σώκρατες; =εύθεια ἔρωτ. ήδη γάρ ἔγωγε... νεὶ Φιλολέσου ἡκουονται=κυρία. δπερ... ἥρου=άναφορ. δε... διηγτάτο=χρον. ἥδη... τετρων (ἡκουονται)=κυρία. οἰς... ποιεῖν=εἰδική. σαφὲς.. ἀκήκνοια=κυρία. ἀλλὰ... χρη=κυρία. ἔφη=παρενθ. τάχα... ἀκούσταις=κυρία. ζωστ. φανεῖται=κυρία. εἰ... ἔστιν=αἰτιολ. καὶ οὐδέποτε... ἀνθεφώπω=αἰτιολ. δωστερ καὶ τελλα (τυγχάνει)=άναφορ. ἔστιν δε καὶ οἰς βέλτιον (ἔστιν)... ζῆν=άναφορ. οἰς δε... βέλτιον (ἔστιν) τεθνάνται=άναφορ. θαυμαστὸν... φαίνεται=κυρία. εἰ τούτοις... δσιον (ἔστιν).. ποιεῖν=αἰτιολ. ἀλλὰ... εὑρεγέτην=κυρία. καὶ... ἔφη τῇ αὐτοῦ φωνῇ=κυρία. Ιτω Ζεὺς=κυρία. καὶ γάρ οὔτω... ἀλογον=κυρία. ἔφη δ Σωκ.=παρενθ. οὐδὲ μέντοι... λόγον=κυρία. δ μὲν οὖν... λόγοις... μέγας... διειδεῖν=κυρία. δις ἐν τινα... ἀνθρωποι=εἰδικη. καὶ οὐ δε... ἀποδιδράσκειν=εἰδική οὐμέν τοι... εἰρται=κυρία. η σοι... οὐτεως; =εύθεια ἔρωτ. ἔμοιγε (δοκεῖ οὐτως ἔχειν)=κυρία. φησιν δ Κέβης=παρενθ. οὐκοῦν... καὶ οὐ ήν... χαλεπαίνοις ἀν αὐτῷ=εύθεια ἔρωτημ. καὶ... τιμωροῦο ἀν; =εύθεια ἔρωτ. η δ' δε=παρενθ. τῶν οιντον... σημήναγτος σοι=ύποτ. δει βούλει... τεθνάνται=εἰδική. εἰ τινα... τιμωρίαν =ύποθετ. τάνυγε (χαλεπαίνοιμι ἀν καὶ τιμωρούμην ἀν)=κυρία. ἔφη=παρενθ. Ιωσ... ἀλογον (ἔστιν)... δεῖν=κυρία. πρὸν... ἐπιπέμψη=χρον. ὁσπερ. παροῦσαγ (ἔπειτεμψεν)=άναφορ.

Συντακτικά. κατὰ τι=έμπρ. προσδ. αἰτίας. θεμετὸν εἶναι=άντικ. (εἰδ. ἀπαρ.) τοῦ φασι. ἀποκτιννύνται=ύποκ. (τελ. ἀπαρ.) τῆς ἀπροσ. ἔκφ. θεμετὸν εἶναι. αὐτεῖν=ύποκ. τοῦ ἀποκτιννύνται. ἔαυτεν=άντικ. ἔγωγε=ύποκ. τοῦ

ηκουσα. Φιλολάου=άντικ. σὺ=ύποκ. τοῦ ηρού. δπερ=άντικ. δπερ συ ηρου=δλοκλ. ή προτ. ώς α' άντικ. τοῦ ηκουσα. παρ' ήμεν=έμπρ. προσδ. πλησίον. ἐλλων=άντικ. τοῦ ἐνν. (ηκουσα). οὐ δέος (κατ' εὔκτ. ώς ἔξαρτ. ἔξιτορ. χρον. ηκουσα). ύποκ. ποιεῖν (ώς ἀπροσ.). τοῦτο=άντικ. τοῦ ποιεῖν. οὐδενὸς—οὐδὲν=άντικ. τοῦ ἀνήκοα. περὶ αὐτῶν=άντικ. τοῦ ποιεῖν. οφέσ=κατηγ. πώποτε=έπιρρ. προσδ. χρον. προθυμεῖσθαι=ύποκ. τοῦ ἀπροσ. χρή. ἀν ἀκούσαις=ρ. ύποκ. (σύ). θαυμαστὸν=κατηγ. σοὶ=άντικ. τοῦ φανεῖται. εἰ... ἔστιν (=αίτιολ. προστ. είσαγ. διὰ τοῦ εἰ ὡς ἔξαρτ. ἔξ ψυχ. πάθους θαυμαστὸν φανεῖται). καὶ τυγχάνει=αἴτ. προτ. παρομοίως. τοῦτο μόνιον (δηλ τὸ μὴ θεμιτὸν εἶναι ἁντὸν βιάζεσθαι) ύποκ. ἀπλοῦν=κατηγ. τῶν ἄλλων=τὸν. διαιρ. τῷ ἀνθρώπῳ=δοτ. προσ τάλλα=ύποκ. τοῦ ἐνν. (τυγχάνει) ἄττ. συντ. οἰς=δοτ. προσ. βέλτιον (ἔστιν). τεθνάναι=ύποκ. (α' δρος συγκρ.). ζῆν=ύποκ. β' δρος συγκ.). οἰς=δοτ. προσ. βέλτιον (ἔστιν). τεθνάναι=ύποκ. φανεῖται=ρ. σοὶ=άντικ. θαυμαστὸν=κατηγ. εἰ.. δσιον (ἔστιν)=αίτιολ. προτ. ώς ἔξαρτ. ἐκ ψυχ. πάθους (θαυμαστὸν φανεῖται). τοῖς ἀνθρώποις=δοτ. προσ. εν ποιεῖν=ύποκ. τῆς ἀπροσ. ἔκφρ. δοιέν ἔστι. αὐτοὺς=ύποκ. τοῦ ἀπαρ. ἁντοὺς=άντικ. τοῦ ἀπαρ. περιμένειν=ύποκ. τοῦ ἀπαρ. δεῖ. ἀλλον=έπιθ. προσδ. εδεγγετεῖν=άντικ. τοῦ ἀπαρ. ἐπιγελάσας χρον. μετκ. τῇ φωνῇ=δοτ. ὅργ. ηφέμα=έπιρρ. προσδ. τροπ. Ζενό=ύποκ. ἔττω. δόξειν ἀγ=ρ. ύποκ. (τοῦτο). ἀλλογεν εἶναι=άντικ. (εἰδ. ἀπαρ.). οὐ μέντοι (ἄλλογεν ἔστι), ἀλλ' ἔχει=ρ. ύποκ. (τοῦτο=τὸ μὴ δοιον εἶναι). λόγον=άντικ. (τιγά λόγον=οχ. λιτότητος). φανεῖται=ρ ύποκ. δ λόγος. μοὶ=δοτ. προσ. μέγας τις—οὐρ γέδιος=κατηγ. τοῦ λόγος (οχ. λιτότητος). διειδεῖν=άπαρ. ἀναφορᾶς. ως.. ἐσμὲν=εἰδ. πρότ. ἐπεξ. τοῦ λόγος οἱ ἀνθρώποι=ύποκ. ἐν... φρονρᾶ=έμπρ. προσδ. τοπ. λύειν—ἀποδράσκειν=ύποκ. τοῦ ἀπροσ. δεῖ (τελ. ἀπαρ.). ύποκ. τοῦ ἀπαρ. ἐνν. τινά. ἁντὸν=άντικ. τοῦ λύειν. εν λέγεσθαι=ύποκ. τοῦ δοκεῖ. τόδε=ύποκ. τοῦ ἀπαρ. μοὶ=δοτ. προσ. τὸ θεοὺς εἶναι=έπεξ. τοῦ τόδε. θεού=ύποκ. τοῦ εἶναι. ἐπιμελουμένους=έπιθ. μετκ. ἡμῶν=άντικ. τῆς μετκ. καὶ εἶναι. ἡμᾶς=ύποκ. τοῦ εἶναι. τοὺς ἀνθρώπους=παραθ. ἔν=κατηγ. κτημάτων=γεν. διαιρ. τοῖς θεοῖς=δοτ. κτητ. ή σοὶ=δοτ. προσ. (δοκεῖ). ἐμοιγε=δοτ. προσ. (δοκεῖ). χαλεπαίνοις ἀν (ἀποδ.) (ύποδ.) εἰ ἀποκτιννόις=γ' εἰδος ύπ. λ. σύ=ύποκ. τοῦ χαλεπαίνοις ἀν. αὐτῷ=άντικ. τῶν κτημάτων=γεν. διαιρ. τι=ύποκ. αὐτὸ=κατηγ. προσδ. ἁντὸ=άντικ. σημήναντος=γεν. ἀπολ. ἐνδοτ. μετκ. σοῦ=ύποκ. αὐτὸ=ύποκ. τοῦ τεθνάναι=άντικ. τοῦ βούλει (τελ. ἀπαρ.). εἰ ἔχοις—τιμωροῦσι ἀν=γ' εἰδος ύποθ. λ. τιμωρῶν=άντικ. τοῦ ἔχοις ἀν οὐκ ἀλλογόν (ἔστιν)=ἀπροσ. ἔκφρ. δεῖν=ύποκ. ἀποκτιννόναι=ύποκ. τοῦ δεῖν. αὐτὸν=άντικ. τοῦ ἀποκτιννόναι. ταύτη=έπιρρ. προσδ. αίτιαν. πρόβτερον=έπιρρ. διορ. χρον. ἀνάγκη=άντικ. τοῦ ἐπιπέμψη. θεδε=ύποκ. ήμεν—τῇν παρούσαν=άντικ. τοῦ ἐνν.

Πραγματικά. παρ' ήμεν δηλ. εἰς Θήβας. δταν δηλ. ἔψυγεν ἀπὸ τῆς Κ. Ιταλίαν. Λέγεται δηλ. δτι ὑπῆρχεν συνήθεια εἰς τοὺς Πυθαγορείους νὰ ζοῦν ἐν κοινῷ βίῳ καὶ δλόκηρος η περιουσία αὐτῶν ἡτο κοινή. 'Ἐάν διὸ κανεῖς δὲν ἐδέχετο αὐτά, τότε ἔξεδίωκον αὐτὸν μαζὶ μὲ τὴν περιουσίαν του καὶ ἔκαμψον κενοτάφιον. ώς ἔάν ἐπόδειτο περὶ τεθνηκότος. Κάποιος δνοματι Γύλων ἀφοῦ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δμακεῖον τῶν Πειθαγορείων καὶ ἐπαθεν τὰ ἀνωτέρω, ἀναψε πῦρ καὶ ἔκαυσε τὸ διδασκαλεῖον καὶ δλοι ἔκάησαν ἔκτος τοῦ Ιππάρχου καὶ Φιλολογού, δστις κατέψυγεν εἰς Θήβας.. τοῦτο μόνον=δηλ. τὴν αὐτοκτονίαν ἀπλοῦν'. Τὰ ἀνθρώπινα πράγματα ἔχουν δύο μορφάς, τὴν καλὴν καὶ τὴν κακήν, ἐπομένως καὶ ὁ δάνατος δὲν ἥμπορει νὰ ἀποτελεσῃ ἔξαίρεσιν, δηλ. δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ νοηθῇ μόνον ώς κακὸν η μόνον ώς καλόν, ἀλλὰ καὶ τὰ δύο, τὸ ἀντίθετον θὰ ἀποτελοῦσε μοναδικὴν ἔξαίρεσιν, πρᾶγμα τὸ ὅποιον θὰ ἡτο παράδοξον. 'Εφ' δσον λοιπὸν δ θάνατος δύναται νὰ θεωρηθῇ ώς καλόν, πῶς εἶναι δυνατὸν γὰ στρεηθῶμεν ἀπὸ τὸ δικαίωμα τῆς αὐτοκτονίας, ποὺ μᾶς δδηγεὶ εἰς τὸν θάνατον, ἀφοῦ δ

άνθρωπος πρέπει νὰ ἔπιδιώῃ τὸ καλόν. ἐν ἀπορήσεις· Ἐδῶ ὁ Πλάτων ἔννοει τοὺς ἑστερικοὺς λόγους τῶν Πυθαγορείων, οἱ δοῦλοι οἵ γειναν γνωστοὶ διὰ τοῦ Φιλολάου. Πολλοὶ εἰχον ληφθῆ ἐκ τῶν Ὁρφικῶν. ἐν τῶν κτημάτων, τεῦτο ἡτο δόγμα τῶν Πυθαγορείων (σῶμα=σᾶμα=σῶμα, τάφος τῆς ψυχῆς). εν ποιεῖν· ἐφ' ὅσον ὁ θάνατος εἶναι ἄγαθόν. ἐν φρονδῇ ἐσμέν· Οἱ Πυθαγόριοι καὶ οἱ Ὁρφικοὶ ἔθεωρον τὸ σῶμα ὡς φυλακὴν τῆς ψυχῆς δὲ βίος ἔγινε πρὸς τιμωρίαν τῶν ἀνθρώπων καὶ ὁ θάνατος εἶναι προτιμότερα τῆς φυλακῆς.

Αἰσθητικά. Ἐν τῷ κεφαλαίῳ αὐτῷ ὁ Σωκρ. θέτει τὸ φιλοσοφικὸν πρόβλημα τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου καὶ προσπαθεῖ νὰ λύσῃ τοῦτο συμφώνως πρὸς τὰς φιλοσοφικὰς θεωρίας τῶν Πυθαγορείων καὶ τὰς Ἰδιαῖς του. Ὁ θάνατος διὰ τὸν Σωκρ. εἶναι προτιμότερος ἀπὸ τὴν ζωήν, διότι τότε μόνον ἡ ψυχὴ θὰ γνωρίσῃ τὴν ἀλήθειαν, ἐλευθέρᾳ ἀπὸ τὰ δεσμὰ τοῦ σώματος. Η ἀπελευθέρωσις ὅμως ἐκ τῆς φυλακῆς τοῦ σώματος πρέπει νὰ γίνη, διὸν οἱ θεοὶ θελήσουν καὶ δχὶ διὰ τῆς αὐτοκτονίας. Τὸ αὐτὸν προσβενεὶ καὶ ἡ Χριστιανικὴ θρησκεία περὶ αὐτοκτονίας. Ἡ καθαρότης τῆς Σωκρατ. σκέψεως, ἡ σαφήνεια τῆς διατυπώσεως τῶν προβλημάτων καὶ ἡ διὰ παρομοιώσεων καὶ εἰκόνων συζήτησις ἀποτελοῦν τὰ κύρια χαρακτηριστικά τοῦ χωρίου. "Ἄξιον προσοχῆς εἶναι τὰ χρησιμοποιούμενα σχῆματα λιτότητος καὶ ὁ αὐτόματος θαυμασμὸς τοῦ Κέρθος, ὁ δοῦλος παρασυρθεὶς ἀνεπαισθήτως χρησιμοποιεῖ τὴν μητρικὴν αὐτοῦ διάλεκτον, πρᾶγμα τὸ δοῦλον κάμνει τὸν διάλογον δραματικώτερον.

Νόημα. Ὁ Κέβης παρακαλεῖ τὸν Σωκράτη ἵνα τοῦ ἔξηγήσῃ, διατὰν ἀπαγορεύεται ἡ αὐτοκτονία, ἵστοι νομίζει ἀσαφῆ, δοσα ἥκουσε διὰ τοὺς Πυθαγορείους. Ὁ Σωκρ. ἀπόδεχεται καὶ λέγει, διτὸ δύο τινα φαίνονται παράδοξα: ἡ αὐτοκτονία, ἡ δοῦλος εἶναι πρᾶξις ἀνίερος καὶ κατὰ τὴν ἀντίληψιν τῶν ἀνθρώπων καὶ κατὰ τὴν ἀντίληψιν ἔκεινων, οἱ δοῦλοι προτιμοῦν τὸν θάνατον ἀπὸ τὴν ζωήν, δηλ. τῶν φιλοσόφων. Δὲν ἔπιτρέπεται νὰ αὐτοκτονοῦν, ἀλλὰ νὰ περιμένουν ἄλλον εὐεργέτην. Τοῦτο τὸ παράδοξον μὲν γέλωτα συμμερίζεται καὶ ὁ Κέβης. Ὁ Σωκρ. δικαιολογεῖ τοῦτο, λέγων διτὸ οἱ ἀνθρώποι ἐν τῇ ζωῇ εὐθύσκονται ὡς ἐν φυλακῇ, ἀπὸ δοῦλου δὲν ἔπιτρέπεται νὰ δραπετεύσουν, καὶ τονῖζει, διτὸ οἱ ἀνθρώποι εἶναι κτήματα τῶν θεῶν καὶ ἐπομένως ἡ διὰ τῆς αὐτοκτονίας δραπετεύσις θὰ προσκάλῃ τὴν ὁργὴν καὶ τὴν τιμωρίαν τῶν θεῶν καὶ πολὺ δικαίως ἀκριβῶς δπως θὰ ώργιζετο ὁ κύριος δούλοις τινος, ἀν ἔβλεπεν, διτὸ ὁ δούλος του χωρίς τὴν ἔντολήν του κυρίου του ηὐτοκτόνει. Συνεπῶς δὲν ἔπιτρέπεται ἡ αὐτοκτονία, πρὶν δὲς ἀποφασίσῃ, δπως ἀκριβῶς ἀπεφάσισεν δὲν θεδες διὰ τὸν ίδιον τὸν Σωκράτη τῷρα.

Περίληψις. Ὁ Κέβης ζητεῖ πληροφορίας διὰ τοὺς λόγους, οἱ δοῦλοι θεωροῦν τὴν αὐτοκτονίαν ὡς ἀνίερον καὶ φαίνονται παράδοξοι. Κατὰ τὸν Σωκ. δὲν εἶναι θεμιτή ἡ αὐτοκτονία, διότι ἡ ψυχὴ δὲν ἔπιτρέπεται νὰ ἀποδράσῃ τῆς φυλακῆς τοῦ σώματος ἀνευ τῆς συγκατανεύσεως τῶν θεῶν, δπως εἰς τὴν περίπτωσιν τοῦ ίδιου συμβαίνει τῷρα.

Ἐπιγραφή. Ἐξήγησεις τοῦ παραδόξου φαινομένου μεταξὺ τῆς φιλοσοφικῆς ἀντιλήψεως περὶ προτιμήσεως τοῦ θανάτου ἐκ τῆς ζωῆς καὶ τῆς ἀντιλήψεως περὶ τῆς ἀπαγορεύσεως τῆς αὐτοκτονίας.

ΚΕΦ. 7. 'Αλλ' εἰκός, ἐφη δ Κέ. 'Αλλ' εὕλογοι πράγματι, εἴπεν δ βῆς, τοῦτο γε φαίνεται.

Κέβης, ταῦτο φαίνεται.

I. Θ. ΡΩΣΣΗ—Σχαλ. Μετάφρασις Πλάτωνος Φαιδρου.

"Ο μέντοι νῦν δὴ ξεγεις, τὸ τοὺς φιλοσόφους ἔρδιως ἀνθέλαιν ἀποθνήσκει, θοικε τούτο, ὁ Σωκράτες, ἀτόπῳ εἰπερ, δὲ νῦν δὴ ἐλέγομεν, εὐλόγως ἔχει, τὸ θεόν τε εἶναι τὸν ἀπιμελούμενον ἡμῶν καὶ ἡμᾶς ἔκείνου κτήματα εἶναι.

Τὸ γάρ μὴ ἀγανακτεῖν τοὺς φρονιμωτάτευς ἐκ ταύτης τῆς θεραπείας ἀπίόντας, ἐν ᾧ ἐπιστατοῦσιν αὐτῶν διπερ ὅριστοι εἰσὶ τῶν δυντων ἀπιστάται, θεοί, οὐκ ἔχει λόγον.

Οὐ γάρ που αὐτός γε αὐτοῦ οἴεται ἀμεινον ἐπιμελήσειθε ἐλεύθερος γενόμενος".

ἀλλ' ἀνόητος μὲν ἀνθρωπος τάχ' ἀν οἰηθεὶ ταῦτα, φευκτέον εἶναι ἀπὸ τοῦ δεσπότου, καὶ οὐκ ἀν λογίζοιτο, διτὶ οὐδὲ διὰ πέρ γε τοῦ ἀγαθοῦ φεύγειν, ἀλλ' διτὶ μάλιστα παραμένειν, διὸ ἀλογίστως ἀν φεύγοι.

"Ο δὲ νοῦν ἔχων ἐπιθυμοὶ που ἀεὶ εἶναι παρὰ τῷ αὐτοῦ βελτίονι.

Καί τοι οὕτως, ὁ Σωκράτες, τούναντίον εἶναι εἰκός ἢ δὲ νῦν δὴ ἐλέγετο·

τοὺς μὲν γάρ φρονίμους ἀγανακτεῖν ἀποθνήσκοντας πρέπει, τοὺς δὲ ἄφρονας χαίρειν.

"Ακούσας οὖν δὲ Σωκράτης ἡσθιν· τέ μοι ἔθοιτε τῇ τοῦ Κέβητος πραγματείᾳ καὶ ἐπιβλέψας εἰς ἡμᾶς·

ἀεὶ τοι, ἔφη, ὁ Κέβης λόγους τινάς ἀνερευνᾷ καὶ οὐ πάνυ εὐθέως ἔθελει πειθεσθαι, διτὶ ἀν τις εἶπῃ.

Καὶ ὁ Σιμμίας ἀλλὰ μήν, ἔφη, ὁ Σωκράτες, νῦν γέ μοι δοκεῖ τι καὶ αὐτῷ λέγειν Κέβης·

τι γάρ ἀν βουλόμενοι ἀνδρες σο-

"Ἐκείνο δικαὶος τὸ δικοῖον μάλιστα πρὸ δίλγους ξεγεις, τὸ διτὶ δηλ. οἱ φιλόσοφοι προθύμως θὰ ἡθελον νὰ ἀποθνήσκουν, αὐτό, Σωκράτη, ὁμοίαζει μὲ ἀτοπον, ἐὰν βέβαια στηρίζεται εἰς τὴν λογικήν, ἐκείνο τὸ διποίον τώρα δὰ ἐλέγομεν, τὸ διτὶ δηλ. καὶ θεός εἶναι ἔκείνος, δὲ δικοῖος φροντίζει δι' ἡμᾶς καὶ διτὶ ἡμεῖς είμεθα κτήματα ἔκείνου.

Διότι τὸ νὰ μὴ ἀγανακτοῦν οἱ φρονιμώτατοι (οἱ φιλόσοφοι), δταν ἀπομακρύνωνται ἀπὸ αὐτήν τὴν στοργικήν φροντίδα, κατὰ τὴν διποίον φροντίζουν δι' αὐτούς ἔκείνοι, οἴτινες βεβαίως εἶναι ὅριστοι ἐπόπται ἐξ ἡσων ὑπέρχουν, δηλ. οἱ θεοὶ εἶναι ἀδικαιολόγητον.

Διότι, ἀν δὲν ἀπατῶμαι, μόνος του τοδιάχιστον δὲν φαντάζεται, διτὶ θὰ φροντίσῃ καλλίτερον, δταν ἐλευθερωθῆ.

ἀλλ' ἔνας μὲν ἀνόητος ἀνθρωπος ίσως ἡθελε φαντασθῆ αὐτό, διτὶ δηλ. πρέπει νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸν κύριόν του, καὶ δὲν ἡθελε συλλογισθῆ, διτὶ δὲν πρέπει νὰ ἀπομακρυνεται ἀπὸ τὸν ἀγαθὸν τοδιάχιστον προστάτην, ἀλλ' δυσον τὸ δυνατόν περισσότερον νὰ παραμένῃ πλησίον του, διὰ τοῦτο ἀσυλλόγιστα θὰ ξεφυγεν.

"Ο συνετός δικαὶος, ἀν δὲν ἀπατῶμαι, θὰ ἐπεθύμει νὰ εἶναι διαρκῶς πλησίον τοῦ καλλίτερου του.

Καὶ πράγματι, Σωκράτη, εδλογον (εἶναι) νὰ εἶναι ἀντίθετον τοῦτο πρός ἔκείνο, τὸ δικοῖον μόλις πρὸ δίλγους ἐλέγετο·

οἱ μὲν δηλ. φρόνιμοι πρέπει νὰ ἀγανακτοῦν δταν, ἀποθνήσκουν, οἱ δὲ ἄφρονες (πρέπει) νὰ χαίρουν.

"Οταν λοιπὸν ἤκουσεν δὲ Σωκράτης, μοῦ ἐφάνη διτὶ ηγχαριστήθη διὰ τὴν φιλοσοφικὴν ἔρευναν τοῦ Κέβητος καὶ ἀφοῦ ἔστρεψε τὸ βλέμμα του πρὸς ἡμᾶς, εἶπεν·

δὲ Κέβης πάντοτε βεβαίως ἀναζητεῖ μερικάς ἀντιρρήσεις καὶ δὲν θέλει δλως κατ' εὐθείαν νὰ πειθεσται εἰς τις κανεὶς καὶ δὲν εἶπεν.

Καὶ δὲ Σιμμίας εἶπεν· ἐν τούτοις, Σωκράτη, τώρα βέβαια τοδιάχιστον καὶ εἰς ἐμὰ τὸν ίδιον φαίνεται, διτὶ λέγει κάτι σπουδαῖον δὲ Κέβης·

διότι πόθεν κινούμενοι ἀνδρες ἀλη-

φοι δις ἀληθῶς δεσπότας ἀμεληνούς αὐτῶν φεύγοιεν καὶ ὁρδίως ἀπαλλάττοιντο αὐτῶν;

Καὶ μοι δοκεῖ Κέβης εἰς σὰ τελεντὸν τὸν λόγον, διτὶ οὕτω ὁρδίως φέρεις καὶ ἡμᾶς ἀπολείπων καὶ ὅρχοντας ἀγαθούς, δις αὐτὸς διμολογεῖς, θεούς.

— Δίκαια, ἔφη, λένετε.
Οἶμαι γάρ ὑμᾶς λέγειν, διτὶ χρὴ μὲ πρὸς ταῦτα ἀπολογήσασθαι, ζωσπερ ἐν δικαστηρίῳ.

— Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη δὲ Σιμμίας.

Ἐρμηνευτικά. εἰκός=ψυσικόν, εὔλογον. ἔργον=προθύμως. θεραπεία=ἐπιμέλεια. ἐπιστατῶ=ἐποπτεύω, φροντίζω. οὐκέτι=δεν. ἔχει λόγον=δεν σικαίο. λόγειται=νοιτέτω, νομίζω, φαντάζομαι. ἐπιμελεῖμαι=ἡ ἐπιμέλεια=φροντίζω. φευκτέον=δεῖ φεύγειν. δεσπότης=κύριος. που=ἄν. δεῖ. ἀπατῶμαι, ὃς νομίζω, φρόνιμος=συνετός. ἄφεων=ἀνόητος. ἥδομαι=εὔχαριστοῦμαι. πραγματεία=φιλοσοφική ἔρευνα. ἐπιβλέπω=στρέφω τὸ βλέμμα. τοι=βεβαίως. ἀνερευνῶ=ἀνιχνεύω, ἀναζητῶ ἀμφιβολίας. λόγος=ἀντιλογία. ἀλλὰ μὴν νῦν γέ=δημως τώρα τουλάχιστον. τείνω εἰς τινα=έχω τινά ως στόχον.

Γραμματικά. εἰκός=ούδε, μετχ. παρακ. τοῦ ξοικα. φαδίως=ἔπιφρ. (φρόντιστα). ἀπιόντας=μετχ. ἔνεστ. τοῦ ἀπέρχομαι. ἦ=δοτ. δν. θηλ. τῆς ἀναφ. ἀντων. δς=ή - δ. οἴτερ=δν. πληθ. ἀντων. δσπερ=ήπερ-δπερ. ἀμεινον=ἐπιφρ. συγ. βαθ. (εὐ-ἀμεινον-ἀριστα). ἐπιμελήσεθσαι=ἀπαρ. μελλ. τοῦ ἐπιμελέομαι=οῦμαι (ἡ ἐπιμέλομαι). τάχα=ἔπιφρ. οιηθείη=εὔκτ. ἥδορ. α' τοῦ οἵμαι (ψήθητο). φευκτέον=ῷημ. ἐπιθ. ἐκ τοῦ φεύγω. λογίζοντο=εὔκτ. ἔνεστ. τοῦ λογίζομαι. παραμένειν=ἀπαρ. ἔνεστ. τοῦ παραμένω (παρέμενον, παραμενῶ, παραμεμένηκα-κειν). δν φεύγοι=εύκτ. ἔνεστ. τοῦ φεύγω. ἐπιθυμοῦ=εὔκτ. ἔνεστ. τοῦ ἐπιθυμέω-ῶ. που=ἄδριστ. μόριον. βελτίον=συγκρ. δοτ. ἐν. τοῦ ἐκιθ. ἀγαθός-βελτιών-βέλτιστος. ἥσθηται=ἀπαρ. παθ. ἀρ. α' τοῦ ἥδομαι (ἥδομην, ἥσθησομαι, ἥσθηην). ἐπιβλέψας=μετχ. ἀρ. α' τοῦ ἐπιβλέπων. τοι=βεβαιωτ. μόριον. πειθεύθαι=ἀπαρ. ἔνεστ. τοῦ πειθεύθαι=ἀδριστ. β' ὑποτ. τοῦ λέγω. ἀληθῶς=ἔπιφρ. (ἀληθέστερον-ἀληθέστατα). ἀμεινόνες ἥ ἀμεινόνας=συγκρ. βαθ. τοῦ ἐπιθ. ἀγαθός. ἀπαλλάττοιντο=εὔκτ. μ. ἔνεστ. τοῦ ἀπαλλάττομαι. τείνειν=ἀπαρ. ἔνεστ. τοῦ τείνω (ἔτεινον, τενῶ, ἔτεινα, τέτακα-κειν). ἀπολείπων=μετχ. ἔνεστ. τοῦ ἀπολείπω (ἀπέλειπον, ἀπολείψω, ἀπέλιπον-ἀπολέλοιπα-ειν).

Ἀναγνώρισις προτάσεων. 'Αλλ' εἰκός... φαίνεται=κυρία. ἔφη δὲ Κέβης=παρενθ. δὲ μέντοι... ἀποθυησομεν=ἀναφ. ξοικε... ἀτόπω=κυρία. εἴπερ... εὐλόγως ἔχει=ύποθ. δὲ νῦν... ἔλεγομεν... τὸ θέον τε... εἰναι=ἀναφ. τὸ γάρ... ἀπιόντας... οὐκ ἔχει λόγον=κυρία. ἐν ἦ... αὐτῶν=ἀναφ. οἴτερ... θεοί=ἀναφορ. οὐ γάρ... γεγόμενος=κυρία. ἀλλ' ἀνόητος... δεσπότου=κυρία. καὶ οὐκ ἀν λογίζοιτο=κυρία. διτὶ οὐ δεῖ... παραμένειν=εἰδική. διδ... φεύγοι=κυρία. δ δ... βελτίον=κυρία. καίτοι... εἰναι εἰκός (ἐστι)=κυρία. ἢ δ νῦν... ἔλεγετο=ἀναφ. τοὺς μὲν γάρ... πρέπει=κυρία. τοὺς δὲ ἄφρονας... χαίρειν (πρέπει)=κυρία. ἀκούσας... πραγματείᾳ=κυρία. καὶ ἐπιβλέψας...

ἔφη = κυρία. ἀεὶ τοι... ἀνερευνᾶτο = κυρία. καὶ οὐ.. πείθεσθαι = κυρία. διτε... εἰπεῖς = ἀναφ. ὑπόθ. καὶ δὲ Σιμίας... ἔφη = κυρία. ἀλλὰ μὴν... Κέβης = κυρία. τὸ γάρ... φεύγοισεν = εὐθεῖα ἐρωτ. καὶ φαίνωσε... αὐτῶν; = εὐθεῖα ἐρωτ. καὶ μοι... λέγον = κυρία. δὲ τοι... ἀρχοντας ἀγαθοὺς... θεοὺς = αἴτιολ. ὡς... διολογεῖς = ἀναφορ. δικαια λέγετε = κυρία. ἔφη = παρενθ. οἷμαι λέγειν = κυρία. δὲ τοι χρή.. ἀπολογήσασθαι = εἰδική. ὕσπερ ἐν δικαστηρίῳ (γίγνεται) = ἀναφορ. πάντα.. Σιμίας = κυρία.

Συντακτικά. εἰκός = κατηγ. τοῦτο = ὑπόκ. τὸ τοὺς φιλοσόφους = ἐπεξιτοῦ δὲ ἔλεγες. διάντικ. τοῦ ἔλεγες. τοὺς φιλοσόφους = ὑπόκ. τοῦ ἀγέλειν. — ἀποθήκησεν = ἀντικ. (τελ. ἀπαρ.) τοῦ ἔθέλειν. φαίνωσε = ἐπιφ. προσδ. τροπ. τοῦτο = ὑπόκ. ἀτέρφω = ἀντικ. τοῦ ἔσικε. — εἰπερ.. ἔχει = ὑπόθ. προστ. εὐλόγως = ἐπιφ. προσδ. διτ. ἐλέγομεν = ὑπόκ. τῆς ὑπόθ. προτ. τῆς δοπίας ἀπόδ. εἰσικε = α' εἰδ. ὑπόθ. λόγου. τὸ.. εἶναι θεὸν καὶ εἶναι κτήματα = ἐπεξ. τῆς δ. ἐλέγομεν. — τὸν ἐπιμελούμενον (ἐπιφ. μετχ.) ὑπόκ. τοῦ εἶναι. τὸν θεὸν = κατηγ. ἥμαντα = ἀντικ. τῆς μετχ. ἥματος = ὑπόκ. τοῦ (κτήματα) εἶναι κτήματα = κατηγ. διείνουν = γεν. κτητ. οὖν ἔχει λόγον = ο. ὑπόκ. τὸ μὴ ἄγαντεῖν. τοὺς φροντιμωτάτους = ὑπόκ. τοῦ ἀπαρεμφ. ἀκιδόντας = χρον. αἵτιολ. ματην ἐπεξαπειας = ἐμπρ. προσδ. ἀπομακρ. αὐτῶν = ἀντικ. τοῦ ἐπιστατοῦσιν. εἰσι = ο. τῶν δυτῶν = γεν. διαιρ. ἐπιστάτας = κατηγ. θεοὶ = ἐπεξ. ἀριστοὶ = ἐπιθ. προσδ. αὐτδες = κατηγ. προσδ. (α' δρος συγκρ.). αὐτοῦ = ἀντικ. τοῦ ἐπιμελήσασθαι = ἀντικ. (εἰδ. ἀπαρ.) τοῦ οὔεται. ἐλεύθερος = κατηγ. γενιπόντος = χρον. μετχ. (δις β' δρος νοεῖται τῶν θεῶν). οἰηθείη = ο. ὑπόκ. ἄνθρωπος. ἀνθρητος = ἐπιθ. προσδ. ταῦτα = ἀντικ. (ἀντὶ τοῦτο). φευκτέον εἶναι = ἐπεξ. τοῦ ταῦτα. ἀπὸ τοῦ δεσπότου = ἐμπρ. προσδ. ἀπομακρ. δὲ τοῦ οὐ δεῖ = εἰδ. προστ. ἀντικ. τοῦ λογίζεται. φεύγειν = ὑπόκ. τοῦ ἀπαρ. δεῖ. περιμένειν = ὑπόκ. τοῦ δεῖ. δτε = ἐπιτατ. τοῦ μάλιστα. ἀλογίστωε = ἐπιφ. προσδ. τρόπου. τοῦν = ἀντικ. τοῦ ἔχον = ἐπιθ. μετχ. εἶναι = ἀντικ. (τελ. ἀπαρ.) τοῦ ἐπιθυμοῦ παρὰ τῷ βελτίονι = ἐμπρ. προσδ. πλησίον. αὐτοῦ = β' δρος συγκρ. εἰμίδες (εστι) τοῦ δοπίου ὑπόκ. = εἶναι. οὕτως (= τοῦτο) = ὑπόκ. τοῦ εἶναι. τούναντίον = κατηγ. ή δ.. ἐλέγετο = β' δρος συγκρ. διτ. ὑπόκ. τοῦ ἔλεγετο. γάρ = διασαφ. ἀγανακτεῖν = ὑπόκ. τοῦ ἀπαρ. πρέπει. τοὺς φροντιμους = ὑπόκ. τοῦ ἀγανακτεῖν. ἀποθήκησοντας = χρον. ὑπόθ. μετχ. χαίρειν = ὑπόκ. τοῦ ἔνν. (πρέπει). τοὺς ἀφορας = ὑπόκ. τοῦ χαίρειν. ἔδοξε = ο. ὑπόκ. δ. Σωκρ. ησθῆναι = ἀντικ. (εἰδ. ἀπ.) τοῦ ἔδοξε. μοι = δοτ. προσ. τῇ πραγματείᾳ = δοτ. αἵτ. τοῦ Κέβητος = γεν. ὑπόκ. ἀκούσας = χρον. μετχ. ἐπιβλέψας = χρον. μετχ. εἰς ἥματος = ἐμπρ. προσδ. κατεύθυνσιν. λόγους = ἀντικ. τοῦ ἀνερευνᾶ. δὲ Κέβης = ὑπόκ. οὐ πάνυ = σχ. λιτοτ. πείθεσθαι = ἀντικ. (τελ. ἀπαρ.) τοῦ ἔθέλει. εὐθέως = ἐπιφ. προσδ. τροπ. διτ. ὅτι ἀν τις εἶπη = ἀντικ. τοῦ πείθεσθαι. τις = ὑπόκ. τοῦ εἶπη. διτε = ἀντικ. δονεῖ = ο. Κέβης = ὑπόκ. λέγειν = ἀντικ. (εἰδ. ἀπαρ.). τις = συστ. ἀντικ. τοῦ λέγειν. μοι δοτ. προστ. αὐτῷ = κατηγ. προσδ. τις = αἵτ. σκοποῦ. βουλόμενοι = τροπ. μετχ. ὡς = ἐπιτείνει. τὸ ἀληθῶς = ἐπιφ. προσδ. τροπ. δεσπότας = ἀντικ. ἄνθρες = ὑπόκ. τῆς μετχ. καὶ τοῦ ωήμα. ἀμείνους = κατηγ. αὐτῶν = β' δρος συγκρ. αὐτῶν = ἀντικ. τοῦ ἀπαλλάττοιτο. φαίνωσε = ἐπιφ. προσδ. τροπ. Κέβης = ὑπόκ. τοῦ δοκεῖ. τείνειν = ἀντικ. (εἰδ. ἀπαρ.). μοι = δοτ. προσ. εἰς σθ = ἐμπρ. προσδ. κατεύθυνσιν. τὸν λόγον = ἀντικ. τοῦ τείνειν (ἔδω μεταφ. ἐκ τοῦ τόξου). δὲ τοι φέρεις = αἵτ. προτ. οὕτως = ἐπιφ. προσδ. ποσοῦ. φαίνωσε = ἐπιφ. προσδ. τροπ. ἀπολείπων = κατηγ. μετοχ. ἐκ τοῦ φέρεις = ἀνοχῆς σημ. ἥματος = ἀρχοντας = ἀντικ. τοῦ ἀπολείπων. ἐπεξ. αὐτδες κατηγ. προσδ. δικαια = συστ. ἀντικ. τοῦ λέγετε. λέγειν = ἀντικ. (εἰδ. ἀπαρ.) τοῦ οἷμαι. ὥματος = ὑπόκ. τοῦ λέγειν δὲ τοι χρή.. = ἀντικ. τοῦ λέγειν. ἀπολογήσασθαι = ὑπόκ. τοῦ χρή. με = ὑπόκ. τοῦ ἀπαρεμφ. ύσπερ ἐν δικαστηρίῳ (γίγνεται). ἐν δικαστηρίῳ = ἐμπρ. προσδ. ἐν τόπῳ στάσιν.

Πραγματικά. ἀτόπω· λέγει δὲ διμοιάζει πρὸς ἀτοπον πρὸς μετριωτέ-

ραν ἔκφρασιν. φρονιμώτατος· δηλ. οἱ φιλόσοφοι... αὐτὸς=δ φρονιμώτατος. πρεγματεία=φιλοσοφική ἔρευνα. ἀνερευνᾶ=τοῦτο λέγεται μετά τινος ψόγου τελειεν' ἡ μεταφορὰ ἐκ τοῦ τόξου ἐδῶ ἡ γενικὴ κατὰ τῶν σοφῶν παραπορῆσις προσβάλλει τὸν Σωκράτη καὶ ὁ φιλόσοφος τίθεται εἰς τὴν θέσιν τοῦ κατηγορούμενου.

Αισθητικά. Εἰς τὸ κεφάλαιον αὐτὸν μὲ μεγάλην τέχνην ὁ Πλάτων παρδούσιαζε τοὺς δύο νεαρούς Θηβαίους (Σιμμίας, Κέβης) νὰ ἔχουν φέρει τὸν Σωκρ. εἰς ἀδέξιον συμφώνως πρὸς ἑκεῖνα τὰ δοτὶα εἰχεν εἰπει προηγουμένως δηλ. ἀφοῦ ὡς φιλόσοφος παραδέχεται, διτὶ εἰμεθα κτήματα τοῦ θεοῦ καὶ διτὶ οἱ θεός εἰναι ὁ καλλίτερος προστάτης, τοτὲ διατὶ ἐπιθύμει νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὸν ἄγαθὸν δεσπότην διὰ τοῦ θανάτου, ἐνῷ ἔπειρε νὰ παραμένῃ δῶν τὸ δυνατὸν περιστέρων πλησίον αὐτοῦ; Ἡ πλοκὴ αὐτὴ προκαλεῖ ἀδιάσπαστον τὸ ἔνδιαιφέρον τῶν ἀκροατῶν, οἱ δοτὶοι ἄγωνιοιν νὰ σκούψουν τὴν ἀπάντησιν τοῦ Σωκράτους;

Νόημα. Ὁ Κέβης παραπορεῖ, διτὶ ἡ δοθεῖσα ὑπὸ τοῦ Σωκράτους ὀπάντησις περιπλέκει τὸ πρόβλημα καὶ λέγει, διτὶ, ἐφ' ὅσον οἱ θεοὶ ὡς ἄγαθοὶ φύλακες μᾶς φρουροῦν κατὰ τὴν ζωῆν μας ἐπὶ τῆς γῆς, εἰναι παράδοξον ὁ φιλόσοφος νὰ θέλῃ νὰ ἀποθάνῃ. Συνεπῶς μόνον ἀνόητοι θὰ ἐπεθύμουν νὰ ἀπομακρυνθοῦν ἀπὸ τὸν ἄγαθὸν δεσπότην, ἐνῷ οἱ φιλόσοφοι ἐπρεπε νὰ ἀγανακτοῦν φεύγοντες ἀπὸ τὸν στοργικὸν δεσπότην καὶ ὅχι νὰ χαίρουν. Ὁ Σωκράτης ηὐχαριστήθη μὲ τὴν ἀντίρρησιν τοῦ Κέβητος καὶ λέγει, διτὶ ὁ Κέβης πάντοτε προσπορεῖ νὰ εἴη διτὶρρήσιες εἰς τὴν συζήτησιν καὶ δὲν πείθεται ἀμέσως. Ὁ Σιμμίας παρεμβαίνων παραδέχεται τὰς ἀντίρρησιες τοῦ Κέβητος καὶ λέγει, διτὶ ὁ Σωκρ. δὲν πράττει φρόνιμα μὲ τὸ νὰ θέλῃ διὰ τοῦ θανάτου του νὰ ἀποχωρισθῇ ἀπὸ τοὺς φίλους του καὶ συγχρόνως ἀπὸ τοὺς ἄγαθοὺς προστάτας, τοὺς θεούς. Ὁ Σωκράτης ἀναγνωρίζει τὴν ὁρθότητα τῆς ἀντίρρησεως τοῦ Κέβητος καὶ λέγει, διτὶ θὰ ἀπολογηθῇ, διως εἰς τὸ δικαστήριον ὡς κατηγορούμενος.

Περίληψις. Ἀντίρρησις τοῦ Κέβητος, διτὶ οἱ φιλόσοφοι πρέπει νὰ ἀγανακτοῦν μᾶλλον παρὰ νὰ χαίρουν ἀποθνήσκοντες, ἀφοῦ οἱ θεοὶ εἰναι ἄγαθοὶ προστάται τῶν ἀνθρώπων. Ἡ ἀντίρρησις υἱοθετεῖται ὑπὸ τοῦ Σιμμίου καὶ ὁ Σωκράτης δηλοῖ, ἔτι θὰ ἀπολογηθῇ πρὸς ταῦτα.

Ἐπιγραφή. Ἀντίρρησις τοῦ Κέβητος ἐπὶ τοῦ θανάτου τῶν φιλοσόφων υἱοθετεῖσα ὑπὸ τοῦ Σιμμίου καὶ δῆλωσις τοῦ Σωκράτους πρὸς ἀπολογίαν.

ΚΕΦ. 8 Φέρε δῆ, ήδ' ὅς, πειραθὼ πιθανώτερον πρὸς ὑμᾶς ἀπολογῆσασθαι ἡ πρὸς τοὺς θικαστάς.

"Ἔγω γάρ, ἔφη, οἱ Σιμμία τε καὶ Κέβης, εἰ μὲν μὴ ἔμην ήδειν πρώτον μὲν περὰ θεούς ἀλλούς σοφούς τε καὶ ἄγαθούς, ἔπειτα καὶ πορ ἀνθρώπους τελευτῆκότας διενένους τῶν ἐνθάδες, ἥζικουν ἐν οὐκ ἀγαπητῶν τῷ θανάτῳ.

Νῦν δὲ τοιτο, διτὶ παρ' ἄνδρας τε ἐλπίζω ἀφίξεοθαι ἄγαθούς·

"Εμπρὸς λοιπὸν εἰπεν οὗτος, ἃς προσπαθήσω κατὰ πειστικῶτερον τρόπον πρὸς σᾶς νὰ ἀπολογηθῶ παρὰ πρὸς τοὺς δικαστᾶς.

"Ἔγώ λοιπόν, εἰπεν, Σιμμία καὶ Κέβη, ἔάν μεν ἔνομίζα, διτὶ δέν θὰ μεταβῶ πρῶτον μὲν πλησίον ἀλλων θεῶν καὶ σοφῶν καὶ ἀγαθῶν, ἔπειτα δὲ καὶ πλησίον ἀνθρώπων, οἵτινες ἔχουν ἀποθάνει καλλιτέρων ἀπὸ τούς ἐδῶ, θὰ ἔκαμψε ἀσχηματικά μη ἄγαντιδια τὸν θάνατόν μου.

Τώρα δύως μάθετε καλά, διτὶ ἐλπίζω. διτὶ θὰ ἔλθω πλησίον ἀνθρώπων ἀγαθῶν·

καὶ τοῦτο μὲν οὐκ ἂν πάνυ δι-
ισχυρισαίμην·

ὅτι μέντοι παρὰ θεοὺς δεσπότας
πάνυ ἀγαθοὺς ἡξειν, εὖ ιστε, δτι,
εἰπερ τι ἄλλο τῶν τοιούτων, δι-
ισχυρισαίμην ἂν καὶ τοῦτο.

— "Ωστε διὰ ταῦτα οὐχ ὅμοιώς
ἄγανακτῷ, ἀλλ' εἰδελπίς εἰμι εἰ-
ναὶ τι τοῖς τετελευτήκοσι καὶ, ἀ-
σπερ γε καὶ πάλαι λέγεται, πο-
λὺ ὅμεινον τοῖς ἀγαθοῖς ἢ τοῖς
κακοῖς.

— Τί οὖν, Ἐφη δ Σιμψίας, δ Σώ-
κρατες;

Ἄθτος ἔχων τὴν διάνοιαν ταῦτην
ἐν νῷ ἔχεις ἀπιέναι, ἢ καν ήμιν
μεταδοίης·

Κοινὸν γάρ δὴ ἔμοιγε δοκεῖ καὶ
ήμιν εἶναι ἀγαθόν τοῦτο, καὶ ἡμα-
σοὶ ἡ ἀπολαγία ἔσται, ἔάν, ἀπερ
λέγεις, ἡμᾶς πείσῃς.

— Ἀλλὰ πειράσομαι, Ἐφη.
Πρῶτον δὲ Κρίτωνα τόνδε σκεψώ-
μεθα, τι ἔστιν δὲ βούλεσθαι μοι
δοκεῖ πάλαι εἰπεῖν.

— Τι δε, δ Σώκρατες, Ἐφη δ Κρί-
των, ἀλλο γε ἢ πάλαι μοι λέγειν
δέλλων σοι δώσειν τὸ φάρμα-
κον δτι χρή σοι φράζειν ὃς ἐλά-
χιστα διαλέγεσθαι;

Φησὶ γάρ θερμαίνεσθαι μᾶλλον
διαλεγομένους, δεῖν δέ οὐδέν
τοιούτον προσφέρειν τῷ φαρμάκῳ.

ει δὲ μῆ, ἔνιστε ἀναγκάζεσθαι
καὶ δις καὶ τρις πίνειν τούς τι
τοιούτον ποιοῦντας.

Καὶ ὁ Σώκρατης·
ἴσα, Ἐφη, χαίρειν αὐτόν·
ἀλλὰ μόνον τὸ ἑαυτοῦ παρα-
σκευαζέτω ὃς καὶ δις δώσων,
ἔάν δέ ζέῃ, καὶ τρις.

— Ἀλλὰ σχεδόν μέν τι ὥδειν, Ἐφη

καὶ τοῦτο μὲν δέν ἦθελον ὑποστη-
ρίξει μὲν ἐπιμονήν·

ὅτι δμως θά ἐλθω πλησίον θεῶν, οἱ
ὅποιοι εἶναι ἀγαθώτατοι δεσπόται,
μάθετε καλῶς, δτι, ὑπέρ πάντας
ἄλλο τῶν τοιούτων, δύναμαι τοῦτο
χιστον τοῦτο νὰ διάβεβαιώσω.

— Διὰ ταῦτα λοιπὸν δέν ἔχω τοὺς
Ιδίους λόγους νὰ ἀγανακτῷ, ἀλλ'
ἀντιθέτως μάλιστα ἔχω καλάς ἐλ-
πιδας, δτι κάτι ἀξιόλογον ὑπάρχει
διὰ τοὺς ἀποθανόντας καὶ, δπως
βέβαια ἡ παράδοσις λέγει (κάτι) πο-
λὺ καλλίτερον διὰ τοὺς ἀγαθοὺς
παρὰ διὰ τοὺς κακούς.

— Τι λοιπόν, Σωκράτη; εἰπεν δ Σιμ-
ψίας.

Σκέπτεσαι νὰ ἀπέλθῃς κρατῶν μό-
νος σου αὐτήν τὴν γνώμην ἢ δύνα-
σαι νὰ τὴν ἀνακοινώσῃς καὶ εἰς
ἡμᾶς;

Διότι ἔγω τοῦτον νομίζω, δτι
τοῦτο εἶναι κοινὸν δά ἀγαθὸν καὶ
εἰς ἡμᾶς, καὶ συγχρόνως θά ἀπολο-
γηθῆ, ἔάν μᾶς πείσῃς, εἰς δσα λέ-
γεις.

— Βεβαίως θὰ προσπαθήσω, εἰπεν.
Πρῶτον δμως ἄς ἔκειτάσωμεν, τι εἰ-
ναὶ αὐτό, τὸ δόποιον μοῦ φαίνεται,
δτι θέλει νὰ εἰπῃς ἀπό πολλοῦ αὐτός
ἔδω δ Κρίτων.

— Τι ἄλλο βέβαια, Σωκράτη, εἰπεν
δ Κρίτων, παρὰ ἔκεινο, τὸ δόποιον
πρὸ πολλοῦ μοῦ λέγει ἔκεινος, δ-
στις πρόκειται νὰ σοῦ δώσῃ τὸ δη-
λητήριον, δτι δηλ. πρέπει νὰ σοῦ
εἰπω νὰ συζητήῃς δσον τὸ δυνατὸν
διλιγότερον;

Διότι λσχυρίζεται, δτι θερμαίνονται
περισσότερον (τοῦ δέοντος), δταν
οὐζητοῦν, ἔνῷ οὐδέν τὸ τοιούτον
πρέπει νὰ χρησιμοποιοῦν ὃς ἀντι-
δραστικὸν κατά (τῆς ἐνεργείας) τοῦ
δηλητηρίου·

ει δ' ἄλλως (λέγει), δτι ἔνιστε ἀναγ-
κάζονται καὶ δυδ καὶ τρεῖς φορές
νὰ πίνουν ἔκεινοι, οἱ δόποιοι κάμ-
νουν τὸ τοιούτον.

Καὶ δ Σώκρατης εἰπεν·
ἄφησέ τον νὰ λεγῃ (νὰ κουρεύεται)
ἄς κάμνη λοιπὸν μόνον τὸ καθῆ-
κον του, διὰ νὰ μοῦ δώσῃ (τὸ κώ-
νειον) καὶ δύδ φορές, ἔστι δέ εἶναι
ἀνάγκη καὶ τρεῖς.

— Καὶ βέβαια ἔγνωριζα μὲν περίου

δ Κρίτων, ἀλλὰ μοι πάλαι πρᾶγματα παρέχει.

— "Εα αὐτόν, ἔφη.

•Ἀλλ᾽ ὅμιν δῆτοις δικασταῖς βούλομαι ἥδη τὸν λόγον ἀπαθεῦναι, ὃς μοι φαίνεται εἰκότως ἀνήρ τῷ δυτὶ ἐν φιλοσοφίᾳ διατρίψας τὸν βίον θαρρεῖν μέλλων ἀποθανεῖσθαι καὶ εεδελπικὲς εἶναι ἑκεῖ μέγιστα οἰσεσθαι ἀγαθά, ἐπειδάν τελευτὴσυ.

Πῶς ἀνοῦν δῆτοῦθ' οὕτως ἔχοι, δι Σιμψία τε καὶ Κέβης, ἕγω πειράσσουμαι φράσαι.—

(τὴν ἀπάντησιν), εἶπεν δὲ Κρίτων, ἀλλὰ ἀπὸ πολὺν θραν μὲν ἐνοχλεῖ.

— "Αφησέ τον, εἶπεν (ὁ Σ.).

Καὶ τώρα λοιπὸν θέλω νὰ ἀπολογηθῶ πλέον πρὸς σᾶς τοὺς δικαστάς, πῶς μοι φαίνεται, διτὶ ἔνας ἀνθρωπὸς δὲ διποῖς ἐπέρασε τὴν ζωὴν του ἀληθῶς ὃς φιλόσοφος, εὐλόγως ἔχει θάρρος, διτὸν πρόκειται νὰ ἀποθάνῃ καὶ διτὶ ἔχει καλὰς ἐλπίδας, διτὶ θὰ ἀποκτήσῃ ἑκεῖ μέγιστα ἀγαθά, διτὸν θὰ ἀποθάνῃ.

Πῶς λοιπὸν τοθτο εἶναι δυνατὸν νὰ ουμβαίνῃ κατὰ τοιούτον τρόπον, ἕγω θὰ πρεσπαθήσω, Σιμψία καὶ Κέβη νὰ εἴπω.—

Ἐρμηνευτικά. φέρε δῆ=έμπρος. πιθανώτερον=πειστικάτερον. ἡμω=ἔχω ἔλθει. τελευτῶ=ἀποθνήσκω δισχυρόζουμαι=ὑποστρίζω μὲν ἐπιμονήν. ενελπις=δέ ἔχων καλὴν ἐλπίδα. ενελπίς εἰμι=εὐελπία. δμοίς (=δές ἔαν δὲν είχον τὴν ἐλπίδα αὐτήν). ἐν νῷ ἔχω=οκτέπομαι. κάν=και ἄν. σμερώμεθα=ἄς ἔξετάσωμεν, ἔρτησώμεν. ἔστι αὐτὸν χαίρειν=ἄφησέ τον νὰ κουρεύεται (ἀδιαφορία). πράγματα παρέχω τινὶ=ένοχλῶ τινα. ἀπεθίδωμι τὸν λόγον=λογοδοτῶ. εἰκότως=εὐλόγως. τῷ δυτὶ=ἄληθῶς. διατείρω τὸν βίον =περνῶ τὴν ζωὴν μου. θαρρεῖ=ἔχω θάρρος. οἰσομαι=θὰ ἀποκτήσω.

Γραμματικά. φέρε=παρακελ. μέρισμῃ (ἴθι—ἄγε), πειραθῶ=նποτ. παθῶδος. α' τοῦ πειράσματο—ῶμαι. (ἐπειράμην, πειραθήσομαι, ἐπειράθην, πειράματο—ην). πιθανώτερον=ἐπιρρ. συγκ. βαθ. (πιθανῶς—πιθανώτερον—πιθανάτατα). ἀπολογήσασθαι=ἀπαρ. μεσ. ἀρο. α' τοῦ ἀπελογέσθουμαι—οῦμαι. φῆμης=ῶμην)=παρατ. τοῦ οἴμαι (οἴομαι). ἡξειν=ἀπαρ. μελλ. τοῦ ἡκατετελευτηνότας=μετκ. παρακ. τοῦ τελευτάω—ῶ. ἀμείνοντος (ἀμείνονας)=συγκ. βαθ. τοῦ ἐπιθ. ἀγαθός (ἀμείνων—ἀριστος). ἵστε=προσοτ. τοῦ οἴδα (ἴσθι—ίστω—ίστε—ίστων). ἀφίξεσθαι=ἀπάρ. μελλ. τοῦ ἀφικνέομαι—οῦμαι. δισχυρόσαίμην=εὐκτ. μ. ἀρο. α' τοῦ δισχυρόζουμαι. ενελπις=ἐπιθ. γ' κλ. τριγ. καὶ δικ. (δή ενελπίς—τὸ εὐελπί) ὁ συγκρ. σημη. διά τοῦ μᾶλλον ενελπις. ὑπερ. μάλιστα ενελπις. τετελευτηνότας=μετκ. δοτ. πληθ. παρακ. τοῦ τελευτάω—ῶ. ἀμείνον=ἐπιρρ. συγκ. βαθ. (εῦ—ἀμείνον—ἀριστα). νῷ=δοτ. τοῦ συνηρ. δν. β' κλ. ὁ νοῦς, νοῦ, γῷ, νεῦν. ἀπιέναι=ἀπαρ. ἐνεστ. τοῦ ἀπέρχοματ. κάν (κρᾶσις)=καὶ ἄν (δυν. μόριον). μεταδοίης=εὐκτ. ἀρο. β' τοῦ μετεκθίδωμι (μετέδωμα, μεταδῶ, μεταδοίν, μετάδος, μεταδοῦναι, μεταδοὺς—δοῦσα—δόν). ἕσται=μελλ. δρ. τοῦ εἰμι. πείσης=նποτ. ἀρο. α' τοῦ πείθω. πειράμαται=μελλ. δρ. τοῦ πειράματος σκεψάμεθα=նποτ. ἀρο. α' μέσου τοῦ σκοποῦ μετς (έσκοπούμην, σκέψομαι, ἐσκεψάμην, ἐσκεψμαι—ην). βιούλεσθαι=ἀπαρ. μ. ἐν. τοῦ βιούλοματ. δώσειν=ἀπαρ. μελλ. τοῦ δίδωμι. ἔλαχιστα=ἐπιρρ. ὑπερ. βαθ. (δλίγον, ἔλαχιστα). δἰς, τρεῖς=ἀριθ. ἐπιρρ. (ἀπαξ, δίς, τρίς, τετράκις). ἔστι=προσοτ. ἐνεστ. τοῦ ἔάω—ῶ (εἴων, ἔάσω, εἴασα, εἴακα—κειν). παρασηναζέτω=ένεστ προσοτ. τοῦ παρασηνεζέτω. δωσων=μετκ. μελλ. τοῦ δίδωμι. δέη=նποτ. ἐνεστ. τοῦ ἀπο. δεῖ (δεῖται, δεήσει, ἔδένθος). οἵδειν=նπερ. μὲν σηρ. παρατ. τοῦ οἴδα. ἀποδοῦναι=ἀπαρ. ἀρο. β' τοῦ οἴδηποδίδωμι. εἰκότως=ἐπιρρ. τροπ. θαρρεῖν=ἀπαρ. ἐνεστ. τοῦ θαρρέω—ῶ. ἀποθανεῖσθαι=ἀπαρ. μελλ. τοῦ ἀποθνήσκω (ἀπέθνησκον, ἀποθανοῦμαι, ἀπέθανον, τέθνηκα—κειν). οἰσεσθαι=ἀπαρ. μ. μελλ. τοῦ φέρομαιται έφερόμην, οἰσομαι, ἔνεχθήσομαι, ἡνγκάμην—ἡνέχθην, ἔνήνεγμαι—ην). τελευτήση=նποτ. ἀρο. α' τοῦ τελευτῶ. φράσαι=նπար. ἀρο. α' τοῦ φράζω.

Αναγνώρισις προτάσεων. φέρε... πειραθῶ... δικαστᾶς=κυρία. ή δοξε=παρενθ. ἔγω... γάρ... ήδηκουν ἀν σύν ἀγαν... θανάτῳ=κυρία. ἔφη=παρενθ. εἰ μὲν μὴ... ἐνθάδε=ὑποθετ. τόν... ἵστε=κυρία. θετε μέντοι... (ἔλ-πίζω) ήξειν=εἰδική. εὐ ἵστε=κυρία. δτι... διισχυρισαίμην ἀν καὶ τοῦτο=εἰδ. εἰ περ... τοιούτων (διισχυρισαίμην)=ἔπιστη. φράσις, ὅστε... ἀγανακτῶ=κυρία. (ῶστε=διὰ τοῦτο). ἀλλ ἐνελπις... τοῖς τετελευτηκόσι ναὶ... πολὺ... κακοῖς=κυρία. ὥσπερ.. λέγεται=ἀναφορ. τι οὖν... αὐτὸς ἔχον.. ἀπιένται=εὐθεῖα ἔρωτ. ἔφη διημιτας=παρενθ. ή καν.. μεταδοίης; =εὐθεῖα. ἔρωτ. κοινὸν... τοῦτο=κυρία. καὶ ἀμα.. ἕσται=κυρία ἔαν... ημᾶς πεισγε=ὑποθ. ἀπερ λέγεις=ἀναφορ. ἀλλ πειράσομαι=κυρία. ἔφη=παρενθ. πρωτον.. ακεψθετα=κυρία. τι ἕσται (ἔκεινο)=εὐθεῖα ἔρωτ. δ... εἰπεῖν=ἀναφορ. τι δὲ ἄλλο γε (βούλομαι εἰπεῖν) ὁ Σωκρ.=κυρία. ή (δ) μοι λέγει πάλαι.. δ μέλλων... φράσμακον=κυρία. δτι χρή.. διαλέγεσθαι=εἰδική. φησι γάρ.. φράσμακρ=κυρία. εἰ δὲ μὴ (τοιοῦτον προσφέροι)=ὑποθ. ἐντοτε (φησι) ἀναγκ.. ποιούνται=κυρίου. καὶ δ Σ.. ἔφη=κυρία. ἔα... χαλεψιν αὐτὸν=κυρία. ἀλλ μόνον... δώσων καὶ τρίτη=κυρία. ἔαν δὲ δέη=ὑποθ. ἀλλα... ἥδειν=κυρία. ἔφη δ Κρ.=παρενθ. ἀλλ ὑμῖν... ἀποθέουνται=κυρία. ἔα μοι.. ἀγαθὰ=πλαγία ἔρωτ. ἀπειδάν τελευτήσῃ=χρον. πᾶς ἀν οὖν... Κέρβη=πλαγ. ἔρωτ. ἔγω.. φράσαι=κυρία.

Συντακτικά. πειραθῶ=ρ. (βούλητ. ὑποθ. εἰσαγ. διὰ τοῦ φέρε δη—ἴθι οὖν—ἄγε τοίνυν κ.λ.π.) ὑποκ. (ἔγω). ἀπολογήσασθαι=ἀντικ. (τελ. ἀπαρ.). περδες ὑμᾶς=ἔμπ. προσδ. α' δρος συγκρ. πρὸς τοὺς δικαστᾶς=ἔμπρ. προσδ. β' δρος συγκρ πιθανώτερον=ἔπιστη. προσδ. τροπ. δοξ=ὑποθ. τοῦ ή. γάρ=διασαφ. εἰ φμην—ήδηκουν ἀν=ὑποθ. λόγ. β' εἰδ. ἀπραγματ. μὴ+ήξειν=ἀντικ. (εἰδ. ἀπαρ.) τοῦ φμην. πρῶτον=ἐπιρρε. προσδ. παρὰ θεοὺς=ἔμπρ. προσδ. κατευθ. ἀλλοις=ἔπιθ. προσδ. σφοδὺς—ἀγαθοὺς=κατηγ. παρ' ἀνθρώπωις=ἔμπ. προσδ. κατευθ. τετελεντηκότας=ἔπιθ. μετχ. ἀμείνονος=κατηγ. τῶν ἐνθάδε=β' δρος συγκ. ἀγανακτῶν=κατηγ. μετχ. ἐκ τοῦ ήδηκουν. τῷ θανάτῳ=δοτ. αἰτ. εὐ ἵστε=ρ. ὑποκ. (ὑμεῖς). δτι.. ἐλπίζω=εἰδ. προτ. ἀντικ. τοῦ ἵστε. ἀφίξεσθαι=ἀντικ. (εἰδ. ἀπαρ.) τοῦ ἐλπίζω. παρ' ἀνδρας=ἔμπ. προσδ. κατευθ. ἀγαθοὺς=κατηγ. τοῦτο=ἀντικ. τοῦ διισχυρισαίμην. δτι ήξειν (ἀντικ. δτι ήξιο). δτι διισχυρισαίμην ἀν=ἀντικ. τοῦ ἱστε. τοῦτο=ἀντικ. τοῦ διισχυρισαίμην ἄν. εἰπερ τοῦ ἄλλο τῶν τοιούτων (διισχυρισαίμην). διὰ ταῦτα=ἔμπ. προσδ. αἰτ. δροίως=ἔπιστη. προσδ. τροπ. (οὐκ ὄμοιώς ἀγανακτῶ, ὃς ἡγανάκτουν ἄν, εἰ μὴ φμην τοῦτο). εὐθεῖται εἰμι=ρ. εἰναι=ἀντικ. (εἰδ. ἀπαρ.) τι=ὑποκ. τοῦ εἰναι. τοῖς τετελευτηκόσι=δοτ. προσ. (ἐπιθ. μετχ.) καὶ πολὺ ἀμείνον (εἰναι) τοῖς ἀγαθοῖς=α' δρος συγκρ. κακοῖς=β' δρος συγκρ. πάλαι=ἔπιστη. προσδ. χρόν. αὐτὸς=κατηγ. προσδ. ἔχων διάνοιαν—ήμιν=ἀντικ. τοῦ μεταδοίης (μεταδίδωμι τινὶ τι). ἔμοιγες=δοτ προσ. ἀγαθὸν=κατηγ. εἰναι=ὑποκ. τοῦ δοκεῖ. τοῦτο=ὑποκ. τοῦ εἰναι. κειγδυ=ἐπιθ. προσδ. ήμιν=δοτ. προσ. σοι=δοτ. προσ. μὴ ἀπολογία=ὑποκ. τοῦ ἱσται. ἔαν πεισγε (ὑποθ.)—ἱσται ή ἀπολογ. (ἀποθ.)=δ' εἰδ. ὑπ. λογ. προσδοκώμενον. ήμᾶς=ἀντικ. τοῦ πεισγε. ἀπερ=ἀντικ. τοῦ ληφεις. Κρίτωνα=ἀντικ. τοῦ σκεψθετα. βούλεσθαι=ὑποκ. τοῦ δοκεῖ (ἐτέθη προηγουμένως ἀντικ (δ δομεὶ μοι τόνδε βούλεσθαι εἰπεῖν)). εἰπεῖν=τελ. ἀπαρ. ἀπ. ἀντικ. τοῦ βούλεσθαι. ὃς ὑποκ. βούλεσθαι καὶ εἰπεῖν τὸ τόδε. πάλαι=ἔπιστη. προσδ. χρόν. τι ἄλλο γε (βούλομαι εἰπεῖν) ή (δ) μοι λέγει... μοι—(δ)=ἀντικ. τοῦ λέγει. δ μέλλων=ἐπιθ. μετχ. δώσειν=τελ. ἀπαρ. ἀντικ. τοῦ μέλλων. σολ—φράσμακον=ἀντικ. τοῦ δώσειν. φράζειν=ὑποκ. τοῦ χρή. σοι=ἀντικ. τοῦ φράζειν. οὐ ὑποκ. ἔνν. (ἔμέ). διαλέγεσθαι=ἀντικ. τοῦ φράζειν. ὑποκ. τοῦ διαλέγεσθαι ἔνν. (σέ). ὃς ἐλλάχιστα=ἔπιστη. προσδ. μετρ. θερμαίνεσθαι=εἰδ. ἀπαρ. ἀντικ. τοῦ φησί. διαλεγομένους=χρόν. ὑποθ. μετχ. δεῖν (εἰδ. ἀπαρ.) ἀντικ. τοῦ φησί. προσφέρειν=ὑποκ. τοῦ δεῖν. οὐδὲν

—άντικ. τοῦ προσφέρειν. τῷ φαρμάκῳ=άντικ. τοῦ προσφέρειν. εἰ δέ μη (τοιούτον προσφέρεις). ἀναγκάζεσθαι=(εἰδ. ἀπαρ.) ἀντικ. τοῦ φησέ. πίνειν (τελ. ἀπαρ.) ἀντικ. τοῦ ἀναγκάζεσθαι. τοὺς πεισοῦντας (ἐπιθ. μετχ.) ὑποκ. τοῦ πίνειν. οὐ=άντικ. τοῦ ποιεῖντας. τοιοῦτον=ἐπιθ. προσδ. δὶς—τρὶς=ἐπιφρόν. προσ. ποσοῦ. ἔσαι=ο. ὑποκ. (σύ). χαίρειν=(τελ. ἀπαρ.) ἀντικ. αὐτὸν=ὑποκ. τοῦ χαίρειν. παρασκευαζέτω=ο. ὑποκ. (αὐτός). τὸ ἔαντοῦ=άντικ. ὡς δάσσων=τελ. μετχ. δὶς—τρὶς=ἐπιφρόν. προσδ. ποσοῦ. έὰν δέν—(δάσσει) ἔνν. δ' εἰδ. προσδοκώμενον. ηδεῖν=ο. ὑποκ. (ἔγώ). μοι—πράγματα=άντικ. τοῦ παρέχειν. πάλαι=έριφρόν. προσδ. χρον. ἔσαι=ο. ὑποκ. (σύ). αὐτὸν=άντικ. ἀποδοῦνται=(τελ. ἀπαρ.) ἀντικ. τοῦ βούλομαι. ὑμῖν—λόγον=άντικ. τοῦ ἀποδοῦνται. δικαστᾶς=παραθ. εἰς τὸ ὑμῖν. μοι=δοτ. προσ. Φαρρεῖν (εἰδ. ἀπαρ.) ἀντικ. τοῦ φαίνεται. εἰκότως=ἐπιφρόν. προσδ. τροπ. διατρίψεις=ἐπιθ. μετχ. ἥς ὑποκ. ἀνήρ. τὸν βίον=άντικ. τῆς μετχ. μέλλων=χρον. ὑποθ. μετχ. ἀποθανεῖσθαι (τελ. ἀπαρ.) ἀντικ. τοῦ μέλλουν. εὐελπίς=κατηγ. εἶναι (εἰδ. ἀπαρ.) ἀντ. τοῦ φαίνεται. οἰστεσθαι=(εἰδ. ἀπαρ.) ἀντικ. τοῦ εὐελπίς εἶναι. ἄγαθὸν=άντικ. τοῦ οἴστεσθαι. μέγιστα=ἐπιθ. προσδ. ἔκει=ἐπιφρόν. προσδ. τοῦ ἐν φιλοσοφίᾳ=έμπορ. προσδ. τροπ. τῷ δητεῖ=(ἐπιφρόν=ἀληθῶς, γνησίως). τελευτήση=ο. ὑποκ. ἀνήρ. πᾶς ἔχοι τοῦτο=πλαγία ἔρωτ. ἐκ τοῦ φράσας=τελ. ἀπορ. ἀντικ. τοῦ πειράσσομαι). τοῦτο=ὑποκ. τοῦ ἔχοι. οὕτως =ἐπιφρόν. προσδ. τροπ. ἔγώ=ὑποκ. τῶν πειράσσομαι—φράσαι.

Πραγματικά. ἀνθρώπους ἀμείνους¹ ἐν τῇ Ἀπολογίᾳ Σωκράτους Κεφ. 32, 41α ὁνομάζει τοιούτους τούς: Μίγων, Ραδάμανθον, Αἰαχόν, Τριπτόλεμον, Ὁφέα, Μουσαίον, Ήσιοδον, Ὄμηρον, Αἰαντα, Παλαμήδη. Τό δι τὸ συναντήσης δὲ Σ. ἀγαθούς ἄνδρας τὸ θεωρεῖ ὡς ὑπόθεσιν, τὴν ἀφιξίν του δικιας εἰς θεοὺς θεωρεῖ βεβαίαν, διότι ἡ ὑπαρξίας τοῦ θείου θεωρεῖται ὡς επουδαίος δρός τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς. Οὐ οὐκέτο εἰς τὴν Ὀδύσσειαν (δ. 563) περιγράφει τὴν εὐδαιμονίαν τοῦ Ἡλυσίου πεδίου. ἔμεινον τοῖς ἀγαθοῖς ἡ τοῦ κακοῖς δῆλ. πολὺ καλλιτέρον διὰ τοὺς ἀγαθούς παρὰ διὰ τοὺς κακούς δι' αὐτὸν δὲ Σωκρ. δηλοὶ τὴν τιμωρίαν τῶν κακῶν, πάλαι ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Οὐκόρου ἐπιστεύετο, διότι οἱ εὐεσθεῖς καὶ δίκαιοι μετέβαινον εἰς τὸ Ἡλύσιον πεδίον, «ὅπου ὁ χειμὼν καὶ αἱ χιόνες καὶ αἱ βροχαὶ είναι ἄγνωστα, γλυκεῖα δὲ αὔρα ἀναψύχει αὐτούς». —Τὸ Ἡλύσιον πεδίον ἦτο δὲ Παράδεισος τῶν ὅρχαιων. Ονομάζετο ἐπίσης καὶ τῆσσα Μακάρων (Ἡδιοδ.). ἔκειτο δὲ πρὸς τὰ Δυτικά πέρατα τῆς γῆς. Ἀντίθετον τοῦ Ἡλύσιου πεδίου ἐνεργεῖτο δὲ Τάρταρος, δύπον ἐτιμωροῦντο οἱ ἄδικοι ὑπὸ τῆς θείας Νεμέσεως. Κρίτων² δὲ γνωστὸς μαθητὴς τοῦ Σωκρ. δὲν είχε τὴν διανοητικὴν λειτουργίαν πρὸς κατανόησιν τῶν φιλοσοφικῶν θεωριῶν καὶ προεκάλεσεν εἰς αὐτὸν αἰσθητὸν δὲ λόγος τοῦ δημίου. δέ μέλλων δάσσειν³ οὗτος ἐλέγετο δῆμιος, δημόσιος βασανιστής καὶ ὡς μὴ καθαρὸς κατώκει ἐκτὸς τῆς πόλεως πρὸς τῷ δρόγματε, πλιγίον τῶν Δ. κλιτύων τοῦ λόφου τῶν Νυμφῶν. Ἐδῶ δὲ δῆμιος φαίνεται, διότι κάμνει τὴν παρατήρησιν ἐξ συμπαθείας πρὸς τὸν Σωκρ. Θερμαίνεσθαι⁴ Ἡ δύμιλια λόγῳ τῆς ἀναπτυσσομένης θερμότητος ἐβοήθουσε εἰς τὴν σύντομον πένθιν τοῦ κωνείου καὶ οὕτω ἔχανε τὴν δύναμιν τοῦ τὸ φάρμακον. δὶς καὶ τρὶς φανερώνει τὴν ἀδιαφορίαν καὶ ἀταραξίαν τοῦ Σωκρ. Τοῦτο βεβαίως ἔγνωριζε κακῶς δὲ Κρίτων ἀπὸ τῶν γνωστῶν διάλογον (Πλάτ. Κρίτων), δπου ἐθαύμαζε, πόσον γύνκι ἔκοιματο δὲ Σωκρ. εἰς τὸ δεσμωτήριον;

Αισθητικά. Ἐδῶ δὲ Πλάτων περιγράφει κατὰ τρόπον ἀπλοῦν καὶ πειστικὸν τὴν ἀκράδαντον πίστιν τοῦ Σωκρ. διτεῖς τὴν ἀλλην ζωὴν θὰ συναντήσῃ, ἀν δχι καλλιτέρους ἀνθρώπους, τούλαχιστον τοὺς προστάτας θεούς. Διὰ τοῦτο οὐδεμίαν ταραχὴν ἐμφανίζει εἰς τὴν δύμιλιαν τον διφιλόσοφος ἀλλ ἐξαπλοῦται ἡ θεία ἡρεμία καὶ εἰς τὴν ψυχὴν καὶ εἰς τὸ σῶμα του. Ψραιοτάτη είναι ἡ σκηνὴ τῆς περεμβολῆς τοῦ Κριτωνος καὶ ἡ μέ τόσην ἀδιαφορίαν καὶ περιφρόνησιν δοθείσα απάντησις τοῦ Σωκρ. πρὸς τὰς συ-

στάσεις τοῦ δημίου. Ὁμειάζει πολὺ πρὸς τὴν φράσιν τοῦ θεανθρωπού
"Αφεας αὐτοῖς οὐ γάρ οἴδαι τί πειοῦσιν".—

Νόημα: Ο Σωκράτης ἀπολογούμενος τρόπον τινὰ εἰς τὴν κατηγορίαν, διτὶ ἐγκαταλείπει διὰ τοῦ θανάτου καὶ ἄγαπητοὺς φίλους καὶ ἄγαθοὺς προστάτας, λέγει, διτὶ τοῦτο κάμνει, διότι εἰς τὸν "Ἄδην θὰ συναντήσῃ καὶ ἀνθρώπους καλλιτέρους καὶ θεοὺς ἀγαθούς. Τὸ ἀντίθετον δὲ ἀν συνέβαινε θὰ ἡδύνατο κανεῖς νὰ τὸν κατηγορήσῃ. Διὸ τὸν λόγον αὐτὸν δὲν ἀγανακτεῖ ἀποθνήσκων, ἐφ' δσον πιστεύει, διτὶ μετὰ θάνατον ὑπάρχει ἀξιόλογος ζωὴ καὶ μάλιστα διὰ τοὺς ἀγαθούς ἀνθρώπους." Εδῶ δὲ Σιμμίας παρακλεῖ τὸν Σωκρ. νὰ ἀποδείξῃ τὴν πίστιν του αὐτῆν διὰ μίαν μετὰ θάνατον ζωὴν. Οὗτο καὶ τοὺς ἀκριβατάς του θὰ ίκανοποιήσῃ καὶ συγχρόνως θὰ ἀπολογηθῇ πρὸς αὐτοὺς διὰ τὴν πρᾶξιν του. Ἐν τῷ μεταξύ διακόπτει αὐτὸν ο Κρίτων λέγων, διτὶ κατὰ σύστασιν τοῦ δημίου δὲν πρέπει νὰ δμιλῇ πολὺ διότι ἀναπτύσσεται θερμότης καὶ τὸ κώνειον χάνει τὴν δραστικήν του ἐνέργειαν, ὅποτε ὁ μελλοθάνατος πρέπει νὰ πίγ δύο καὶ τρεῖς φορές τὸ κώνειον διὰ νὰ ἔπελθῃ ὁ θάνατος. Ο Σωκρ. δμως μὲ τελείαν ἀδιαφορίαν καὶ ἀταραξίαν πρὸς τὰς συστάσεις αὐτὰς ἔρχεται πάλιν εἰς τὸ θέμα του, διὰ νὰ ἀποδείξῃ, διτὶ ὁ ἀληθινὸς φιλόσοφος πιστεύει, διτὶ μετὰ θάνατον θὰ ἀποκτήσῃ τὰ ἀνώτατα ἀγαθά.

Περίληψις. Διατὶ δὲ Σωκρ. ἐγκαταλείπει φίλους καὶ θερός ἀγαθούς. Παράκλησις τοῦ Σιμμίου νὰ ἀποδείξῃ τὴν ἀκράδαντον αὐτοῦ πίστιν περὶ τῆς μετὰ θάνατον ζωῆς καὶ διακόπη τοῦ λόγου ὑπὸ τοῦ Κρίτωνος πρὸς ἀνακοίνωσιν τῶν συντάσεων τοῦ δημίου. Ο Σωκράτης ἀδιαφορῶν συνεχίζει τὴν δμιλίαν του περὶ τοῦ κέρδους τῶν ἀληθινῶν φιλοσόφων μετὰ θάνατον.

Ἔπιγραφή. Ἀκράδαντος πίστις τοῦ Σωκράτους διὰ τὰ μετὰ θάνατον ἀγαθὰ τῶν ἔναρτεων καὶ ἀληθῶν φιλοσόφων.

ΚΕΦ 9. Κινδυνεύοντις γάρ, δσοι τυγχάνουσιν δρθῶς ἀπτόμενοι φιλοσοφίας, λεληθέναι τοὺς ἀλλούς, διτὶ οὐδέν δλλο αὐτοὶ ἐπιτηδεύουσιν ή ἀποθνήσκειν τε καὶ τεθνάναι.

Ει δον ἀληθές, ἀτοπον δῆπου δν εἰη προθυμεῖσθαι μὲν ἐν παντὶ τῷ βίῳ μηδὲν δλλο ή τοῦτο, μηκοτος δὲ δη αὐτοῦ ἀγανακτεῖν, δ πάλαι προθυμοῦντό τε καὶ ἐπετηδεύοντο.

Καὶ δ Σιμμίας γελάσας·
νη τὸν Δία, ἐφη, δὲ Σώκρατες, οὐ πάνυ γέ με νῦν γελασείονται ἐποίησας γελάσαι
Οἶμαι γάρ δη τοὺς πολλοὺς αὐτὸ τοῦτο ἀκούσαντας δοκεῖν εδ πάνυ ειρήσθαι εἰς τοὺς φιλοσοφοῦντας—

καὶ ξυμφάναι δη τοὺς μὲν παρ*

Νομίζουν λοιπόν δσοι, κατὰ τύχην είναι γνήσιοι φιλόσοφοι, διτὶ ἔχουν διαφύγει τὴν προσοχὴν τῶν ἄλλων, διτὶ αὐτοὶ οὐδέν δλλο ἐπιδιώκουν παρὰ νὰ ἀποθνήσκουν καὶ νὰ είναι ἀποθεαμμένοι.

Ἐὰν λοιπόν αὐτὸ είναι ἀληθές, ήθελεν είναι ἀτοπον, δη δὲν ἀπατῶμαι, νὰ μη ἐπιδιώκουν μέν μὲ ζῆλον καθ' δῆμη τὴν ζωὴν του ιπτοτε δλλο παρὰ τοῦτο, δταν δμως πλέον θὰ ἤρχετο αὐτὸ (δ θάνατος), νὰ ἀγανακτοῦν δι' ἔκεινο, τὸ δποίον ἀπό πολλοῦ ἐπεδίωκον μέ ζῆλον καὶ διαρκῶς ήσχολεῖντο.

Καὶ δ Σιμμίας γελάσας εἰπε·
μὰ τὸν Δία, Σώκρατη, μὲ ξικαμες νὰ γελάσω, ἐνῷ βέβαια δὲν είχα διάθεσιν καθόλου τώρα νὰ γελάσω.
Διότι νομίζω βέβαια, διτὶ οι πολλοὶ, δταν ἀκούσουν αὐτὸ ἀκριβῶς, θὰ ἐσχημάτιζον τὴν γνώμην, διτὶ ὄρθιτατα ἔχει λεχθῇ (αὐτὸ) διὰ τοὺς φιλοσοφοῦντας—
καὶ (νομίζω) διτὶ θὰ συνεφώνουν οἱ

ήμεν ἀνθρώπους καὶ πάνυ—δτι τῷ δηντὶ οἱ φιλοσοφοῦντες θανάτωσι καὶ σφᾶς γε οὐ λελήθασιν, δτι ἄξιοι εἰσι τοῦτο πάσχειν.

— Καὶ ἀληθῆ γ' ἀν λέγοιεν, ὁ Σιμία, πλὴν γε τοῦ σφᾶς μὴ λεληθέναι

Λέληθε γάρ αὐτούς, οὐ τε θανατῶσι καὶ οὐ ἄξιοι εἰσι θανάτου καὶ οὐ θανάτου οἱ ὡς ἀληθῶς φιλόσοφοι.

Εἶπωμεν γάρ, Ἐφη, πρὸς ἡμᾶς αὐτούς, χαίρειν εἰπόντες ἑκενοῖς.

·Ηγούμεθα τι τὸν θάνατον εἰναι;

— Πάνυ γε, Ἐφη ὑπολαβὼν ὁ Σιμίας.

— Ἀρα μὴ ἄλλο τι ἢ τὴν τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος ἀπαλλαγὴν;

Καὶ εἶναι τοῦτο τὸ τεθνάναι, χωρίς μὲν ἀπὸ τῆς ψυχῆς ἀπαλλαγὴν αὐτὸ καθ' αὐτὸ τὸ σῶμα γεγονέναι, χωρὶς δὲ τὴν ψυχὴν ἀπὸ τοῦ σώματος ἀπαλλαγεῖσαν αὐτὴν καθ' αὐτὴν εἶναι;

·Ἀρα μὴ ἄλλο τι οὐδὲ θάνατος ἢ ή τοῦτο;

— Οὕκ, ἄλλὰ τοῦτο Εφη.

— Σκέψαι δῆ, ὁ δύγαθέ, ἔὰν ἄρα καὶ σοὶ ξυνδοκῇ ἅπερ ἐμοὶ·

ἕκ γάρ τοῦτων μᾶλλον οἴμαι ή· μᾶς εἰσεσθαι, περὶ δὲ σκοποῦμεν.

Φαίνεται σοὶ φιλοσόφου ἀνδρὸς εἶναι ἐσπουδακέναι περὶ τὰς ἡδονὰς καλουμένας τὰς τοιάσδε, οἷον σίτων καὶ ποιῶν;

— Ἡκιστα, ὁ Σάδκρατες, Ἐφη ὁ Σιμίας.

— Τι δέ; Τὰς ἄλλας τὰς περὶ τὸ σῶμα θεραπείας δοκεῖ σοι ἐντί-

μους ἡγεῖσθαι ὁ τοιοῦτος;

Ιδικοί μας ἀνθρωποί καὶ πολὺ μᾶλιστα—δτι δηλ. πρότυματι οἱ φιλοσοφοῦντες ἐπιθυμοῦν τὸν θάνατον καὶ δὲν ἔχουν διαφέγει τὴν προσοχὴν αὐτῶν τούτων τούτων, δτι εἶναι ἄξιοι νὰ πάσχουν αὐτό.

— Καὶ ηθελον λέγειν τὴν ἀληθειαν, Σιμία, ἐκτὸς βέβαια τοῦ δτι δέν έχουν διαφέγει τὴν προσοχὴν αὐτῶν, καὶ πως δηλ., ἐπιθυμοῦν τὸν θάνατον καὶ πως εἶναι ἄξιοι θανάτου καὶ ποιού εἰδους θανάτου οἱ ἀληθεῖς φιλόσοφοι.

“Ἄς συζητήσωμεν λοιπόν, εἶπεν, μὲ τοὺς ἑαυτούς μας, καὶ ὃς τοὺς ἀφήσωμε νὰ πάνε εἰς τὸ καλό ἐκεῖνοι. Παραδεχόμεθα, δτι εἶναι κάτι τι δθάνατος;

— Βεβαιότατα, ἀπάντησε λαβῶν τὸν λόγον ὁ Σιμίας.

— Ἀρα γε μῆπως (παραδεχόμεθα), δτι εἶναι (δθάνατος) κάτι τι ἄλλο καὶ δχι ἀπαλλαγὴ τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος;

Καὶ (παραδεχόμεθα), δτι δθάνατος εἶναι τοῦτο, δηλ., νὰ ἔχῃ ἀπαλλαγὴ μὲν μόνον του τὸ σῶμα, ἀφοῦ ἀποχωρισθῇ ἀπὸ τὴν ψυχὴν, νὰ ἔχῃ δὲ ἀπομονωθῇ μόνη της ἡ ψυχὴ, ἀφοῦ ἀποχωρισθῇ ἀπὸ τὸ σῶμα;

·Ἀρσαγε μῆπως εἶναι κάτι τι ἄλλο δθάνατος καὶ δχι αὐτό;

— Δέν (εἶναι τίποτε ἄλλο) εἶπεν, ἀλλ' ἀκριβῶς αὐτὸ (εἶναι).

— Ἐξέτασε τώρα, ἀγαπητέ μου, μῆπως Ιωσάς καὶ σὺ συμφωνῇς εἰς δσα καὶ ἔγω.

διότι ἀπὸ τὰ ἐπόμενα νομίζω, δτι ἡμεῖς θὰ γνωρίσωμεν καλλίτερον ἐκείνα, τὰ δποια ἐξετάζομεν.

Σοῦ φαίνεται, δτι εἶναι Ἰδιον φιλοσόφου ἀνδρὸς νὰ ἔχῃ ἐπιδοθῇ σοβαρῶς εἰς τὰς δνομαζομένας ἀπολεύσεις αὐτοῦ τοῦ εἰδους, π. χ. φαγητῶν καὶ ποιῶν;

— Καθόλου, Σωκράτη, εἶπεν δ Σιμίας.

— Τι δὲ (λέγεις); (Σοῦ φαίνεται Ἰδιον φιλοσόφου νὰ ἐπιδίδεται σοβαρῶς) εἰς τὰς (ἀπολαύσεις) τῶν ἀφροδισίων;

— Κατ' οὐδένα τρόπον.

— Τι δέ; Σοῦ φαίνεται, δτι δ τοιούτος θεωρεῖ ἀξίως τιμῆς τὰς ἄλλας φροντίδας περὶ τὸ σῶμα;

ΟΙΟΝ Ιματίων διαφερόντων κτήσαις καὶ ὑποδημάτων καὶ τοὺς ἀλλούς καλλωπισμὸς τοὺς περὶ τὸ σῶμα πότερον τιμᾶν δοκεῖ σοι μὴ πολλὴ ἀνάγκη, μετέχει αὐτῶν;

— Ἀτιμάζειν ἔμοιγε δοκεῖ, ἔφη, δ γε ὡς ἀληθῶς φιλόσοφος.

— Οὐκοῦν δὲ δοκεῖ σοι, ἔφη, ἢ τοῦ τοιούτου πραγματείᾳ οὐ περὶ τὸ σῶμα εἶναι, ἀλλὰ καθ' δ. σον δύναται ἀφεστάναι αὐτοῦ, πρὸς δὲ τὴν ψυχὴν τετράφθαι;

— Ἐμοιγε.

— Ἄρ — οὖν πρῶτον μὲν ἐν τοῖς τοιούτοις δῆλός ἐστιν δὲ φιλόσοφος ἀπολύων διτὶ μάλιστα τὴν ψυχὴν ἀπὸ τῆς τοῦ σώματος κοινωνίας διαφερόντων τῶν ἄλλων ἀνθρώπων;

— Φαίνεται.

— Καὶ δοκεῖ γέ που, δὲ Σιμίλα, τοῖς πολλοῖς ἀνθρώποις, φημὲνον δέ τῶν τοιούτων, μηδὲ μετέχει αὐτῶν, οὐκέ τξιον εἶναι ζῆν, ἀλλ' ἕγγος τι τείνειν τοῦ τεθνάναι δὲ μηδὲν φροντίζων τῶν ήδονῶν, αἰδία τοῦ σώματός ἐσιν;

— Πάνυ μέντοι δὲ ἀληθῆ λέγεις.—

Ἐρμηνευτικά. κινδυνεύω+ἀπαρ. = νομίζω. ἀπτοματεί=ἔγγιζω. λανθάνω=διαφεύγω τὴν προσοχήν. αὔτοι (=ἐν ἀντιθέσει πρὸς τοὺς μὴ φιλοσόφους). ἐπιτηδεύω=ἐπιδιώκω, ἐπαγγέλλομαι. προθυμοῦναι=ἐπιδιώκω μὲν ζῆλον, νῆναι μὲν (ἐπὶ δροῦ) γελασεῖν=ἔχω διάθεσιν να γελάω. ξύμφημι=συνιψωνῶ. παρ' ἥμιν (=έννοει τοὺς Ἀθηναίους). θανατάω=—=ἐπιθυμῶ τὸν θάνατον. ἔπι=πᾶς. δρα=ἀράγε. ἀπαλλάστομαι=ἀποχωρίζομαι. χωρὶς γλυκοματεί=ἀπογωρεύομαι. ἀπομονοῦμαι. δρα=ἰσώσω. συνδοκεῖ μοι=εἰμαι σύμφωνος κοιτέγω. επονδάζω=ἀσχολοῦμαι, ἐνδιαφέρομαι σοβισθῶς. οἰον=δηλαδή, π.χ. σῖτοι (σῖται)=πᾶσα τροφή. ἀφροδίσιαι=τὰ ἀναφερόμενα εἰς σαρκικὸς ἡδονάς. δ τοιεῦτος=δηλ. δὲ φιλόσοφος. διαφέροντα=πολυτελῆ. κτῆσις=μόρκητησις. ἀτιμάζω=περιφρονῶ. πραγματεία=ἀπαγγέλησις. ἀφίσταμαι=ἀπομακρύνομαι, τρέπομαι=στρέφομαι. ἀπολύω=προσπαθῶ νὰ ἀποχωρίσω. διαφέρονται=κατ' ἔξοχήν. τείνω ἔγγυς=βαδίζω πλησίον.

Γραμματικά. τυγχάνονται=δριστ. ἐνεστ. τοῦ τυγχάνον (ἐτύγχανον, τεύξομαι, εἴναι, τετύχηκα—κειν). ἀπτέρμετεοι=μετεχ. μ. ἐνεστ. (ἡ πτομην, ἀφοματεί ἀφθήσομαι, ἡψαμην—ἡθηην, ἡμμαι—ἡμμην). λεληθέναι=—ἀπαρ. παραχ. τοῦ λανθάνου (ἐλάνθανον, λήσω, ἐλαθον, ἀληθια—ειν). ἐπιτηδεύονται=ἐν. δρ. τοῦ ἐπιτηδεύω (ἐπετήδευσιν, ἐπετήδευσα), τεθνάναι=ἀπαρ.

— Οπως τὴν ἀπόκτησιν πολυτελῶν ἐνδυμάτων καὶ ὑποδημάτων καὶ τοὺς ἀλλούς καλλωπισμὸς περὶ τὸ σῶμα, ποιὸν ἔκ τῶν δόνο σοῦ φαίνεται, διτὶ ἐκτιμῆται η θεωρεῖ ἀνάξια λόγου, ἔφ' δοσον (δὲν ὅπαρχει) ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ συμμετέχῃ αὐτῶν;

— Μοῦ φαίνεται, διτὶ τὰ θεωρεῖ ἀνάξια λόγου, εἰπεν, δὲ ἀληθῆς τούδισιστον φιλόσοφος.

— Λοιπὸν γενικῶς σοῦ φαίνεται, εἰπεν, διτὶ η ἐνασχόλησις εἰς τὸ τοιοῦτον δέν ἀφορᾶται εἰς τὸ σῶμα, ἀλλ' ἀντιθέτως, δοσον εἶναι δυνατόν, (τοῦ φαίνεται) διτὶ ἔχει ἀπὸ ακρυνθῆ ἀπὸ οὐδὲ καὶ ἔχει στραφῆ πρὸς τὴν ψυχὴν; — Μάλιστα.

— Ἄρα γε λοιπὸν κατὰ πρῶτον μὲν ἔκ τῶν προηγουμένων εἶναι φανερόν. διτὶ διφόρος φιλόσοφος προσπαθεῖ νὰ ἀποχωρίσῃ, δοσον εἶναι δυνατόν, τὴν ψυχὴν ἀπὸ τὴν ἐπικοινωνίαν μὲ τὸ σῶμα περισσότερον ἀπὸ τοὺς ἀλλούς ἀνθρώπους;

— Εἶναι φανερόν.

— Καὶ νομίζουν βεβαια, ἀν δὲν ἀπατῶμαι, οἱ πολλοὶ ἀνθρωποί, διτὶ ἐκείνος δ δποίος ούδεμιλαν εὔχαριστησιν (δοκιμάζει) δικ τοῦ τοιούτου είδους (ἀπολαύσεων), οὕτε συμμετέχει εἰς αὐτάς δέν ἀξίζει νὰ ζῆ, ἀλλ' διτὶ σχεδὸν βαδίζει πλησίον τοῦ θανάτου, ἐκείνος δ δποίος καθόλου δέν φροντίζει διά τοῦ σώματος;

— Ἀληθέστατα λέγεις.—

παρακ. τοῦ ἀποθνήσκω. δῆλον=βεβ. ἐπιφρ. προθυμεῖσθαι=ἀπαρ. μ. ἔνεστ. τοῦ προθυμέομαι=οῦμαι. ἥκοντος=μετοχ. ἔνεστ. τοῦ ἥκω (ἥκων, ἥξω). δ=οῦδ. ἀναφ. ἀντων. (ὅς-ἡ-ὅ). πάλαι=ἐπιφρ. χρ. τὴν=καταχρ. πρόθ. γελασεί-οντα=μεχ. ἔνεστ. τοῦ ἔφετ. ο. γελασείω. εἰρῆσθαι=ἀπαρ. μ. παρακ. τοῦ λέγουμαι. ἔνεστ. τοῦ ἔφημι (ἔνεψην, ἔνεψην, ἔνεψην, ἔνεψη-σα). Θανατῶσι=ένεστ. δρ. τοῦ ἔφετ. ο. θανατώω=ῶ. σφᾶς=προσ. ἄντων. γ' προσ. λελήθασι=παρακ. τοῦ λανθάνω. πάσχειν=ἀπαρ. παρακ. τοῦ λανθάνω. ὅ=δοικοφ. ἐπιφρ. δρα=ἔφετ. μόριον. ὑπολιθών=μετεχ. ἔνερο. ἀορ. β' τοῦ ὑπολαμβάνω. ἀπαλλαγεῖν=μετεχ. παθ. ἀορ. β' τοῦ ἀπαλλάττεομαι. γεγονέναι=ἀπαρ. παρακ. τοῦ γίγνομαι. ἀπαλλαγεῖσαι=μετεχ. παθ. ἀορ. β' τοῦ ἀπαλλάτ-τομαι. ὅ=ύποτ. ἔνεστ. τοῦ εἰμί. οὐκ (διότι ὁ κολουθεῖ στιξις). σκέψας=προστ. μ. ἀορ. α' τοῦ σκοπέομαι=οῦμαι. ἔντονος=ύποτ. ἔνεστ. τοῦ ἔνθο-κετ. εἴσεσθαι=ἀπαρ. μελλ. τοῦ οἴδα (ἱδειν, εἰσομαι=εἰδήσω, ἔγνων, ἔγνω-κα-κειν). ἔσπουδακέναι=ἀπαρ. παρακ. τοῦ σπουδάζω. τοιάσδε=ὕηλι δεικτ. ἀντων. τοιάσδε, τοιάδε, τοιάνδε=οἶον=ἐπιφρ. σίτω (ο σίτος πληθ. οι σίτοι και τὰ σίτα). ἥκιστα (ἔλαχιστα)=ἐπιφρ. ύπερθ. βαθ. (δλίγον-ητον και ἔλαττον). οὐκοῦν=συμπ. σύνδ. ἀφεστάναι=ἀπαρ. παρακ. τοῦ ἀφίσταμαι. τετράφθιμαι=ἀπαρ. παθ. παρακ. τοῦ τρέπομαι (ἔτρεπόμην, τρέψωμαι=τρα-πήσομαι, ἔτρεψάμην=ἔτραπτην, τέτρωμαι, ἔτετταμόμην). διαφερόντως=ἐπιφρ. τροπ. φ=δοτ. ἀναφ. ἀντων. δς-ἡ-ὅ. ἡδὺ=ἐπιθ. γ' κλ. ἡδύς-είσι-ύ (ἡ-δίων-ἡδιστος). α'=πληθ. θηλ. τῆς ἀναφ. ἀντων. δς-ἡ-ὅ.

Άναγνώρισις προτάσεων. κυρδυνεύοντα... λεληθέναι τοὺς ἄλλους=κυρία. δσοι... φιλοσοφίας=άναφορ. δτε.. τεθνάναι=εἰδική. ει.. ἀληθές (έστι) =ύποθ. ἀτοπον... ἀγανακτεῖν=κυρία. δ.. προεθυμοῦντο=ἄναφ. καὶ ἐπετήδευσον=ἄναφ. καὶ δ Σ.. ἔφη=κυρία. νη τὸν Δία.. γελάσαι=κυρία. οἷμας.. φιλοσοφοῦντας=κυρία. καὶ (οἷμα) ἔμφάναι.. πάνυ=κυρία πα-ρενθ. δτι.. Θανατῶσι=εἰδική. καὶ σφᾶς.. λελήθασι=εἰδική. δτι.. πάσχειν=εἰδική. καὶ ἀληθῆ.. λεληθέναι=κυρία. λεληθε.. αὐτούς=κυρία. ὅ τε θα-νατῶσι=πλαγία ἔρωτ. καὶ ὅ ἔξιοι.. Θανάτου=πλαγ. ἔρωτ. καὶ οὖν... φιλό-σοφοι (ἔξιοι εἰσι)=πλαγ. ἔρωτ. εἴπωμεν .. ἔκεινοις=κυρία. ἔφη=παρενθ. ἥγονμεθα... εἶναι; =εὐθεῖα ἔρωτ. πάνυ γε.. Σιμπλασ=κυρία. δρα μή.. ἀπαλλαγήν (ἥγονμεθα εἶναι τὸν θάνατον); εὐθεῖα ἔρωτ. καὶ (ἥγονμεθα) εἶναι... εἶναι; =εὐθεῖα ἔρωτ. δρα μή.. τοῦτο; =εὐθεῖα ἔρωτ. οὐκ ἄλλο τι (έστιν) ἀλλὰ τοῦτο=κυρία. ἔφη=παρενθ. σιέψαι... ἀγαθὲ=κυρία. ἔαν.. ἔνθονος=πλαγ. ἔρωτ. ἀπερ ἔμοι (ἔνθονε)=άναφορ. ἐν γάρ.. εἴσεσθαι=κυρία. περὶ δν εποκοῦμεν=άναφορ. φαίνεται σοι... ποτῶν; =εὐθεῖα ἔρωτ. ἥκιστας.. (φαίνεται φιλ. ἀνδρος εἶναι)=κυρία. ἔφη δ Σιμπλασ=κυρία. τι-δε (δοκεῖ σοι)... ἀφροδισίων; εὐθεῖα ἔρωτ. τι δε... τοιοῦτος.. περὶ τὸ σῶ-μα; =εὐθεῖα ἔρωτ. πότερον... ἀτιμάζειν=διπλή ἔρωτ. καθ' δσον... ἀνάγκη (έστι) μετέχειν αὐτῶν=άναφορ. ἀτιμάζειν.. φιλοδεσφοεις=κυρία. ἔφη=πα-ρενθ. οἷμοῦν.. εἶναι... ἀφεστάναι... τετράφθιμαι; =εὐθεῖα ἔρωτημ. ἔφη=παρενθ. καθ' δσον δύναται=άναφορ. ἔμοιγε (δοκεῖ)=κυρία. δρ' οὖν.. ἀνθρώπων; =εὐθεῖα ἔρωτ. φαίνεται=κυρία. καὶ δομεῖ.. ἀνθρώπωις... οὐκ ἔξιον.. ἡδο-νῶν=εὐθεῖα ἔρωτ. φ μηδέν.. τοιεύτων=άναφ. μηδὲ (δς μή) μετέχη αὐτῶν=άναφορ. α'... εἰσιν=άναφορ. πάνυ.. λέγεις=κυρία.

Συντακτικά. λεληθέναι=άντικ. (ειδ. ἀπαρ.) τοῦ κενδυνεύοντα. δσοι=ύποκ. τοῦ τυγχάνοντος και ἀπτόμενοι=(κατηγ. μετοχ.). λόγῳ τοῦ τυγχάνον-σι. δρθῶ=ἐπιφρ. προσδ. τροπ. φιλοσοφίας=άντικ. τοῦ ἀπτόμενοι. τοὺς ἄλλους=άντικ. τοῦ λεληθέναι. ἄλλο=άντικ. τοῦ ἐπιτηδεύοντα... τεθνάναι (τελ. ἀπαρ.) ἀντικ. τοῦ ἔνν. (ἐπιτηδεύοντα). ει.. ἀληθές (έστι)-ἀτοπον ἀν εἰη=ύποθ. λογ. α' εἴδους τὸ πραγματικόν. τοῦτο=ύποκ. τοῦ ἄτοπον ἀν εἰη. ἐν τῷ βίφ-

—έκιπρ. προσδ. διαρκείας. μηδὲν ἄλλο=άντικ. (α' δρος συγκρ.). ή τοῦτο (β' δρος συγκ.) αντικ. ήμοντος (γν. ἀπόλ). χρον. μετοχ. αὐτοῦ=ύποκ. τῆς μετη. δ=άντικ. τῶν προεθνυμοῦντα καὶ ἐπετήδενον. στάλαι=έπιρρ. προσδ. χρον. γελάσσαις=χρον. μετη. γελασείοντα=ένδοτ. μετη. γελάσσαις=άντικ. τοῦ ἑποίησας (τελ. ἀπαρ.), τοὺς πολλούνεμούποκ. τοῦ δομεῖν=(εἰδ. ἀπαρ.) αντικ. τοῦ οίματ. αὐτὸν τοῦτο=άντικ. τοῦ ἀκούσαντας=χρον. μετοχ. καὶ ύποκ. τοῦ εἰρῆσθας (εἰδ. ἀπαρ.) αντικ. τοῦ δοκεῖν. εἰς τοὺς φιλοσοφοῦντας=έμπ. προσδ. ἀναφορᾶς. ξυμφάνται=(εἰδ. ἀπαρ.) αντικ. τοῦ οίματ. τοὺς παρ' ἡμῖν=έπιθ. προσδ. ἀνθρώπουν=ύποκ. τοῦ ξυμφάνται. δτι... θανατῶσι=εἰδ. ὡς ἑπεξηγ. ξυμφάνται. οἱ φιλοσοφοῦντας (έπιθ. μετη.) ύποκ. τοῦ θανατῶσι. σφῆς =άντικ. τοῦ λελήθασι. ἄξιοι=κατηγ. παρέχειν (τελ. ἀπαρ.) =ἀπαρ. ἀναφ. τοῦτο=άντικ. συστ. τοῦ πάσχειν. ἀληθῆ=άντικ. τοῦ λέγοντες φῆσι=άντικ. τοῦ λεληθένται=εἰδ. ἀπαρ. ύποκ. τοῦ ἀπαρ. ἐνν. (τοὺς φιλοσοφοῦντας). αὐτοῦ=άντικ. τοῦ λεληθε. ύποκ. τῶν θανατῶσι=εἰσι=οἴου θανάτου (ἄξιοι εἰσι) εἶναι οἱ φιλοσοφοὶ. θανάτου=γεν. τοῦ τιμήματος. ὁς=έπιτατ. τοῦ ἀληθῶς. χαρέειν=κείνοις=άντικ. τοῦ εἰκόντες=χρον. μετοχ. πρεσ ήμᾶς αὐτοῦ=έμπρ. προσδ. κατεύθ. εἶναι=(εἰδ. ἀπαρ.) αντικ. τοῦ ἡγούμενα. τα=κατηγ. τὸν θάνατον=ύποκ. τοῦ εἶναι. ὑπολαβὼν=χρον. μετη. ἄρα (μὴ ἡγούμενα). ἄλλο τι=κατηγ. (α' δρος συγκρ.). ἀπαλλαγὴ=κατηγ. (β' δρος συγκρ.). τῆς ψυχῆς=γεν. ύποκ. ἀπὸ τοῦ σώματος=έμπ. προσδ. ἀπομάκρυνσιν. καὶ (ἡγούμενα) εἶναι τοῦτο τὸ τεθνάναι. εἶναι=(εἰδ. ἀπαρ.) ἀντικ. τοῦ ἐνν. (ἡγούμενα). τοῦτο=κατηγ. τὸ τεθνάναι=ύποκ. τοῦ εἶναι. χωρὶς... γεγονέας=έπεξ. τοῦ τοῦτο. ἀπαλλαγὴ=χρον. μετη. ἀπὸ τῆς ψυχῆς =έμπ. προσδ. ἀπομάκρ. τὴν δὲ ψυχὴν χωρὶς εἶναι=έπεξ. τοῦ τοῦτο. ἀπαλλαγὴσαν=χρόν. μετη. ἀπὸ τοῦ σώματος=έμπ. προσδ. ἀπομάκρυνσιν. τὴν ψυχὴν=ύποκ. τοῦ εἶναι. δ θάνατος=ύποκ. τοῦ θ. ἄλλο τι=κατηγ. (α' δρος συγκρ.). η τοῦτο=(κατηγ.). β' δρος συγκρ. οὐκ (ἄλλο τι ἔστιν) ἀλλὰ τοῦτο (ἔστιν). σκέψαι=q. ύποκ. (σύ) ἔὰν.. ξανδοηῆ=πλαγ. ἔωτ. ἐκ τοῦ σκέψαι. σοι=δοτ. προσ. ἀπερ ἔμοι (ξυνδοκεῖ). ἔμοι=δοτ. προσ. ἐν τούτων=έμπρ. προσδ. ἀναφέρ. εἰς τὰ ἐπόμενα. εἰσεσθαι (εἰδ. ἀπαρ.) αντικ. τοῦ οίματ. ἥμᾶς=ύποκ. τοῦ δοκεῖ καὶ ἡγεῖσθαι. τὰς θεραπείας=άντικ. τὰς περὶ τὸ σῶμα=έπιθ. προσδ. ἐντίμουν=κατηγ. κτήσεις=καλλιποτισμοῦ=άντικ. τῶν τιμᾶν=ἀτιμάζειν. ίματίων=ύποδημάτων=γεν. αντικ. διαφερόντων=έπιθ. προσδ. δοκεῖ (προσωπ.). ύποκ. δ φιλόσφορ. ἀτιμάζειν=τιμᾶν (εἰδ. ἀπαρ.)=άντικ. τοῦ δοκεῖ. ἀνάγη (ἔστι) =q. ύποκ. μετέχειν (τελ. ἀπαρ.) αντικ. τοῦ δοκεῖ (προσωπ.). ἔμοιγε=δοτ. προσ. δ φιλόσφορος=ύποκ. τοῦ δοκεῖ. η πραγματεῖα=ύποκ. τοῦ δοκεῖ. εἶναι=ἀφεστάναι=τετράφθαι=άντικ. (εἰδ. ἀπαρ.) τοῦ δοκεῖ. περὶ τὸ σῶμα=έμπρ. προσδ. ἀναφορᾶς. αὐτοῦ=άντικ. τοῦ δφεστάναι. πρὸς τὴν ψυχὴν=έμπ. προσδ. κατευθ. ἔμοιγε (δοκεῖ). ἀπολύτων=κατηγ. μετη. ἐπὶ τοῦ δῆλος ἔστιν τὴν ψυχὴν=άντικ. τῆς μετη. δ φιλόσφορος=ύποκ. ἀπὸ τῆς. κοινωνίας =έμπρ. προσδ. ἀπομάκρυνσιν σώματος=γεν. ύποκ. διαφέροντος=έπιρρ. προσδ. τῶν ἀνθρώπων=γεν. συγκρ. τῶν ἀλλων=έπιθ. προσδ. τοῖς ἀνθρώποις=δοτ. προσ. ἄξιον εἶναι (εἰδ. ἀπαρ.)=ύποκ. τοῦ ἀπροσ. δοκεῖ. ζητη=ύποκ. τῆς ἀπροσ. ἄξιον εἶναι. φ=δοτ. κτηγ. μηδὲν=ύποκ. τοῦ ἐνν. (ἔστι). τῶν τοιούτων=γεν. διαιρ. ηδὲ=κατηγ. αὐτεῖν=άντικ. τοῦ μετέχει. δ μηδὲν φροντίζειν=ύποκ. τοῦ ἐνν. (δοκεῖ) καὶ ἐπιθ. μετοχ. τῶν ηδονῶν=άντικ. τοῦ φροντίζειν. τείνειν (εἰδ. ἀπαρ.) αντικ. τοῦ δοκεῖ. τοῦ τεθνάναι=γεν. αντικ. εἰς τὸ ἔγγρον. αλ=ύποκ. τοῦ εἰσιν. διὰ τοῦ σώματος=έμπρ. προσδ. δργανον. ἀληθῆ=άντικ. τοῦ λέγειν.

Πραγματικά. καινότεροι πολλοί νομίζουν, διτι άπ' ἐδῶ ἀρχίζει ἡ πρώτη περὶ ψυχῆς ἀπόδειξις, διότι δὲν εἶναι δύσθόν, διότι αὐτή ἀρχίζει ἀπό τὸ 16ον κεφαλ. ὁρθῶς ἀποτέλεστος ἔννοιας τοὺς ἀληθεῖς φιλοσόφους ἐν ἀντιθέσεις πρὸς τοὺς οօφιστάς, οἱ δοκοὶς ἀδίδασκον ἄντι χρημάτων τὴν τέχνην διὰ τῆς δοκοίας ὃ ἔτενον λόγος θά ἐφαίνετο μετείτεν (δηκ. ὁ Γοργίας, Πρωταγόρας, Ἰππίας, Πρόδοικος κ.λ.). ἀποθήσκειν—τεθνάναι. Οἱ φιλόσοφοι μελετοῦν καθ' δλην των τὴν ζωὴν τὸν θάνατον· τοὺς πελλούς· ἔννοει τοὺς περισσοτέρους ἐκ τῶν ἀνθρώπων, οἱ δοκοὶς ἐνόμιζον τοὺς φιλοσόφους διαφθορεῖς τῶν νεών καὶ ἐπιβολὴ ἡ σχελεύντο μὲ τὸν θάνατον, ἐπίστενον, διτι ἡσαν πρόγυμνας ἄξιοι θανάτου. παρ' ἥμεν· ἔννοει τοὺς Ἀθηναίους, οἱ δοκοὶς κατεδίκασαν τὸν Σωκρ. εἰς θάνατον ὑπακούσαντες εἰς τὴν γνώμην τῶν πολλῶν (βλέπε Πλατ. Κρίτων Κεφ. 6). οφεῖς—αὐτούς· ὑπονοεῖ τοὺς πολλούς, οἱ δοκοὶς βλέπουν τὸν θάνατον ὡς τιμωρίαν καὶ δχ ὡς σκοπὸν πρὸς τὸν δοκούν τείνει ὃ ἀληθῆς φιλόσοφος, διότι ἐλευθεροῦται ἡ ψυχὴ τοῦ σώματος καὶ οὕτω δύναται νά γνωρίσῃ τὴν ἀληθειαν. οὖν θανάτου· ὁ Σωκρ. θέλει νά δηλώσῃ, διτι οἱ πολοὶ ἀγνοοῦν, διτι ὁ βίος τοῦ φιλοσόφου εἶναι μελέτη θανάτου. ἡγεμόνευτα τε τὸν θάνατον εἶναι· Ἀπό τοῦ σημείου αὐτοῦ ἀρχίζει ἡ κυρία ὑπόθεσις τοῦ διαλόγου. φιλοσόφου ἀνδρεῖς· Ἐδῶ ὑπονοεῖ τὸν Ἀρισττέπον καὶ Ἐπίκουρον, οἱ δοκοὶς τὸ πᾶν ἔντεν εἰς τὰς ἡδονάς, ἀλλ' αὐτοὶ δὲν ἡσαν ἀληθεῖς φιλόσοφοι. Ἰματίων—ὑποδημάτων· Κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν εἰς τὰς Ἀθηναίας ὑπῆρχε μεγάλη πολυτέλεια εἰς τὰ ἔνδυματα καὶ ὑποδήματα καὶ ἐγίνετο ἔξαγωγή εἰς ἔνας ἀγοράς, π.χ. τὰ σανδάλια τῆς Ἀττικῆς ἡσαν περιζήτητα. Ο Σωκρ. περιφόρονοῦσα τὴν πολυτέλειαν καὶ ἔφερε τὸ αὐτὸν εὐθέλες λιμάτιον θέρος τε καὶ χειμῶνος, τὸν τερβίωνα, καὶ ἔτρωγε καὶ ἔπινε τὰ φαυλότατα σιτία καὶ ποτά, διπος εἰς τὰ Ἀπομν. Ξενοφῶντος σκόπτει δ σοφιστῆς Ἀντιφῶν λέγων πρὸς αὐτὸν «ζῆς γοῦν οὔτεως, ὡς οὐδ' ἀν εἰς δοῦλος ὑπὸ δεσπότη διαιτώμενος μείνειε, σιτία τε σιτῇ καὶ ποτὰ πίνεις τὰ φαυλότατα... καὶ ἀνυπόδητος καὶ ἀχίτων διατελεῖς». Πραγματεῖα· ὁ Σωκρ. ἐν τῶν μερικῶν παρατηρήσεων ἔρχεται εἰς τὸ γενικὸν συμπέρασμα, διτι ὃ ἀληθῆς φιλόσοφος παραμελεῖ τὸ σῶμα καὶ φροντίζει διὰ τὴν ψυχήν, δηλ. ἀποκωρίζει τὴν ψυχὴν ἀπὸ τοῦ σώματος, πρᾶγμα τὸ δοκούν συμβαίνει καὶ εἰς τὸν θάνατον. τείνην τοῦ τεθνάναι. Οἱ ἀνθρώποι νομίζουν, διτι ἔκεινος δοτις δὲν εὐχαριστεῖται εἰς τὰς ἡδονάς, δὲν ἔχει ἀξίαν ὁ βίος του, ἀλλὰ πορεύεται πλησίον τοῦ θανάτου (βλέπε πορόμοιον ἐν Ἀντιγ. Σοφοκλ. στιχ. 1165).

Αισθητικά. 'Απ' ἐδῶ ἀρχίζει ἡ κυρία ὑπόθεσις τοῦ διαλόγου. 'Ο Σωκράτης ἀριστα διευκρινίζει τὸ νόημα τῆς ζωῆς τοῦ ἀληθοῦς φιλοσόφου καὶ τὴν σχέσιν τὴν δοκοίαν ἔχει ὃ καλούμενος θάνατος πρὸς τὴν ζωὴν αὐτοῦ. 'Ἐπίσης ἐπιγραμματικάτα περιγράφει τὴν ἀντίληψιν τῶν κοινῶν θητῶν περὶ θανάτου καὶ δίδει τὸν ἀπέριτον καὶ φιλοσοφικάτον δρισμὸν αὐτοῦ μὲ φιλοσοφικὴν διάνυσιαν καὶ ἀξιοθάμαστον πειστικότητα. 'Η ἐπίγειος λοιπὸν ζωὴ τεῦ φιλοσόφου δὲν εἶναι τίποτε ἀλλο παρὰ μελέτη καὶ προστομασία διὰ τὸν θάνατον. Οὕτω διαμορφοῦται ὃ κάτωθι ἐπαγωγικὸς κατηγορικὸς συλλογισμός: ὃ θάνατος εἶναι χωρισμὸς τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος. Τὸν χωρισμὸν τοῦτον ἐπιδιώκουν οἱ φιλόσοφοι εἰς δλην των τὴν ζωὴν, διὰ τῆς περιφρονήσεως τῶν σωματικῶν ἀπολαύσων ἄρα οἱ φιλόσοφοι ἐπιδιώκουν καθ' δλην τὴν ζωὴν τὸν θάνατον.

δηλ. κατὰ τὸ σχῆμα: K—M

V—M

V—K

Νόημα. 'Ο Σωκράτης εἰσερχόμενος εἰς τὴν κυρίαν ὑπόθεσιν τοῦ διαλόγου λέγει, διτι ἡ φιλοσοφία καὶ ὃ θάνατος ἔχουν τὸν αὐτὸν προορισμὸν καὶ ἐπομένως θὰ ἦτο γελεῖσον νά ἀγανακτῇ ὁ φιλόσοφος, διταν πλησιάζῃ ὃ θά-

νατος. Την ἄποψιν αὐτὴν δέχεται ὁ Σιμμίας μὲν γέλωτα καὶ παρατηρεῖ, δτε οἱ πολλοὶ ἀνθρώποι καὶ μάλιστα οἱ Ἀθηναῖοι ότα συνεφώνουν πλήρως μὲ τὴν ἄποψιν τοῦ Σωκράτους, δεδομένον δτι αὐτοὶ τὸν κατεδίκασαν εἰς θάνατον καὶ ἐπειδὴ οἱ φιλόσοφοι ἐπιδιώκουν τὸν θάνατον, ἀξίζει νὰ τὸ ἔχουν. 'Ο Σωκρ. συμφωνεῖ πρὸς τὴν γνώμην τοῦ Σιμμίου, ἀλλὰ παρατηρεῖ, δτι οἱ πολλοὶ δὲν γνωρίζουν δμως, πᾶς εἶναι ἀξιοί θανάτου καὶ ποίου θανάτου. Λέγει λοιπὸν ὁ Σωκρ. νὰ ἀφήσουν τὴν γνώμην τῶν πολλῶν καὶ νὰ σκεψθοῦν μόνοι των περὶ τοῦ προβλήματος αὐτοῦ. Κατ' ἀρχὰς ὁ Σωκρ. πρὸς ἀπόδειξιν τῆς στενῆς σχέσεως μεταξὺ φιλοσοφίας καὶ θανάτου ἀναπτύσσει τὴν πνευματικὴν ἑνασχόλησιν τοῦ φιλοσοφου, τὸν τρόπον τῆς ζωῆς των καὶ τὰς κατευθύνσεις τὰς δύοις πρέπει νὰ ἀκολουθῇ εἰς τὰς ἔρευνας του. Οὔτω δὲ ἐπαγγεικῆς συλλογιστικῆς σειρᾶς καὶ ἐν συμφωνίᾳ μετὰ τοῦ Σιμμίου καταλήγει εἰς τὴν διαπίστωσιν, δτι ὁ θάνατος εἶναι ἀπαλλαγὴ τοῦ σώματος ἀπὸ τῆς ψυχῆς καὶ τάναπαλιν, δτι δὲ ἀληθῆς φιλόσοφος ἔγκαταλείπει τὰς ἀπολαύσεις τὰς σωματικὰς καὶ στρέφεται πρὸς τὰς ἀπολαύσεις τῆς ψυχῆς, τὴν δόποιν προσπαθεῖ νὰ κρατῇ μακράν, δσον τὸ δυνατόν, καὶ ἔλευθέραν ἀπὸ τὴν ἐπικοινωνίαν μετα τοῦ σώματος, οἱ δὲ φιλόσοφοι ἀπομακρυνόμενοι τῶν σωματικῶν ἀπολαύσεων ἐπιδιώκουν τὸν θάνατον.

Περίληψις. Οἱ φιλόσοφοι δὲν πρέπει νὰ ἀγανακτοῦν διὰ τὸν θάνατον. Ποίαν ἀπάντησιν ότι διδίδοντο οἱ πολλοὶ ἀνθρώποι καὶ μάλιστα οἱ Ἀθηναῖοι, ἔάν ήκουον τὰς ἀντιλήψεις τοῦ Σωκρ. περὶ θανάτου. 'Ο θάνατος εἶναι χωρισμὸς τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος, οἱ δὲ φιλόσοφοι ἀπομακρυνόμενοι τῶν σωματικῶν ἀπολαύσεων ἐπιδιώκουν τὸν θάνατον.

Ἐπιγραφή. 'Η φιλοσοφικὴ ἀντίληψις περὶ ζωῆς Ισοδυναμεῖ πρὸς τὴν προετοιμασίαν διὰ τὸν θάνατον.

ΚΕΦ 10 Τι δὲ δῆ περὶ αὐτὴν τὴν ζωῆς φρονήσεως κτήσιον;

Πότερον ἐμπόδιον τὸ σῶμα ή οὗ, ἔάν τις αὐτὸν ἐν τῇ ζητήσει κοινωνὸν συμπεριλαμβάνῃ;

Οἶον τὸ τοιόνδε λέγω·

ἄρα ἔχει ἀλήθειάν τινα δψις τε καὶ ἀκοή τοῖς ἀνθρώποις, ή τὰ γε τοισθα καὶ οἱ ποιηταὶ ἡμῖν ἀει θρυλούσιν, δτι οὕτ' ἀκούομεν ἀκριβές οὐδέν οὕτε δρῶμεν;

Καίτοι εἰ αἰται τῶν περὶ τὸ σῶμα αἰσθήσεων μὴ ἀκριβεῖς εἰσι μηδὲ σαφεῖς, σχολῆ ἀλλὰς·

πᾶσαι γάρ που τούτων φαυλότεραι εἰσιν·

ἢ σοι οὐ δοκούσιν;

— Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη.

Καὶ τώρα τί φρονεῖς ως πρὸς αὐτὴν τὴν ἀπόστασιν τῆς πραγματικῆς γνώσεως;

Ποίον ἐκ τῶν δύο (εἶναι) τὸ σῶμα ἐμπόδιον ή δχι, ἔάν κανεὶς παραλαμβάνῃ μαζὶ του αὐτὸν ως συνεργάτην εἰς τὴν ἔρευναν;

'Ἐννοῶ δὲ τὸ ἔξῆς περίπου·

ἄρα γε παρέχει ἀλήθειας ἐντυπώσεις εἰς τοὺς ἀνθρώπους ή δρασίς καὶ ἢ ἀκοή, ή τὰ τοιαῦτα βέβαια (εἶναι), δπως οἱ ποιηταὶ συχνὰ εἰς ἡμᾶς ἐπαναλαμβάνουν, δτι δηλ. οὕτε ἀκούομεν τίποτε ἀκριβές, οὕτε βλέπομεν;

Καὶ ἀληθῶς, ἀν αὐταὶ ἔκ τῶν σωματικῶν αἰσθήσεων δὲν εἶναι ἀκριβῶς μήτε σαφεῖς, πολὺ δλιγώτερον (θὰ ησαν) αἱ ἀλλαι βέβαια· διότι δλαι, νομίζω, εἶναι κατώτεραι ἀπὸ αὐτάς·

ἢ δέν σοι φαίνονται (δτι εἶναι κατώτεραι);

— Βέβαιότατα, ἔπειν,

— Πότε οδν, ή δ' δς, ή ψυχή τῆς ἀληθείας ἅπτεται;

“Οταν μὲν γάρ μετὰ τοῦ σώματος ἐπιχειρῇ τι σκοπεῖν, δῆλον, διτὶ τότε ἔξαπατᾶται ὑπὸ αὐτοῦ.

— ‘Αληθῆ λέγεις.

— “Ἄρ — οὖν οὐκ ἔκ τῷ λογίζεσθαι, εἰπερ που ἀλλοθι κατάδηλον αὐτῇ γίγνεται τι τῶν δυτῶν;

— Ναι.

— Λογίζεται δέ γε που τότε κάλλιστα, ὅταν αὐτὴν τούτην μηδὲν παραλυπῇ, μῆτε ἀκοή μῆτε δψίς μῆτε ἀλγηδῶν μηδέ τις ἡδονή, ἀλλ’ διτὶ μάλιστα αὐτῇ καθ’ αὐτὴν γίγνηται ἔδωσα χαίρειν τὸ σῶμα καὶ, καθ’ ὅσον δύναται, μὴ κοινωνοῦσα αὐτῷ μηδ’ ἀποτομένη, δρέγηται τοῦ δυτοῦ.

— “Εστι ταῦτα.

— Οὐκοῦν καὶ ἔνταῦθα ἡ τοῦ φιλοσόφου ψυχὴ μάλιστα ἀτιμάζει τὸ σῶμα καὶ φεύγει ἀπ’ αὐτοῦ, ζητεῖ δὲ αὐτῇ καθ’ αὐτὴν γίγνεσθαι;

— Φαίνεται.

— Τι δέ δὴ τὰ τοιάδε, δὲ Σιμμία;

Φαμέν τι εἶναι δίκαιον αὐτό ή οὐδέν;

— Φαμέν μέντοι, νὴ Δία.

— Καὶ καλὸν γέ τι καὶ ἀγαθόν;

— Πῶς δ’ οὓ;

— “Ηδη οὖν πώποτέ τι τῶν τοιούτων τοῖς δόφθαλμοῖς εἴδες;

— Οὐδαμῶς, ή δς.

— “Ἄλλ — ἀλλῷ τινὶ αἰσθῆσει τῶν διὰ τοῦ σώματος ἐφήψω αὐτῶν;

Λέγω δὲ περὶ πάντων, οἷον μεγέθους πέρι, ὁγείας, ἰσχύος καὶ τῶν ἄλλων ἵνι λόγῳ ἀπάντεων τῆς

— Πότε λοιπόν, εἶπεν αὐτός, ή ψυχὴ ἔγγιζει τὴν ἀληθείαν; Διότι ὅταν ἐπιχειρῇ νὰ ἔρευνῃ κάτι μετὰ τοῦ σώματος, εἶναι φανερόν, διτὶ τότε ἔξαπατᾶται ὑπὸ αὐτοῦ.

— ‘Αληθῆ λέγεις.

— “Ἄρα γε λοιπόν δέν γίνεται ὀλοφάνερη εἰς αὐτὴν (τὴν ψυχὴν) μία ἔκ τῶν ἰδεῶν διὰ τῆς καθαρᾶς πνευματικῆς ἐνέργειας ὑπὲρ πάντας ἄλλον τρόπον ἐνέργειας;

— Ναι.

— “Ἐνέργειν δὲ βέβαιας πνευματικῶς τότε ἀριστα, ἢν δέν ἀπατῶμαι, διταν κανέν ἔκ τούτων παρενοχλῆι αὐτὴν, μῆτε δηλ. ἡ ἀκοή, μῆτε ἡ δρασίς, μῆτε ἡ λόπο, μῆτε καμμία εὔχαριστησις, ἀλλ’ ὅταν, δεον τὸ δυνατόν περισσότερον, ἀπομονοῦμαι εἰς τὸν ἑαυτόν της, ἀδιαφοροῦμσα διὰ τὸ σῶμα καὶ ὅταν, καθ’ ὅσον εἶναι δυνατόν, δέν ἔπικοινωνῇ μὲν αὐτὸ οὕτε ἔρχεται εἰς ἐπαφήν, ἐπιδιώκῃ τὴν ἀληθείαν.

— “Ετοι εἶναι αὐτά;

— Συνεπῶς καὶ κατὰ τὴν λογικὴν ἔρευναν ἡ ψυχὴ τοῦ φιλοσόφου κατ’ ἔκοχην περιφρονεῖ τὸ σῶμα καὶ ἀποφεύγει αὐτό, ζητεῖ δὲ αὐτῇ νὰ ἀπομονοῦται εἰς τὸν ἑαυτόν της;

— Εἶναι φανέρων.

— Τι δέ (λέγεις) δὲς πρὸς τὰ ἔξῆς περίου, Σιμμία; Παραδεχόμεθα, διτὶ ὑπάρχει αὐτῇ ἡ ἰδέα τοῦ δικαίου δὲς κάτι ἀνεξάρτητον ἡ (παραδεχόμεθα, διτὶ δέν εἰναι) τίποτε;

— Παραδεχόμεθα βέβαια, μὰ τὸν Δία.

— “Ἐπίσης (παραδεχόμεθα, διτὶ ὑπάρχει) βέβαια ἡ ἰδέα τοῦ δράσιου καὶ τοῦ ἀγαθοῦ δὲς κάτι ἀνεξάρτητον;

— Πῶς δχι;

— Εἰδες λοιπὸν ποτὲ μέχρι τώρᾳ μὲν τὰ μάτια σου καμμίαν ἀπὸ αὐτάς τὰς ἰδέας;

— Καθόλου, εἶπεν οὐδιος.

— Μῆπα καμμίαν ἀλλήν σωματικὴν αἰσθήσιν ἥλθες εἰς ἐπικοινωνίαν μὲν αὐτάς;

Λέγω δὲ περὶ δλων, π. χ. περὶ μεγέθους, ὁγείας, ἰσχύος καὶ περὶ τῆς οὐσίας δλων ἀνεξαιρέτως τῶν ἄλ-

ούσιας, ο τυγχάνει Έκαστον δν·

ἄρα διὰ τοῦ σώματος αὐτῶν τὸ ἀληθέστατον θεωρεῖται, ή ὅδε ἔχει·

ὅς μὲν μάλιστα ἡμῶν καὶ ἀκριβέστατα παρασκευάσηται αὐτὸς ἔκαστον διανοθήναι, περὶ οὖσ τοῦ σκοποῦ, οὗτος δὲ ἐγγύτατα ίοι τοῦ γνῶναι ἔκαστον;

— Πάνυ μὲν οὖν.

— "Ἄρ" οὖν ἑκεῖνος δὲ τοῦτο ποιησεις καθαρώτατα, στις δὲ μάλιστα αὐτῇ τῇ διανοίᾳ ίοι ἐφ' ἔκαστον μῆτε τὴν δψιν παρατιθέμενος ἐν τῷ διανοείσθαι μῆτε τινὰ ἀλλην ἀλιθησιν ἐφέλκων μηδεμίαν μετά τοῦ λογισμοῦ, ἀλλ' αὐτῇ καθ' αὐτὴν εἰλικρινεῖ τῇ διανοίᾳ χρώμενος αὐτὸς καθ' αὐτὸς εἰλικρινές ἔκαστον ἐπιχειροῖ θηρεύειν τῶν δντων,

ἀπαλλαγεῖς δὲ μάλιστα ὀφθαλμῶν τε καὶ δτων καὶ, ὡς ἔπος εἰπεῖν, ἔξυπαντος τοῦ σώματος, ως ταράττοντος καὶ οὐκ ἐδντος τὴν ψυχὴν κτήσσασθαι ἀληθειάν τε καὶ φρόνησιν, δταν κοινωνῆ;

"Ἄρ οὐχ οὗτός ἐστιν, δ Σιμμία, εἰπερ τις καὶ ἄλλος, δ τευξδενος τοῦ δντος;

— "Υπερφυδος, ἔφη δ Σιμμίας, ως λέγεις, δ Σώκρατες.—

λῶν,"(διὰ νᾶς εἶπω) μὲν διαν λόγον ἑκεῖνο δηλ., τὸ δποῖον κατὰ τόχην είναι ἔκαστον.

ἄρα γε ή ἀληθής ούσια αὐτῶν γίνεται αἰσθητή διὰ τοῦ σώματος ή ἔχει ως ἔξης.

δποῖος δηλ. ἀπὸ ἡμᾶς ἥθελε προετοιμασθῆ κατ' ἔξοχην καὶ μὲ μεγαλυτέραν ἀκριβειαν νὰ διανοθῆ ἔκαστην ἰδέαν αὐτὴν καθ' εστήν, ἀπὸ δσας ἔξετάζει, αὐτὸς πλησιέστατα δύναται νὰ φθάσῃ εἰς τὴν γνῶσιν ἔκαστης ἰδέας;

— Βεβαίτατα.

— "Ἄρα γε λοιπὸν ἑκεῖνος δύναται νὰ φθάσῃ εἰς τὴν καθαρωτάτην γνῶσιν αὐτῆς τῆς ἰδέας, δ δποῖος θά ἐβαδίζειν, δσον τὸ δυνατὸν περισσότερον, μὲ μόνην τὴν διάνοιαν εἰς τὴν ἔξετας ἔκάστης, χωρὶς νὰ χρησιμοποιῇ ως βοηθὸν οὔτε τὴν δρασιν κατὰ τὴν πνευματικὴν ἐνέργειαν, οὔτε νὰ παρασύρῃ μετά τῆς πνευματικῆς ἐργασίας καμμίαν ἀλλην αἰσθησιν, ἀλλὰ χρησιμοποιῶν αὐτὴν μόνην τὴν διάνοιαν καθαράν, θά ἐπεχειρεῖ νὰ συλλάβῃ ἔκαστην ἐκ τῶν ἰδεῶν ἀπολύτως καθαράν, ἀφοῦ ἀπαλλαγῇ, δσον τὸ δυνατὸν περισσότερον, καὶ ἀπὸ τοῦ δφθαλμούς καὶ ἀπὸ τὰ δτα καὶ σχεδὸν ἀπὸ δλόκληρον τὸ σῶμα, διότι ταράσσει καὶ δὲν ἀφήνει τὴν ψυχὴν νὰ ἀποκτήσῃ τὴν ἀληθειαν καὶ τὴν καραθάν γνῶσιν, δταν μετέχῃ (οὐτῆς τῆς ἐνέργειας);

— "Ἄρα γε δὲν είναι αὐτός, Σιμμία, ὃ πέρ πάντα ἄλλον, δ δποῖος θά συλλάβῃ τὴν ἰδέαν;

— "Εξαιρετικῶς ἀληθῆ λέγεις,] Σωκράτη, εἰπεν δ Σιμμίας.—

Ἐρμηνευτικά. φρόνησις=ἡ γνῶσις τῆς ἀληθείας, ή ἐπικοινωνία τῆς ψυχῆς μετὰ τῶν ἰδεῶν, ή γνῶσις τοῦ δντος ἔχω=παρέχω. θρυλῶ=ἐπανα. λαμβάνω, συχνὰ ὀμιλῶ, σχολῆ=δυσκόλως, πολὺ ὀλιγάτερον. φανλότερος=κατώτερος. ἀπτοματ=ἔγγιζω. λογίζομαι=ἔνεργῶ πνευματικῶς (χωρὶς τὴν συμμετοχὴν τῶν αἰσθησεων). ἀλλοθι=εἰς ἄλλον τόπον. τὰ δντα=τὰ δντως δντα, ή ἰδέα. παραλυπῶ=παρενογκῶ. ή ἀλγηδων=ἡ λύπη. ἐῶ χαλεψιν=ἄδιαφορῶ. κοινωνῶ=ἔρχομαι εἰς ἐπικοινωνίαν, συνεργάζομαι. ἀπτομαι=ἔρχομαι εἰς ἐπαφήν. ὀρέγομαι=ἐπιθυμῶ, ἐπιδιώκω. ἀτιμάζω=καταφρονῶ. αὐτός=αὐτοτελής, αὐτὴ ή ἰδέα. τὸ καλόν=τὸ ὡραῖον. οὐσία=δ ἐστιν. διανοῦμαι=λογίζομαι. ἐγγύτατα=πλησιέστατα. παρατίθεμαι=λαμβάνω ως βοηθὸν. ἐφέλκω=παρασύρω. εἰλικρινής=καθαρός. θηρεύω=ἐπιδιώκω, προσπαθῶ νὰ συλλάβω. ως ἔπος εἰπεῖν=συντομώς. τυγχάνω=συλλαμβάνω, ἐπιτυγχάνω. ὑπερφυῶ=ξαιρετικῶς, ἔξοχως.

Γραμματικά. συμπαραλαμβάνη=ύποτ. ἐν. τοῦ συμπαραλαμβάνω (συμπαραλάμβανον, συμπαραλήψομαι, συμπαρέλαβον, συμπαρείληφα—εἰν). σχολῆ=τροπ. ἐπιρρ. φαυλότερος=συγκρ. βαθ. τοῦ ἐπιθ. φαῦλος. ἄλλοις (ἄλλα χοῦ)=τοπ. ἐπιρρ. καλλιεστα=ἐπιρρ. ὑπερρ. βαθ. (καλῶς—καλλιον). παραλυπτή=ύποτ. ἐνεστ. τοῦ παραλυπτῷ. ἀλγηδόν—δρος=γ' κλ. οὐσ. ἔνσα=μετχ. ἐνεστ. τοῦ ἔσα—ῶ. γίγνηται=ύποτ. ἐνεστ. τοῦ γίγνομαι. δρέγηται=ύποτ. ἐνεστ. τοῦ δρέγομαι. ἐφήψω=β' ἐν. μ. ἀορ. α' τοῦ ἐφάπτομαι. (ἐφηπτόμην, ἐφάψομαι, ἐφηψάμην), μεγέθους πέρε=ἀναστρ. τῆς προθέσεως (μετ' ἀναβιβασμού τοῦ τόνου). ἀληθέστατον=ύπερρ. βαθ. τοῦ ἐπιθ. ἀληθῆς—ης—ές. ἀμριβέστατα=ἐπιρρ. ὑπερ. βαθ. τοῦ ἐπιρρ. (ἀκριβῶς—ἀκριβέστερον). παρασκευάσηται=ύποτ. μέσο. ἀορ. α' τοῦ παρασκευάζομαι. διανοθῆται=ἀπαρ. παθ. ἀορ. α' τοῦ διανοοῦμαι. ἕγγυταται=έπιρρ. ὑπερρ. βαθ. τοῦ ἔγγυς (ἕγγύτερον, ἔγγυτέρω—ἔγγυτατα, ἔγγυτάτω). ἵσται=εὔκ. ἐνεστ. τοῦ ἔρχομαι. γνῶνται=ἀπαρ. ἀορ. β' τοῦ γιγνώσκων. ποιήσειται=αἰλο. τύπος (καὶ ποιήσαι)=εὔκτ. ἀορ. α' τοῦ ποιῶ. παρατιθέμενος=μετχ. ἐνεστ. τοῦ παρατίθεμαι. ἐφέλκων=μετχ. ἐνεστ. τοῦ ἐφέλκω. ἐπιχειροῦ=εὔκτ. ἐνεστ. τοῦ ἐπιχειρῶ. ἀπαλλαγέται=μετχ. παθ. ἀορ. β' τοῦ ἀπαλλάτεομαι. ἔωντος=μετχ. ἐνεστ. τοῦ ἔσω—ῶ. κτήσαισθαι=ἀπαρ. μ. ἀορ. α' τοῦ κτῶμαι. τευχόμενος=μετχ. μελλ. τοῦ τυγχάνω. ὑπερφυσῶς=ἐπιρρ.

Άναγνώρισις προτάσεων. Τὶ δὲ (δοκεῖ σοι)... κτῆσιν; = εὐθεία ἔρωτημ. πότερον... (ἔστι)... ἢ οὐ=διπλῆ εὐθεία ἔρωτημ. ἔάν... συμπαραλαμβάνη=ύποτ. οἶον.. λέγω=κυρία. ἄρα... ἀνθρώποις=εὐθεία ἔρωτημ. ἢ τά γε... (ἔστι)=εὐθεία ἔρωτ. (οὐα) καὶ οἱ ποιηται... δρυλοῦσσιν=ἀναφ. δτι... οὐδὲγε=εἰδ. οὐτε δρῶμεν=εἰδικ. καίτοι εἰ... σαρῖται=ύποτ. σχολῆ... ἄλλαι (ἔστι)=κυρία. πᾶσαι... εἰσιν=κυρία. ἢ σοί... δοκοῦσιν=εὐθεία ἔρωτημ. πάνω μὲν οὖν (δοκεῖ μοι)=κυρία. Ἐφη=παρενθ. πάτε... ἀπετεται=εὐθεία ἔρωτ. ἢ δ' ὁς=παρενθ. δταν... σημοποιεῖν=χρον. ὑποθ. δῆλον[έστι]=κυρία. έτι... αὐτοῦ=εἰδ. ἀληθῆ λέγεις=κυρία ἀρ' οὖν.. λογίζεσθαι... κατάδηλον... δητεων=εὐθεία ἔρωτημ. εἰπερ... ἄλλοισι=έλλειπτ. ὑποθ. λογίζεται... καλλιεστα=κυρία. δταν... ἢ δονή=χρον. ὑποθ. ἀλλ' (δταν)... καὶ μῆκοιν... ἀπτούειν=χρον. ὑποθ. καθ' δσον δύναται=ἀναφ. (δταν) δρέγηται τοῦ δντος=χρον. ὑποθ. έτε ταῦτα=κυρία. οὐκονη... σῶμα=κυρία. καὶ τοῖς ἀπ' αὐτοῦ=κυρία. ζητεῖ... γίγνεσθαι=κυρία. φανταται=κυρία. Τί δέ... Σιμμία (λέγεις);=εὐθεία ἔρωτημ. Φαμέν... αὐτὸ=εὐθεία ἔρωτ. ἢ οὐδὲν (φαμέν είναι);=εὐθεία ἔρωτ. φαμέν... Δία=κυρία καὶ καλὸν... ἀγαθὸν (φαμέν είναι);=εὐθεία ἔρωτ. πᾶς δ' οὐ (φαμέν είναι το);=εὐθεία ἔρωτη. ηδη... εἰδες;=εὐθεία ἔρω τη. οὐδαμῶς (εἴδον)=κυρία ἡδ' ὁς=παρενθ. ἀλλ' ἄλλη .. αὐτοῦ;=εὐθεία ἔρωτ. λέγω... οὐσίας=κυρία. δ... δν=ίναφ. ἄρα... θεωρεῖται=κυρία. ή δώδες ἔχει=κυρία. δς (=εὶ τις)... διανοθῆται=ἀναφ. ὑποθ. περὶ οὐ σκοπεῖ=ἀναφ. οὐτος... ξηαστον;=εὐθεία ἔρωτ. ἀρ' οὖν.. καθαρότατα=κυρία. δται (=εὶ τις)... λογισμοῦ=ἀναφ. ὑποθ. ἀλλ' (δταις=εὶ τις) αὐτῇ καθ' αὐτήν.. φρεδνησιν=ἀναφ. ὑποθ. δταν κοινωνῆ=χρον. ὑποθ. ὡς ἔπος εἰπεν=ἀναξ. παρενθ. προτ. ἀρ' οὖχ... Σιμμία... τοῦ δητος;=εὐθεία ἔρωτ. εἰπερ τις καὶ ἄλλη (ἔστιν)=έλλειπτ. ὑποθ. ὑπερφυσῶς.. Σωματεται=κυρία. Ἐφη δ Σιμμίας=παρενθ.

Συντακτικά. περὶ αὐτὴν=έμπορ. προσδ. ἀναφοράν. [¶] φρονήσεως=γεν. ἀντικ. ἔάν... συμπεριλαμβάνη (ύποθ.). —έμποδιον (έστι) τὸ σῶμα=ύποθ. λ. δ' εἰδος ἀορ. ἐπαναλ. εἰς παρὸν ἢ μέλον. τὸ σῶμα=ύποκ. τοῦ (έστι). ἐμπόδιον=κατηγ. αὐτὸ=ἀντικ. κοινωνῶν=κατηγ. τις=ύποκ. τοῦ συμπαραλ. τὸ τοιύδε=ἀντικ. ἀληθεσται=ἀντικ. τοῦ ἔχει. δψις, ἀκοή=ύποκ. τοῖς ἀνθρώποις=δοτ. προσ. τὰ τοιαντα=ύποκ. τοῦ ἔνν. (εἰσιν). οἱ ποιηται=ύποκ. τοῦ δρυλοῦσσιν. ήμιν=ἀντικ. ἀεὶ=ἐπιρρ. προσδ. διαρχ. οὐδὲν=συστ. ἀντικ. τῶν ἀκούομεν καὶ δρῶμεν. ἀκριβδεῖς=κατηγ. εἰ... μὴ εἰσι (ύποθ.) (ἀποδ.) σχολῆ... (εἰσιν)=ύποθ. λ. α' εἰδους πραγματικόν. αἰσθήσεων=γεν. διαιτ

περὶ τὸ σῶμα=ἐπιθ. προσδ. ἀνριβεῖς=σαφεῖς=κατηγ. σχολῆ=ἐπιφρ. προσδ. τροπ. αἱ ἄλλαι=ὑποκ. τοῦ ἐνν. (εἰσὶν), πᾶσαι=ὑποκ. τοῦ εἰσὶν. φαυλότερας =κατηγ. τούτων=β' δρος συγκρ. οἱ=άντικ. (ἐνν. φαυλότεραι εἶναι). ἡ ψυχὴ=ὑποκ. τοῦ ἄπτεται. ἀληθείας=άντικ. σκοπεῖν (τελ. ἀπαρ.) ἀντικ. τοῦ ἐπιτέξεται. τι=σύστ. ἀντικ. τοῦ σκοπεῖν. μετὰ τοῦ σώματος=έμπρ. προσδ. συνεργασίαν. διε... ἔκαπατῶ=ὑποκ. τῆς ἀπροσ. δῆλον (ἔστι). ὥπ' αὐτοῦ=ποιητ. αἴτ. ἐν τῷ λογίζεσθαι=έμπρ. προσδ. δργανον. κατάδηλον=κατηγ. αὐτῇ=δοτ. προσ. τι=ὑποκ. τῶν δῆτων=γεν. διαιρ. μηδὲ=ὑποκ. μήτε ἀκοή.. δψις=ἀληγόδων, ἡδονὴ=ἐπεξ. τοῦ μηδέν. δτι=ἐπιτατ. τοῦ μάλιστα. ἔσσα=τροπ. μεταχ. μάλιστα=ἐπιφρ. προσδ. τροπ. αὐτὴ=ὑποκ. χαίρειν=(τελ. ἀπαρ.) ἀντικ. τοῦ ἔσσα. τὸ σῶμα=ὑποκ. τοῦ χαίρειν. κοινωνοῦσα=ἀπομένη=τροπ. μετκ. αὐτῷ=άντικ. τοῦ κοινωνοῦσα. τοῦ δῆτος=άντικ. τοῦ δρέγηται ταῦτα=ὑποκ. τοῦ ἔστι (άττ. σεντ.). ἡ ψυχὴ=ὑποκ. ἡ τοῦ φιλοσόφου=ἐπιθ. προσδ. μάλιστα=ἐπιφρ. προσδ. τροπ. τὸ σῶμα=άντικ. ἀτ' αὐτοῦ=έμπρ. προσδ. ἀπομάκρ. γέγνεσθαι (τελ. ἀπαρ.) ἐκ τοῦ ζητεῖ. τὶ δὲ δὴ τὰ τοιάδε (λεγεις). εἶναι (εἰδ. ἀπαρ.) ἀντικ. τοῦ φαμέν. δίκαιον=ὑποκ. τοῦ ἀπαρ. τι=κατηγ. αὐτὸδ=κατηγ. προσδ. ἡ (φάμεν εἶναι) οὐδὲν=κατηγ. φαμέν (εἶναι τι). καὶ καλλιγ. τοῦ (φαμέν εἶναι τι). καλλὴν=ἀγαθὸν=ὑποκ. τοῦ ἐνν. εἶγας. τὶ=άντικ. τοῦ εἰδες τῶν τοιούτων=γεν. διαιρ. τοῖς δρθαλμοῖς=δοτ. δργ. αἰσθήσει=δοτ. δργ. τὴν διὰ τοῦ σώματος=έπιθ. προσδ. αὐτῶν=άντικ. τοῦ ἐφήμω. περὶ πάντων=έμπρ. προσδ. ἀνοφ. περὶ μεγέθους, ὑγείας, Ισχύος.. οὐσίας=έμπρ. προσδ. ἀναφ. ἐνὶ λόγῳ (εἰπεῖν). δι τυγχάνει=ἐπεξ. τῆς οὐσίας δῆν=κατηγ. μετοχ. ἔκαστην=ὑποκ. δ=κατηγ. διὰ τοῦ σώματος=έμπρ. προσδ. δργ. τὸ ἀληθέστατον=ὑποκ. αὐτῶν=γεν. ὑποκ δε (=εἰ τις) διὰ μάλιστα..=ἐπεξ. τοῦ ὧδε ἔχει. ἡμῶν=γεν. διαιρ. ἀνριβεῖσθαι=ἐπιφρ. προσδ. τροπ. διαγονθῆσαι=(τελ. ἀπαρ.) ἀντικ. τοῦ παρακενάσηται. αὐτὸδ=άντικ. τοῦ ἀπαρ. περὶ οὐ=έμπρ. προσδ. ἀναφ. οὐτος=ὑποκ. τοῦ ζοι. ἔγγύτατα=ἐπιφρ. προσδ. προσόγγισιν. τοῦ γνῶναις=γεν. ἀντικ. ἔκαστον=άντικ. τοῦ ἀπαρ. ἔκεῖνος=ὑποκ. τοῦ ποιήσεις. τοῦτο=άντικ. καθαρώτατα=ἐπιφρ. προσδ. τροπ. δτιε... τοι (εἰ τις) ιοι=ποιήσεις=ὑποθ. λ γ' εἰδ. ἀπλῆν γνώμην. τῇ διαίσθασί=δοτ. δργ. αὐτῇ=κατηγ. προσδ. δι' ἔκαστον=έμπρ. προσδ. κατευθ. παρατιθέμενος=ἐφέλκων=χρωμενος=τροπ. μετοχ. δψιν=άντικ. τοῦ παρατιθέμενος. ἐν τῷ διανοεῖσθαι=έμπρ. προσδ. αἰσθησιν=άντικ. τοῦ ἐφέλκων. μετὰ τοῦ λογισμοῦ=έμπρ. προσδ. συνεργ. τῇ διανολῇ=άντικ. τοῦ χρώμενος. αὐτῇ=κατηγ. προσδ. εἰλικρινεῖ=κατηγ. θηρεύειν=(τελ. ἀπαρ.) ἀντικ. τοῦ ἐπιχειροῦ. εἰλικρινεῖς=κατηγ. τῶν δῆτων=γεν. διαιρ. ἀπαλλαγεῖς=τροπ. μετοχ. ὀφθαλμῶν=ἄτων=σώματος=άντικ. τοῦ ἀπαλλαγείς. ὡς ταράττοντος=ἐῶντος=γεν. ἀπολ. αἰτιολ. μετοχ. τὴν ψυχὴν=άντικ. τοῦ μετοχ. κτήσασθαι=(τελ. ἀπαρ.) ἀντικ. τοῦ ἔστητος ἀληθείαν=φρόνησιν=άντικ. τοῦ κτήσασθαι. δτα κοινωνῆ ὑποκ. (τὸ σῶμα). οὐτος=ὑποκ. τοῦ ἔστιν. δ τευχόμενος=έπιθ. μετοχ. τοῦ δῆτος=άντικ. τῆς μετοχ. ὑπερφυσικὸν κόσμον ὑπάρχουν τὰ δῆτα, δηλ. αἱ ίδει, αἱλοι καὶ ὄνταλλοισται καὶ παραδέχεται, διτι κατὰ τὰ πρότυπα τῶν ίδεων αὐτῶν ἐδημιουργήθη ὑστερον δ ὑλικὸς κόσμος κατ' ἀπομίμησιν τῶν ἀρχετύπων τῶν

Πραγματικά. φρόνησις· σημαίνει τὸ ἐφάπτεσθαι τῶν δῆτων, τὸ γὰ βλέπη τὰ δῆτα καθ' εαυτὰ ἄνευ τῆς πλάνης τῶν αἰσθήσεων. Θρυλούσιν· οἱ ποιηταὶ ἡσαν φιλόσοφοι, οἵτινες ἔγραψαν εἰς στίχους τὰς φιλοσοφικὰς των θεωρίας ('Ἑράμλειτος λέγων: κακαὶ μάρτυρες ἀνθρώποισιν δρθαλμοὶ καὶ θάτα. Ἐπίχαρεμος λέγων: νοῦς δρῆ καὶ νοῦς ἀμούει, Παρεμνίδης: ἄσκοπον τὸ δύμα καὶ ἡχήσεις ἡ ἀκοή, Ἄναξαγόρας: ὑπὸ ἀφαυρετητος αὐτῶν οὐ δανατοὶ ἔσμεν κρίνειν τὴληθές, δ Ὁμηρος καὶ δ 'Εμπεδοκλῆς τὰ αὐτὰ λέγονται).—αἴται· ἡ δρασις καὶ ἡ ἀκοή ἀποτελοῦν τὰς εὐγενεστέρας αἰσθήσεις ἐνῷ αἱ ἄλλαι εἶναι κατάτεραι.—τι τῶν δῆτων κατὰ τὸν Πλάτωνα εἰς τὸν ὑπερφυσικὸν κόσμον ὑπάρχουν τὰ δῆτα, δηλ. αἱ ίδει, αἱλοι καὶ ὄνταλλοισται καὶ παραδέχεται, διτι κατὰ τὰ πρότυπα τῶν ίδεων αὐτῶν ἐδημιουργήθη ὑστερον δ ὑλικὸς κόσμος κατ'

ίδεων. Αἱ ίδεαις δὲ εἰναις ἀσύλληπτοι διὰ τῶν αἰσθήσεων καὶ μόνον διὰ τοῦ νοηταῖς. Ὁ ὑλικὸς κόσμος συνεπᾶς καὶ τὰ ὑπάρχοντα αἰσθητά εἰναι ώχρα εἴδωλα ἔκεινων τῶν πρωτοτύπων. Ἡ ίδεα εἶναι μία, ἐνιαία καὶ ἀδιαιρέτος, ἐνῷ τὰ αἰσθητὰ εἶναι πολλαπλᾶ καὶ μεταβλητά. Ἡ ὑψίστη καὶ τελειοτάτη πασῶν τῶν ίδεῶν εἶναι ἡ ίδεα τοῦ ἀγαθοῦ, δηλ. ὁ θεός, πρὸς τὸν ὅποιον τείνουν νὰ ἔξομοιωθοῦν δῆλα τὰ αἰσθητὰ διὰ τῆς φιλοσοφίας.—λογίζεσθας· σημαίνει τὴν καθαρά πνευματικὴν ἐνέργειαν ἀνευ τῆς συμμετοχῆς τῶν αἰσθήσεων.—φεύγει ἀπ' αὐτοῦ· ἡ φιλοσοφία κατὰ Πλάτ. εἶναι τὸ μόνον ἔργον καὶ τὸ μόνος προσδιοισμὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς γῆς.—δίκαιον αὐτὸς· ἔννοει τὴν ίδεαν τοῦ δικαίου, ἣ τις μόνον ὑπὸ τοῦ πνεύματος εἶναι καταληπτή. Συνήθως αἱ ίδεαι διαιροῦνται εἰς τὸ ἀληθές, τὸ καλὸν καὶ τὸ ἀγαθόν.—θη-ρεύειν· ἡ μεταφορὰ ἐκ τοῦ κυνηγίου.

Αἰσθητικός. Εἰς τὸ κεφάλαιον τοῦτο περιέχεται τὸ β' ἐπιχείρημα διὰ τοῦ δούλου δὲ Σωκρ. Καὶ νὰ ἀποδεῖξῃ, δῆτι δὲ φιλόσοφος ἐπιδιώκει τὸν θά-νατον; ἐπειδὴ ἡ ψυχὴ γνωρίζει τὴν ἀλήθειαν διὰ μόνης τῆς φρονήσεως, διὰ τὸν λόγον τοῦτον ὁ φιλόσοφος ἐπιδιώκει εἰς δῆλην τοῦ τὴν ζωὴν τὸν χωρι-σμὸν τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ ἐμποδίζοντος πρὸς τοῦτο σώματος. "Ἄξιον παρα-τηρήσεως εἶναι ὁ συνεχῆς διάλογος καὶ αἱ ἐρωτήσεις τοῦ Σωκρ. πρὸς τὸν Σιμμίαν, ἵνα αὐτῇ διὰ μαιευτικῆς μεθόδου ἀποσπάσῃ τὴν συγκατάθεσιν τῶν ἀκροατῶν. Καὶ τώρα γεννᾶται τὸ ζήτημα, ἐάν ἡ ἔννοιας τῆς ψυχῆς μετὰ τοῦ σώματος δὲν ἔχῃ κανένα ἄλλον σκοπόν, παρὰ τὴν προετοιμασίαν πρὸς τὸν θάνατον. Ἡ ζωὴ ἀποτελεῖται ἀπὸ (3) στάδια. 1) ἡ τῆς νεότητος, τὸ στά-διον τῆς αὐξήσεως καὶ τῆς βασιλείας τῶν αἰσθήσεων. 2) τῆς ὥριμότητος, τὸ στάδιον τῶν ἔργων καὶ 3) τῆς γεροτικῆς ἡλικίας, τὸ στάδιον τῆς προετοι-μασίας πρὸς τὴν ἄλλην ζωὴν, τῆς μελέτης καὶ περιστλλογῆς. Ὁμοιάζει δηλ. ἡ ζωὴ πρὸς τὰ (3) στάδια τῆς πορείας τοῦ ἡλίου (ἀνατολῆς, μεσημβρίας, δύσεως).

Νόημα. Ὁ ἀληθής φιλόσοφος ἐπιζητῶν τὴν ἀπόκτησιν τῆς ἀληθοῦς γνώ-σεως δὲν χρησιμοποιεῖ τὰς αἰσθήσεις, διότι δῆλα ἐμποδίζουν καὶ ἔκαπατοῦν τὴν ψυχήν, ἀλλὰ μόνον τὴν καθαρὰν νόησιν μὲ τὴν δούλην ἔρχεται εἰς ἐπα-φήν μὲ τὴν ἀλήθειαν. Οὕτω δύον περισσότερον ἡ ψυχὴ τοῦ φιλοσόφου ἀπο-μακρύνεται τοῦ σώματος καὶ ἀπομονοῦται εἰς δαυτήν, τόσον πλησιάστερον εὑρίσκεται πρὸς τὴν ἀλήθειαν. "Επειδὴ λοιπὸν αἱ ίδεαι τοῦ δικαίου, τοῦ καλοῦ ἢ τοῦ ἀγαθοῦ εὑρίσκονται αὐταὶ καθ' ἔαυτάς καὶ κανεῖς ἐκ τῶν ἀνθρώπων δὲν ἔχει οὐδεὶς ποτὲ διὰ τῶν ὄφθαλμῶν ἢ δι' ἄλλης αἰσθήσεως, συνάγεται τὸ συμπέρασμα, διτι ἡ γνῶσις αὐτῶν θά γίνη κατορθωτὴ μόνον ἀπὸ ἐκείνους, οἱ δούλοι θὰ προετοιμασθοῦν ἀκριβῶς διὰ νὰ συλλάβουν τὰς ίδεας αὐτάς, διχι διὰ τῶν αἰσθήσεων, διότι αὐταὶ ἐμποδίζουν τὴν ψυχήν, ἀλλὰ διὰ τῆς καθαρᾶς διανοίας. Ὁ Σιμμίας συμφωνεῖ μὲ τὴν ἀλήθειαν τῶν τεχθέντων ὑπὸ τοῦ Σωκρ.

Περίληψις. Ἡ ψυχὴ ἐπιζητοῦσα τὴν γνῶσιν τῆς ἀληθείας ἐμποδίζεται καὶ ἀπατᾶται ὑπὸ τῶν αἰσθήσεων, διὰ τοῦτο μόνον διὰ τῆς καθαρᾶς νοή-σεως γνωρίζομεν τὰς ίδεας καὶ αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν.

Ἐπιγραφή. Ἡ γνῶσις τῆς ἀληθείας διὰ τῆς καθαρᾶς νοήσεως.

ΚΕΦ. 11 Οδοκοῦν ἀνάγκη, ἔφη, φίλοις τούτων παρίστασθαι δόξαν τοιάνδε τινά τοῖς γνησίοις φιλοσόφοις, δύστε καὶ πρὸς ἀληθῆ λους τοιαῦτα διττα λέγει;

(Εἶναι) ἀνάγκη λοιπὸν, εἰπεν, ἀπὸ δῆλα αὐτὰ νὰ προκόπτῃ τοιαύτη περίπους ἀντίληψις εἰς τούς διηθεῖς φιλοσόφους, δύστε καὶ μεταξύ των νὰ λέγουν τοιαῦτα τινα;

ὅτι κινδυνεύει τοι ὁσπερ ὀτρα-
πός τις ἐκφέρειν ἡμῖν μετὰ τοῦ
λόγου ἐν τῇ σκέψῃ, διτι, ἔως ἀν
τὸ σῶμα ἔχωμεν καὶ συμπερφυ-
μένη ἡ ἡμῶν ἡ ψυχὴ μετὰ τοῦ
τοιούτου κακοῦ, οὐ μή ποτε κτη-
σώμεθα ἱκανῶς οὖς ἐπιθυμοῦμεν·

Φαμέν δὲ τοῦτο εἶναι τὸ ὀληθές.

Μυρίας μὲν γάρ ἡμῖν ἀσχολίας
παρέχει τὸ σῶμα διὰ τὴν ἄναγ-
καλαν τροφήν.
Ἐτι δέ, ἀν τινες νόσοι προσπέσω-
σιν, ἐμποδίζουσιν ἡμῶν τὴν τοῦ
δόντος θήραν.

Ἐρώτων δέ καὶ ἐπιθυμιῶν καὶ
φόβων καὶ εἰδώλων παντοδαπῶν
καὶ φλυαρίας ἐμπίμπλησιν ἡμᾶς
πολλῆς, ὅστε τὸ λεγόμενον ὡς
ἀληθῶς τῷ δοντὶ ὅπ' αὐτοῦ οὐδέ
φρονθσαι ἡμῖν ἔγγιγνεται οὐδέ-
ποτε οὐδέν.

Καὶ γάρ πολέμους καὶ στάσεις
καὶ μάχας οὐδὲν ἄλλο παρέχει
ἢ τὸ σῶμα καὶ αἱ τούτου ἐπιθυ-
μίαι.

Βιὰ γάρ την τῶν χρημάτων κτῆ-
σιν πάντες οἱ πόλεμοι γίγνονται,
τὸ δέ χρήματα ἀναγκαζόμεθα
κτᾶσθαι διὰ τὸ σῶμα δουλεύον-
τες τῇ τούτου θεραπείᾳ.

Τὸ δέ ἔσχατον πάντων, διτι, ἔαν
τις ἡμῖν καὶ σχολὴ γένηται ἀπ'
αὐτοῦ τραπαμέθα πρὸς τὸ σκο-
πεῖν τι, ἐν ταῖς ζητήσεσιν αἱ παν-
ταχοῦ παραπίπτον θόρυβον πα-
ρέχει καὶ ταραχὴν ἐκπλήττει, ὅστε
μή δύνασθαι ὅπ' αὐτοῦ καθαρὰν
τάληθές.

Ἄλλα τῷ δοντὶ ἡμῖν δέδεικται,
ὅτι εἰ μέλλομέν ποτε καθαρῶς τι
εἴσεοθαι, ἀπαλλακτέον αὐτοῦ
καὶ αὐτῇ τῇ ψυχῇ θεατέον αὐτὰ
τὰ πράγματα·

καὶ τότε, ὅς ξοικεν, ἡμῖν ξοται,
οὖς ἐπιθυμοῦμέν τε καὶ φαμέν ἔρα-

δηι δηλ. φαίνεται βέβαια σαν ἔνα
μονοπάτι νὰ μᾶς ὀδηγῇ εἰς τὸ τέρ-
μα, διταν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ ὄρ-
θοῦ λόγου κατὰ τὴν φιλοσοφικὴν
ἔρευναν, διτι, ἔως διτοῦ ἔχομεν τὸ σῶ-
μα καὶ ἡ ψυχὴ μας εἶναι συνενωμέ-
νη μετὰ τοῦ τοιούτου κακοῦ, οὐδέ-
ποτε θὰ ἀποκτήσωμεν εἰς ἱκανο-
ποιητικὸν βαθμὸν ἔκεινο, τὸ ὅποιον
ἐπιθυμοῦμεν·

παραδεχόμεθα δὲ διτι αὐτὸν εἶναι ἡ
ἀληθεία.

Διότι ἀφ' ἐνδός μὲν τὸ σῶμα μᾶς
παρέχει ἀπείρους περιπασμοὺς ἔ-
νεκα τῆς ἀναγκαλας τριοφῆς·
ἀφ' ἐτέρου δέ, ἀν ἐνσκήψουν ἀσθε-
νειαὶ τινες, μᾶς ἐμποδίζουν νὰ συλ-
λάβωμεν τὴν ἰδέαν.

Μέ ἐρωτας δὲ καὶ ἐπιθυμίας καὶ φό-
βους καὶ παντὸς ἐίδους φανταστι-
κὰς εἰκόνας καὶ πολλὰς φλυαρίας
μᾶς γεμίζει, ὅστε, καθὼς λέγει ὁ
κόσμος, ἀληθῶς ἔξ αἰτίας τοῦ σῶ-
ματος δὲν εἶναι δυνατὸν ποτὲ εἰς
ἡμᾶς οὔτε νὰ συλλογισθῶμεν τίποτε.
Διότι καὶ πολέμους καὶ ἐπαναστά-
σεις καὶ μάχας οὐδὲν ἄλλο προκα-
λεῖ παρὰ τὸ σῶμα καὶ αἱ ἐπιθυμίαι
αὐτοῦ·

διότι δλοι οἱ πόλεμοι γίνονται πρὸς
ἀπόκτησιν ὄλικῶν ἀγαθῶν, τὰ δὲ
ὄλικά ἀγαθά ἀναγκαζόμεθα νὰ ἀ-
ποκτῶμεν ἔξ αἰτίας τοῦ σῶματος
δουλεύοντες εἰς τὴν ὑπηρεσίαν αὐ-
τοῦ·

Τὸ δέ χειριστὸν ἔξ δλων (εἶναι), διτι
δηλ. καὶ ἀν μᾶς παρουσιασθῆται καμ-
μία εὐκαιρία ἀπὸ τὰς φροντίδας αὐ-
τοῦ καὶ προσπαθήσωμεν νὰ δσχο-
ληθῶμεν μὲ τὴν ἔρευναν (ζητήματος)
τινός, ἃκατὰ τὴν διάρκεια τῶν ἔρευ-
νῶν πάλιν εἰς πᾶσαν περίπτωσιν πα-
ρεμβαίνον ἀκαίρως (τὸ σῶμα) προ-
καλεῖ θόρυβον καὶ ταραχὴν καὶ ζα-
λίζει (τὴν ψυχήν), ὅστε νὰ μὴ δυνά-
μεθα ἔξ αἰτίας αὐτοῦ νὰ διακρίνω-
μεν τὴν ἀληθείαν.

Εἰς τὴν πραγματικότητα ὅμως ἔχει
ἀποδειχθῆ εἰς ἡμᾶς, διτι, ἔαν πρό-
κειται νὰ γνωρίσωμεν καθαρὰ κάτι
τι, πρέπει νὰ ἀπαλλαγῶμεν ἀπ'
αὐτὰ καὶ πρέπει να ἴδωμεν τὰ πράγ-
ματα αὐτὰ καθ' ἔσατά μὲ μόνην
τὴν ψυχὴ μας·

καὶ τότε, καθὼς φαίνεται, θὰ ἀπο-
κτήσωμεν ἡμεῖς ἔκεινο, τὸ ὅποιον ἔ-

στατι είναι, φρονήσεως, ἐπειδάν τελευτήσωμεν, ώς δ λόγος σημαίνει, ζῶσι δὲ οὖ.

Εἰ γάρ μὴ οἶόν τε μετὰ τοῦ σώματος μηδέν καθαρῶς γνῶναι, δύον θάτερον, ή οὐδαμοῦ ἔστι κτῆσασθαι τὸ εἰδέναι ή τελευτήσασιν.

τότε γάρ αὐτῇ καθ' αὐτήν ή ψυχῇ ἔσται χώρις τοῦ σώματος, πρότερον δι' οὖ.

Καὶ ἐν φῶ διὰ ζῷμεν, οὕτως, ως ξουκεν, ἔγγυτάτω ἐσόμεθα τοῦ εἰδέναι, ἐάν διτι μάλιστα μηδὲν δμιλῶμεν τῷ σώματι μηδὲ κοινωνῶμεν, διτι μὴ πᾶσα ἀνάγκη, μηδὲ ἀναπιπλῶμεθα τῆς τούτου φύσεως, ἀλλὰ καθαρεύωμεν ἀπ' αὐτοῦ, ἔως διὰ δ θεός αὐτὸς ἀπολύσῃ ήμδες.

καὶ οὕτω μὲν καθαροὶ ἀπαλλαστόμενοι τῆς τοῦ σώματος ἀφροσύνης, ως τὸ εἰκός, μετὰ τοιούτων τι ἐσόμεθα καὶ γνωσόμεθα δι' ήμδων αὐτῶν πᾶν τὸ εἰλικρινές.

Τοῦτο δ' ἔστιν ίσως τὸ ἀληθές.

μὴ καθαρῷ γάρ καθαροῦ ἐφάπτεσθαι μὴ οὐ θεμιτὸν η.

Τοιαῦτα οἷμα, ως Σιμμία, ἀναγκαῖον είναι πρὸς ἀλλήλους λέγειν τε καὶ δοξάζειν πάντας τοὺς ὄρθως φιλομαθεῖς,

"Η οὐ δοκεῖ σοι οὕτως;

— Παντός γε μᾶλλον, ως Σώκρατες.

πιευμοῦμεν καὶ τοῦ δποίου ισχυριζόμεθα, διτι εἰμεθα ἔραστα, δηλ. τὴν φρόνησιν δταν δηλ. ἀποθάνωμεν, δπως ἀποδεικνύει ή σειρά τῶν συλλογιμῶν μας, ἐν δσῳ δὲ ζῷμεν δχι. Διότι ἐάν δὲν είναι δυνατὸν μαζὶ μὲ τὸ σῶμα νὰ γνωρίσωμεν τίποτε καθαρό, τὸ ἐν ἐκ τῶν δύο (συμβαίνει), ή δηλ. οὐδαμοῦ είναι δυνατὸν νὰ ἀποκήσωμεν τὴν γνῶσιν ή δταν ἀποθάνωμεν.

διότι τότε ή ψυχὴ θά είναι τελείως μόνη της χωρισμένη ἀπ' τὸ σῶμα, ἐνῷ προηγουμένως δχι.

Καὶ ἐν δσῳ ζῷμεν, τότε, δπως φαίνεται, θά ενρισκόμεθα πλησιέστατα πρός τὴν γνῶσιν, ἐάν, δσον τὸ δυνατὸν περισσότερον, ἀποφεύγωμεν νὰ ἔχωμεν σχέσιν μὲ τὸ σῶμα καὶ δὲν ἐπικοινωνοῦμεν (μὲ αὐτό), ἐκτὸς ἐάν είναι ἀπόλυτος ἀνάγκη, μῆτε μολυνώμεθα ἀπὸ τὴν φύσιν αὐτοῦ, ἀλλ' ἐάν μένωμεν καθαροὶ ἀπὸ τὴν ἐπιδρασιν αὐτοῦ, ἔως δτου ὁ ίδιος δ θεός μῆδις ἀπολευθερώσῃ.

καὶ οὕτω πλέον καθαροὶ ἀπαλασσόμενοι ἀπὸ τὴν ἀνικανότητα τοῦ σώματος, δπως είναι φυσικόν, θά εἰμεθα μαζὶ μὲ ἀλλας τοιαύτας λιδέσας καὶ θὰ γνωρίσωμεν μόνον διάτης ψυχῆς μας πᾶσαν καθαράν ἀλήθειαν.

Τοῦτο δὲ είναι ἀναμφιβόλως ή ἀλήθεια.

διότι (φοβοῦμα) μῆπως δὲν είναι ἐπιτετραμένον νὰ ἔρχεται εἰς ἀπαφήν μὲ τὸ καθαρὸν τὸ ἀκάθαρτον. Τοιαῦτα νομίζω, Σιμμία, διτι είναι ἀναγκαῖον νὰ λέγουν μεταξύ τῶν καὶ νὰ πιστεύουν ὅλοι οἱ πραγματικοὶ φιλόσοφοι.

"Η μῆπως σὺ δὲν ἔχεις αὐτὴν τὴν γνώμην;

— Περισσότερον βέβαια ἀπὸ κάθε ἄλλο πρᾶγμα, Σωκράτη, (ἔτσι νομίζω).

Ἐρμηνευτικά. παρίσταται δόξα=ἐπέρχεται ή γνώμη. κινδυνεύει=φαίνεται. ἀτραπός=μονοπάτι. ἐκφέρω=βγάζω έξι, ἔξαγω ἐκ δυσχεροῦς θέσεως. συμφύρομαι=ἴμωνομαι, συνενοῦμαι. μυδίσος=ἀπειρος, ἀναριθμητος. ἀσχολία=περισπασμός, ἐμπόδιον. προσπίπτω=ένσκήπτω. τοῦ δντος=τῆς ίδεας. εἰδωλα=πλάσματα τῆς φαντασίας. φλυαρία=ἀνοησία. ἐμπίπλημι=γεμίζω. ἔγγρυνεται=είναι δονατόν. θεραπεία=περιποίησις. ἀσχολίαν ἄγω περὶ τινος =δὲν εὐκαιρῶ νὰ ἀσχοληθῶ εἰς κάτι. σχολή=εὐκαιρία. παραπίπτω=παρεμβαίνω ἀκαίρως. ἐκπλήττω=ταράσσω, ζαλίζω. καθορᾶ=σαφῶς διακρίνω. δεικνύομαι=ἀποδεικνύομαι. ἀπαλλακτέον=πρέπει νὰ ἀπαλλαγῶμεν. λόγος=

ἡ προηγουμένη ἀνάπτυξις, οἷον τ' ἐστιν εἰναι δυνατόν. διμιλῶ τινεῖ=ἔχω σχέσιν μὲ κάτι. οὐτω=τότε. ἀναπτύκταμαι=μολύνομαι. καθαρεύονται=είμαι καθαρός. ἀφορούνη=ἀνικανότης τοῦ σώματος πρὸς ἔπικοινωνίαν μὲ τὰς ἰδέας. τοις=ἀναμφιβόλως. ἀφάπτομαι=ἔρχομαι εἰς ἐπαφήν. οὐ θεμιτὸν ἦ=δὲν εἶναι ἐπιτεραμμένον. δοξάω=πιστεύω. οἱ δρόθες φιλομαθεῖς=οἱ ἀληθεῖς φιλόσοφοι.

Γραμματικά. παρέστασθαι=ἀπαρ. ἐν. τοῦ παρίσταμαι. ἄττα (τινα)=άρι. ἀντων. συμπεφυμένη ὑ=ποτ. παθ. παρακ. τοῦ συμφύρομοι. κτησόμεθα=ύποτ. μ. ἀρι. α' τοῦ ατῆμαι. πρόσπεσσων=ύποτ. ἀρι. β' τοῦ προσπίπτω. ἀμπτύμπλησι=όρ. ἐνεστ. τοῦ ἐμπέμπλημαι. φρονῆσαι=ἀπαρ. ἀρι. τοῦ φρονῶ. ἐγγίγεται=ἐνεστ. ὅρ. τοῦ ἐγγίγνομαι (ἐνγγίγνομην, ἐγγενήσομαι, ἐνεγενόμην ἐγγεγένημαι—ην). κτᾶσθαι=ἀπαρ. ἐνεστ. τοῦ κτᾶμαι. γένηται=ύποτ. μ. ἀρι. β' τοῦ γίγνομαι. τραπέμεθα=ύποτ. ἀρι. β' τοῦ τρέπομαι (τραπομην). παραπέπτων=μετοχ. Ἐνεστ. οὐδ. τοῦ παραπέπτω (παρέπιπτον, παραπεσοῦμαι, παρέπσον, παραπέπτωκα—κειν). τῷ δητι=ἐπιφηματικῶς. δέδεινται=μ. παρακ. τοῦ δείκνυμαι. εἰσεσθαι=ἀπαρ. μελλ. τοῦ οἴδα (μελ. εἰσομαι καὶ εἰδήσω). ἀπαλλάττεον=ηρημ. ἐπιθ. (ἀπαλλάσσομαι). θεατέον=ηρημ. ἐπιθ. (θέαμαι—ῶμαι). τελευτήσθωμεν=ύποτ. ἀρι. τοῦ τελευτῶ. ζωσι=μετοχ. ἐν. δοτ. πλ. τοῦ ζήτω—ζῶ. γνῶναι=ἀπαρ. ἀρι. β' τοῦ γιγνώσκων (ζηντων). θάτερον (καθάσις)=τὸ θερόν. κτήσασθαι=ἀπαρ. μ. ἀρι. α'. τοῦ κτῶμαι. εἰδέναι=ἀπαρ. ἐνεστ. τοῦ οἴδα. ἐγγυτάτω=ἐπιρρ ριερ. βαθ. (ἐγγὺς—ἐγγύτερον, ἐγγύτερω—ἐγγύτατος; ἐγγυτάτω). διμιλῶμεν—κοινωνῶμεν=ύποτ. ἐνεστ. τῶν ὁ. διμιλῶ—κοινωνῶ. ἀναπτύκτωμεθα=ύποτ. ἐνεστ. τοῦ ἀναπτύκταμαι. ἀπολύσυ=ύποτ. ἀρι. α' τοῦ ἀπολόθω. ἀπαλλάττεμενοι=μετηχ. ἐν. τοῦ ἀπαλλάττομαι. ἐσθμεθα—γνωσθμεθα=μελλ. ὅρ. τῶν ὁ. εἰμι—γιγνώσκων. ἀφάπτεσθαι=ἀπαρ. ἐνεστ. τοῦ ἀφάπτομαι. ὑ=ύποτ. ἐν. τοῦ εἰμι. δοξάειν=ἀπαρ. ἐν. τοῦ δοξάζω.

Αναγνώσισις προτάσεων. οὐκοῦν ἀνάγκη (ἐστι) ... φιλοσόφοις=κυρια. ἔφη=παρενθ. ὕστε... λέγειν=ἀπαρ. συμπερ. προτ. δτι... σκέψει=εἰδ. δηι... οὐ μή ποτε κτησόμεθα ίνανθῶ=εἰδικ. ἡσ αν... ἔχωμεν=χρον ὑποθ. καὶ (έστις ἄν) ουμπεφ... νακοῦ=χρον. ὑποθ. οὐ ἐπιθυμοῦμεν=ἀναφορ. φαμέν... ἀληθὴς=κυρια. μυστισ... τροφήγη=κυρια. ἐτι δε.. ἐμποδίζονταιν. θήραγ=κυρια. ἀν τινες... προσπέσσων=ύποθ. ἔρωτων... πολλῆς=κυρια. διτε... οὐδέν=συμπερ. καὶ γάρ... ἐπιθυμια=κυρια. διτα γάρ... γίγνονται=κυρια. τὰ δέ χρ... θεραπεία=κυρια. καὶ ἐκ τούτον... ταῦτα=κυρια. τὸ δὲ ἔσχατον τάντων (έστι)=κυρια. δτι... ἐγ ταῖς ζητ... ταραχήν=εἰδικ. καὶ ἐκπλήκτει=εἰδ. ἔάγ τις... ἀπ' αὐτοῦ=ύποθ. καὶ (έστιν) τραπέμεθα... σκοτεῖν τε=ύποθετ. δτε... τ' ἀληθὴς=ἀπαρ. συμπερ. Ἄλλα... δέδειται=κυρια. δτι... ἀπαλλάκτεον... θεατέον (έστιγ)... πρόγματα=εἰδικ. εἰ μέλλομεν... εἰσεσθαι=ύποθ καὶ τότε.. ἐπειδάν τελευτήσθωμεν=χρον. ὡς δοῖμεν=ἀναφ. ἥμεν ἐσται=κυρια. οὐ ἐπιθυμοῦμεν=ἀναφ. καὶ φαμέν... φρονήσεως=ἀναφ. ὡς δ λόγος συμαίνει=ἀναφ. ζωσι δὲ οὐ (έσται ἥμεν τοῦθο)=κυρια εἰ γάρ... ολον' (έστι). γνῶναι=ύποθ. δυοῖν θάτερον (έστι)=κυρια. ἡ οὐδαμοῦ... εἰδέναι=κυρια. ἡ τελευτήσασιν (ἥμεν ολον τ' ἐστι κτήσασθαι τὸ εἰδέναι)=κυρια. τότε γάρ.. σώματος=κυρια. πρότερον δ' οὐ (έσται)=κυρια. καὶ ἐν φ ἀν ζωμεν=χρον. ὑποθ. ὡς ζοικεν=ἀναφ. οὐτως... ἐγγυτάτω... εἰδέναι=κυρια. δάν... σθματι=ύποθ. μηδὲ κοινωνῶμεν=ύποθ. δτι μή (έστιν)... ἀνάγκη (διμελεῖν καὶ κοινωνεῖν)=ἀναφορ. μηδὲ (έστι) ἀναπτύκτωμεθα... φύστεως=ύποθ. ἀλλα (έστι) καθαρεύομεν... αὐτοῦ=ύποθ. ἡσ αν... ἥμας=χρον. ὑποθ. καὶ οὐτω... ἐσθμεθα=κυρια. καὶ γνωσθμα... εἰλικρινε=κυρια. δτι... εἰκός (έστιν)=ἀναφορ. τοῦτο... ἀληθὴς=κυρια. μή καθαρῷ... θεμιτὸν ὑ=ένδοιαστ. τοιαῦτα.. φιλομαθεῖς=κυρια. η οὐ δοκεῖ... οὐτως;=εὐθεῖα ἔρωτ. παντός... (δοκεῖ μοι οὐτως ζητεῖ)=κυρια.

ΣΥΝΤΑΚΤΙΚΆ. ἀνάγην (ἐστι) = ο. παρίστασθαι = ὑποκ. δόξαν = ὑποκ. τοῦ ἄπαρ. ἐκ τοῖς των = ἐμπ. προσδ. προέλευσιν. τοῖς φιλοσόφους = δοτ. προσ. τοιᾶσινται = συστ. ἀντ. τοῦ λέγειν. δει κινδυνεύεις = ἀντικ. τοῦ λέγειν καὶ ἀπεξ. τοῦ τοιαντα. ὅπερ ἀτραπός = κατηγ. τοῦ ἔνν. (τὸ λογίζεσθαι) ἀκριβειν (τοῦ ἄπαρ) ἐκ τοῦ κυνδυνεύει = ἡμᾶς = ἀντικ. τοῦ ἄπαρ. μετὰ τοῦ λόγου = ἐμπ. προσδ. συνοδ. ἐν τῇ σκέψει = ἐμπ. προσδ. κατευθ. οὐ μὴ + δπτοτ. = ἔντονος ἄρχησις τὸ σῶμα = ἀντικ. τοῦ ἔχομεν. ἡ ψυχὴ = ὑποκ. τοῦ συμπεφρεμένη ἡ = ἡμᾶς = γεν. κτητ. οὐ = ἀντ. τοῦ ἐπιθυμούμεν. εἰναι = (εἰδ. ἄπαρ.) ἀντικ. τοῦ φαμέν. τοῦτο = ὑποκ. τοῦ εἰναι τὸ ἀληθές = κατηγ. ἡμῖν = ἀσχολίας = ἀντικ. τοῦ παρέχει. διὰ τὴν τροφὴν = ἐμπ. προσδ. ἀναγκ. αἴτιον. ἀν προσπένταιν (ὑποθ) = ἐμποδίζουσι = ὑποθ. λ. δ' εἰδους ἀορ. ἀπαναλ. παροῦ. ἀν μέλλον. τοῦ δυτικ = γεν. ἀντικ. τὴν θήραν = ἡμᾶς = ἀντικ. τοῦ ἐμποδίζουσιν. ἕρωταν = ἐπιθυμιῶν = φύσιον = εἰδώλων = φλυαρίας = ἀντικ. (ἐμμ. ἀντ.) τοῦ ἐμπίμπλησιν. ἡμᾶς = ἀντικ. (ἀμεσον). τὸ λεγύμενον = προεξαγ. πρόθεσις εἰς τὸ φρονῆσαι = ὑποκ. τοῦ ἔγγιγνεται. ἡμῖν = δοτ. προσ. οὐδὲν = συστ. ἀντικ. τοῦ ἄπαρ. ὁς ἀληθῶς = τῷ δυτικ = ἐπιρρ. προσδ. βεβαιωτικοί. ὃν π' αὐτοῦ = ἀναγ. αἴτιον. πολέμους = στάσεις = μάχας = ἀντικ. τοῦ παρέχει. οὐδὲν = τὸ σῶμα = ἐπιθυμίας = ὑποκ. τοῦ παρέχει. αὐτοῦ = γεν. ὑποκ. διὰ τὴν κτήσιν = τελ. αἴτιον. κενημάτων = γεν. ἀντικ. κτᾶσθαι = τελ. ἄπαρ) ἀντικ. τοῦ ἀναγκαζόμεθα. τὰ κενημάτα = ἀντικ. τοῦ ἀπαρέμι διὰ τὸ σῶμα = ἀναγκ. αἴτιον. δουλεύοντες = αἴτ. μετοχ. τῇ θεραπείᾳ = ἀντικ. τοῦ δουλεύοντες. τούτοις = γεν. ἀντικ. ἐκ τούτοις = διὰ ταῦτα = ἀναγ. αἴτ. τὸ ἔσχατον πάντων (τοτίν) = προεξ. παράθεσις εἰς τὸ διτ... ταῖς ζητήσοις = ἐδαί γένηται... τραπώμεθα (ὑποθ) = παρέχει = ἐκπλήσσεται = ὑπ. λόγ. δ' εἰδ. ἀορ. ἀπαναλ. παροῦ = μέλλον. ἡμῖν = δοτ. προσ. πρόδη τὸ σκοπεῖν = τελ. αἴτ. εἰ = συστ. ἀντ. τοῦ σκοπεῖν. παραπλετον = τροπ. μετρ. πανταχοῦ = ἐπιρρ. προσδ. τοπ. θόρυβον = ταραχὴν = ἀντικ. τοῦ παρέχει. ὃν π' αὐτοῦ = ἀναγ. αἴτιον. καθοδῶν (τελ. ἄπαρ.) ἀντικ. τοῦ δύνασθαι. τὰληθές = ἀντικ. τοῦ καθοδῶν. ἡμῖν = ὑπ. προσ. διε τὸ παπλακτέον (ἐστιν) καὶ θεατέον (ἐστιν) = ὑποκ. τοῦ δύνεινται. (παπλακτέοντὸν ἐστιν) = δεῖ ἡμᾶς ἀπαλλάτεσαι. θεατέον (ἐστιν) = δεῖ ἡμᾶς θεασθαι. αὐτοῦ = ἀντικ. τοῦ ἀπαλλακτέον (ἐστιν). τὰ πράγματα = ἀντικ. τοῦ θεατέον (ἐστιν). ψυχῆ = δοτ. ὑργ. αὐτῇ = κατηγ. προσδ. (εἰ μέλλομεν = ἀπαλλακτέον (ἐστιν) καὶ θεατέον (ἐστιν)) ὑποθ. λ. α' εἰδους πραγματικόν. (τοῦτο) ξοται ἡμῖν. ἡμῖν = δοτ. κτητ. οὐ = ἀντικ. τοῦ ἐπιθυμούμεν. εἰναι = (εἰδ. ἄπαρ), ἀντικ. τοῦ φαμέν. ἔρασται = κατηγ. φρονήσεως = ἐπεκ. τοῦ οὐ ἐπιθυμούμεν. ζῶσι = χρον. ὑποθ. μετρ. (ένν. οὐκ ἔσται). γνῶναι = ὑποκ. τοῦ ολόν τε (ἐστι). μηδὲν = συστ. ἀντ. τοῦ γνωσθαι. μετὰ τοῦ σώματος = ἐμπ. προσδ. συνοδ. καθαροῦ = ἐπιρρ. προσδ. τροπ. δυοῖν θάτερον (ἐστι) = προεξ. παράθεσις. δυοῖν = γεν. διαιρ. σὲ γαρ.. μὴ ολόγ τ' ἔστι = δυοῖν θάτερον (ἐστιν) = ὑποθ. λ. α' εἰδους. κτήσασθαι = ὑποκ. τοῦ ἔστι. τὸ εἰδέναι = ἀντικ. τοῦ ἄπαρ. οὐδαμοῦ = ἐπιρρ. προσδ. χρον. τοῦ σώματος = γεν. ἀντικ. πρότερον δ' οὐκ (ἔσται). ἐν φ = ἐμπ. προσδ. χρον. οὐκεως = ἐπιρρ. προσδ. χρον. ἔγγυτάτω = ἐπιρρ. προσδ. προσεγγ. τοῦ εἰδέναις = γεν. ἀντικ. εἰς τὸ ἔγγυτάτω μηδὲν = συστ. ἀντικ. τοῦ δμιλθμεν. τῷ σώματι = ἀντικ. τῆς φύσεως = ἀντικ. τοῦ ἀναπιμπλ. (ένν.. δμιλῶμεν καὶ ἔαν.. κοινωνῶμεν.. ἀναπιμπλῶμεθα.. καθαρεύομεν (ὑποθ.) (ἄποδ.) ἔγγυτάτω ἔσόμεθα = ὑποθ. λογ. δ' εἰδ. (προσδοκώμενον). αὐτδεσ = κατηγ. προσδ. ἡμᾶς = ἀντικ. τοῦ ἀπολύση. ἀπαλλακτέοντος = ὑποθ. μετρ. = (ἡν ἀπαλλακτώμεθα = ἔσόμεθα - γνωσθαι = ὑποθ. λ. εἰδ. προσδοκώμενον). τῆς ἀφροσύγης = ἀντικ. τοῦ ἀπαλλακτόμενοι. σώματος = γεν. ὑποκ. δι' ἡμᾶς αὐτῶν = ἐμπρ. προσδ. δογ. τὸ εἰλικρινές = ἀντικ. τοῦ γνωσθαι. τὸ ἀληθές = κατηγ. μὴ θεμιτὸν ὥ = ἐνδοιαστ. ἐκ τοῦ ἔνν. (δέδοικα). ἐφάπτεσθαι = ὑποκ. τῆς ἀπροσ. ἐκφ. θεμιτὸν ὥ. καθαροῦ = ἀντικ. τοῦ ἀπαρέμι. καθαρῷ = δοτ. προσδ. ἀναγκαῖον εἰναι = εἰδ. ἄπαρ. ἀντικ. τοῦ οἷμα. λέγειν = δοξάζειν = ὑποκ. τοῦ ἀναγκαῖον εἰναι φιλομαθεῖς = ὑποκ. τῶν ἄπαρ. λέγειν = δοξάζειν. τοιαῦτα = ἀντικ. τῶν ἄπαρεμφ. σοι = δοτ. προσδ. (οὗτως ἔχειν) = ὑποκ. τοῦ δοκεῖ. παντεῖς γε μᾶλλον (δοκεῖ μοι οὗτως ἔχειν). παντδεσ = β' δρος συκρ.

Πραγματικά. δόξαιν^{της} έδω γνόδμην. ἀτραπός^{της} ή πορεία του συλλογισμού, ή όποια σαν μονοπάτι έξαγει άπο τὴν ἀβεβαιότητα πρός τὸ ὄρθρον συμπέρασμα. Αὐτὴν τὴν συλλογιστικὴν πορείαν πρέπει νὰ ἀκολουθῶνταν οἱ φιλόσοφοι, μετὰ τοῦ λόγου σημαίνει τὴν καθαρὰν διαγνοτικὴν ἔργασία εἰς τὴν φιλοσοφικὴν ἔρευναν. ἀναγκαῖα τροφή^{της} δὲ τὰ ἀφορῶντα εἰς τὸ σῶμα. οὐδὲ φρονῆσαι^{της} δι' αὐτὸ δὲν δυνάμεθα οὕτε νὰ συλλογισθῶμεν. οἱ πόλεμοι· ἐκτὸς βέβαια τῶν ἀπολευθερωτικῶν καὶ ὀμνυτικῶν πολέμων. θεραπεία^{της} δὲν δουλεύει τὸ σῶμα εἰς τὴν ψυχήν, ἀλλὰ ἀντιθέτως ἡ ψυχὴ εἰς τὸ σῶμα ιστὸ πάντων ἀδέστατον καὶ ρυπαρώτατον. Ἐπικτ. διὰ πάντα ταῦτα^{της} διὰ τὰς παντοιδεῖς θεραπείας, τοὺς δποίους τὸ σῶμα ἀπαιτεῖ. μὴ πᾶσα ἀνάγκη^{της} κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ζωῆς είναι ἀδύνατος ὁ πλήρης χωρισμὸς τῆς ψυχῆς τοῦ σώματος, διότι ὑπάρχουν αἱ φυσικαὶ ἀνάγκαι, ἡ παραμέλησις τῶν δποίων φέρει τὸν θάνατον. δι' ἥμαντν^{της} ἀντῶν^{της} δηλ. διὰ τῆς ψυχῆς καὶ ὅχι διὰ τῶν αἰσθήσεων. ἀφροσύνη^{της} ἀντιθ. τῆς φρονήσεως. φιλομαθεῖς^{της} δηλ. τοὺς φιλοσόφους.

Αἰσθητικά. Εἰς τὸ Κεφ. τοῦτο περιέχεται τὸ γένειον της ἐπιχήρημα, δι' οὐ ἀποδικνύει, διτὶ διὰ τὸ φιλόσοφος ἐπιζητεῖ τὸν θάνατον, διότι τὸ σῶμα παρεμβαλλον ταράσσει τὴν ψυχήν, ή όποια δὲν δύναται νὰ γνωρίσῃ τὰς ίδεας. Οἱ Πλάτων πρός πληρεστέραν κατανόησιν τοῦ ἀφηρημένου θέματος τῆς ψυχῆς μεταχειρίζεται παρομοίωσις (ἀτραπός της, συμπεφυρμένη, μεταφορᾶ ἐκ τῆς ζύμης) ὡς καὶ σχήματα πολυσύνδετα (ἐργάτων καὶ ἐπιθυμιῶν καὶ... καὶ... καὶ) πρός δήλωσιν τῶν πολλαπλῶν σωματικῶν περισπασμῶν. Ἐπίσης ἐκφράζει τὴν πίστιν του διὰ τὸ ἀσυμβίβαστον σώματος καὶ ψυχῆς δι' ἐντόνων ἀρνήσεων (οὐδέ.. οὐδέποτε.. οὐδέν. μηδὲν ὄμιλῶμεν.. μηδὲ κοινωνῶμεν.. μηδὲ ἀναπιμπλῶμεθα).

Νόημα. Ἐφ' οσσιν^{της} ψυχὴ δεσμευεται^{της} ἐντὸς τοῦ σώματος, εἴναι ἀδύνατον νὰ φθάσῃ εἰς τὴν γνῶσιν τῆς ἀληθείας, διότι τὸ σῶμα διὰ τῶν ἀδυναμιῶν του καὶ τῶν περισπασμῶν ἐμποδίζει αὐτήν. Ἐπίσης τὸ σῶμα προκαλεῖ τοὺς πολέμους καὶ τὰς ἐπαναστάσις διὰ τὰ ὄλικὰ ἀγαθὰ καὶ ἐμποδίζει τὴν διανοητικὴν ἐνέργειαν. Καὶ ἀν δημοσ. ὑπάρχῃ κάποια εὐκαιρία διὰ νὰ ἐπιδοθῆμεν εἰς ἔρευναν τῆς ἀληθείας, καὶ τότε πάλιν παρεμβαίνει τὸ σῶμα ἀκαίρως ταράσσει τὴν ψυχήν. Συνεπῶς μόνον μετὰ θάνατον δύναται διὰ φιλόσοφος νὰ γνωρίσῃ τὴν ἀλήθειαν, ἐνῷ κατὰ τὴν ζωὴν δύναται νὰ γίνῃ τοῦτο καὶ νὰ πλησιάσωμεν τὴν ἀλήθειαν μόνον, διαν ἀποφεύγωμεν κατὰ τὸ δυνατὸν πᾶσαν ἐπικισιωνίαν μετὰ τοῦ σώματος. Οὐτω^{της} οἱ ἀληθεῖς φιλόσοφοι πρέπει νὰ πιστεύουν, διτὶ διὰ τοῦ θανάτου ἀποχωρισμὸς τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ ἀκαθάρτου σώματος ἐπιφέρει τὴν ἐπικοινωνίαν τῆς ψυχῆς μὲ τὰς ίδεας μὲ τὴν ἀλήθειαν. Οἱ Σιμμίας συμφωνεῖ ἀπολύτως πρός αὐτά.

Περίληψις. Τὸ σῶμα ἔνεκα τῶν ἀδυναμιῶν του^{της} παρεμβάλλει^{της} ἐμπόδια εἰς τὴν ψυχήν, ητις ἐπιδιώκει^{της} τὴν ἀλήθειαν.

Ἐπιγραφή. Παρεμπόδισις τῆς ψυχῆς ὑπὸ τοῦ σώματος εἰς τὴν ἔρευναν τῆς ἀληθείας.

ΚΕΦ. 12 Ούκοδην, ἔφη διὰσωκράτης, εἰ ταῦτα ἀληθῆ, διὰ ταῖαρε, πολλὴ ἐλπὶς ἀφικομένω, οἱ θεῶ πορεύομαι, ἐκεῖ Ικανῶς, εἴπερ που ἀλλοθι, κτήσασθαι τοῦτο, οὐδὲν ἔνεκα ή πολλὴ πραγματεία ήμιν ἐν

λοιπόν, εἶπεν διὰσωκράτης, ἐάν αὐτὰ εἰναι^{της} ἀληθῆ, φίλε μου, (διάδρχει) μεγάλη ἐλπὶς, δταν θέσση^{της} ἐκεῖ, ὅπου θεῶ πορεύομαι, ἐκεῖ ἐπαρκῶς, δπέρ πᾶν ἀλλο μέρος, νὰ ἀποκτήσῃ τοῦτο, χάριν τοῦ δποίου^{της} έχει γίνει

τῷ παρελθόντι βίῳ γέγονεν, διστε
ἡ γε ἀποδημία ἡ νῦν μοι προστε-
ταγμένη μετά ἀγαθῆς ἐλπίδος γλ-
γνεται καὶ ἄλλω ἀνδρί, δς ἡγεί-
ται οἱ πορεσκευάσθαι τὴν διά-
νοιαν ὅσπερ κεκαθαρμένην.

— Πάνυ μὲν οὖν, ἔφη ὁ Σιμμίας.
— Κάθαρσις δὲ εἰναι ἄρα οὐ τοῦ-
τοῦ ξυμφαίνει, διπερ πάλαι ἐν τῷ
λόγῳ λέγεται, τὸ χωρίζειν διτὶ μά-
λιστα ἀπὸ τοῦ σώματος τὴν ψυ-
χὴν καὶ ἔθισαι αὐτῇ καθ' αὐτήν
πανταχόθεν ἐκ τοῦ σώματος συ-
αγείρεσθαι τε καὶ ἀθροίζεσθαι
καὶ οἰκεῖν κατὰ τὸ δυνατόν καὶ
ἐν τῷ νῦν παρόντι καὶ ἐν τῷ
ἔπειτα μόνην καθ' αὐτήν ἐκλυομέ-
νην ὅσπερ ἐκ δεσμῶν ἐκ τοῦ σώ-
ματος;

— Πάνυ μὲν εὖν, ἔφη.
— Οὐκοῦν τοῦτο γε θάνατος δ-
νομάζεται, λόσις καὶ χωρισμός
ψυχῆς ἀπὸ σώματος:
— Παντάπαιοί γε, ή δς.
— Λόσιν δέ γε αὐτήν, ὡς φαμεν,
προθυμοῦνται ἀει μάλιστα καὶ
μόνοι οἱ φιλοσοφοῦντες δρθῶς,
καὶ τὸ μελέτημα αὐτὸ τοῦτο ἔστι
τῶν φιλοσόφων, λόσις καὶ χωρι-
σμός ψυχῆς ἀπὸ σώματος· ἦ οὖ;

— Φαίνεται.
— Οὐκοῦν, διπερ ἐν ἀρχῇ ἔλεγον
γελοῖον ἀντὶ ἀνδρα παρασκευ-
άζονθ' ἔστι τὸν τῷ βίῳ διτὶ¹
ἔγγυτάτω διτι τοῦ τεθνάναι οὐ-
τῶ ζῆν, κακπειθ' ἥκοντος αὐτῷ
τούτου ἀγανακτεῖν;

— Γελοῖον· πῶς δ' οο;
— Τῷ διτι ἄρα, ἔφη, ὁ Σιμμία,
οἱ δρθῶς φιλοσοφοῦντες ἀποθνή-
σκειν μελετῶσι, καὶ τὸ τεθνάναι
ἥκιστα αὐτοῖς ἀνθρώπων φοβε-
ρόν.

*Ἐκ τῶνδε δὲ σκόπει.
Εἰ γάρ διαβέβληται μὲν πανταχῇ

εἰς τὴν παρελθομέσαν ζωὴν ἡ μακρὰ
καὶ ἐπίπονος φροντὶς ἀπὸ ημᾶς, ὁ-
στε ἡ ἀποδημία βέβαια αὐτή, ἡ ὁ-
ποίᾳ ἔχει προσταχθῆ εἰς ἐμέ τώρα,
γίνεται μὲν ἀγαθὴν ἐλπίδα καὶ ἀπὸ
κάθε ἀλλον ἀνθρωπον, δ ὅποιος πι-
στεύει, διτὶ ὅπ' αὐτοῦ ἔχει προετοι-
μασθῆ ἡ ψυχὴ του, ὁσάν τοις ἀκριβῶς
νὰ ἔχῃ ἀποκαθαρθῆ.

— Βεβαιότατα, εἶπεν ὁ Σιμμίας.

— Κάθαρσις δὲ δέν συμβαίνει νὰ εἰ-
ναι τοῦτο ὅραγε, τὸ δοποῖον ἀκριβῶς
πρὸ πολλοῦ ἐν τῇ ἀποδείξει λέγεται,
τὸ νὰ ἀποχωρίζῃ δηλ. ὅσον τὸ δυ-
νατὸν περισσότερον τὴν ψυχὴν ἀπὸ
τὸ σῶμα καὶ τὸ νὰ συνηθίσῃ αὐτήν
νὰ περισυλλέγεται καὶ νὰ συγκεν-
τρώνεται εἰς τὸν ἔστι τῆς ἀπὸ δ-
λα τὰ μέλη τοῦ σώματος καὶ νὰ
μένῃ καὶ εἰς τὴν παρούσαν ζωὴν,
κατὰ τὸ δυνατόν, καὶ εἰς τὴν μέλ-
ουσαν ἐντελῶς μόνη τῆς ἀπελευθε-
ρουμένη ἀπὸ τὸ σῶμα, ὃς ἀπὸ
δεομά;

— Βεβαιότατα, εἶπεν.

— Λοιπὸν τοῦτο ἀκριβῶς ὀνομάζε-
ται θάνατος δηλ. ἀπαλλαγὴ καὶ χω-
ρισμός τῆς ψυχῆς ἀπὸ τὸ σῶμα;

— Βεβαιότατα, εἶπεν οδτος.

— Δείχνουν δὲ προθυμίαν, δπως ξ-
χομεν εἴπει, νὰ ἀπελευθερώνουν αὐ-
τὴν κατ' ἔξοχὴν πάντοτε καὶ μόνοι
οἱ ἀληθινοὶ φιλόσοφοι, καὶ αὐτὸ ἀ-
κριβῶς εἰναι τὸ ἀντικείμενον τῆς
σπουδῆς τῶν φιλοσόφων, δηλ. ἡ ἀ-
πελευθέρωσις καὶ ὁ χωρισμός τῆς
ψυχῆς ἀπὸ τὸ σῶμα· ἦ δέν εἰναι-
τοι;

— Εἶναι φανερόν.

— Συνεπδες, δπως ἀκριβῶς ἔλεγον
καὶ εἰς τὴν ἀρχὴν, θὰ ἦτο γελοῖον,
ἐνῷ ἔνας ἀνθρωπος ποετοιμάζεται
εἰς τὴν ζωὴν του νὰ ζῇ ἔτοι, εδρι-
σκόμενος δηλ. ὅσον τὸ δυνατὸν πλη-
σιέστατα εἰς τὸν θάνατον, ἀργότε-
ρον, δταν ἔλθῃ εἰς αὐτὸν δ θάνατος
νὰ ἀγανακτῇ;

— Γελοῖον (ἥθελεν εἰναι)· πῶς δχι;
— Πράγματι λοιπόν, εἴπε, Σιμμία,
οἱ ἀληθινοὶ φιλόσοφοι σπουδάζουν
τὸν τρόπον τοῦ θανάτου, καὶ δ θα-
νατος δι' αὐτοὺς εἶναι ἐλάχιστα φο-
βερὸν ἐν συγκρίσει πρὸς τοὺς δλ-
λους ἀνθρώπους.

*Ἐπειτα δὲ ἀπὸ αὐτὰ σκέψου.

*Ἐάν δηλαδὴ ἔχουν μὲν ἔλθει εἰς

τῷ σώματι, αὐτὴν δε καθ' αὐτὴν ἐπιθυμοῦσι τὴν ψυχὴν ἔχειν, τούτου δὲ γιγνομένου εἰ φοβοῖντο καὶ ἀγανακτοῦντο, οὐ πολλὴ ἀν ἀλογίᾳ εἴη, εἰ μὴ ἀσμενοὶ ἔκεισε τοισιν, οὐδὲ διὰ βίου ἡρων, τυχεῖν—ἡρων δὲ φρονήσεως—φ τε διεβέβλητο, τούτου ἀπηλλάχθαι συνόντος αὐτοῖς;

"Ἡ ἀνθρωπίνων μὲν παιδικῶν καὶ γυναικῶν καὶ υἱέων ἀποθανόντων πολλοὶ δὲ ἔκόντες ἡθέλησαν εἰς "Αἰδου μετελθεῖν ὑπὸ ταύτης ἀγόμενοι τῆς ἐλπίδος, τῆς τοῦ δψευσθαι τε ἔκει, ὃν ἐπεθύμουν, καὶ συνέσεσθαι φρονήσεως δὲ ἄρα τις τῷ δυτὶ ἐρῶν καὶ λαβῶν σφόδρα τὴν αὐτὴν ταύτην ἐλπίδα,

μηδαμοῦ ἀλλοθι ἔντεύξεσθαι αὐτῇ ἀξιῶς λόγου ή ἐν "Αἰδου ἀγανακτῆσει τε ἀποθνήσκων καὶ οὐκ ἀσμενος εἰσιν αὐτόσε;

Οἰεσθαι γε χρή, ἐάν τῷ [δη]ντι γε η, ὡς ἐταῖρε, φιλόσοφος"

σφόδρα γάρ αὐτῷ ταῦτα δόξει, μηδαμοῦ ἀλλοθι καθαρῶς ἔντεύξεσθαι φρονήσει ἀλλ' ή ἔκει.

Εἰ δὲ τοῦτο οὕτως ἔχει, διπέρ αρτὶ ἔλεγον οὐ πολλὴ ἀν ἀλογίᾳ εἴη, εἰ φοβοῖο τὸν θάνατον δὲ τοιοῦτος:

— Πολλὴ μέντοι, νη Δια, ή δ' δς.

Ἐρμηνευτικά. ἔταῖρος=φίλος, σύντροφος. οἰ=ὅπου. πραγματεία=μεγάλη φροντίς, ἡ ἐπιμέλεια. ἔθιζω=συνηθίζω. συναγείσθαι=συγκεντρώνειν. ἐμπλέσθαι=ἀπελευθερώνομαι. παντάπασιγ=ἕκ δολοκήδου, βεβαιότατα. τὸ μελέτημα=σπουδή, ἔξασκησις. τῷ δηντι=πράγματι. διεβάλλομαι=περιέρχομαι εἰς ἔχθραν. πανταχθ=ἀπό πάσης ἀπόψεως. ἀλογία=παραλογισμός. ἀσμενος=εὐχαρίστως. ἔκεισε=πρός τα ἔκει. ἔρωτ=ῶ=ἐπιθυμῶ σφοδρῶς.

ἔχθραν ἀπό πάσης ἀπόψεως πρός τὸ σῶμα, ἐπιθυμοῦν δὲ νὰ ἔχουν τὴν ψυχὴν των ἀπολόντων μόνην, καὶ δταν τοῦτο ἐπιτυχάνεται, ἔάν ἡθελον φοβοῦνται καὶ ἀγανακτῶσι, δὲν θὰ ἥτο μεγάλος παραλογισμός, ἔάν δὲν ἡθελον μετοβῆ ἔκει μετά χαρᾶς, δπου, δταν φθάσουν, ὑπάρχει ἐλπὶς νὰ εὕρουν ἔκεινο τὸ δποῖον καθ' ὅλην τὴν ζωὴν των πάρα πολὺ ἐπεθύμουν—ἐπεθύμουν δὲ πάρα πολὺ τὴν καθαρὰν πνευματικὴν ἐνέργειαν—καὶ νὰ ἔχουν ἀπαλλαγὴ αὐτοῦ, τὸ δποῖον συνώδευεν αὐτοὺς καὶ πρός τὸ δποῖον εἰχεν ἔλθει εἰς ἔχθρότητα;

"Ἡ ἐπειδὴ μὲν ἀπέθανον ἀνθρώπινα προσφιλῆ πρόσωπα καὶ γυναικες καὶ τέκνα, πολλοὶ, δις γνωστὸν, ἔξεδήλωσαν τὴν ἐπιθυμίαν ἔκουσίως νὰ μεταβοῦν εἰς τὸν "Ἄδην δρμάμενοι ὑπὸ τῆς ἐλπίδος, δτι δηλ. θὰ βλέπουν ἔκει αὐτούς, τοὺς δποῖους ἐποθίσαν καὶ δηλ εἰναι μαζὶ των δὲν δὲ κανεὶς συνεπῶς πράγματι πάρα πολὺ ἐπιθυμῆ τὴν καθαρὰν πνευματικὴν ἐνέργειαν καὶ δια μεγάλον βαθμὸν αὐτὴν τὴν Ιδίαν ἐλπίδα, δτι δηλ. εἰς ούδεν ἄλλο μέρος θὰ συναντήσῃ αὐτὴν κατὰ τρόπον εἰς τὸν "Ἄδην καὶ θὰ ἀνανακτήσῃ. ἐπειδὴ ἀποθνήσκει, καὶ δὲν θὰ μεταβῇ πρός τὰ ἔκει μετά χαρᾶς; Πρέπει βέβαια νὰ τὸ πιστεύῃ, ἔάν βέβαια εἰναι ἀληθινὸς φιλόσοφος, φίλε μου· διότι αὐτός θὰ πιστεύῃ ἀκλόνητα εἰς τοῦτο, δτι δηλ. πουθενά ἀλλοῦ δὲν θὰ συναντήσῃ καθαρὰν τὴν πνευματικὴν ἐνέργειαν παρὰ μόνον ἔκει.

"Ἐάν δὲ αὐτὸς εἰναι ἔτοι, δπως ἀκριβῶς πρὸς ὀλίγου ἔλεγον, δὲν ἥθελεν εἰναι μεγάλος παραλογισμός, ἔάν δ τοιοῦτος ἐφοβεῖτο τὸν θάνατον;

— Βεβαίως (θὰ ἥτο) μεγάλος (παραλογισμός), μά τὸν Δία, εἰπεν ἔκεινος.

μετέρχομαι=μεταβαίνω. ἐντυγχάνω=συναντῶ. εἰσιν=θά έλθη. ἄρτι=ποδόλιγον.

Γραμματικά. ἀφικομένω=μετχ. μ. ἀορ. β' τοῦ δ. ἀφικνέομαι. οἱ=άναφ. τοπ. ἐπιρρ. ιτήσασθαι=άναφ. μ. ἀορ. α' τοῦ κτῶμαι. οἱ=γεν. ἀναφ. ἀντων. (δς-ή-δ). προστεταγμένη=μετχ. παρακ. τοῦ προστάτομαι. δε=άναφ. ἀντων. οἱ (οἱ)=δοτ. ἐν. προσδ. ἀντ. γ' προσδ. (οὖ, οἱ, ἔ) (ἐκγλησις τοῦ τόνου). παρασκευάσθαι=άπαρ. παθ. παρακ. τοῦ παρασκευάζομαι. κεναθαρμέτη=μετ. παθ. παρουκ. τοῦ καθαίρομαι. ἔθισαι=άπαρ. . ἀορ. τοῦ ἔθισαι. πανταχόθεν=έπιρρ. συναγείρεσθαι=άπαρ. ἐνεστ. τοῦ συναγείρομαι. ἀθροέσθαι=άπαρ. ἐνεστ. τοῦ ἀθροίζομαι. οἱκεῖν=άπαρ. ἐνεστ. τοῦ οἰκέω-α (φύουν, οἰκήσω, ὄχησα-φύκηα-κειν). ἐκλυμένην=μετχ. ἐνεστ. τοῦ ἐκλύομαι. παντάπασιν=έπιρρ. τεθνάσαι=άπαρ. παρακ. τοῦ ἀποθνήσκω. ξῆν=άπαρ. ἐνεστ. τοῦ ξήνω-α. καὶ πειθ' (κράσις+ἔκθλ.)=καὶ πειται. τῷ δῆτε=έπιρρ. ήκιστα (έλλαχιστα)=έπιρρ. ύπερ. βαθ. (δλίγον, ήττον-έλαττον-ήκιστα). σκόπτει=προστ. ἐνεστ. τοῦ σκοπέω-α. διαβέβληνται=παρακ. δριστ. τοῦ διαβάλλομαι. πανταχῆ=έπιρρ. τροπ. φοβοῖγνο=εὐκτ. ἐν τοῦ φοβέομαι-οῦμαι. ἀσμενος=έπιυθ. έκεισε=έπιρρ. εἰς τοπ. κιν. ζειν=εύκτ. ἐνεστ. τοῦ ἔρχομαι. ήρων=παρατ. τοῦ ἔρω-α. τυχεῖν=άπαρ. ἐνερ. ἀορ. β' τοῦ τυγχάνω. ψ=δοτ. ἀναφ. ἀντων. (δς-ή-δ). διεβέβληητο=ύπερρ. τοῦ διαβάλλομαι. ἀπτηλάχθαι=άπαρ. παθ. παρακ. τοῦ ἀπολλάσσομαι (ἀπήλλαγμαι-ην). συνέντος=μετχ. ἐνεστ. τοῦ σύνειμι. υἱεστων=γεν. πληθ. τοῦ τριτ. ὁν. υἱεύς (καὶ νιός). ἐκόντες=έπιυθ. γ' κλ. (έκών-ουσα-ὸν), σψεοθαι=άπαρ. μελλ. τοῦ ὄρω-α. συνέσεσθαι=άπαρ. μελλ. τοῦ σύνειμι. ἔρδην μετχ. ἐνεστ. τοῦ ἔρω. ἐντεύξεσθαι=άπαρ. μελλ. τοῦ ἐντυγχάνω. εἰαιν=γ' ἐν. τοῦ εἴμι (εἰ, εἰσι, ίμεν, ίτε, ίασι). αὐτόσει=τοπ. ἐπιρρ. οἰεσθαι=άπαρ. ἐνεστ. τοῦ οἴομαι. φοβοῖτο=εύκτ. ἐνεστ. τοῦ φοβοῦμαι.

Αναγνώρισις προτάσεων. εἰς ταῦτα ἀληθῆ (έστι)=ύποθ. ἔφη ὁ Σωκρ.=παρενθ. πολλὴ ἐλπὶς (έστι)... ἐκεὶ ἵκανῶς... ιτήσασθαι τοῦτο=κυρία. οἱ ἔγω πορεύομαι=άναφ. εἰπερ που ἀλλοθι (ἐλπὶς έστι)=έλλ. ύποθ. οὐ ἐνεκα... γέγονεν=άναφωρ. ωστε.. ἀνδρὶ=συμπερ. δε ήγείται.. κεναθαρμένην=άναφ. κάθαρσις... ξυμβαίνει.. τὸ χωρίζειν.. σώματος; =εύθεια ἔρωτ. δηπερ.. λέγεται=άναφωρ. οὐκοῦν... σώματος; =εύθεια ἔρωτ. λύειν δὲ γα... ὄρθδης=κυρία. ὡς φαμεγ=άναφ. καὶ τὸ μελ.. σώματος=κυρία. οὐκαῦν... γελοῖον ἀν εἴη.. ἀγανακτεῖν; =εύθεια ἔρωτ. δηπερ.. ἔλεγον=άναφ. γελοῖεν (ἄν εἴη)=κυρία. τῷ δῆτε ἄρα... μελετᾶσσι=κυρία. ἔφη=παρένθ. καὶ τὸ τεθνάνατο.. φοβερὸν (έστι)=κυρία. ἐκ τῶνδε σημπτει=κυρία. εἰ γάρ... σώματι=ύποθ. (εἰ) αὐτὴν δέ... ἔχειν=ύποθ. γεγομένον τούτον.. οὐ πολλὴ ἄν ἀλογία εἴη=κυρία. εἰ φοβοῖτο=ύποθ. καὶ (εἰ) ἀγανακτοῖεν=ύποθ. εἰ μὴ ἀσμενος; =άναφ. ἔρωτ. οὐ.. ἥπις ἔστιν.. τυχεῖν.. τούτον ἀπτηλάχθαιε.. αὐτοῖς; =άναφ. ἔρωτ. οὐ.. ἥρων=άναφ. ἥρων φρονήσεως=παρενθ. ψ τε διεβέβληητο=άναφ. ή ἀνθρωπο.. ἐκεὶ.. καὶ συνέσεσθαι=κυρία. ὁν ἐπειθύμουν=άναφ. φρονήσεως.. ἀγανακτήσειτε ἀποθνήσκων=εύθεια ἔρωτ. καὶ οὐμ.. αὐτόσει; =εύθεια ἔρωτ. οἰεσθαι γε χρῆ=κυρία. ἔάν.. φιλόσοφος=ύποθ. σφόδρα.. ἐκεῖ=κυρία. εἰ δέ.. ἔχει=κυρία. δηπερ.. ἔλεγον=άναφ. οὐ πολλή.. εἴη=εύθεια ἔρωτ. εἰ φοβοῖτο.. τοιούτος=ύποθ. πολλή.. (ἀλογία ἄν εἴη)=κυρία. ή δ' δε=παρενθ.

Συντακτικά. εἰ ταῦτα ἀληθῆ (έστι)-Πολλὴ ἐλπὶς (έστιν)=ύποθ. λ. α' εἰδ. πραγματικόν. ταῦτα=ύποκ. ἀληθῆ=κατηγ. ἐλπὶς=ύποκ. τοῦ (έστι). ἀφικνομένω=χρον. μετοχ. ιτήσασθαι=(τελ. ἀπ.) ύποκ. τῆς ἀπροσ. ἔκρ. ἐλπὶς (έστι). τοῦτο=άντικ. οὐ μάρα. ἀλλοθι=έπιρρ. προσδ. τοπ. οὐ ἐνεκα=τελ. αἰτ. ήμεγ=δοτ. ιτητ. ή πραγματεια=ύποκ. τοῦ γέγονεν. ἐν τῷ βλφ=έμπ. προσδ. χρον. παρελθόντει=έπιυθ. μετοχ.) ἔπιυθ. προσδ. ή ἀποδημία=ύποκ. τοῦ γίγνεται. ή νῦν=έπιυθ. προσδ. χρ. μοι=άντ. τοῦ προστεταγμένη=ύποκ.

έπιθ. μετοχ. ἄλλω ἀνδρὶ=ποιητ. αἵτ. δε=ποκ. του ἡγεῖται.=ποιητ. αἵτ. εἰς τὸ παρασκευάσθαι (εἰδ. ἀπαρ.) ἀντικ. τοῦ ἡγεῖται. τὴν διάνοιαν=ύποκ. τοῦ ἀπάρεμ. κάθαρσις=ύποκ. τοῦ συμβαίνει καὶ τοῦ εἶναι. τοῦτο=κατηγ. δπερ =ύποκ. χωρίζειν=έθισαι=έπεξ. τοῦ τεῦτο. τὴν ψυχὴν=ἀντικ. τοῦ χωρίζει. αὐτὴν=άντ. τοῦ ἔθισαι πανταχόθεν=έπιορ. προσδ. τροπ. συγαγέγρεσθαι=ἄθροιζεσθαι=οἰκεῖν=άντικ. τοῦ ἔθισαι (τελ. ἀπαρ.). ἐν τῷ τοῦ παρόντι =έμπο. προσδ. χρον. μόνην=κατηγ. προσδ. ἐκλυμένην=τροπ. μετοχ. τοῦτο =ύποκ. Θάνατος=κατηγ. λύσις=χωρισμός=έπεξ. ψυχῆς=γεν. ύποκ. ἀπὸ σώματος=έμπ. προσδ. ἀπομακρ. λύειν (τελ. ἀπαρ.)=άντικ. τοῦ πρόθυμονται. οἱ φιλοσοφοῦντες=(έπιθ. μετοχ.) ύποκ. μόνοι=κατηγ. προσδ. δρθῶς=έπιορ. προσδ. τροπ. τοῦτο=ύποκ. μελέτημα=κατηγ. φιλοσόφων=γεν. ύποκ. λύσις=χωρισμός=έπεξ. τοῦ μελέτημα. ψυχῆς=γεν. ύποκ. δτὸς ἔλεγον=προς. πραράθ. ἀνδρα=ύποκ. τοῦ ἀγαπατεῖν=ύποκ. τοῦ γελοῖος ἀν εἴη. παρασκευάσθαις=ένδ. μετχ. ζῆν=(τελ. ἀπαρ.) ἀντικ. τῇ μετχ. ἔγγυτατο=έπεξ. τοῦ οὔτω. δητα=έπιθ. μετχ. τοῦ τεθνάγανε=γεν. ἀντικ. ἥκοντος=γεν. ἀπολ. χρον. μετχ. αὐτῷ=δοτ. προσ. ἑαυτὸν=άντικ. τοῦ παράσκ. τούτου=ύποκ. τοῦ ἥκοντος. γελοῖον (ἄν εἴη τοῦτο). πῶς δι' οὐκ (ἄν εἴη γελοῖον); ἀποθνήσκειν (τελ. ἀπαρ.) ἀντικ. τοῦ μελετῶσι οἱ φιλοσοφοῦντες=ύποκ. φοβερὸν (ἰστι)=ο. ύποκ. τὸ τεθνάγανε. φοβερὸν=κατηγ. αὐτοῖς=δοτ. προσ. ἀνθρώπων=γεν. συγκρ. ἐν τῷ δε=έμπο. προσδ. συμφωνίαν. ελ... διεβέβληνται... εἰ ἐπιθυμοῦσι... εἰ φοβοῖτο... ἀγαπαντοῖεν... εἰ μή ἱστε (έπεξ.) ύποθ.—οὐκ ἄν εἴη ἀλογία (ἀποδ) =γ' εἰδ. ὅπ. λογ. ἀπλῆ σκέψις λέγοντος. τῷ σώματι=άντικ. τοῦ διεβέβληνται. ἔχειν (τελ. ἀπαρ.) ἀντικ. τοῦ ἐπιθυμοῦσι. τὴν ψυχὴν=άντικ. τοῦ ἔχειν. γεγονόμενον=χρον. ύποθ μετχ. ἀσμενοι=έπιορ. κατηγ. ἔκεισθε=έπιορ. προσδ. εἰς τοπ. κιν. ἀφικομενοις=χρον. μετοχ. τυχεῖν=ύποκ. τοῦ ἔλπις ἔστιν. οὐ=άντ. του ἥρων. διὰ βίου=έμπ. προσδ. διάρκειαν. φρονήσεως ἀντικ. τοῦ ἥρων. φ=άντικ. τοῦ διεβέβληντο. ἀπλῆλάχθαι=ύποκ. τοῦ ἔλπις ἔστι. τούτου=άντικ. τοῦ ἀπαρ. ἀπάρεμ. συνδῶν=έπιθ. μετοχ. αὐτοῖς=άντικ. τῆς μετοχ. ἀποθανάτων=αλτ. μετοχ. ἀνθρωπίνων—παιδικῶν—γυναικῶν—υἱέων=ύποκ. τῆς μετοχ. μετεπλεῖν (τελ. ἀπαρ.) ἀντικ. τοῦ ἥθελησαν. ἔκριτες=έπιορ. κατηγ. δηδ ταύτης=ποιητ. αἵτ. ἀγόμενοι=αλτ. μετοχ. τῆς τοῦ ὄψεσθαι=γεν. ἀντ. δη=άντικ. τοῦ ἐπεθύμουν. (τοῦ) συνέσθαι γεν. ἀντικ. φρονήσεως=άντικ. τοῦ ἔρων=ύπ. μετοχ. λαβῶν=ύπ. μετοχ. τὴν ἔλπιδα=άντικ. τοῦ λαβών ἔντεύξεσθαι=έπεξ. εἰς τὸ ἔλπιδα. αὐτῇ=άντικ. τοῦ ἔντεύξ. ἀποθητικῶν=αλτ. μετχ. ἀσμενος=έπιορ. κατηγ. αὐτόσθε=έπιορ. προσδ. εἰς τοπ. κιν. οἰεσθαι=(τελ. ἀπαρ.) ύποκ. τοῦ χρή. (έαν... η̄-χεὶ οἰεσθαι=ύποθ. λ. δ' εἰδ. (προσδοκομ). φιλόσοφος=κατηγ. ταῦτα=ύποκ. τοῦ δόξει. αὐτῷ=δοτ. προσ. ἄλλοθι=έπιορ. προσ. τοπ. καθαρῶς=έπιορ. προσδ. τροπ. ἑντεύξεσθαι=(εἰδ. ἀπαρ.) ἔπεξ. τοῦ ταῦτα. φρονήσις=άντικ. τοῦ ἀπαρ. η̄ ἔκει=β' δορς συγκρ. εἰ... ἔχει=ἡ ύποθ. διασαφηγίζεται ὑπὸ τῆς ἀλλῆς ὑποθέσεως εἰ φοβοῖτο καὶ ἀπόδ. οὐκ ἄν πολλὴ ἀλογία εἴη. (γ' εἰδος ύπ. λ.). δπερ=άντικ. τοῦ ἔλεγον. ἀρτε=έπιορ. προσδ. χρον. Θάνατος=άντικ. τοῦ φοβοῖτο. δ τοιούτος=ύποκ. τοῦ φοβοῖτο.

Πραγματικά. ταῦτα ἔννοισι την φρονήσιν. παρεσκευάσθαι· ὁ Σωκρ. ἔνομιζεν, δτε η ψυχὴ αὐτοῦ ὡρίμασε πρός θάνατον. κεκαθαριμένην' ὁ Σωκρ. πιστεύει δτε μόνον ὁ θάνατος ἀποκαθαίρει τὴν ψυχὴν ἐκ τοῦ σώματος. λόγος· τὰ δόγματα τῶν Ὁρφικῶν, τὰ δποια εἰχον λάβει οἱ Πυθαγόριοι. ἔθισαι· ὁ Σωκρ. παρεδίδετο εἰς βαθυτάτους συλλογισμούς. Δέγεται, δτε ἐν Ποτειδαιίᾳ ἐπαθεν κάτι τοιοῦτον (βλέπε Συμπ. Πλάτωνος 220 C'), δηλ. ἐπὶ 24 ώρας ἵστατο δρθιος ἀναζητῶν σκέψιν τινα καὶ μόνον κατὰ τὴν αὐγὴν ἀπεσύρθη, ἀφοῦ προσηγήθη εἰς τὸν ἥλιον. ἀνθρωπίνων παιδικῶν ἀντιτίθενται πρὸς τὰ θεῖα παιδικά, δπως η φρόνησις καὶ η φιλοσοφία. "Αν δὲ οι κοινοὶ θνητοὶ ἐπεδίωξαν τὸν θάνατον διὰ σκοπούς εὐτελεῖς, πόσον περισσότερον πρέπει νά τὸν ἐπιδιώκουν οἱ φιλόσοφοι διὰ σκοπούς ἀνωτέρους καὶ θείους. εἰς "Αἰδου ἔλθεῖν" δτως ὁ Ὁρφεὺς χάριν τῆς Εὑρυδίκης,

η "Αλκηστις ἀποθνήσκει χάριν τοῦ Ἀδμήτου, ὁ Ἀχιλλεὺς χάριν τοῦ Πατόκλου, η Πηνελόπη χάριν τοῦ Ὁδυσσέως.

ΑΙσθητικά. Ἡ "Αξιον παρατηρησεως εἰς τὸ κεφάλαιον τοῦτο εἶναι το πολυσύντετο, σχῆμα, διὰ τοῦ ὅποιου ἔξαιρεται ἡ μεγάλη προσπάθεια πρὸς χωρισμὸν τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος (συναγείρεσθαι τε... καὶ... καὶ... καὶ... καὶ). Ἐπίσης ἡ παρομοιώσις τοῦ σώματος πρὸς δεσμὸν καὶ ἡ συρροὴ ὑποθέσεων πρὸς ἀνακεφαλαίωσιν τῶν λεχθέντων ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τῆς συζητήσεως (εἰ διαβέβληνται... καὶ ἐπιθυμοῦσι... εἰ φοβοῦνται καὶ ἀγανακτοῦσιν. εἰ μὴ ἔστε). Ἐν τῷ συλλογισμῷ δὲ Σωκρ. δίδει τὸν δρισμὸν τοῦ θανάτου (=χωρισμὸς τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος). Ἡ πρότασις αὐτῇ ἀποτελεῖ τὴν μείζονα ἄλλων συλλογισμῶν μὲν διαφόρους ἐλάσσονας: δηλ.

1) θάνατος ἔστιν ὁ χωρισμὸς τῆς ψυχῆς ἀπὸ τοῦ σώματος.

2) ὁ φιλόσοφος πειριφονῶν τὸ σῶμα καὶ φροντίζων διὰ τὴν ψυχὴν ἐπιζητεῖ τὸν χωρισμόν ἥ (ὁ φιλόσ. ἐμποδιζόμενος ὑπὸ τοῦ σώματος εἰς τὴν εὑρεσιν τῆς ἀληθείας ἐπιζητεῖ τὸν χωρισμὸν τῆς ψυχῆς).

3) ἄρα ὁ φιλόσοφος ἐπιζητεῖ τὸν θάνατον.

Μέχρι τοῦδε δὲ Πλάτων ἀπέδειξεν, διτὶ δὲ μέλλων βίος εἶναι καλλίτερος τοῦ παρόντος, ὁ δὲ θάνατος διτὶς χωρίζει τοὺς δύο βίους καὶ θεωρεῖται φοβερός ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων δὲν εἶναι τοιοῦτος, ἀφοῦ ἀνθρώποι ἀφιλοσόφητοι δι' ἐπιθυμίας· κατωτέρας ἐμβέλτησαν αὐτόν, πόσον πρέπει νὰ τὸν ἐπιζητοῦν οἱ ἀληθεῖς φιλόσοφοι δι' ἀνωτέρους σκοπούς.

Νόημα. Ὁ Σωκρ. εἶναι αἰσιόδοκος, διότι διὰ τοῦ θανάτου ἡ ψυχὴ θὰ συναντήσῃ ἔκεινο, τὸ ὅποιον ἐπεθύμει καθ' ὅλον τὸν βίον, δηλ. τὴν γνῶσιν τῆς ἀληθείας, ἀλλὰ ἐπειδὴ ἡ ψυχὴ πρέπει νὰ εἶναι κεκαθαριμένη πρὸς τοῦτο, δι' αὐτὸ μόνον διὰ τοῦ θανάτου θὰ ἐπέλθῃ ἡ κάθαρσις καὶ θὰ ἡτο γελοίον διὰ τὸν φιλόσοφον, διτὶς καθ' ὅλην τὴν ζωήν του προπαρασκευάζεται πρὸς κάθαρσιν, ἀνὴγανάκτει ἀποθνήσκων. Ωσαύτως θὰ ἡτο γελοίον νὰ ἀγανακτῇ διὰ τοὺς θείους σκοπούς του, ἀφοῦ κοινοὶ ἀνθρώποι ἐπεδίωξαν τὸν θάνατον, διὰ νὰ συναντήσουν πάλιν προσφιλῆ των ποόσωπα, δηλ. διὰ σκοπούς, οἱ διόποιοι φαίνονται εὐτελέστεροι.

Περίληψις. Ὁ ἀληθής φιλόσοφος πρέπει νὰ χαιρεῖ αἰωνιψικῶν, ἀφοῦ καθ' ὅλην του τὴν ζωὴν προητοιμάζετο διὰ τὸν θάνατον, διότι τότε ἡ ψυχὴ μακρὰν τοῦ σώματος θὰ εὗρῃ τὴν ἐπιζητουμένην φρόνησιν.

Ἐπιγραφή. Ὁ θάνατος κατὰ τοὺς φιλοσόφους ὁδηγεῖ πρὸς τὴν φρόνησιν.

ΚΕΦ. 13. Οὐκοῦν Ικανόν σοι τεκμήριον, ἔφη, τοῦτο ἀνδρός, δν ἄν τίθεις ἀγανακτοῦντα μέλλοντα ἀποθανεῖσθοι, διτὶ οὐκ ἕρ' ἦν φιλόσοφος, ἀλλὰ τις φιλοσώματος;

"Ο αὐτὸς δέ που οὗτος τυγχάνει δν φιλοχρήματος καὶ φιλότιμος, ἢτοι τὰ ἔτερα τούτων ή ἀμφότερα.

— Πάνυ, ἔφη, ἔχει οὕτως, ως λέγεις.

— Ἄρ' οὖν, ἔφη, διδούμενα, οὐ

λοιπόν, εἶπε, τοῦτο, ἂν δηλ. τίδης κάποιον νὰ ἀγανακτῇ, διότι προκειται νὰ ἀποθάνῃ, (εἶναι) ἀρκετὴ ἀπόδειξης εἰς σὲ διὰ τὸν ἀνθρώπον (αὐτόν), διτὶ δὲν ἡτο, δπως ἐνομίζαμεν, φιλόσοφος, ἀλλὰ κάποιος πού ἀγαπᾷ τὸ σῶμα τεῦ;

Αὐτὸς δέ δὲ τίδιος, κατὰ τὴν γνῶμην μου, τυχαίνει νὰ εἶναι καὶ φιλοχρήματος καὶ φιλόδοκος, ή τὸ δὲν ἔκ των δύο αὐτῶν ή καὶ τὰ δύο μαζί.

— Ἀναμφιβόλως ἔτσι εἶναι, εἶπε, δπως λέγεις.

— Ἄρα γε λοιπόν, εἶπε Σιμμία, καὶ

καὶ ἡ ὄνομαζομένη ἀνδρεία τοῖς οὕτῳ διοκειμένοις μάλιστα προσήκει;

— Πάντες δέπου, ἔφη.

— Οὐκοῦν καὶ ἡ σωφροσύνη, ήν καὶ οἱ πολλοὶ ὄνομάζουσι σωφροσύνην, τὸ περὶ τὰς ἐπιθυμίας μὴ ἀπτοῆσθαι, ἀλλ' ὅλιγωρας ἔχειν καὶ κοσμίως, ἀρ' οὐ τούτοις μόνοις προσήκει, τοῖς μάλιστα τοῦ σώματος ὅλιγωροῦσι τε καὶ ἐν φιλοσοφίᾳ ζῶσιν;

— Ἀνάγκη, ἔφη.

— Εἰ γάρ ἔθέλεις, η δέ ος, ἔννοησαι τὴν γε τῶν ἄλλων ἀνδρείαν ταὶς σωφροσύνην, δόξει σοι εἰναι ἄποτος;

— Πᾶς δή, δὲ Σωκρατες;

— Οἰσθα, η δέ ος, δτι τὸν θάνατον ἡγοῦνται πάντες οἱ ἄλλοι τῶν μεγάλων κακῶν εἰναι;

— Καὶ μάλα, ἔφη.

— Οὐκοῦν φόβω μειζόνων κακῶν ὑπομένουσιν αὐτῶν οἱ ἀνδρεῖοι τὸν θάνατον, δταν ὑπομένωσιν;

— Ἐστι ταῦτα.

— Τῷ δειδέναι ἄρα καὶ δέει ἀνδρεῖοι εἰσι πάντες πλὴν οἱ φιλόσοφοι· καίτοι ἀλογόνγε δέει τινὰς καὶ δειλίας ἀνδρεῖον εἰναι.

— Πάνυ μὲν οὖν.

— Τί δέ; Οἱ κόσμοι αὐτῶν οὐ ταῦτὸν τούτο πεπόνθασιν, ἀκολασίᾳ τινὶ σωφρονές εἰσιν;

Καίτοι φαμέν γε ἀδύνατον εἰναι, ἀλλ' ὅμως αὐτοῖς συμβαίνει τούτῳ δμοιον τὸ πάθος τὸ περὶ ταῦτην τὴν εὐήθη σωφροσύνην·

Φοβούμενοι γάρ ἔτέρων ἡδονῶν στερηθῆναι καὶ ἐπιθυμοῦντες ἐκείνων, ἄλλων ἀπέχονται ὥπ' ἄλλων κρατούμενοι.

Καίτοι καλοῦνται γε ἀκολασίαν τὸ ὅπερ τῶν ἡδονῶν ἀρχεσθαι, ἀλλ' ὅμως συμβαίνει αὐτοῖς κρατουμένοις ὥφ' ἡδονῶν κρατεῖν ἄλλων ἡδονῶν.

ἡ λεγομένη ἀνδρεία δὲν ἀρμόζει πρὸ πάντων εἰς τοὺς ἔχοντας αὐτάς τὰς ἀρχάς;

— Ἀσφαλῶς βέβαια, εἶπεν.

— Συνεπῶς καὶ ἡ σωφροσύνη, τὴν δποίαν καὶ οἱ πολλοὶ ὄνομάζουν ἐγκράτειαν, τὸ νὰ μὴ ταράσσεται δηλ. κανεὶς ἀπό τὸ πάθος τῶν ἐπιθυμιῶν, ἀλλὰ νὰ διαφορῇ καὶ νὰ ζῃ κοσμίως, δρά γε δὲν ἀρμόζει εἰς αὐτοὺς μόνον, ποὺ διαφοροῦν δηλ. κατ' ἔιοχην διά τὸ σῶμα καὶ ζοῦν ὄφωσιωμένοι εἰς τὴν φιλοσοφίαν;

— Κατ' ἀνάγκην, εἶπεν.

— Διότι, διὸ θέλης, εἶπεν οὗτος, νὰ ἔννοησῃς βέβαια τὴν ἀνδρείαν καὶ τὴν ἐγκράτειαν τῶν ἄλλων, θὰ σοῦ φανῇ, δτι εἰναι παράδοξος.

— Πῶς λοιπόν Σωκράτη;

— Γνωρίζεις, εἶπεν οὗτος, δτι, δλοις οἱ ἄλλοι νομίζουν, δτι ὁ θάνατος εἰναι ἔνα ἀπό τὰ μεγάλα κακά;

— Καὶ πολὺ μάλιστα εἶπεν.

— Ἐκεῖ φόβου λοιπὸν μεγαλυτέρων κακῶν ὑπομένουν οἱ ἀνδρεῖοι ἔξ αὐτῶν τὸν θάνατον, δταν (τὸν) ὑπομένουν;

— Ἐτοι εἰναι αὐτά.

— “Ολοὶ λοιπὸν οἱ ἄλλοι ἔκτος ἀπὸ τοὺς φιλοσόφους εἰναι ἀνδρεῖοι ἔνεκα φόβου καὶ τρόμου” καὶ ὅμως εἰναι παράλογον βέβαια νὰ εἰναι κανεὶς ἀνδρεῖος ἀπό φόβον καὶ τρόμον.

— Βεβαιότατα.

— Τί λοιπόν; Οἱ ἐγκράτεις ἔξ αὐτῶν δὲν ἔχουν πάθει αὐτὸ τὸ ἴδιον, δηλ., εἰναι ἐγκράτεις ἔξ αἰτίας κάποιας ἀκολασίας;

Καὶ ὅμως ἰσχυριζόμεθα βέβαια, δτι αὐτὸ εἰναι ἀδύνατον, ἐν τούτοις δμως συμβαίνει εἰς αὐτοὺς τὸ πάθημά τους (νὰ εἰναι) εἰς αὐτὴν τὴν δνότον ἐγκράτειαν δμοιον μὲ τὸ ἔχει.

ἔπειδη δηλ., φοβοῦνται μῆπως στερηθοῦν ἄλλων ἀπολαύσεων καὶ ἐπιθυμοῦν ἐκείνας, ἀπομακρύνονται ἀπό ἄλλας, διότι κυριαρχοῦνται ὑπὸ ἄλλων.

Καὶ μολονότι ὄνομάζουν βέβαια ἀκολασίαν τὸ νὰ κυβερνᾶται κανεὶς ὑπὸ τῶν ἡδονῶν, ἐν τούτοις δμως συμβαίνει εἰς αὐτούς, ἐνῷ ἔξουσιαζονται ὑπὸ ἡδονῶν, νὰ εἰναι ἐγκράτεις ἄλλων ἡδονῶν.

Τούτο δ' ὅμοιόν ἐστιν φῦν δή
ἢ λέγετο, τῷ τρόπῳ τινὰ δί' ἀκο-
λασίαν αὐτούς σεσωφρονίσθαι.

— "Εοικε γάρ.

— "Ω μακάριε Σιμμία, μὴ γάρ
οὐδὲ αὐτῇ ἦ δόθη πρός ἀρετὴν
ἀλλαγῆ, ἥδονάς πρός ἥδονάς καὶ
λύπας πρὸς λύπας καὶ φόβον
πρὸς φόβον καταλλάττεοθαι καὶ
μείζω πρὸς ἔλαττω, ὡσπερ νο-
μίσματα; ἀλλ' ἦ ἐκεῖνο μόνον τὸ
νόμισμα δρόν, ἀντὶ οὗ δεῖ ἀπαν-
τα ταῦτα καταλλάττεοθαι, φρό-
νησις"

καὶ τούτου μὲν πάντα καὶ μετὰ
τούτου ὀνομενᾶτε καὶ πιπρά-
σκόμενα τῷ δηντὶ ὑ, καὶ ἀνδρεία
καὶ σωφροσύνη καὶ δικαιοσύνη
καὶ εὐλήψθην ἀληθῆς ἀρετῆ μετὰ
φρονήσεως, καὶ προσγιγνομένων
καὶ ἀπογιγνομένων καὶ ἥδονῶν
καὶ φόβων καὶ τῶν ἄλλων πάν-
των τῶν τοιούτων."

χωρίζομενα δέ φρονήσεως καὶ
ἄλλαττόμενα ἀντὶ ἀλλήλων μὴ
σκιαγραφία τις ὑ ἢ τοιαύτη ἀρε-
τῇ καὶ τῷ δηντὶ ἀνδραποδώδης τε
καὶ οὐδὲν ὄγιές οὐδὲ ἀληθές ἔχη,
τὸ δ' ἀληθές τῷ δηντὶ ὑ κάθαρσίς
τις τῶν τοιούτων πάντων, καὶ ἡ
σωφροσύνη καὶ ἡ δικαιοσύνη καὶ
ἀνδρεία καὶ αὐτῇ ἡ φρόνησις μὴ
καθαρμός τις ὑ.

Καὶ κινδυνεύουσι καὶ οἱ τὰς τε-
λετὰς ἡμῖν οὗτοι καταστήσαντες
οὐ φαῦλοι εἰναῖς· ἀλλὰ τῷ δηντὶ¹
πέλαι αἰνίττεοθαι, ςτὶ δὲ ἄν δι-
μότος καὶ ἀτέλεστος εἰς "Αι-
δου ἀφίκηται, ἐν βορβόρῳ κέισε-
ται, δὲ κεκαθαρμένος τε καὶ
τετελεσμένος ἐκεῖσε ἀφικόμενος
μετὰ θεῶν οἰκήσει.

Τούτο δὲ εἰναι ὅμοιον μὲν ἁκείνῳ, τῷ
ὅποιον τώρα δάλεγετο, μὲν τὸ δῆτι
δηλ., αὐτοὶ τρόπον τινὰ εἰναι ἄγ-
κρατεῖς ἐξ αἰτίας κάποιας ἀκολα-
σίας.

— "Ἐτοι φαίνεται βέβαια.

— Καλέ μου Σιμμία, (φοβοῦμαι) μῆ-
πως πράγματι δὲν εἰναι τούτο δ
ορθὸς τρόπος ἀνταλλαγῆς πρὸς ἀ-
πόκτησιν τῆς ἀρετῆς, τὸ νὰ ἀνταλ-
λάσῃ δηλ., κανεὶς ἀπολαβσεὶς μὲ
ἀπολαύσεις καὶ λύπας μὲ λύπας καὶ
φόβον μὲ φόβον καὶ μεγαλύτε-
ρα κακά μὲ μικρότερα, δπως ἀκρι-
βῶς νομίσματα, ἀλλὰ (φοβοῦμαι)
μῆπως ἐκεῖνο μόνον τὸ νόμισμα εἰ-
ναι γνήσιον, ἀντὶ τοῦ δποίου πρέ-
πει δλα γενικῶς αὐτὰ νὰ ἀνταλλάσ-
σωνται, δηλ. ἡ φρόνησις·

καὶ (φοβοῦμαι) μῆπως διντὸς
καὶ μετ' αὐτοῦ δλα μὲν ἀγοραζόμε-
να καὶ πωλούμενα ἀποκτην πραγ-
ματικὴν ἀξίαν, δηλ., καὶ ἡ ἀνδρεία
καὶ ἡ σωφροσύνη καὶ ἡ δικαιοσύνη
καὶ γενικῶς ἡ ἀληθῆς ἀρετῆ, δηλ.
μετὰ φρονήσεως, εἴτε προστίθενται
εἴτε ἀφαιροῦνται καὶ αἱ ἥδοναι καὶ
οἱ φόβοι καὶ δλα τὰ ἄλλα τὰ πορ-
όμοια·

έὰν δὲ χωρίζωνται ἀπὸ τὴν φρόνη-
σιν καὶ ἀνταλλάσσωνται ἐναμετα-
ξό των, (φοβοῦμαι) μῆπως ἡ τοιού-
του εἰδους ἀρετῇ εἰναι κάποια ἀ-
πατηλὴ εἰκὼν καὶ εἰς τὴν πραγματι-
κότητα δουλικὴ καὶ μῆπως δὲν ἔχη
τίποτε τὸ ὄγιές οὔτε τὸ ἀληθές, ἡ
δὲ ἀληθινὴ ἀρετῇ εἰς τὴν πραγματι-
κότητα (φοβοῦ, αι) μῆπως εἰναι κέ-
ποια ἀποκάθαρσις δλων τῶν τοιού-
των, δηλ., καὶ ἡ σωφροσύνη καὶ ἡ
δικαιοσύνη καὶ ἡ ἀνδρεία καὶ αὐτῇ
ἀκόμη ἡ φρόνησις (φοβοῦμαι) μῆ-
πως εἰναι κάποιο μέσον καθαρμοῦ.
Φαίνεται μάλιστα, δτι καὶ αὐτοὶ,
οἱ δποίοι καθιέρωσαν εἰς ἡμᾶς τὰ
μυστήρια, δὲν εἰναι φαῦλοι, ἀλλ'
δτι συμβολικῶς ὑποδηλοῦν δηνως
ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς χρόνους δτι, ἐ-
άν κανεὶς ήθελε φθάσει εἰς τὸν Ἀ-
δην χωρὶς μύσην καὶ ἀμυσταγώη-
τος, θὰ εὑρίσκεται ἐντὸς βορβόρου,
ἐνίος δὲ δστις ἔχει ἀποκαθαρθῆ
καὶ μῆνηθῇ δταν φθάσῃ ἐκεὶ, θὰ
κατοικήσῃ μαζὶ μὲ τοὺς θεούς.

Εἰσὶ γάρ δή, ὡς φασιν οἱ περὶ τὰς τελετὰς, «ναρθηκοφόροι μὲν πολλοί, βάκχοι δέ τε παῦροι».

Οὗτοι δ' εἰσὶ κατὰ τὴν ἐμὴν δόξαν οὐκ ἄλλοι ἢ οἱ πεφιλοσοφηκότες ὁρθῶς.

*Ων δή καὶ ἔγω κατὰ γε τὸ δυνατὸν οὐδὲν ἀπέλιπον ἐν τῷ βίῳ, ἀλλὰ παντὶ τρόπῳ προυθυμήθην γενέσθαι.

Εἰ δ' ὁρθῶς προυθυμήθην καὶ τι ἡνδραμεν, ἔκεισε ἐλθόντες τὸ σαφὲς εἰσόμεθα, ἀνθεδός ἔθελη ὀλίγονον ὅστερον, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ.

Ταῦτ' οὖν ἔγω, Ἐφη, δὲ Σιμμία, τε καὶ Κέβης, ἀπολογοῦμαι, ὡς εἰκότως ὑμᾶς τε ἀπολείπων καὶ τοὺς ἐνθάδε δεσπότες οὐ χαλεπῶς φέρω οὐδέ· ἀγανακτῶ ἡγούμενος κάκει οὐδέν ήττον ἢ ἐνθάδε δεσπόταις τε ἀγαθοῖς ἐντεύξεσθαι καὶ ἔταίροις·

τοῖς δὲ πολλοῖς ἀπιστίαν παρέχει.

Ἐίτι οὖν ὅμιν πιθανώτερός είμι ἐν τῇ ἀπολογίᾳ ἢ τοῖς Ἀθηναίων δικασταῖς, εἴδη δὲν ἔχοι.

Διότι ὁπάρχουν βέβαια, δπως λέγουν οἱ ἀσχολούμενοι περὶ τὰ μυστήρια, «πολλοὶ μὲν οἱ φέροντες θύρσους, ὀλίγοι δέ οἱ ἀληθῶς θεόπνευστοι».

αὗτοι δέ κατὰ τὴν Ἰδικήν μου γνώμην δὲν εἶναι ἄλλοι παρὰ ἑκεῖνοι, οἱ δποιοι ἔχουν φιλοσοφῆσει ὁρθῶς. *Ἐκ τούτων δέ, ὡς γνωστόν, καὶ ἔγω, δυον βέβαια ἡτο δυνατόν, οὐδὲν παρέλειψα εἰς τὸν βίον, ἀλλὰ κατέβαλον προσπάθειαν νὰ γίνων (τοιούτος).

*Ἐὰν δέ οἱ προσπάθειαί μου ὑπῆρχαν ὁρθαὶ καὶ κατωρθώσαμεν εἰκατεῖτι, δταν φθάσωμεν ἕκει, ἐντός δλίγους, δην θέλη ὃ θεός, θὰ μάζωμεν τὴν ἀληθείαν, δπως ἔγω πιστεύω. Αὕτα λοιπὸν ἔγω, εἰπε, Σιμμία καὶ Κέβη, ἀπολογοῦμαι δτι εὐδόγως δὲν στενοχωρούμασι οὔτε καὶ ἀγανακτῶ, διότι ἔγκαταλείπω καὶ οᾶς καὶ τοὺς δεσπότας τῆς ζωῆς αὐτῆς θεούς, διότι πιστεύω, δτι καὶ ἕκει δχι δλιγύτερον ἀπ' ἐδω θὰ συναντήσω καὶ δρχοντας ἀγαθοὺς καὶ φίλους· εἰς τοὺς πολλοὺς δμως (τούτο) προκαλεῖ δυσπιστίαν.

*Ἐὰν λοιπὸν εἰς τὴν ἀπολογίαν μου ὑπῆρξα κατὰ τι πιεστικώτερως εἰς οᾶς παρὰ εἰς τοὺς δικαστὰς τῶν Ἀθηναίων, θὰ ἡτο πολὺ εὐχάριστον.

Ἐρηνηγευτικά. δρα (+παρατ.)=καθὼς φαινεται ἐκ τῶν ὑστέρων. φιλεσθματος=φιλόδιφος. φιλότιμος=φιλόδοξος. πτοσθματος=κυριεύμαται ὑπὸ πάθους, ταράσσομαι ὑπὸ πάθους, δλιγάρως ἔχω=ἀμελῶ, κεσμίως ἔχω=ζῶ κοσμίως. δέος=φόβος. κρίσιμος=σώφρονες. εὐήθης=ἀπλούς, ἀγαθός, μωρός. κρατούμαται=ἔξουσιαί ζημια. κρατῶ=ἀπέχω, είμαι κύριος. σωφρονίζομαι=είμαι σώφρων, ἔγκρατης. μακάριος=καλότυχος. γὰρ=ἀληθῶς. καταλλάττομαι=ἄνταλλόσσω. ἀνοῦμαται=άγοράζω. δρθόν=γνήσιον. πιπράσκω=πωλῶ. (πρατήριον, δημορφασία). συλλήβδην=γενικῶς. προσγιγνομαι=προστίθεμαι. ἀπογίγνομαι=ἀποχωρίζομαι, ἀφαιροῦμαι. σμιαγαφρία=εἰκὼν σκιᾶς, ψευδής εἰκών. ἀνδραποδάδης=δουσλικός, δουλοπρέπης. τελετὴ=μυστήριον. καθίστημι=καθιερώ. φαῦλος=ἀσυλλόγιστος. αἰνίτεται=συμβολικῶς ὑποδηλῶ. ἀμύνητος=ἀκατήκητος. ἀτέλεστος=άμυνσταγώγητος. τετραεσμένος=μυσταγωγημένος. ναρθηκοφόρος=ὅ φέρων νάρθηκα, θυσεύον (είδος καλάμου). βάκχοι=οι μετέχοντες τοῦ μυστηρίου τοῦ βάκχου. ποῦρος=δλίγος (Paus.). ἀνύτω (ἀνύτω καὶ ἀνύω)=ἐπιτελῶ, φέρω εἰς πέρας. χαλεπῶς φέρω=στενοχωρούμαι. πιθανώτερος=πιεστικότερος.

Γραμματικά. ἥηγς=άρο. β' ὑποτ. τοῦ δράω-ῶ. ἀποθανεῖσθαι=ἀπαρ. μελλ.. τοῦ ἀποθηγήσκω. ἔπτοηησθαι=ἀπαρ παθ. παρα. τοῦ πτοέσμαται=δλιγάρως ἔχω (περιγρ.)=δλιγωρῶ. δλιγωρούσιν-ζῶσιν=δοτ. πληθ. μετχ. ἐν. τῶν ζ. δλιγωρῶ -ζῶ. ἔννοησιαι=ἀπαρ. ἀρο. τοῦ ἔννοεώ-ῶ (ἐνενόουν). μεγίστων=ὑπερ. βαθ. (μέγας). μειζόνων=συγκρ. β' (μέγας). δεδιέ-

γας=άπαρ. παρακ. μὲ σημ. ἔνεστ. τοῦ δέδοικα (δέδια). δέει=δοτ. ἐν. τοῦ οὐσ. τὸ δέος. πεπόνθασι=παρακ. τοῦ πάσχω. στεργηθῆναι=άπαρ. παθ. ἀπ. α' τοῦ στρεφούμαι σεσφρονίσθαι=άπαρ. παθ. παρακ. τοῦ σωφρονί-
ζουμαι. ὅ=ύποτ. ἐν. τοῦ εἰμι. καταλάττεσθαι=άπαρ. παρ. ἔνεστ. τοῦ κα-
ταλάττομαι (καταλλαττόμην). μεῖζω—ξλάττο (μεῖζονα—ξλάττονα)=συγκρ. βαθ. τῶν μέγας—μικρός. ὅ=ένεστ. ύποτ. τοῦ εἰμι. ὀντούμενα—πειραμέμενα
=μετχ. ἔνεστ. τῶν ο. ὄντοῦμαι—πειράσμομαι. ξυλλήβδην=ξπίρη. τροπ. θυλλαμβάνω). ματασι: 'αντες=μετχ. ἀπ. τοῦ καθίστημε, αἰνίετεθα=άπαρ. ἔνεστ. τοῦ αἰτ. ειας. ἀφίκηται=ύποτ. μ. ἀπ. β' τοῦ ἀφικνεῦμαι.
τετελεσμένος=μετχ. παρακ. τοῦ τελεῦμαι. κείσθεται=μελλ. τοῦ κείμαι. κε-
καθαριμένος=μετχ. παρακ. τοῦ καθαρίζομαι. πεφιλοσοφηθεται=μετχ. παρκ. τοῦ φιλοσοφῶ. ἀπέκλιπον=όρ. ἀπ. β' τοῦ ἀπολείπω. προσθημήθην=παθ.
ἀπ. α' δριστ. τοῦ προσθυμέομαι=ούμαι. ἥντασμαν=δριστ. ἀπ. τοῦ ἀνθρο
(ἄντω, ἀνώ). εισθμεθαι=μελλ. δρ. τοῦ οίδα (είσομαι—είδησω). ἔντενή-
σθαι=άπαρ. μελλ. τοῦ ἔπιευγχάνω. εν δχοι=εύκτ. ἔνεστ. τοῦ εν δχο.

Αναγνώρισις προτάσεων. ούμοιν.. τεκμήριον.. (έστι).. ἀνδρός=κυρία. ἔφη=παρενθ. δν.. ἀποθανεῖσθαι=άναφ. ύποθ. δτι ούκ.. φιλοσώ-
ματος ;=είδεική. δ αντός.. ἀμφότερα=κυρία. πάνυ.. ἔχει ούτεως=κυρία. ἔφη=παρενθ. ὁς λέγεις=άναφορ. ἀρ' ούν.. προσήμει=εύθεια ἔρωτ. ἔφη
=παρενθ. ούκοιν.. σωφροσύνη.. τὸ περι.. ζῶσιν ;=εύθεια ἔρωτ. ήν..
σωφροσύνην=ίναφ. ἀνάγκη (έστι)=κυρία. ἔφη=παρενθ. ει γάρ.. σωφρο-
σύνην=ύποθ. δόξει.. ἀποπον=κυρία. ή δ' δε=παρενθ. οίσθαι=κυρία. ή δ'
δε=παρενθ. δτι.. είναιε=είδ. ούμοιν.. θάγατον=κυρία. δταν.. ώκομένωσιν
=χρον. ύποθ. έστι ταῦτα=κυρία. τῷ δεδείναια .. φιλόσοφοι=κυρία. καίτοι
ἄλιγόν ἔστι.. είναιε=έναντιωμ. τί δὲ (λέγεις) ;=εύθεια ἔρωτ.. ει ίνσμιοι..
πεπόνθασε=εύθ. ἔρωτ. ἀκολαστα.. είσιν ;=εύθ. ἔρωτ. καίτοι.. είναιεπέναγ-
τιωμ. ἀλλ' δμως.. σωφροσύνη=κυρία. καίτοι.. ἀρχεσθαι=έναντιωμ. ἀλλ'
δμως.. ήδονᾶν=κυρία. τοῦτο.. ἔστιν.. τῷ τρόπον.. σεσφρονίσθαι=κυ-
ρία. φ.. ἐλέγετο=άναφορ. έστινε γαρ=κυρία. ὁ μεκάροις.. (δέδοινα)=κυρία.
μη.. νομίσματα ένδοιαστ. ἀλλα (δέδοινα μη) .. δεθδν=ένδοιαστ. ἀντι ο φ..
φρόνθισιε=άναφορ. καὶ τούτου (μη).. τοιούτων=ένδοιαστ. χωριζέμεθα..
άνδραποδώδηη=ένδοιαστ. καὶ ούδεν.. ἔχη=ένδοιαστ. τὸ δ' ἀληθές..(μη)..
πάγτεων=ένδοιαστ. καὶ η σωφροσύνη.. ὅ=ένδοιαστ. καὶ κινδυνεύονται.. αι-
νίττεοθαι=κυρία. δτι.. ἐν βρο. κείσεται=είδ. δει ἀπ.. ἀφίκηται=όναφ. ύ-
ποθ. δ δε κεκαθαριμένος.. οίκήσει=κυρία. είσι γάρ.. παῦρει=κυρία. ἄγ
φασιν.. τελετάς=άναφ. ούτοι.. ὕρως=κυρία. ὣν δη καὶ ὕρω.. βίφ=κυρία. ἀλλα πατει.. γενέσθαι=κυρία. ει.. πρεσθυμήθην=ύποθ. καὶ (ει)
τι ἥντασμαν=ύποθ. ἔκεισε.. εισθμεθαι=κυρία. ἀν θεδες.. θετερον=ύποθ.
ῳς.. δοκεῖ=άναφ. ταῦτ' ούν.. ἀπολεγοῦμαι=κυρία. ὡς.. φέρω=είδικ. ούδ'
άγανακτῶ.. ἐταρροιε=κυρία. τοῖς δὲ πολλοῖς.. παρέχει=κυρία. ει τι.. δι-
κασταῖς=ύποθ. εν δη ἔχοι=κυρία.

Συντακτικά. ἴκανδυ=έπιθ. προσδ. εοι=δοτ. προσ. τεκμήριον=κατηγ. (έστι). τοῦτο=ύποκ. ἀνδρός=γν. ἀντικ. δν ἔδησ(ει τινα)=έπεξ. τοῦ
τοῦτο. δν=άντικ. ἀγανακτούντα=μετχ. κατηγ. μέλλοντα=αιτ. μετχ. ἀποθα-
νεῖσθαι (τελ. ἀπαρ.)=άντικ. τοῦ μέλλοντα. φιλόσοφος=κατηγ. φιλοσώματος
=κατηγ. δν=κατηγ. μετχ. ούτοις=ύποκ. δ αντός=κατηγ. προσδ. φιλοχρή-
ματος—φιλότεμος=κατηγ. τοῦ δν. ἔπερα=έπερον (έτενθ πληθ. διότι πολλὰ
είναι τὰ είδη τοῦ φιλοχρήματος). τούτων=γν. διαιρ. τοῖς διακειμένοις
(έπιθ. μετχ.)=άντικ. ή δυναμοζημένη (πτιθ. μετχ)=έπιθ. προσδ. ἀνδρεῖα=ύποκ. μάλιστα=έπιδρ. προσδ. τροπ. η σωφροσύνη=ύποκ. τὸ.. ἐπενήσθαι=έπεξ. τοῦ σωφροσύνη. καὶ ινσμίοις
(ἔχειν)=τὸ αύτο. τούτοις=άντικ. μόνοις =κατηγ. προσδ. τοῖς διλιγωθοῦσι
—ζῶσιν (έπιθ. μετχ.)=έπεξ. τοῦ τούτοις.. τοῦ σώματος=άντικ. τοῦ διλιγω-
θοῦσι. ήν=άντικ. τοῦ δινομάζουσι. οι πολλοὶ =ύποκ. σωφροσύνη=κατηγ. τοῦ ήν, ἀνάγκη (έστι τούτοις προσήκειν). ει.. ηθδλεις=δόξει=ύποθ. λ. α'

εἰδους. δινοῆσας:=(τελ. ἀπαρ.) ἀντικ. τοῦ διθέλεις. τὴν διδασίαν=ἀντικ. τοῦ δινοῆσας. σωφροσύνην=ἀντικ. τοῦ ἀπαρ. τὸν ἀλλων=γεν. κτητ. δέξαις(=δ. προσ.). σωφροσύνη μαὶ διδασία (ἕνν.)=ὑποκ. εἰναις:=(εἰδ. ἀπαρ.) ἀντικ. εσει=δοτ. προσ. διεποσ=κατηγ. δει.. ηγοῦντας=ἀντικ. τοῦ εἰσθα. εἰς ἄλλος=ὑποκ. τοῦ ηγοῦντας. εἰναις:=(εἰδ. ἀπαρ.) ἀντικ. τοῦ ηγοῦντας: τῶν μακῶν=γεν. διαιρ. κατηγ. τὸν διάνατον=ὑποκ. τοῦ εἶναι. φόβῳ=δοτ. αἰτ. κακῶν=γεν. ἀντικ. αντιῶν=γεν. διαιρ. εἰς ἀνδρεῖοις=ὑποκ. τὸν Θάνατον=ἀντικ. τῷ δεδιέντα—δέξαις=δοτ. αἰτ. ἀνδρεῖοις=κατηγ. πάντες=ὑποκ. εἰλήφησεν οἱ φιλάσσοντος (εἰλήψεις=εἰλ. μῆ) =β' δρός συγχρ. ἀλογέν(εἴτε)=ἄπο. ἐκφ. εἰναις =ὑποκ. εἴναι=ὑποκ. τοῦ ἀπαρ. διεργεῖον=κατηγ. δέις—δειλίς=δοτ. αἰτ. εἰς μέσμιοις=ὑποκ. αὐτιῶν=γεν. διαιρ. ταῦτὸν τοῦτο=συστ. ἀντικ. σωφρονες=κατηγ. ἀκολασίης=δοτ. αἰτ. (ώς ἐπεξ. τοῦ τοῦτο). ἀδύνατον εἰναι (εἰδ. ἀπαρ.) ἀντικ. τοῦ φαμέν. αντοῖς=δοτ. προσ. σείναι) ἐνν. ώς ὑποκ. τοῦ συμβαλνει. τὸ πάθον=ὑποκ. τοῦ ἐνν. (εἰναι). δμοιον=κατηγ. τούτων=δοτ. ἀντικ. τὸ περὶ τούτων... σωφροσύνην=έμπορ. προσδ. ἀναφορᾶς γάρ=διασαφ. φορούμενοι—ἐπιθυμηταῖς=μετατούμενοι=αἰτίοι. μετχ. στεργηθῆναι=ἀντικ. τοῦ φορούμενοι. ήδενῶν=ἀντικ. τοῦ στεργηθῆναι. ἐπείνων=ἀντ. τοῦ ἐπιθυμοῦντας. ἄλλων=ἀντικ. τοῦ ἀπέχοντας. ωπ' ἄλλων=ποιητ. αἰτ. ἀκολασίαι=κατηγ. τῷ ἀρχεσθαι=ἀντικ. τοῦ μαλοῦσι. ωπὸ τῶν ἡδονῶν=ποιητ. αἰτ. μετατοῦ=ὑποκ. τοῦ μετατεῖν. αντοῖς=δοτ. προσ. μετατούμενοις=αἰτ. μετχ. ωφ' ἡδενῶν=ποιητ. αἴτη ἡδενῶν=ἀντικ. τοῦ μετατεῖν. τοῦτο=ὑποκ. δμοιον=κατηγ. φ=δοτ. ἀντικ. εἰς τὸ δμοιον (ἀντὶ δ νῦν ἐλέγετο. καθ' ἔλλ. ιν). τῷ σεσφρονίσθαι=έπεξ. τοῦ φ. δι' ἀκολασίαι=ἀναγκ. αἰτ. αὐτοὺς=ὑποκ. τοῦ ἀπαρ. μὴ οὐχ.. ἥ=ένδοιαστ. ἐκ τοῦ ἐνν. (δέδοικα). αὔτη=ὑποκ. ἄλλαγη=κατηγ. πρὸς ἀρετὴν=έμπορ. προσδ. τελ. αἰτίου. ἡδονὰς πρὸς ἡδονάς... λύπας.. λύπας. φρόβον.. φρόβον.. ματαλλάτεσθαι=έπεξ. τοῦ αὐτη. ώς ὑποκ. τοῦ ἀπαρ. ἐνν. τὸ τείνα. μείζων πρὸς ἔλατον=ἀντιθ. διπλερ νομίσματα=καρομοίωνσις. ἄλλη (μῆ) ὥ=ένδοιαστ. νόμισμα=ὑποκ. δρθδν=κατηγ. μέντον=κατηγ. προσδ. ἀντὶ οὐ=έμπορ. προσδ. ἀνταλλαγήν. ματαλλάτεσθαι=ὑποκ. τοῦ δεῖ. ταῦτα=ὑποκ. τοῦ ἀπαρ. φρόνησις=έπεξ. τοῦ νόμισμα. καὶ (φορούμας μῆ) τῷ δητὶ ὥ=ένδοιαστ. τούτου=γεν. τιμῆμ, πάντα=ὑποκ. ἀνδρεῖα—σωφροσύνη.. μειαίσσην.. ἀρετὴ=έπεξ. τὸ πάντα. ώνονύμενα—πειρασμούμενα... ἥ (περιφ.)=μῆ ἀντιθ. καὶ πειρασμούτας. μετὰ φρονήσιας=έπεξ. τοῦ μετά τούτου. προσεγγιγνούμενον—δποιγγνωμένων=ὑποθ. μετχ. (ἀπολυτ.). χωρεῖδμενα—ἄλλατεσθαι=ὑποθ. μετχ. (όνομ. ἀπό. ἀντὶ γεννῆς). φρονήσως=ἀντικ. τοῦ χωρεῖδμενα. μῆ.. ὥ=ένδοιαστ. ἀρετὴ=ὑποκ. σημαγραφία=κατηγ. ἀνδρεποδόθης=κατηγ. δημειές—ἀληθεύεται=ἀντικ. κάθαρισις=κατηγ. τῶν τοιεύτων=γεν. ἀντικ. καὶ ἡ σωφρ.. δικασίος.. ἀγδρ.. φρενησις=έπεξ. τοῦ ἀληθέσ. καθαριμός=κατηγ. μινθούνευτα+άπορ.=δοκῶ. εἰναι—αἰγίττεσθαι (εἰδ. ἀπαρ.) ἀντικ. τοῦ κινθυνένουσι. εἰς καταστήσαντες=έπιθ. μετοχ. τελετάς—ήμειρ=ἀντικ. τῆς μετοχ. οἱ φαύλοι (λιτ.)=κατηγ. δει.. κεισται=ἀντικ. τοῦ αἰγίττεσθαι. δην βροχθρόφ=έμπορ. προσδ. τόπ. κιν. μεμαθαρμένος—τετελεσμένος=(έπιθ. μετοχ.) ὑποκ. ἀφικόμενος=χρον. μετοχ. ἐκεῖσος=έπιρρο. προσδ. εἰς τοπ. κιν. οἱ περὶ τὰς τελετάς=ὑποκ. τοῦ φάσιν. πολλοὶ—παῖδες=κατηγ. τῖνας ὑποκ. οἱ περιλεσσοφικῆτες (έπιθ. μετοχ.) β' δρός συγχ. δην=γεν. διαιρ. κατηγ. εἰς τὸ γενέσθαι. οὐδὲν=ἀντικ. τρέπω=δοτ. τροπ. γενέσθαι=(εἰδ. ἀπαρ.) ἀντικ. τοῦ προσθυμήθην. εἰς προσθυμήθην—ήγνωσμεν (ὑπ.). ἀν ἔθελη (ὑποθ.).—(ἀποδ.). εἰσόμενα (=δ' εἰδ. ὑποθ. λ.) ἔλθόντες=χρον. μετχ. ἐκεῖσος=έπιρρο. προσδ. εἰς τοπ. κιν. =τὸ σαφές ἀντικ. ταῦτα=συστ. ἀντικ. ἀπολείπων=αἴτ. μετ. ηγούμενος=αἴτ. μετοχ. μάκει—α' δρός συγχρ. ἥ ένθάδες=β' δρός συγχ. δεσπότειαι—εἰταροις=ἀντ. τοῦ ἐντεύξεσθαι=(εἰδ. ἀπαρ.) ἀντικ. τοῦ ηγούμενος. πολλοῖς—ἀπιστίαν=ἀντικ. τοῦ παρέχεις (ὑποκ. ἐνν. τοῦ το). εἰ.. εἰμι—εῖν ἔχοι (=ὑποθ. λ. α' εἰδ.). πιθανωτερος=κατηγ. ἐν τῇ ἀπο-

λογίδα' δρος συγκρ. ή δικασταῖς=β' δρος συγκρ. θμῖη=δοτ. ἀντικ. τοῦ πιθανότερος. δικασταῖς (τὸ αὐτό).

Πραγματικά. ή δινομαζομένη ἀνθετική διακρίνονται (2) εἰδη ἀρετῶν, ώς τῶν φιλοσόφων καὶ τοῦ πλήθους. τοῦς διακειμένων· ἐννοεῖ τοὺς φιλοσόφους. τῶν ἄλλων· ἐννοεῖ τοὺς μὴ φιλοσόφους. ὑπομένουσιν αὐτοῖς· ὁ Πλάτων ἀνδρείους δινομάζει τοὺς μετ' ἔπιστήμης θαρραλέους, οἱ δὲ ἄλλοι ἔχουν μόνον θάρσος μειζόνων κακῶν (δηλ. ή αἰχμαλωσία, δουλεία κ.λ.) Πολλοὶ δηλ. εἶναι ἀνδρεῖοι πρὸ τοῦ θυνάτου, διότι φοβοῦνται τὰ ἀνωτέρω, ἐνῷ οἱ φιλόσοφοι εἶναι πραγματικῶς ἀνδρεῖοι, κόσμιοι· οἱ σώφρονες. ταῦτα τοῦτο· δηλ. διπλῶς οἱ ἀνδρεῖοι ἔχειν διλέπειν εἶναι ἀνδρεῖοι, οὕτω καὶ οἱ σώφρονες εἶναι τοιούτοις ἔξι ἀκολασίας. πρὸς ἀρετὴν ἀλλαγῆ· ἡ ἀρετὴ διὰ τὸν πολὺν κόσμον ἔχει ὡς χαρακτηριστικῶν πράξεως ἔγωγεσμοῦ, συμφέροντος κ. τ. τ., διότι προτιμᾶ ἔκ δύο κακῶν τὸ μικρότερον καὶ ἔκ δύο ἀγαθῶν τὸ μεγαλύτερον, ἐνῷ κατὰ τὸν φιλοσόφους ἡ ἀληθῆς ἀρετὴ δὲν εἶναι ἐμπορευμα, ἀλλ' ἔχει ὡς γνώμονα τὴν φρόνησιν καὶ συνεπῶς εἶναι ἀπόλυτος. καὶ τοῦτο· δηλ. τῆς φρονήσεως μαὶ μετὰ ταύτης δλα νὰ ἀγοραζόμενα καὶ πωλούμενα εἶναι πραγματικά, καθαρμός· ἵτο δικτύως βαθμός τῶν συνήθων τελετῶν. τὰ τελετάς δηλ. τὰ μυστήρια. ἀτέλεστος· ὁ Πλάτων ἔλαβε δλα αὐτὰ φαίνεται ἔκ τῶν Ὁρφικῶν. ναρθηκοφόροι· νάρθηκις εἶναι φυτὸν ἔλαφρόν, καλαμοειδές, τὸ δόποιον ἔφερον (ι. βακχεύταν κατὰ τὰς ἔσοδτὰς τοῦ Βάκχου. Βάκχοι· σύλλογοι φρονευτικοὶ διὰ τὴν λατρείαν τοῦ Διονύσου (ἴδιως εἰς Κνίδον καὶ Κύζικον). ναρθηκοφόροι πολλοί, βάκχοι παῦροι· δρυφικός στείχος περιπεσῶν εἰς παροιμίαν καὶ δηλοῖ, διτὶ δὲν ἀρκοῦν τὰ ἔξωτερικὰ σύμβολα καὶ οι τύποι, ἀλλ' ἡ καθαρότης τῆς ψυχῆς καὶ τὸ θεόπνευστον, (βλέπε: πολλοὶ μὲν κλητοί, δλιγοὶ δὲ ἐμλεκτοί), δηλ. πολλοί εἶναι οἱ φιλόσοφοῦντες, ἀλλ' οἱ φιλόσοφοι εἶναι δλιγοί.

ΑΙσθητικά. Μόνον δικαστικοὶ εἶναι ἀληθῶς ἀνδρεῖος ἐνάρετος καὶ κεκαθαρμένος, ἐνῷ οἱ ἄλλοι ἔχουν τὴν ἀνδρείαν καὶ τὴν σωφροσύνην, ἥτις εἶναι μία σκιαγραφία τῶν ἀρετῶν τούτων, καὶ ἡ ἀρετὴ τῶν πολλῶν πηγάζει ἔκ τῆς ἡδονῆς καὶ εἶναι συναλλαγὴ ἡδονῶν πρὸς ἡδονάς καὶ λυπῶν πρὸς λύπας. δέει—δειλίᾳ ἀνδρεῖοι εἶναι=σχῆμα δέξιμωρον. μείζω πρός δέλατεω μεταφορὰ ἔκ τοῦ μεγαρίου. τὸ νόμιμον δρθὸν· φρόνησις, καὶ τούτου... καὶ μετὰ τούτου... μετὰ φρονήσεως, αἱ ἐπαναλήψεις αὐταὶ πρὸς ἔξαρσιν τῆς σημασίας τῆς φρονήσεως, καθαρμός, ἀμύνητος, κεκαθαρμένος, ἀτέλεστος, τετελεσμένος, ναρθηκοφόρος, βάκχος· δροι ἔκ τῶν Ὁρφικῶν μυστηρίων.

Νόημα. Ἐν συνεχείᾳ πρὸς τὰ προηγούμενα πρέπει νὰ διακρίνωμεν τὸν γνήσιον φιλόσοφον ἀπὸ τὸν φιλοσόφων καὶ φιλόδοξον καὶ φιλοχρήματον· πιάρχουν ἀνδρεῖοι, οἱ δόποιοι ἀντιμετωπίζουν τὸν θάνατον, ἐπειδὴ φοβοῦνται μεγαλύτερα δεινά, καὶ ὑπάρχουν σώφρονες ἀπὸ ἀκολασίαν, δηλ. δὲν δουλεύουν εἰς τὰς ἡδονάς, ἐπειδὴ προσδοκοῦν μεγαλυτέρας καὶ μόνον διαληθῆς φιλόσοφος εἶναι συνειδητῶς ἀνδρεῖος καὶ σώφρων. Ἡ ἀληθῆς ἀρετὴ δὲν εἶναι ἐμπόρευμα, ποὺ ἀποκτῶμεν δι' ἀνταλλαγῆς ἡδονῶν, λυπῶν καὶ φόβων καὶ μόνον οἱ φιλόσοφοι ἔχουν ἀληθινὴν ἀρετήν, διότι δλα τὰ ἀγαθὰ τὰ κρίνει διὰ τῆς φρονήσεως. Αἱ ἀρεταὶ τῶν ἀλλων εἶναι σκιαγραφία τῆς ἀληθινῆς ἀρετῆς, η ὑποίσα, διπωσδήποτε καὶ ἀν ὑνομάζεται, ἀποτελεῖ καθαρόμδν τὸν διαφόρων πατῶν. "Ἐχουν δίκαιον λοιπὸν οἱ καθιερώσαντες τὰς ἔσοδτὰς καὶ θεσπίσαντες, διτὶ οἱ μεμυημένοι θά συγκατοικοῦν μὲ τοὺς θεοὺς εἰς τὸν Ἀδην, οἱ δὲ ὅμυτοι θά ενδισκωνοῖ εἰς τὸν βόρβορον. Μεμυημένοι δμως καὶ καθαροὶ εἶναι μόνον οἱ ἀληθεῖς φιλόσοφοι. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν δι Σωκρ. ὃς ἀληθῆς φιλόσοφος δὲν ἀγανακτεῖ ἀφήνων τοὺς ἐπὶ τῆς ἀρχοντας καὶ φίλους, διότι πλετεύει, διτὶ ἐκεὶ θὰ συναντήσῃ καὶ ἀγαπητοὺς φίλους καὶ ἀγαθούς δεσπότας.

Περίληψις. Ο ἀληθῆς φιλόσοφος δὲν ἀγανακτεῖ διὰ τὸν θάνατον. Ἀντιλήψιες ἐπικρατοῦσαι περὶ ἀνδρείας καὶ σωφροσύνης. Η ἀληθῆς ἀρετὴ ἀποκτᾶται διὰ τοῦ καθηροῦ βίου, οἱ δὲ ἀληθεῖς φιλόσοφοι εἰναι κεκαθαρμένοι καὶ ή μετὰ θάνατον διαμενή των θα είναι πλησίων τῶν θεῶν. Διὰ τοῦτο δὲ Σωκρ. δὲν ἀγανακτεῖ ἐγκαταλείπων τὸν κόσμον τοῦτον.^{Στιβ}

Ἐπιγραφή. Ποια ἡ ἀληθῆς ἀνδρεία καὶ σωφροσύνη.

ΚΕΦ 14. Εἰπόντος δὴ τοῦ Σωκράτους ταῦτα, ὁπολαβὼν δὲ Κέβης ἔφη·

ὦ Σωκρατεῖς, τὰ μὲν ἄλλα ἔμοιγε δοκεῖ καλῶς λέγεσθαι, τὰ δὲ περὶ τῆς ψυχῆς πολλὴν ἀποτίαν παρέχει τοῖς ἀνθρώποις, μή, ἀπόδαν ἀπαλλαγὴν τοῦ σώματος, ὅδαμοῦ διτὶ ή, ἄλλον ἔκεινη τῇ ἡμέρᾳ διαφθείρηται τα καὶ ἀπαλλάσσεται, ἢ ἂν δὲ ἀνθρωπος ἀποθνήσκῃ·

εὐθύς ἀπαλλατομένη τοῦ σώματος καὶ ἐκβαίνουσα διπερ πνεῦμα ή καπνὸς διασκεδασθείσα οἰχηται διαπτομένη καὶ οὐδέν εἴτε οὐδαμοῦ ή.

Ἐπει, εἰπερ εἴη που αὐτὴ καθ' αὐτὴν συνηθροισμένη καὶ ἀπηλλαγμένη τούτων τῶν κακῶν, διν σὺ νῦν δὴ διηλθες, πολλὴ δὲν ἐλπίς εἴη καὶ καλή, ὦ Σωκρατεῖς, ως ἀληθῆς ἔστιν, δὲ σὺ λέγεις.

"Ἄλλα τοῦτο δὴ ίσως οὐκ ὀλίγης παραμυθίας δεῖται καὶ πίστεως, ως ἔστι τε ή ψυχὴ ἀποθανόντος τοῦ ἀνθρώπου καὶ τινα δύναμιν ἔχει καὶ φρόνησιν.

— Ἀληθῆ, Εφη, λέγεις, ὦ Σωκράτης, ὦ Κέβης,

“Ἄλλα τι δὴ ποιῶμεν;

“Η περὶ αὐτῶν τούτων βιόλει διαμυθολογῶμεν εἴτε εἰκός οὕτως ἔχειν εἴτε μή;

— Ἐγώ γοῦν, Εφη δὲ Κέβης, ηδέως δὲν ἀκούσαιμι, ήντινα δόξαν ἔχεις περὶ αὐτῶν.

— Θόκουν γ' δὲν οἶμαι, ή δὲ δέ οἱ Σωκράτης, εἰπεν τινα νῦν ἀκούσαντα οὐδὲν εἰ κωμῳδοποιός εἴη,

“Αφοῦ λοιπὸν δὲ Σωκράτης εἰπεν αὐτά, λαβὼν τὸν λόγον δὲ Κέβης εἰπεν·

Σωκράτη, ἔγω τούτους τούτους νομίζω, διτι τὰ μὲν ἄλλα καλῶς λέγονται, τὰ δὲ σχετικά μὲν τὴν ψυχὴν προκαλοῦν μεγάλην δυσπιστίαν εἰς τοὺς ἀνθρώπους, μήπως, διταν ἀποχωρίσθη τοῦ σώματος, δέν ὑπάρχῃ πλέον πουθενά, ἄλλα (μήπως) καταστρέφεται καὶ χάνεται κατ' ἔκεινην τὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὅποιαν δὲν ὥρωπος ἀποθνήσκει·

(μήπως) δηλαδὴ ὑθύδης δὲς ἀπαλλαγὴ ἀπὸ τὸ σῶμα καὶ ἔξελθη διασκορπισθείσα ωσάν πνοή ή καπνὸς πετᾶ καὶ χάνεται καὶ δέν ὑπάρχῃ καθόλου πλέον τίποτε πουθενά.

Ἐπειδι, ἐάν βέβαια θὰ ὑπῆρχε κάπου συγκεντρωμένη εἰς τὸν έαυτόν της καὶ ἀπαλλαγμένη ἀπὸ αὐτὰ τὰ κακά, τὰ δοπίσα σὺ μόλις πρὸ διληγού λεπτομερῶς περιέγραψες, θὰ ὑπῆρχε μεγάλη καὶ δραία ἐλπίς Σωκράτη, διτι είναι ἀληθῆ δισα σὺ λέγεις.

“Άλλα τοῦτο ἀκριβῶς ίσως ἔχει ἀνηγκην δχι δλίγων πειστικῶν λόγων καὶ ἀποδείξεων, διτι δηλ. ή ψυχὴ μετά τὸν θάνατον τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἔσακολουθεῖ νά ὑπάρχῃ καὶ (δτι) ἔχει κάποιαν (ζωικήν) δύναμιν καὶ Ικανότητα διανοήσεως.

— Ἀληθῆ, εἰπεν δὲ Σωκράτης, λέγεις Κέβη.

“Άλλα τι λοιπόν νά κάμωμεν;

“Η θέλεις νά συζητῶμεν ύπο μορφῶν μόθων περὶ αὐτῶν τῶν ίδιων, ἐάν είναι πιθανόν ἔτοι νά ἔχουν δχι;

— Ἐγώ τούτους τούτους, εἰπεν δὲ Κέβης, εδχαρίστως ήθελον ἀκούσει ποίαν γνώμην ἔχεις περὶ αὐτῶν.

— Λοιπὸν δέν νομίζω βέβαια, εἰπεν αὐτός, δηλ. δ Σωκράτης, διτι ήμπορεῖ νά εἰπη κανείς, διτι (μέ) ἀκούσθ

ώς άδοιλεσχώ καὶ οὐ περὶ προσηκόντων τοὺς λόγους ποιοῦμαι.

Εἰ οὖν δοκεῖ, χρὴ διασκοπεῖσθαι·

τώρα, οὕτε καὶ ἀντίτης κωμῳδίῶν, διτι φλυαρῶ καὶ συζητῶ περὶ ζητημάτων, τὰ δοποῖα δὲν ἄρμόζουν.

Ἐάν λοιπὸν συμφωνής, πρέπει νά έξετάζωμεν κατὰ βάθος.

Ἐρμηνευτικά. πνεῦμα=πνοή, σνεμος. μαντεδε=παρομοίωσις ἐξ Ἰλ. ψ. 100 «ψυχή... ὑπὲ καπνός φύγετο». διαπέτομαι=έξαφανίζομαι, πετῶ. διασκεδάννυμαι=διασκορπίζομαι. οἶχομαι=ἔχω ἀπλάθει. διέρχομαι=λεπτομερῶς περιγράφω. παραμυθία=παρηγορία. δέομαι=ἔχω ἀνάγκην. πίστις=βεβαίωσις, ἀπόδειξις. δύναμις=ζωτική δύναμις. φρόνησις=ίκανότης ἐποδός διανόησιν. διαμυθολογία=συζητῶ μὲν μύθους. ἀδελεσχῶ=φλυαρῶ. ■

Γραμματικά. ἀπελλαγῆ=ύποτ. παυ. ἀορ. β' τοῦ ἀπαλλάττομαι. ἥ=ύποτ. ἐνεστ. τοῦ εἰμί. διαφθείρηται. ἀπολλόνηται=ύποτ. παθ. ἐνεστ. τῶν διαφθείρομαι=ἀπόλλυμαι. ἥ=δοτ. ἀναφ. ἀντων. (δες-ή-δ). ἀποθνήσκη=ύποτ. ἐνεστ. τοῦ ἀποθνήσκω. διασκεδασθεῖσα=μετχ. παθ. ἀορ. τοῦ διασκεδάννυμαι. οἶχηται=ύποτ. ἐνεστ. τοῦ οἶχομαι. διαπέτομαι=μετχ. ἀορ. β' τοῦ διαπέτομαι. συνηθροίσμενη=ἀπηλλαγμένη=μετχ. παθ. παρ. τῶν συνηθροίσκομαι=ἀπαλλάττομαι. ὁν=γεν. πλ. ἀναφ. ἀντων. (δες-ή-δ). διήλθες=δό-άορ. β' τοῦ διέρχομαι. δεῖται=δό. ἐν. τοῦ δέομαι (δειν., δεῖται-δεόμενθα, δεῖσθε, δέονται). ποιῶμεν=ύποτ. ἐνεστ. τοῦ ποιῶ. διαμυθολογῶμεν=ύποτ. ἐν. τοῦ διαμυθολογῶ. ἡντινα=αἰτ. θηλ. ἐν. τῆς ἀντων. (δετις-ήτις-δ, τι). διασκοπεῖσθαι=άπαρ. ἐν. τοῦ διασκοπέομαι-ούμας.

Ἀναγνώρισις προτάσεων. εἰπόντος... ἔφη=κυρ. ω Σ... λέγεσθαι=κυρία. τὰ δέ... ἀνθρώποις=κυρία. μή.. οὐδαμοῦ ἔτι ἥ=ένδοιαστ. ἐπειδάν... σώματος=χρονική. ἀλλ' ἐμεινη... διαφθείρηται=ένδοιαστ. καὶ ἀπολλόνηται=ένδοιαστ. ἥ.. ἀποθνήσκη=χρον. ὑποθ. εὐθὺς (μή) ἀπαλλ. διαπομένη=ένδοιαστ. καὶ (μή)... ἥ=ένδοιαστ ἐπειθ.. πολλή ἥν... εἴη. Σώματες=αλτιολ. εἴπερ... κακῶν=ύποθ. ὕν.. διήλθες=άναφορ. ὃς ἀληθῆ ἐστιν=εἰδική. Δὲ.. λέγεις=άναφ ἀλλά.. πίστεως=κυρία. ὃς ἐστι.. ἀνθρώποιν=εἰδικ. καὶ τινα. φρόνησιν=εἰδική. ἀληθῆ λέγεις=κυρία. ἔφη δ Σ=παρενθ. ἀλλὰ τι.. ποιῶμεν=εὐθὺς ἀπορημ. ἥ βούλει διαμυθολογῶμεν=άπορηματ. εἴτε εἰκός (ἐστιν) οὐτεις ἔχειν εἴτε μή=πλαγ. ἐρωτ. ἐγώ.. ἀκούσαιμι=κυρία. ἡντινα.. αὐτῶν=πλαγ. ἐρωτ. οὐκούσαντα=κυρία. ἥ δ' δε δ Σωκρ. πρενθ. ὃς ἀδοιλεσχῶ=εἰδ. καὶ οὐ.. ποιῶμαι=εἰδική. οὐδ' εἰση ικανωφδοποιεῖσται=ένδοτ. εἰ.. δομεῖ=ύποθ. χρή διασκοπεῖσθεῖσαι=κυρία.

Συντακτικά. εἰπόντος=χρον. μετχ. (γεν. ἀπόλ.). ταῦτα=συστ. ἀντικ. ώ-πολαβδῶ=χρον. μετχ. τὰ ἄλλα=ύποκ. τοῦ δομεῖ (προσ. συντ. ἀττ. συντ.). λέγεσθαι=άντικ. (εἰδ. ἀπ.). ἔμοιγε=δοτ. προσ. τὰ δὲ περὶ πυχῆς=ύποκ. τοῦ παρέχει. ἀπιστίαν τοῖς ἀνθρώποις=άντικ. μή.. ἥ=έξαρτ. ἐκ τοῦ ἀπιστίαν παρέχει). ἥ πυχη=ένν. ὑποκ. τοῦ ἥ. τοῦ σώματος=άντικ. τοῦ ἀπελλαγῆ. τῇ ἥμερᾳ=δοτ. χρον. δ ἀνθρώπος=ύποκ. τοῦ ἀποθνήσκη. ὁσπερ, πενεῦμα-μαντεδε=παρομοίωσις. ἀπαλλαττομένη-έκβαλνουσα-διασκεδάσθεῖσα-χρον. μετχ. διαπέτομένη=κατηγ. μετχ. ἐπειθ σολλή ἥν ἐλπίς εἴη (ἀποδ.)- (ύποθ.) εἴπερ εἴη συνηθ.. καὶ ἀπηλλαγ..=γ' εἰδος; ύπ. λ. ἀπλῆ γνώμη τοῦ λέγοντος. τῶν κακῶν=άντικ. τοῦ ἀπηλλαγμένη. ών (άντι λ. ἐλξις)=άντικ. τοῦ διήλθες. ἀληθῆ=κατηγ. ἢ λέγεις=ύποκ. τοῦ ἐστιν. παραμυθίας-πίστεως=άντικ. τοῦ δεῖται.. ὃς ἐστι.. ἔχει=έπειθ. τοῦ τοῦτο. ἀποθανότος=χρον. μετχ. γεν. ἀπολ. δύναμιν φρόνησιν=άντικ. τοῦ ἔχει. ἀληθῆ=συστ. ἀντικ. τοῦ λέγεις. διαμυθολογῶμεν (άντι ἀπαρ.)=έξαρτ. ἐκ τοῦ βούλει. ἔχειν=ύποκ. τοῦ εἰκός (ἐστιν). δέξαν=άντικ. τοῦ ἔχεις. περὶ αὐτῶν ἐμπ. προσδ. ἀναφ. ἥδεως=έπιφρ. προσδ. τροπ. εἰπεῖν=άντικ. τοῦ οίμαι

τινα=ύποκ. τοῦ εἰπεῖν. ἀμούσαντα=ύποθ. μετχ. κωμῳδεπείδε=κατηγ. ὡς ἀδολεσχῶ... πεισματικοί. τοῦ εἰπεῖν. τοὺς λέγους=άντικ. τοῦ πεισματικού. εἰ δοκεῖ=χρη διασκεψία=ύποθ. α' εἰδους πραγματικόν. διασκεψεῖσθαι=ύποκ. τοῦ χρή.

Πραγματικό. καπνύσες δύος καιὶ δ "Ομηρος οὗτος καιὶ δ "Επίκουρος λέγει «ψυχαὶ ἀπολυθεῖσαι τῶν σωμάτων καπνοῦ δίηην σκίδνανται». μή.. οὐδαμοῦ οὐδὲ πρέπει δῆλον. νὰ ἀποδιχθῇ πρῶτον, ὅτι η ψυχὴ μετὰ θάνατον ἔξακολουθεῖ νὰ ὑπάρχῃ, διότι ἄλλως η Σωκρ. βάσις καταπίπτει. στενῆμα· η ψυχὴ ἔθεωρετο διαφορετικόν τι τοῦ σώματος, ἀπὸ τὸ διότονον ἔφευγεν ὡς πνοή ἀνέμου (Δατ. απίστα, ἀνεμος). Τὴν ἀντίληψιν αὐτῆν παραδεχοντο καιὶ δ "Αναξίμανδρος, "Αναξιμένης κ. ἀ. δύναμιν· φρόνησιν· η μὲν δύναμις δηλοῖ τὴν ζωικήν ἐνέργειαν, η δὲ φρόνησις τὴν δύναμιν τοῦ νοείν. Ο Πλάτων διὰ τῆς ζωικῆς ἐνέργειας καιὶ τῆς νοητικῆς δυνάμεως τῆς ψυχῆς θέλει νὰ στηρίξῃ βραδύτερον τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς, ἀλλ' αἱ ψυχαὶ καθεῖται. "Ομηρος εἶναι εἰδενηνά κάρηνας δῆλος. κεφαλαὶ χωρὶς μένος (ζωικήν δύναμιν καιὶ νοητικὴν ίκανότητα) καιὶ μόνον ὅταν πίστην αἴμα δύνανται νὰ νοοῦν. διαμυθολογῶμεν" ὄνομάζει μετριοφρόνως τὴν φιλοσοφικὴν συζήτησιν ὡς διαμυθολόγησιν, διὰ νὰ καταδείξῃ, δτι αἱ ἀποδείξεις εἰς τὰς ὄποιας θὰ καταλήξῃ δὲν θὰ εἶναι αὐστηρῶς λογικαί, ἀλλὰ ἀληθεφανεῖς. κωμῳδεπείδες· ἐννοεῖ τὸν Άριστοφάνην, δοτις παρουσιάζει εἰς τὰς Νεφέλας τὸν Σωκρ. νὰ φλυαρῇ καιὶ νὰ ἀφροβαῖτῃ περιφρόνων τὸν ἥλιον· καιὶ δ "Εὔπολις λέγει, δτι μισεῖ τὸν Σωκρ. δ ὅποιος φροντίζει δι· ἄλλα καιὶ δχι τὶ θὰ φάγῃ. ἀδολεσχῶ· οἱ κωμικοὶ ἀπέδιδον ἀδολεσχίαν εἰς δλούς τεῦς φιλοσοφοῦντας.

ΑΙσθητικό. Εἰς τὸ κεφάλαιον τοῦτο τίθεται ύπο τοῦ Κέβητος τὸ κριτικῶτατον σημείον περὶ ψυχῆς, δηλ. ἔαν μετὰ θάνατον ἔξακολουθῇ νὰ ὑπάρχῃ η δηλοῖ η ψυχὴ καιὶ ἔαν διατηρῇ τὴν νοητικήν της ίκανότητα καιὶ τὴν ζωικήν ἐνέργειαν. Τὸ θέμα τοῦτο καιὶ σήμερον ἀπασχολεῖ τὴν ψυχολογίαν, βιοχημείαν, βιολογίαν καιὶ ιοπάτες ἐπιστήμας. οὐκ ὀλίγης παραμυθίας... πίστεως (=σχῆμα λιτότητας).

Νόημα. Ο Κέβης παραδέχεται τὰ διαστάσεις της Σωκράτης ἐν τῷ ἀπολογίᾳ του διετύπωσεν ὡς δρθά, ἀλλ' οὐδας ὑπάρχει ἐν ἀσθενεῖς σημείον, ἵνα τὰ προλεχθέντα ἔχωσιν ἀξίαν καιὶ κύρος. Πρέπει νὰ ἀποδεχθῇ πρῶτον, ἔαν μετὰ θάνατον ἔξακολουθῇ νὰ ὑπάρχῃ η ψυχὴ καιὶ δὲν ἔξαφανίζεται ὡς καπνός η ἀνέμος καιὶ ἔκτος τούτου, ἔαν διατηρῇ δύναμιν τινα καιὶ φρόνησιν. Ο Σωκρ. ἀναγνωρίζει τὸ δρθόν της ἐρωτήσως τοῦ Κέβητος καιὶ προτείνει νὰ ἔξτασουν τὸ θέμα τοῦτο κατά βάθος, η ἀπόδειξις δημως αὐτοῦ ἀπαιτεῖ πραγματικάς ἀποδείξεις καιὶ πειστικότητα. Τὸ σοβαρόν αὐτὸν ζήτημα δὲν νομίζει ο Σωκρ. δτι θὰ ἐκληφθῇ ἀπὸ τοὺς κωμοικούς ὡς φλυαρία, δημως συνήθως ἐκλαμβάνεται, καιὶ παραδέχεται, δτι αἱ ἀποδείξεις, ποὺ δὲν θὰ προσκομήσῃ δὲν θὰ εἶναι αὐστηρῶς λογικαί, ἀλλὰ ἀληθοφανεῖς. Οὗτος ἀπὸ τοῦ κεφαλαίου αὐτοῦ τίθεται πρὸς λύσιν αὐτὸν τὸ ζήτημα τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς, δηλ. τὸ κύριον θέμα τοῦ διαλόγου.

Περίληψις. Ο Κέβης ἀμφιβάλλει περὶ τῆς τύχης τῆς ψυχῆς μετὰ θάνατον καιὶ δ "Σωκράτης προτείνει τὴν κατὰ βάθος ἔξτασιν τοῦ βιασικοῦ αὐτοῦ προβλήματος.

Ἐπιγραφή. Πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς.

ΚΕΦ 15. Σκεψώμαθα δὲ αὐτὸν τῇ· "Ἄς ἔξετασωμεν λοιπὸν αὐτὸν ἀπὸ πη, εἰτ" ἀρα ἐν "Αἰδου εἰσὶν τῆς ἔξῆς περίπου ἀπόψεως, δην δηλ.

αἱ ψυχαὶ τελευτησάντων τῶν ἀνθρώπων εἴτε καὶ οὐ.

Παλαιός, μὲν οὖν ἔστι τις λόγος, οὐδὲ μεμήμεθα, φας εἰσὶν ἐνθένδε ἀφικόμεναι ἔκει καὶ πάλιν γε δεῦρο ἀφικούμεναι καὶ γίγνονται ἔκ τῶν τεθνεώτων.

Καὶ εἰ τοῦθ' οὕτως ἔχει, πάλιν γίγνεσθαι ἔκ τῶν ἀποθανόντων τοὺς ζῶντας, ἄλλο τι ή εἰεν ἀναψυχαὶ ήμῶν ἔκει;

Οὐ γάρ ἀν πεν πάλιν ἔγίγνοντο μὴ οὖσαι, καὶ τοῦτο ἱκανὸν τεκμήριον τοῦ ταῦτον εἶναι, εἰ τῷ συντι φανερὸν γίγνοιτο, διτι οὐδαμόθεν ἀλλοθεν γίγνονται οἱ ζῶντες ή ἔκ τῶν τεθνεώτων.

Εἰ δὲ μὴ ἔστι τοῦτο, ἄλλου ἀντοῦ δέοι λόγου.

— Πάνυ μὲν οὖν, Ἐφη δέ Κέβης.
— Μὴ τοίνυν κατ' ἀνθρώπων, ή δέ δι, σκόπει μόνον τοῦτο, ἐν φιολεῖ ὁρχὸν μαθεῖν, ἀλλὰ καὶ κατὰ ζῷων πάντων καὶ φυτῶν καὶ ξυλλήβδην δσαπερ ἔχει γένεσιν, περὶ πάντων ἴδωμεν, δρ' οὕτωσὶ γίγνεται πάντα, οὐκ ἀλλοθεν ή ἔκ τῶν ἐναντίων τὰ ἐναντία, δοσοὶς τυγχάνει δν τοιούτον τι, οἷον τὸ καλὸν τῷ αἰσχρῷ ἐναντίον που καὶ δίκαιον ἀδίκῳ, καὶ ἄλλα δῆ μυρία οὕτως ἔχει.

Τοῦτο οὖν σκεψώμεθα, ἀρά ἀναγκαῖον, δοσοὶς ἔστι τι ἐναντίον μηδαμόθεν ἀλλοθεν αὐτὸν γίγνεσθαι ή ἔκ τοῦ αὐτῷ ἐναντίου·

οἰον δταν μείζον τι γίγνηται, ἀνάγκη που ἔξ ἀλάττονος δντος πρότερον ἔπειτα μείζον γίγνεσθαι;

— Ναι.

— Οὐκοῦν καν ἔλαττον γίγνηται, ἔξ μείζονος δντος πρότερον ὅ-

εὑρίσκωνται εἰς τὸν Ἀδην οἱ ψυχαὶ μετὰ τὸν θάνατον τῶν ἀνθρώπων ή δχι.

Ὑπάρχει βέβαια κάποια παλαιά δοξαία, τὴν ὅποιαν διατηροῦμεν εἰς τὴν μνήμην μας διτι δηλ., εὑρίσκονται ἔκει, ἀφοῦ ἀναχωρήσουν ἀπὸ ἔδω καὶ φθάσουν, καὶ πάλιν βέβαια ἔρχονται ἔδω καὶ ἐπανέρχονται εἰς τὴν ζωὴν ἀπὸ ἔκεινους, οἱ δοποῖοι ἔχουν ἀποθάνει.

Ἐάν λοιπὸν τοῦτο ἔτοι εἶναι, δηλ., νὰ ἐπανέρχωνται εἰς τὴν ζωὴν ἐκ τῶν ἀποθανόντων οἱ ζῶντες, ἄλλο τι (συμβαίνει) ή θά εὑρίσκοντο ἔκειται οἱ ψυχαὶ μας;

Διότι βέβαια δὲν θὰ ἐπανήρχοντο εἰς τὴν ζωὴν ἔαν δὲν εὑρίσκοντο, καὶ τοῦτο εἶναι ἐπαρκῆς ἀπόδειξις, τοῦ διτι τὰ πράγματα ἔτοι εἶναι, ἀν δηλ., πράγματι ήθελεν ἀποδειχθῆναι, διτι οἱ ζῶντες ἀπὸ πουθενά ἀλλοῦ δὲν γίνονται παρὰ ἀπὸ τοὺς ἀποθανόντας.

Ἐάν δμως δὲν εἶναι δυνατὸν τοῦτο, θὰ ήτο ἀνάγκη κάποιου ἄλλου ἀποδεικτικοῦ συλλογισμοῦ.

— Βεβαιότατα, εἶπεν δέ Κέβης.

— Μὴ λοιπὸν ἔξετάζεις, εἶπεν οὕτος, τοῦτο ἀποβλέπων μόνον εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ἔαν θέλῃς νὰ τὸ ἐννοήσῃς εὐκόλωτερον, ἀλλ' ἀποβλέπων καὶ εἰς δλα τὰ ζῷα καὶ τὰ φυτὰ καὶ γενικῶς εἰς δσα βέβαια ἔχουν γένεσιν, δι' δλα δέ ιδωμεν, ἀρά γε μήπως δλα κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον γίνωνται, δχι δηλ., ἀπὸ ἄλλοι, παρὰ τὰ ἀντίθετα ἔκ τῶν ἀντίθετων, εἰς δσα συμπίπτει νὰ ὑπάρχῃ κάτι τοιούτον, δπως π.χ. τὸ ὥραιον εἶναι ἀντίθετον, ἀν δὲν ἀπατῶμαι, εἰς τὸ ἀσχημον καὶ τὸ δίκαιον εἰς τὸ ἄδιδικον καὶ ἄλλα, φας γνωστόν, ἀπειρ ἔτοι ἔχουν.

Τοῦτο λοιπὸν δές ἔξετασμεν, ἀρά γε εἶναι ἀναγκαῖον, εἰς δσα ὑπάρχει κάτι ἀντίθετον, αὐτὸν νὰ μὴ γίνεται ἀπὸ πουθενά ἄλλοι παρὰ ἔκ τοῦ ἐναντίου πρός αὐτό.

π.χ. δταν γίνεται κάτι μεγαλύτερον, εἶναι ἀνάγκη, φας νομίζω, ἐνῷ προηγουμένως ήτο μικρότερον, νὰ γίνῃ κατόπιν μεγαλύτερον;

— Ναι.

— Λοιπὸν καὶ ἀν γίνεται μικρότερον, ἐνῷ προηγουμένως ήτο μεγαλύτε-

- στερον ἔλαττον γενήσεται;
 — "Εστιν οὕτω, ἔφη.
 — Καὶ μὴν ἐκ ἴσχυροτέρου γὰ τὸ ἀσθενέστερον καὶ ἐκ βραδυτέρου τὸ θάττον;
 — Πάνυ γε.
 — Τί δέ; "Αν τι χειρον γίγνηται, οὐδὲν ἐξ ἀμείνονος, καὶ ἂν δικαιότερον, ἐξ ἀδικωτέρου;
 — Πῶς γάρ οὖ;
- Ἰνανῶς σῶν, ἔφη, ἔχομεν τοῦτο, διτι πάνια οὕτω γίγνεται, ἐξ ἐναντίων τὰ ἐναντία πράγματα;

- Πάνυ γε.
 — Τι δ' αὖ: "Εστι τι καὶ τοιόνδε ἐν αὐτοῖς, οἷον μεταξὺ ἀμφοτέρων πάντων τῶν ἐναντίων δυοῖν δύντοιν δύο γενέσεις, ἀπὸ μὲν τοῦ ἔτερου ἐπὶ τὸ θερόν, ἀπὸ δ' αὖ τοῦ ἔτερου πάλιν ἐπὶ τὸ θερόν.

Μείζονος γάρ πράγματος καὶ ἐλάττονος μεταξὺ αἰδησίς καὶ φθίσις, καὶ καλοῦμεν οὕτω τὸ μέν αὐξάνεσθαι, τὸ δέ φθίνειν;

- Ναι, ἔφη.
 — Οὐκοῦν καὶ διακρίνεσθαι, καὶ συγκρίνεσθαι, καὶ ψύχεσθαι καὶ θερμαίνεσθαι, καὶ πάντα οὕτω, καν εἰ μὴ χρώμεθα τοῖς δύναμασιν ἀνισχοῦ, ἀλλ' ἔργῳ γοῦν πανταχοῦ οὕτως ἔχειν ἀναγκαῖον;

- γίγνεσθαι τε αὐτὰ ἐξ ἀλλήλων γένεσιν τε εἶναι ἐξ ἐκατέρου εἰς ἀλληλα;
 — Πάνυ μὲν οὖν, ή δ' ὅς.

Ἐρμηνευτικά. τῆδε=οὕτω. πη=κάτως. λόγος=δοξασία, θρῦλος. οὐ μεμήμεθα=τὸν δόποιον ἐνθυμούμεθα πάλιν γίγνομαι=πάλιν γεννᾶμαι. δέω=ἔχω ἀνάγκην. λόγος=ἐπιχείρημα. ἔχομεν τοῦτο=γνωρίζομεν τοῦτο. καν=καὶ ἀν (κράσις). φθίσις=ἐλάττωσις. διαιρέω=χωρίζω. συγμένω=σύνων.

Γραμματικά σημεψώμεθα=ὑποτ. ἀορ. μέσου τοῦ δ. σημεπέομαι=οῦμαι. τῆδε=δοτικ. τροπ. ἐπίρρ. πη=δοριστ. ἐπίρρ. μεμήμεθα=παρακ. μὲ σημ. ἐνεστ. τοῦ μημήσομαι. τεθνεώτων=μετοχ παρακ. τοῦ ἀποθνήσκω. γίγνοιτε=εὔκτ. ἐνεστ. τοῦ γίγνομαι. δέοις=εὔκτ. ἐνεστ. τοῦ δέω. ράσον=ἐπιρρ. συγκρ. βαθ. (ὅρδιως - φῦστα). ξυλλήβδην=ἐπιρρ. ίδωμεν=ὑποτ. ἐνερ. ἀορ. β'. τοῦ δράω-ω. μεῖζον=οὐδ. συγκ. βαθ. τοῦ ἐπιθ. μέγας. ἐλάττονος=συγκρ. βαθ-

- ρον, θὰ γίνη κατόπιν μικρότερον;
 — "Ετοι εἶναι, εἶπεν.
 — "Ἐπομένως καὶ ἀπὸ τὸ ἴσχυρότερον βέβαια (γίνεται) ἀσθενέστερον καὶ ἀπὸ τὸ βραδύτερον τὸ ταχύτερον;
 — Βεβαίως.
 — Τι λοιπόν; "Αν κάτι γίνεται χειρότερον, δέν (γίνεται) ἀπὸ τὸ καλλίτερον καὶ ἀν δικαιότερον ἀπὸ τὸ ἀδικώτερον;
 — Βεβαίως πῶς δχι;

— "Ἐπαρκῶς λοιπόν, εἶπε, γνωρίζομεν τοῦτο, διτι δηλ. ὅλα τὰ πράγματα ἔτοι γίνονται, ἀντίθετα ἐκ τῶν ἀντιθέτων;

— Βεβαίως.
 — Τι δέ πάλιν; "Υπάρχει εἰς αὐτὸς καὶ κάποια τοιαύτη περίπου (Ιδιότητα), π.χ. μεταξὺ των δύο μελών δλων τῶν ἀντιθέτων, τὰ ὅποια εἶναι ζεύγη, (ὑπάρχουν) δύο γενέσεις, η μὲν μία ἀπὸ τὸ πρώτον εἰς τὸ δεύτερον, η δὲ ἀλλη πάλιν ἀπὸ τὸ δεύτερον εἰς τὸ πρώτον.

Δηλαδὴ μεταξὺ μεγαλυτέρου πράγματος καὶ μικροτέρου (ὑπάρχει) αὐξησίς καὶ ἐλάττωσις, καὶ τοιούτοτρόπως δυνομάζομεν τὴν μὲν μίαν γένεσιν αἰδησιν, τὴν δὲ ἀλληγορικήν γένεσιν ἐλάττωσιν;

— Ναι, εἶπεν.
 — Συνεπῶς καὶ δι χωρισμὸς καὶ δι συνωσις καὶ δι ψύξις καὶ δι θέρμανσις καὶ γενικῶς δλαι αι ἀντιθέσεις ἔτοι (ἔχουν) καὶ ἀν ἀκόμη δέν μεταχειρίζωμεθα τὸ δύναματα εἰς μερικάς περιπτώσεις, ἀλλὰ πραγματικάς δμως (λέγομεν), διτι εἶναι ἀνάγκη παντοῦ, ἔτοι νά έχουν;

Δηλαδὴ καὶ νά γίνωνται αὐτὰ τὸ δν ἀπὸ τὸ ἀλλο καὶ νά ὑπάρχῃ γένεσις ἀμοιβαία μεταξύ των;

— Βεβαίοτατα, εἶπεν ἔκεινος.

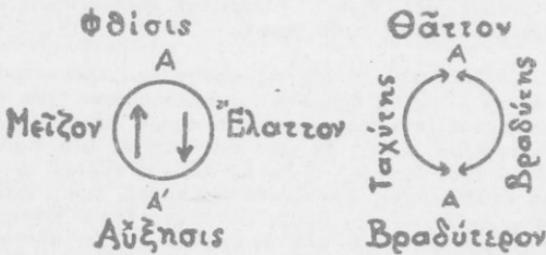
τοῦ ἐπιθ. δλίγος. θᾶττον=οὐδ. συγκρ. βαθ. τοῦ ἐπιθ. ταχός. χεῖσθαι=οὐδ. συγκρ. βαθ. τοῦ ἐπιθ. καὶδός (χείρων—χείριστος). δυοῖν δύτοιν=δυϊκός ἀρ. πληθ. διακρίνεσθαι—συγκρίνεσθαι—ψύχεσθαι—θερμαίνεσθαι=ἀπάρ. ἔνεστ. τῶν ρ. διακρίνομαι, συγκρίνομαι, ψύχομαι, θερμαίνομαι πανταχοῦ=ἐπιφρό. τοπ. ἀλλήλα=ἀλληλοπαθής ἀντων. οὐδ. γεν.

Άναγνώρισις προτάσεων. Σκεψώμεθα...πη=κυρία. εἰτε—εἰτε.., οὐ=πλάγια ἐρωτημ. παλαιδές μέν.. λόγος=κυρία. οὐ μεμνήμεθα=ἀναφορ. ὃς εἰσίν.. ἐκεῖ=εἰδική. καὶ πάλιν.. ἀφικνοῦνται=εἰδικ. καὶ γεγν.. τεθνεώτων =εἰδικ. καὶ εἰ τοῦθ'. . . ζῶντας=ήποθ. ἀλλο τι (ἔστιν)=εύθεια. ἐρωτημ. ἢ εἰλεύ ἀν.. ἐκεῖ=εύθεια ἐρωτημ. οὐ γάρ.. οὖσαι=κυρία. καὶ τοῦτο.. τεμνή-ριόν (ἔστιν).. εἰναι=κυρία. εἰ.. γίγνοντο=ήποθ. δτι.. τεθνεώτων=εἰδική εἰ δὲ μή.. τοῦτο=ήποθ. ἀλλου ἄν.. λόγευ=κυρία. μήν.. τοῦτο.. ἀλλὰ καὶ.. φυτῶν=κυρία. εἰ βούλει.. μαθεῖν=ήποθ. καὶ ξυλλήβδη.. περὶ πάντων ἔδω-μεν=κυρία. δσαίρεται ἔχει γένεσιν=ἀναφορ. ἀρ' οὐτωσί.. ἔναντια... οἰον.. ἀδίκω=πλαγία ἐρωτ. δσοις.. τι=ἀναφορ. καὶ ἀλλα.. ἔχει=πλαγία ἐρωτημ. τοῦτο.. σκεψώμεθα=κυρία. δρα ἀναγκαῖον (ἔστι) .. μηδαμόθεν .. ἔναντιον =πλαγία ἐρωτ. δσοις.. ἔναντιον=ἀναφορ. δταν.. γίγνηται=χρον. οὐποθ. ἀνάγηη (ἔστι).. γίγνεσθαι ;=εύθεια ἐρωτ. οὐκον καὶ.. γίγνηται=ήποθ. δι μείζονος.. γενήσεται ;=εύθεια ἐρωτημ. έστιν οὔτε=κυρία. καὶ μήν.. θάτ-τον (γίγνεται) ;=εύθεια ἐρωτημ. ἀν τι.. γίγνηται=ήποθ. οὐκ.. ἀμείνωνος (γίγνεται)=εύθεια ἐρωτ. καὶ ἀν δικαιοτερον (γίγνεται);=ήποθ. δξ ἀδικω-τέρον (γίγνεται);=εύθεια ἐρωτημ. ἴματάς.. τοῦτο=κυρία. δτε.. περάγματα; =εἰδικ. έστι τι.. ἔτερον=κυρία. μείζονος.. φθίσις (ἔστιν)=κυρία. καὶ κα-λοῦμεν.. φθίνει;=εύθ. ἐρωτ. οὐκοῦν.. οὔτε (ἔχει)=κυρία. καὶ εἰ μή χρωμα.. ἔνιαχοῦ=ήνδοτ. ἀλλ' ἔφερο.. (λέγομεν) πανταχοῦ.. ἀναγκαῖον ἀν (εἰναι) οὐτως ἔχειν.. ἀλλήλα ;=εύθ. ἐρωτ.

Συντάκτικά. αὐτόδ=ἀντικ. (ἀναφ. εἰς προηγουμ.) τῆρε=τροπ. ἐπιφρ. πη =άρο. ἐπιφρ. (ἀναφερ. εἰς τὰ ἀπόμενα). τελευτησάντων (γεν. ἀπολ.)=χρον. μετοχ. λόγος=ήποθ. τοῦ ἔστι. παλαιδές=ἐπιθ. προσδ. οὐ=ἀντικ. τοῦ μεμνή-μεθα. ἀφικόμεναι=χρον. μετοχ. ἐν τῶν τεθνεώτων=έμπ. προσδ. προσέλευ-σιν. εἰ τοῦθ' οὔτες ἔχει (ήποθ.)—(ἀποδ.) ἀλλο τι (ἔστι) ἢ εἰλεύ ἀν=α' εἰδ. οὐποθ. λόγον τοῦτο=ήποθ. οὐτωσ=ἐπιφρ. προσδ. τροπ. πάλιν γίγνεσθαι =ἐπεξ. τοῦ τοῦτο. τοὺς ζῶντας=ήποθ. τοῦ ἀπαρ. (ἐπιθ. μετοχ.) ἡμῶν=γεν κτητ. ἐκεῖ=ἐπιφρ. προσδ. τόπου. οὖν ἀν ἔγγινοντο (ἔνν. αἱ ψυχαὶ)=ἀποδ.—ήποθ.=μή οὖσαι (=εἰμή ήσαν)=β' εἰδος ηποθ. λογ. καὶ ἀπραγματ. τακμήριον (ἔστι) τοῦ εἰναι=γεν. ἀντικ. τοῦ τεκμήριον. εἰ γίγνοντο (ήποθ.) τεκμήριον (ἔστι) (ἀποδ.) ἢ ηπόθεοις ὡς ἐπεξ. τοῦ τεῦτο. φανερόν=κατηγ. τοῦ οὐδα-μόθεν..=η εἰδικ. πρότασις ὡς ηποθ. τοῦ γίγνοντο. ἢ ἐν τῶν τεθνεώτων= β' δρος συγκρ. εἰ μή ἔστι (ήποθ.) (ἀποδ.) ἀν δεῖται=ήποθ. λ. α' εἴδ. λόγον =ἀντικ. τοῦ δέος. κατ' ἀνθρώπων.. κατὰ ἕστα.. φυτῶν=έμπρ. προσδ. ἀνα-φορᾶς. εἰ βούλη—μή σμόπει=ήποθ. λ. α' εἴδους. τεῦτο=ἀντικ. τοῦ σκό-πει. μαθεῖν (τελ. ἀπαρ.) ἀντικ. τοῦ βούλει δσαπερ=ήποθ. τοῦ ἔχει (δττ. συντ.). γένεσιν=ἀντικ. ἀρ' οὐτωσί.. (πλαγία ἐρωτημ. ἐκ τοῦ ἔδωμαν). πάν-τα=ήποθ. (ἀττ. συντ.). οὖν ἀλλοθεν ἢ ἐν τῶν ἔναντιον=έπεξ. τοῦ οὐδετωσ. δν=κατηγ. μετοχ. τὸ καλόν=ήποθ. ἔναντιον=κατηγ. τῷ αἰσχρῷ=δοτ. ἀντικ. ἀδίκω=γεν. ἀντικ. μυριλα=ήποθ. τοῦ ἔχει. τοῦτο=ἀντικ. τοῦ ἔχομεν δτε πάντα.. =ἐπεξ. τοῦ τοῦτο. πάντα=ήποθ. τοῦ γίγνηται (ἀττ. συντ.). δυοῖν δύτοιν=γεν. δυίκοῦ παραθ. τοῦ ἔναντιον. δνειον=ἐπιθ. μετοχ. δύο γενέσεις=ἐπεξ. τοῦ τοιόνδε. ἀπό μὲν τοῦ ἔτερον=ἐπεξ. τοῦ δύο γενέσεις. φθίνειν=κατηγ.

τῶν ἄντικ. τοῖς δυνάμασιν=ἄντικ. τοῦ χρώματος. ὁ ἀν (τοῦ κάτ) + ἀναγκαῖον (=είναι). τὸ πλῆρος· ἀλλ' ἔργῳ γοῦν (λέγομεν) ἀναγκαῖον ἀν είναι πανταχοῦ οὕτως ἔχειν. ἀναγκαῖον ἀν είναι=ἄντικ. τοῦ ἐνν. (λέγομεν). ἔχειν=ὑποκ. τοῦ ἀπόρος. ἀναγκαῖον ἀν είναι. γίγνεσθαι—είναι=ἐπεξ. τοῦ οὕτως. γένεσιν =ὑποκ. τοῦ είναι.

Πραγματικά. αὐτός· δηλ. ἀν είναι ἀληθής ὁ μῆδος περὶ τῆς διαμονῆς τῶν ψυχῶν εἰς τὸν Ἀδην. παλαιός· πρότοι οἱ Ἀλγύπτιοι ἐπίστευον εἰς τὴν μετεμψύχωσιν, τὴν δποίαν παραδέχεται καὶ ὁ Πλάτων, δηλ. ἡ ψυχὴ ἀν κατὰ τὸ διάστημα τῆς ζωῆς ἐφάνη ἄνταξία, τότε μετὰ θάνατον ἔρχεται εἰς τὸν οὐρανὸν ὡς ἀδάνατος θεός, δὲν δημοσίευεν ητούτον τὸν δῆμον· δὲν ήταν καθαρά, πλανάται ὡς ψυχὴ ζώων ἡ φυτῶν μέχρι τῆς τελείας ἀποκαθάρσεως τῆς γίνεται ἐκ τῶν τεθυνεότων· ἑδῶ πρόκειται περὶ τῆς Ὁροφήκης καὶ Πυνθανούσιον θεωρίας τῆς μετεμψύχωσεως, (μετενσαρκώσεως). τοῦτο είναι· ἑδῶ ὑπάρχει ἡ πρότη ἀπόδειξις περὶ τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς. ζώων καὶ τῶν φυτῶν· ὁ Πλάτων ἑδῶ δὲν ὑποστηρίζει τὴν ἀθανασίαν τῶν ζώων καὶ φυτῶν, ἀλλὰ θέλει νὰ δεῖξῃ, διὰ τὸ νόμος τῆς γενέσεως ἐκ τῶν ἀναντίων είναι γενικός. οὐκ ἀλλούθεν ἡ ἐκ τῶν ἀναντίων τοῦτο ἐπίστευον οἱ ὅπαδοι τοῦ Ἡρακλείου (οὐδὲν ἐκ τοῦ μηδενὸς γίγνεται). Εἰς τὴν φύσιν δηλ. δὲν ὑπάρχει ἀπόλυτος γένεσις καὶ φθορά, ἀλλὰ ἐπικρατεῖ ὁ νόμος τῆς κυκλικῆς τροχιᾶς τοῦ γίγνεσθαι. Τὰ ἀναντία γίνονται ἐκ τῶν ἀναντίων καὶ τανάπαλιν. Κατὰ τὴν θεωρίαν αὐτήν μετατεκνύ δύο ἀντιφατικῶς ἀντιθέτων σχηματίζεται συνεχῆς κύκλος, ἡ περιφέρεια τοῦ διποίου ἀρχῆς· ἀπὸ τὸ ἀνώτατον Α διέρχεται διὰ τοῦ ἀντιφατικῶς ἀντιθέτου πρὸς αὐτὸν Α καὶ ἐπανέρχεται εἰς τὸ Α π.χ.

*Η γένεσις είναι ἀμοιβαία, ώστε εἰς τὴν κυκλικὴν κίνησιν τῶν ὅντων ἔχομεν δύο ἀντίθετα καὶ δύο γενέσεις.

Αίσθητικά. Ἐν τῷ κεφαλαίῳ τούτῳ ἀρχῆς εἰς ἡ ἀπόδειξις τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς καὶ ὡς βάσις τῆς ἀπόδειξεως τίθεται ἡ θεωρία κατὰ τὴν δποίαν εἰς τὴν φύσιν δὲν ὑπάρχει ἀπόλυτος γένεσις καὶ φθορά, ἀλλὰ δ κύκλος τοῦ γίγνεσθαι. Πολλοὶ προσεπάθησαν νὰ ἀπόδειξουν τὴν θεωρίαν τοῦ Πλάτωνος περὶ τῆς γενέσεως τὰ τοῦ νόμου τῆς ἀντιθέσεως ὡς τελείως ἐσφαλμένων, τοῦτο δημοσίευεν, διότι ὁ Πλάτων θεωρῶν τὸν θάνατον ὡς ἀπλῆν μεταβολὴν προσπαθεῖ νὰ ἀποδείξῃ διότι ἡ διὰ τοῦ θανάτου μεταβολὴ τῆς ὑπάρχεως δὲν δύναται νὰ μεταβληθῇ εἰς ἀνυπαρξίαν διὰ τοῦ θανάτου, πρᾶγμα τὸ διποίον δὲν συμβαίνει εἰς τὴν φύσιν, διότι ἀν δ ἀπονήγκων δὲν ἀνεβίσιν, τὰ πάντα ηθελον καταλήξει εἰς τὸν διὰ τοῦ ἀφανισμοῦ θάνατον καὶ δὲν θὰ ὑπῆρχε τίποτε ζῶν εἰς τὸν διὰ τοῦ χρονικὸν σημείον. Ἡ θεωρία τῆς ἐκ τῶν ἀναντίων γενέσεως είναι ἀξιόλογος καὶ πολὺ φιλοσοφημένη.

Νόημα. Κατὰ παλαιάν δοξασίαν αἱ ψυχαὶ τῶν ἀποθανόντων μεταβαίνουν εἰς "Ἀδην καὶ ἄπ'" ἐκεὶ ἐπανέρχονται εἰς τὴν ζωήν. "Αν λοιπὸν τοῦτο ἀληθεύῃ, ἔξαγεται ὡς συμπέρασμα ἡ ἐν τῷ "Ἀδῃ" ὑπαρξίες τῶν ψυχῶν. Διὰ

τῆς θεωρίας τῶν ἑναντίων προσπαθεῖ νὰ ἀποδεῖξῃ τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς ὡς δὲς δῆμης: Ἀφοῦ εἰς τὴν φύσιν πᾶν τὸ γεννώμανον δημιουργεῖται ἐκ τοῦ ἑναντίου (ἀραίον—ἀσχημόν, δίκαιον—ἀδίκον, ταχύτης—βραδύτης κ.τ.λ.) ἔχομεν εἰς πᾶν ζεῦγος ἑναντίων δύο γενέσεις, ἐκ τῶν ὅποιων ἡ μὲν μία διευθύνεται πρὸς τὸ ἐν σημειον, ἡ δὲ ἄλλο πρὸς τὸ ἀντίθετον· καὶ ἡ μὲν πρώτη ὁνομάζεται αὐξησις, ἡ δὲ ἄλλη φθίσις.

Περίληψις. Ἡ ὑπαρχίας τῶν ψυχῶν ἐν τῷ Ἀδῃ προϋποθέτει τὴν γένεσιν τῆς ζωῆς ἐκ τοῦ θανάτου. Διὰ τῆς θεωρίας τῶν ἑναντίων ἡ γένεσις δημιουργεῖται ἐκ τῆς φυδρᾶς καὶ οὕτω εἰς πᾶν ζεῦγος ἑναντίων ἔχομεν δύο γενέσεις μὲν ἀντίθετον κατεύθυνσιν.

Ἐπιγραφή. Ἡ θεωρία τῆς ἐκ τῶν ἑναντίων γενέσεως.

ΚΕΦ. 16. Τὶ οὖν; Μῆφη.

— Τῷ ζῆν ἔστι τι ἑναντίον, ὡσ· περ τῷ ἕγρηγορέναι τὸ καθεύδειν;

— Πάνυ, μὲν οὖν, Μῆφη.

— Τί;

— Τὸ τεθνάνσι, Μῆφη.

— Οὐκοῦν ἐξ ἀλλήλων τα γίγνεται ταῦτα, εἰπερ ἑναντία ἔστιν, καὶ οἱ γενέσεις εἰσὶν αὐτοῖν μεταξὺ δύο δυοῖν ὄντοιν;

— Πάντας γάρ οὖ;

— Τὴν μὲν τοινυν ἑτέραν συζυγίαν, δὲν νῦν δῆ Ελεγον, ἄγω σοι, Μῆφη, ἐρῶ, δὲ Σωκράτης, καὶ αὐτὴν καὶ τὰς γενέσεις·

σὸ δέ μοι τὴν ἑτέραν.

Λέγω δὲ τὰ μὲν καθεύδειν, τὸ δὲ ἕγρηγορέναι, καὶ ἐκ τοῦ καθεύδειν τὸ ἕγρηγορέναι γίγνεσθαι καὶ ἐκ τοῦ ἕγρηγορέναι τὸ καθεύδειν, καὶ τὰς γενέσεις αὐτοῖν τὴν μὲν καταδράνειν εἶναι, τὴν δὲ ἀνεγείρεσθαι.

— Ικανῶς σοι, Μῆφη, ή οὖ;

— Πάνυ μὲν οὖν.

— Λέγε δῆ μοι καὶ σύ, Μῆφη, οὕτω περὶ ζωῆς καὶ θανάτου.

Οὐκ ἑναντίον μὲν φέρει τῷ ζῆν τὸ τεθνάναι εἶναι;

— Ἐγώ γε.

— Γίγνεται δέ ἐξ ἀλλήλων;

— Ναί.

— Ἐξ οὖν τοῦ ζωντος τὶ τὸ γιγνόμενον;

— Τὸ τεθνηκός, Μῆφη.

Τὶ λοιπόν; εἰπεν.

— Ὑπάρχει τι ἀντίθετον πρὸς τὴν ζωήν, δπως δὲ ὅπνος πρὸς τὴν ἕγρηγορίαν;

— Βεβαιότατα, εἰπεν.

— Ποιὸν;

— Ὁ θάνατος, εἰπεν.

— Ἐπομένως ἀμοιβαίως γίνονται αὐτά, ἐάν βέβαια εἶναι ἀντίθετα, καὶ αἱ γενέσεις αὐτῶν εἶναι δύο μεταξὺ των, ἀφοῦ εἶναι δύο;

— Πάθος δχι;

— Τὸ μὲν λοιπόν ἐν ζεῦγος ἐκ τῶν δύο, περὶ τῶν ὅποιων μόδις πρὸς δλίγους ξελεγον, ἄγω θὰ σοῦ εἰπω, εἰπεν δὲ Σωκράτης, καὶ αὐτὸς καὶ τὰς γενέσεις·

σὸ δέ (θὰ μοῦ εἰπης) τὸ ἄλλο.

— Ονομάζω λοιπόν τὸν μὲν ἔνα δρον (τοῦ ζεῦγος) ὅπνον, τὸν δὲ ἄλλον ἕγρηγοροσιν, καὶ δτι ἐκ τοῦ ὅπνου μὲν γίνεται ἡ ἕγρηγοροσις καὶ ἐκ τῆς ἕγρηγόρσεως δὲ ὅπνος, καὶ δτι αἱ γενέσεις αὐτῶν εἶναι, ἡ μὲν μία κοίμισμα, ἡ δὲ ἄλλη ξόπνημα.

Σοῦ εἶναι ἀρκετὸν ή δχι, εἰπεν;

— Βεβαιότατα.

— Λέγε μου λοιπόν καὶ σύ, εἰπε, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον περὶ ζωῆς καὶ θανάτου.

Δέν παραδέχεσαι μέν, δτι δὲ θάνατος εἶναι τὸ ἀντίθετον τῆς ζωῆς;

— Ἐγώ τούλαχιστον (παραδέχομαι);

— Καὶ δτι γίνεται τὸ ἐν ἀπὸ τὸ ἄλλο;

— Ναί.

— Ἐκ τῆς ζωῆς ἐπομένως τὶ εἶναι ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον γίνεται;

— Ὁ θάνατος, εἰπεν.

- Τι δέ, ή δ' ὅς, ἐκ τοῦ τεθνεῶτος;
- Ἀναγκαῖον, ἔφη, δμολογεῖν, τὸ ζῶν.
- Ἐκ τῶν τεθνεῶτων ἄρα, δὲ Κέβης, τὰ ζῶντά τε καὶ οἱ ζῶντες γίγνονται;
- Φαίνεται ἔφη.
- Εἰσὶν ἄρα, ἔφη, αἱ ψυχαὶ ἡμῶν ἐν "Αἰδου.
- Εἴοικεν.
- Οὐκοῦν καὶ τοῖν γενεσέοιν τοῖν περὶ ταῦτα ἥ γ' ἐτέρα σα-φῆς οὖσα τυγχάνει;

Τὸ γάρ ἀποθνήσκειν σαφές δῆ-
που ή οὕ;

- Πάνυ μέν οὖν, ἔφη.
- Πῶς οὖν, ή δ' ὅς, ποιήσομεν;

Οὐκ ἀνταποδόσομεν τὴν ἐναντίαν γένεσιν, ἀλλὰ ταῦτη χωλῇ ἔσται ἡ φύσις;
"Η ἀνάγκη ἀποδοῦνται τῷ ἀποθνή-
σκειν ἐναντίαν τινὰ γένεσιν;

- Πάντως που, ἔφη.
- Τίνα ταῦτη;
- Τὸ ἀναβιώσκεσθαι.
- Οὐκοῦν, ή δ' ὅς, εἰπερ ἔστι τὸ ἀναβιώσκεσθαι, ἐκ τῶν τεθνεῶ-
των ἃν εἴη γένεσις εἰς τοὺς ζῶν-
τας αὐτῇ, τὸ ἀναβιώσκεσθαι;
- Πάνυ γε.
- Ὁμολογεῖται ἄρα ἡμῖν καὶ ταῦτη τοὺς ζῶντας ἐκ τῶν τε-
θνεῶτων γεγονέναι οὐδὲν ἡττον
ἢ τοὺς τεθνεῶτας ἐκ τῶν ζῶντων.

Τούτου δὲ ὄντος Ικανόν που ἐδό-
κει τεκμήριον εἶναι, δτι ἀναγκαῖον τὰς τῶν τεθνεῶτων ψυχάς εἰ-
ναί που, δῃ πάλιν γίγνε-
σθαι.

— Δοκεῖ μοι, ἔφη, δὲ Σωκράτες,
ἐκ τῶν δμολογημένων ἀναγκαῖον οὕτως ἔχειν.

- Τι δέ, εἴπεν αὐτός, εἶναι ἁκεῖνο; τὸ δόποιον γίνεται ἐκ τοῦ θανάτου,
- Ἀναγκαῖον εἶναι, εἴπεν, νὰ δμο-
λογῶ δτι (γίνεται) ἡ ζωή.
- Ἐκ τῶν ἀποθανόντων λοιπὸν Κέβη, γίνονται καὶ τὰ ζῶντα καὶ οἱ ζῶντες;
- Εἶναι φανερόν, εἴπεν.
- "Υπάρχουν συνεπῶς, εἴπεν, αἱ ψυχαὶ μας εἰς τὸν "Ἄδην,
- Φαίνεται.
- Ἐπομένως καὶ ἐκ τῶν δύο γενέ-
σεων, αἵτινες ἀφοροῦν εἰς αὐτά, ἡ μία ἐκ τῶν δύο βέβαια τυχαίνει νὰ εἶναι φανερά;
- Διότι δὲ θάνατος βέβαια εἶναι φανε-
ρὸς ή δχι;
- Βεβαιότατα, εἴπεν.
- Πῶς λοιπόν, εἴπεν οὗτος, θὰ πράξωμεν;
- Δέν θα τὸ ποδόσωμεν τὴν ἀντίθετον γένεσιν, ἀλλ' εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ-
τὸ φύσις θὰ εἶναι χωλή;
- Η εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀποδώσωμεν εἰς τὸν θάνατον κάποιαν ἀντίθετον γένεσιν;
- Όπωσδήποτε, νομίζω, εἴπεν.
- Ποία εἶναι οὐτή;
- Τὴν ἀναβίωσιν.
- Λοιπόν, εἴπεν οὗτος, ἐάν βέβαια
ὑπάρχῃ ἡ ἀναβίωσις, ἐκ τῶν ἀποθα-
νόντων θὰ ἐδημιουργείτο αὐτή ἡ γέ-
νεσις εἰς τοὺς ζῶντας, δηλ. ή ἐπά-
νοδος εἰς τὴν ζωήν;
- Βεβαίως.
- Γίνεται λοιπὸν ἀποδεκτὸν ἀπό ή-
μᾶς καὶ τὸ σημεῖον τοῦτο, δτι δηλ.
οι ζῶντες ἔχουν γίνει ἐκ τῶν ἀπο-
θανόντων, δπως καὶ οἱ ἀποθανόν-
τες ἀπό τοὺς ζῶντας.
- Εάν δὲ τοῦτο εἶναι ἀληθές, ώς νο-
μίζω, ἔφαίνετο, δτι εἶναι ἀρκετή ἀ-
πόδειξις, δτι ἀναγκαῖον εἶναι νὰ εὑρίσκωνται κάπου αἱ ψυχαὶ τῶν
ἀποθανόντων, ἀπό δπου φυσικά (εἰ-
ναι ἀναγκαῖον) νὰ ἐπανέρχωνται πά-
λιν εἰς τὴν ζωήν.
- Μοῦ φαίνεται Σωκράτη, εἴπεν
ὁ Κέβης, δτι εἶναι ἀναγκαῖον, συμ-
φῶνως πρὸς δσα ἔχομεν παραδεχ-
θῆ, εἴτοι νδεῖχουν.

"Ερμηνευτικά—Γραμματικά. ἐγρηγορέναι=ἀπαρ. παρακ. β' τοῦ ἐγείρως
(ἐγρήγορα)=εἰμαι ἄγρυπνος. καταδαρθάνω=πλαγιάτω (ἀντιθ. τὸ ἀνεγείρο-
μα). γενεσέοιν=δινή. ἀρ.=γενέσεις. ἀναβιώσκομαι=ἐπανέρχομαι εἰς τὴν
ζωήν.

Συντακτικά. αὐτοῖς=γεν. ὑποκ. εἰς τὸ γενέσεις. τὸ μέν... τὸ δὲ=ἀντικ. τοῦ λόγος. γίγνεσθαι, ἐκ τοῦ φῆς. τὴν γενέσειν=γεν. διπλ. ἀναβίωσεσθαι =επεξ. τοῦ αὐτῆς. τεύτον δητος=ὑποθ. μετοχ. διει ἀναγκαῖον...=εἰδ. προτ. ἄλις ὑποκ. τοῦ τεμμῆσιον εἶναι.

Νόημα. "Οπως ὁ ὑπνος είναι τὸ ἀντίθετον τῆς ἔγρηγροσεως, οἵσι καὶ ὁ θάνατος είναι τὸ ἀντίθετον τῆς ζωῆς καὶ μεταξὺ τῶν δύο ὑπάρχουν δύο γενέσεις. Ἡ ζωὴ καὶ ὁ θάνατος ὡς ἐναντία γίγονται ἐξ ἀλλήλων, δηλ. ὁ θάνατος ἐκ τῆς ζωῆς καὶ ἡ ζωὴ ἐκ τοῦ θανάτου. συνεπάδει αἱ ψυχὴ καὶ ἡ ἀνάγκην διαμενουν εἰς τὸν Ἀδην. "Ἐκ τῶν δύο γενέσεων δὲ μὲν θάνατος είναι φανερός, ἀντίθετος ὅμως αὐτοῦ ποέπει νὰ δεχθῶμεν τὴν ἀναβίωσιν, διότι ἄλλως ἡ φύση θὰ ἔκανε ἔξαιρουσιν τοῦ κανόνος. "Ἐπειδὴ λοιπὸν οἱ ζῶντες γίνονται ἐκ τῶν νεκρῶν, καὶ ἀνάγκην αἱ ψυχαὶ ὑπάρχουν κάποι, ἀπ' δύο ἐπανέρχονται εἰς τὴν ζωήν.

Περίληψις. Κατὰ τὸν νόμον τῶν ἐναντίων ὁ θάνατος πυρερχεται ἐκ τῆς ζωῆς καὶ ἡ ζωὴ ἐκ τοῦ θανάτου. "Αν τοῦτο ἀληθεύῃ, τότε αἱ ψυχαὶ τῶν νεκρῶν πρέπει νὰ εὑρίσκονται κάποι.

Ἔπιγραφή. Γένεσις τῆς ζωῆς ἐκ]τοῦ θανάτου καὶ τάνακαλιν.

ΧΕΦ. 17 Ιδά τοῖνυν οὕτως ἔφη, Κέβης, δι τοῦδε ἀδίκως ὀμολογήκαμεν, φῶς ἐμοὶ δοκεῖ.
Εἰ γάρ μὴ ἀεὶ ἀνταποδιδοίη τὰ
ἔπειρα τοῖς ἔπειροις γιγνόμενα, ὀσπερεὶ κόκλῳ περιόντος, ἀλλ' εὐθεῖα τις εἴη ἡ γένεσις ἐκ τοῦ ἔπειρου μόνον εἰς τὸ καταντικρύ καὶ μὴ ἀνακάμπτοι πάλιν ἐπὶ τὸ ἔπειρον μηδὲ καμπῆν ποιοῖτο, οἰσθ' δι τοῦ πάντα τελευτῶντα τὸ αὐτὸ σχῆμα ἀν σχοίνῃ καὶ τὸ αὐτὸ πάθος ἀν πάθοι καὶ παύσασι το γιγνόμενα.

— Πῶς λέγεις; ξέφη.

— Οδόδαν χαλεπόν, ή δ' ὅς, ἐνοήσαι δ λέγω.

"Ἄλλ' οἷον εἰ τὸ καταδαρθάνειν μὲν εἴη, τὸ δ' ἀνεγειρεσθαι μὴ ἀνταποδιδοίη γιγνόμενον ἐκ τοῦ καθεύδοντος, οἰσθ' δι τελευτῶντα παντ' ἀν λῆρον τὸν Ἐνδυμίωνα ἀποδείξειε καὶ οὐδομοῦ ἀν φαίνοιτο διὰ τὸ καὶ τὰλλα πάντα ταῦτάν ἔκεινω πεπονθέναι, καθεύδειν.

Σκέψου λοιπὸν ὃς ἔξῆς, εἴπε, Κέβη, δι τοῦ δηλ. οὐχὶ ἀνευ λόγου ἔχομεν συμφωνήσει, «αθώς μοι φαίνεται. "Ἐάν δηλ. διεν θά ωπήρχε κάποιας ἀντιστοιχίας μεταξύ τῆς μιᾶς καὶ τῆς ἄλλης γενεσεως, φῶς ἐάν τρόπον τινὰ διέγραφον κυκλικήν τραχιάν, ἀλλ' (δι) ἡ γένεσις ἥτο κάποια εὐθεῖα πόνον, δηλ. ἐκ τοῦ ἐνδέ μόνον εἰς τὸ ἐπέναντι του, καὶ (ἐάν) δεν θά ἐνέστρεφεν εἰς τὸ ἄλλο, μήτε θά ἔκαμεν κατηπήν, γνωγνωρίζεις, δι τοῦ δηλ. ἐν τέλει θά κατέληνον εἰς τὸ αὐτὸ σχῆμα καὶ θά περιέπιπτον εἰς τὸ αὐτὸν κατάστασιν καὶ ἤθελε παύσει πᾶσα γένεσις. — Κατὰ ποιὸν τρόπον εννοεῖς; εἰς πεν (δ Κέβης).

— Δέν είναι καθόλου δύσκολον, εἴπεν αὐτός, νὰ ἐννοήσῃς ἐκεῖνο τὸ διποίον λέγω.

"Άλλα παραδείγματος χάριν ἐάν δηλήρχε μὲν δὲ ὑπνος, δέν ωπήρχε δέ φῶς ἀντιστοιχὸν ἡ ἕγρηγορσίς δημιουργούμενον ἐκ τοῦ ὑπνου, γνωρίζεις, δι τοῦ δηλ. ἐν τέλει ηθελον ἀποδείξει τὸν θρῦλον περὶ ἦδειώνος φλυαρίαν καὶ δέν θά εἴχε καμιαίαν ἀξίαν, διὰ τὸν λόγον δηλ. καὶ διὰ τὰ ἄλλα θά εἴχον πάθει τὸ αὐτὸ ἀκριβῶς μὲ ἐκεῖνον, δηλ. θά κατέληγον εἰς τὸν ὑπνον.

Καν εί συγκρίνοιτο μὲν πάντα, διακρίνοιτο δέ μή, ταχό διν τὸ τοῦ Ἀναξαγόρου γεγονός εἰη, «ὅμοιο πάντα χρήματα».

«Ωσάύτως δέ, οὐ φίλε Κέβης, εἰ ἀποθηῆσκοι μὲν πάντα, δσα τοῦ ζῆν μεταλάβοι, ἐπειδὴ δὲ ἀποθάνοι μέντοι ἐν τούτῳ τῷ σχῆματι τὰ τεθνεῖται καὶ μὴ πάλιν ἀναβίωσκοτο, ἀρ' οὐ πολλὴ ἀνάγκη τελευτῶντα πάντα τεθνάναι καὶ μηδὲν ζῆν;

Εἰ γάρ ἐκ μὲν τῶν ἀλλών τὰ ζῶντα γίγνοιτο, τὰ δέ ζῶντα θνήσκοι, τίς μηχανὴ μὴ οὐχὶ πάντα καταναλωθῆναι εἰς τὸ τεθνάναι;

— Οόδε μία μοι δοκεῖ, ἔφη δὲ Κέβης, οὐ Σώκρατες, ἀλλά μοι δοκεῖς παντάπεισιν ἀληθῆ λέγειν.

— "Εστι γάρ, ἔφη, οὐ Κέβης, ὃς ἐμοὶ δοκεῖ, παντὸς μᾶλλον οὕτω καὶ ἡμεῖς αὐτὰ ταῦτα οὐκ ἔσαπατωμενοὶ δυολοθυγοῦμεν.

"Αλλ' ἔστι τῷ δηνεὶ καὶ τῷ ἀναβίωσκοεσθαι καὶ τεθνεῶντων τοὺς ζῶντας γίγνεσθαι καὶ τὰς τῶν τεθνεῶντων ψυχὰς εἶναι καὶ ταῖς μάν γε ἀγαθαῖς ἀμεινον εἶναι, ταῖς δὲ κακαῖς κάκιον.

Ἐρμηνευτικά—Γραμματικά. Ιδε=σκόπει, τελευτῶντα=ἐν τέλει. λῆ=ρος=φλυαρία. ὀμοιογήματα=παροχ. ὁρ. τοῦ δμοιογέω—ω. ἀνταποδιδοῦ=εύκτ. ἔνεστ. τοῦ ἀνταποδίδειν. ἀνακάμπτοι=εύκτ. ἐν. τοῦ ἀνακάμπτειν. σχοιή—πάθοι=εύκ. δερ. β' τῶν ἔχω—πάσχω. μεταλέβοι—ἀποθάνοι=εύκ. δορ. β' τῶν μεταλαμβάνω—ἀποθηῆσκω. καταναλωθῆναι—ἀπαρ. παθ. δορ. α' τοῦ καταναλέσθομαι. τεθνάναι καὶ τεθνηναι=ἀπαρέμφ. παραχ. τοῦ ἀποθηῆσθαι.

Συντακτικά. εἰ γάρ μὴ ἀεὶ ἀνταποδιδοί..., ἀλλ... εἴη... καὶ μὴ ἀνακάμπτοι... μηδὲ καμπτον ποιοῖτο... τὸ αὐτὸ σχῆμα δὲ σχοιή καὶ... πάθοι... καὶ σταύρωσατο...=ὑποθετικὸς λόγος οὗν εἰδους, δηλῶν τὴν ἀπλῆν σκέψιν τοῦ λέγοντος, συγκειμενος ἐκ 4 ὑποθέσεων καὶ 3 ἀποδόσεων. λῆρον=κατηγορούμενον. διὰ τὸ πεπονθέναι=ἀναγκαστικὸν αἴτιον. τοῦ ζῆν=άντικ. τοῦ μεταλέβοις τεθνάναι—ζῆν=ὑποκείμενα τοῦ ἀνάγκη (δην εἴη).

Πραγματικά. Τὸν "Ἐνδυμίωνα" τὸν περὶ "Ἐνδυμίωνος Θρῆλον. "Ἐνδυμίων, βοσκὸς ἔξαιρετικον κάλλους, γενόμενος δεκτὸς ὅπο τοῦ Διός εἰς τὸν "Ολυμπὸν καὶ τιμωρηθεὶς νὰ κοιμᾶται χωρὶς νὰ ξυπνήσῃ ποτέ, ἐπειδὴ διά τὴν ὠραιότητά του προσείλκυσε τὴν προσεκήνη τῆς "Ηρας. "Ἀναξαγόρας" διά-

Καὶ δὲν μὲν δλα είχον τὴν δυνατότητα νὰ συνενδωνῶνται δχι δμως καὶ νὰ χωρίζωνται, συντόμως θὰ είχε πραγματοποιηθῆ τὸ τοῦ Ἀναξαγόρου, «οὐλα δηλ. τὰ πράγματα μαζί». Κατὰ τὸν αὐτὸν δὲ τρόπον, ἀγαπητὲ Κήβη, ἐάν μὲ ήθελον ἀποθηῆσκει δλα, δσα ήθελον μετάσχει τῆς ζωῆς, μετά δὲ τὸν θάνατόν των, ήθελον παραμένει τὰ νεκρὰ εἰς αὐτὴν τὴν μορφὴν καὶ δὲν ήθελον ἀπανέλθει πάλιν εἰς τὴν ζωήν, δρα γε δὲν θὰ συνέβαινε τελικῶς δλα νὰ είναι νεκρά καὶ τίποτε νὰ μὴ διάρχη εἰς τὴν ζωήν;

Διότι ἐάν μὲν τὰ ζῶντα ἔγινοντο ἐκ πάσης ἀλλῆς πηγῆς πλὴν τῆς τοῦ θανάτου, τὰ δέ ζῶντα ἀπέθηγκον ποιος τρόπος θὰ ὑπῆρχε νὰ μὴ ἔχαντεληθοῦν δλα μέσα εἰς τὸν θάνατον;

— Κανεὶς ἀπολύτως τρόπως δὲν μοδιούνται νὰ διάρχη εἰπεν δ Κέβης. Σώκρατη, ἀλλά νομίζω, δτι λέγεις καθ' δλοκηρίαν τὴν ἀληθειαν.

— Είναι λοιπόν, Κέβη, εἰπε, καθὼς νομίζω, περισσότερον ἀπὸ κάθε ἀλλο ξτοι, καὶ ἡμεῖς αὐτὰ τὰ ίδια παραδεχόμεθα χωρὶς νὰ ἔσαπατωμαθα. "Υπάρχει λοιπόν πράγματι καὶ ή ἀναβίωσις καὶ τὸ δι τοι οι ζῶντες γίγνονται ἐκ τῶν νεκρῶν καὶ τὸ δι τοι διάρχουν ως ψυχαὶ τῶν νεκρῶν καὶ δι τοι μὲν ἀγαθαὶ εὐρίσκονται εἰς καλλιτέραν κατάστασιν, αἱ δέ κακοὶ εἰς κειροτέραν.

σημος φιλόσοφος, μαθηματικός και ἀστρονόμος, γεννηθείς ἐν Κλαῖσμεναῖς περὶ τὸ 500 π.Χ. Κατ' αὐτὸν ἐκ τοῦ ἀρχικοῦ χάους ὁ Νοῦς (τὸ πνεῦμα) ὥργάνωσεν ἀρμονικῶς τὸν κόσμον.

Νόημα. Ἡ γένεσις διαγράφει τροχιάν κυκλικήν· διότι, ἐάν ἀκολούθησε εὐθείαν, ή ζωὴ θὰ είχεν ἑκλείψει ἐκ τοῦ κόσμου, δῆλα θὰ κατέληγον εἰς τὸν θάνατον. Διὰ τοῦτο πρέπει νὰ πιστεύσωμεν, διτε, δῆπος ἐκ τοῦ ὑπνου προέρχεται ἡ ἔγρηγορσις και ἐκ τῆς ἔγρηγρόσεως ὁ ὑπνος, οὗτο και ὁ θάνατος ἐκ τῆς ζωῆς και η ζωὴ ἐκ τοῦ θανάτου. Ήλσαύτως, ἐάν δὲν ὑπῆρχε διάκρισις, ἄλλα μόνον σύνθετις, τότε τὸ σύμπαν θὰ ήτο ἐν ἄκοσμον συνοθύλευμα. Συνεπῶς πρέπει νὰ δεχθῶμεν τὴν ἀναβίωσιν, πρᾶγμα τὸ δικοῖον ἀποδεικνύει τὴν ἀθασίαν τῶν ψυχῶν.

Περίζηψις. Ἡ γένεσις ἀκολουθεῖ κυκλικήν τροχιάν—ἡ ζωὴ προέρχεται ἐκ τοῦ θανάτου—ἄρα αἱ ψυχαὶ εἰναι ἀθάνατοι.

Ἐπιγραφή. Ὁ Σωκράτης φέρει ὡς ἐπιχείρημα ὑπὲρ τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς τὸ διτε, ἡ γένεσις ἀκολουθεῖ κυκλικήν τροχιάν.

ΚΕΦ. 18 Καὶ μήν, ὅπολαβάν ὁ Κέβης ἔφη, καὶ κατ' ἕκεινόν γε τὸν λόγον, ὁ Σώκρατες, δν σοθαμά εἴωθας λέγειν, ει ἀληθῆς ἔστιν, δτι ή μάθησις ἡμῖν οὐκ ἀλλο τι τυγχάνει οδσα ή ἀνάμνησις, καὶ κατὰ τοῦτον ἀνάγκη (ἔστιν) μεμαθηκέναι που ήμας ἐν προτέρῳ τινι χρόνῳ, οὐν ἀναμιμησοκόμεθα.

Τοῦτο δὲ ἀδύνατον, ει μὴ ἦν που ήμιν η ψυχή, πρὶν ἐν τῷδε τῷ ἀνθρωπίνῳ εἶδει γενέσθαι·

Ἔστε καὶ ταύτῃ ἀθάνατον τι ἡ ψυχὴ ἔοικεν εἰναι.

— Ἀλλά, ὁ Κέβης, ἔφη ὁ Σιμμίας ὅπολαβάν, ποῖαι τούτων αἱ ἀποδείξεις;

— Υπόμνησόν με· οὐδὲν γάρ σφόδρα ἐν τῷ παρόντι μέμνημαι.

— Ἐνὶ μὲν λόγῳ ἔφη ὁ Κέβης, καλλιστῷ, δτι ἐρωτώμενοι οἱ ἀνθρωποι, ἐάν τις καλῶς ἐρωτᾷ, αὐτοὶ λέγουσι πάντα, η ἔχει·

καίτοι, ει μὴ ἐτύγχανεν αὐτοῖς ἀπιστήμη ἐνοίσα καὶ δρθός λόγος,

Καὶ πρὸς τούτοις, λαβάν τὸν λόγον ὁ Κέβης εἶπε, καὶ συμφώνως πρὸς ἑκαῖνο βεβαίως τὸ ἐπιχείρημα, ὁ Σώκρατες, τὸ ὄποιον σὺ συχνάκις συνθήζεις νά, ἀναφέρης, ἐάν εἰναι ἀληθές, δηλαδὴ δτι ή μάθησις δι' ήμας (τούς ἀνθρώπους) δὲν συμβαίνει νὰ εἰναι ἀλλο τι παρὰ ἀνάμνησις, καὶ συμφώνως πρὸς αὐτὸν εἰναι ἀνάγκη καπού ήμείς νὰ ἔχωμεν μάθει εἰς καπού προπογούμενον χρονικὸν διάστημα, δσα τώρα ἐνθυμούμενο.

Τοῦτο δημως (θὰ ἦτο) ἀδύνατον, ἐάν δὲν ὑπῆρχε κάπου η ψυχὴ μας, πρὶν ελθῃ εἰς αὐτὸν ἐδῶ τὸ ἀνθρώπινον σῶμα·

Διότι καὶ δι' αὐτὸν τὸν λόγον φαίνεται, δτι η ψυχὴ εἰναι κάτι τὸ ἀθάνατον.

— Ἀλλά, Κέβη, εἶπεν ὁ Σιμμίας λαβάν τὸν λόγον, ποῖαι εἰναι αἱ ἀποδείξεις αὐτῶν;

— Υπενθύμισέ μου· διότι δὲν ἐνθυμούμαι ἀκριβῶς αὐτὴν τὴν στιγμήν.

— Μὲ μίαν μὲν ὀραιοτάτην ἀπόδειξιν, εἶπεν ὁ Κέβης, δτι δηλ. δταν ἐρωτῶνται οἱ ἀνθρωποι, ἐάν κανείς μεθοδικῶς ἐρωτᾷ, μόνοι των λέγουν δλα, πῶς ἔχουν· καὶ δημως, ἐάν δὲν συνέβαινε νὰ ἐνυπάρχῃ εἰς αὐτοὺς ἀκριβής γνῶσις

οὐκ ἀν οἷοι τ' ἡσαν τοῦτο ποιήσειν.

"Ἐπειτα, ἔάν τις ἐπὶ τὰ διαιγράμματα ἥγε ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων, ἐνταῦθα σαφέστατα κατηγορεῖ, διτὶ τοῦτο οὕτως ἔχει.

— Εἰ δὲ μὴ ταῦτη γε, ἔφη, πείθη, δὲ Σιμία, δὲ Σωκράτης, σκέψαι, ἀν τῇδε πῃ σοι σκοπουμένῳ συνδέξῃ.

"Απιστεῖς γάρ δὴ πῶς ἡ καλουμένη μάθησις ἀνάμνησίς ἔστιν;

— "Απιστῶ μὲν ἁγωγε, ή δ' ὅς δὲ Σιμίας, οὖ, αὐτὸ δὲ τοῦτο. ἔφη, δέομαι μαθεῖν, περὶ οὗ δὲ λόγος, ἀναμνησθῆναι·

Καὶ σχεδόν γε, ἐξ δύν Κέβης, ἐπεχείρησε λέγειν, ἥδη μέμνημαι καὶ πειθομαι·
οὐδέν μεντάν ἡττον ἔλακοδοιμι νῦν, πῃ σοῦ ἐπεχείρησας λέγειν.

— Τῇδ' ἔγωγε, ή δ' ὅς.

"Ομολογοῦμεν γάρ δῆποι, εἴ τις τι ἀνάμνησθεσται, δεῖν αὐτὸν τοῦτο πρότερόν ποτε ἐπίστασθαι;

— Πάνυ γ', ἔφη

— "Ἄρ' οὖν καὶ τόδε ὁμολογοῦμεν, δταν ἐπιστήμη παραγίγνηται τρόπω τοιούτῳ, ἀνάμνησιν ἔχειναι;

Λέγω δέ τινα τρόπον τόνδε·
ἔάν τις τι ἔπειταν ἢ ίδων ἢ ἀκούσας ἢ τινα ἄλλην αἰσθήσιν λαβῶν μὴ μόνον ἑκείνο γνῷ, ἀλλὰ καὶ ἔπειταν ἔννοήσῃ, οὗ μὴ ἢ αὐτῇ ἐπιστήμη, ἀλλ' ἄλλη, ἀρα οὐχὶ τοῦτο δίκαιώς λέγομεν, διτὶ ἀνεμνήσθη, οὗ τὴν ἔννοιαν ἔλαβεν;

— Πῶς λέγεις

— Οἶον τὰ τοιάδε·

ἄλλη που ἐπιστήμη ἀνθρώπου καὶ λόρας.

— Πῶς γάρ οὖ.

— Οὐδούμεν οἰσθα, διτὶ οἱ ἔρασται, δταν ίδωσι λόραν ἢ Ιμάτιον ἢ ἄλλο τι, οἵτι παιδικά αὐτῶν εἰω-

καὶ δρθῇ κρίσις, δέν θά ήσαν Ικανοὶ νά πράττουν αὐτό.

Εἰδίκως, ἔάν κανεὶς δόηγῇ (τοὺς ἀνθρώπους) εἰς γεωμετρικά σχῆματα ἢ εἰς ἄλλο τι ἐκ τῶν τοιούτων, εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ ἀποδεικνύει μὲ μεγίστην ἀκρίβειαν, διτὶ αὐτὸ ἔτοι ἔχει. — "Ἐδὲ ἡμῶς μὲ αὐτὰς βέβαια τὰς ἀποδείξεις δέν παιθεσαι, Σιμία, εἰπεν δὲ Σωκράτης, σκέψου, ἀν συμφωνῆς μὲ τὴν γνώμην μου, ἔξετάζων κατὰ τὸν ἔξις περίπου τρόπον. Δυσπιστεῖς λοιπόν, ως φαίνεται, κατὰ ποιον τρόπον εἰναι ἀνάμνησις ἡ καλουμένη μάθησις;

— Δέν δυσπιστῶ μὲν ἔγώ τούλαχι· στον, εἰπεν οδτος δ Σιμίας, ἀλλ' αὐτὸ ἀκρίβως, εἰπεν, ἔχω ἀνάγκην νὰ μάθω, περὶ τοῦ ὅποιου δ λόγος, δηλ. νὰ ἀναμνησθῶ.

Καὶ σχεδόν βέβαια ἀπὸ δσα δ Κέβης ἐπεχείρησε νὰ λέγῃ, τώρα πλέον ἐνθυμοῦμα καὶ πειθόμα· ἀλλ' ὅμως δέν θὰ ἥκουον μὲ δλιγωτέραν εύχαριστησιν τώρα πῶς σύ ἐπεχείρησες νὰ ἀποδείξῃς.

— Ἔγώ τούλαχιστον, εἰπεν οδτος, κατὰ τὸν ἔξις τρόπον.

Παραδεχόμεθα δηλ. πράγματι διτὶ, ἔάν κανεὶς θὰ ἐνθυμηθῇ κάτι, πρέπει αὐτὸν νὰ τὸ ἔγωριζε κάποτε προηγουμένως;

— Βεβαιότατα, εἰπεν.

— "Ἄρα γε λοιπόν παραδεχόμεθα καὶ αὐτό, διτὶ δηλ. δταν ἡ πραγματικὴ γνῶσις σχηματίζεται κατὰ τοιούτον τρόπον, εἰναι ἀνάμνησις;

— Εννοῶ δέ τὸν ἔξις περίπου τρόπον· ἔάν κανεὶς δηλ. ίδων ἢ ἀκούσας ἢ δι' ἄλλης τινος αἰσθήσεως ἀντιληφθεὶς κάτι τι δέν ἀνταπλάση μόγον τὴν παράστασιν ἔκείνου, ἀλλὰ καὶ τὴν παράστασιν ἄλλου συλλάβῃ, τοῦ δποιού δηλ. γνωσίας δέν εἰναι ἢ ίδια, ἀλλὰ διάφορος, ἀρά γε εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον δέν ἔχομεν δίκαιον λέγοντες, διτὶ ἐνεθυμηθῇ ἑκείνο, τοῦ δποιού συνέλαβε τὴν παράστασιν

— Πῶς ἔννοεις (αὐτό);

— Π. χ. τὰ ἔξις περίπου·

ἄλλο πρᾶγμα (νομίζω εἰναι δηλ. γνωσίας ἀνθρώπου καὶ λόρας.

— Βεβαιώς.

— Γνωρίζεις λοιπόν, διτὶ οἱ ἔρασται, δταν ίδουν λόραν ἢ ἔνδυμα δηλ. ἄλλο τι, ἔξις εἰνων τὰ δποια συνήθως

Θε χρήσθαι, πάσχουσι τοῦτο·

Ἔγνωσάν τε τὴν λόραν καὶ ἐν τῇ διανοίᾳ Ἑλλαῖον τὸ εἶδος τοῦ παιδός, οὐ δῆν ἡ λόρα;

Τοῦτο δὲ ἔστιν ἀνάμνησις·

ὅσπερ γε καὶ Σιμίαν τις ίδων πολλάκις Κέβητος ἀνεμνήσθη καὶ ἄλλα που μυρία τοιαῦτ' ἀν εἰη.

— Μυρία μέντοι, νῆ Δία, ἐφη δ Σιμίας.

— Οὐκοῦν, ή δ' ὅς, τὸ τοιοῦτον ἀνάμνησις τις ἔστι;

Μάλιστα μέντοι, ὅταν τις τοῦτο πάθη περὶ ἑκεῖνα, δ' ὑπὸ χρόνου καὶ τοῦ μη ἐπισκοπεῖν ἥδη ἐπελέληστο;

— Πάνυ μὲν οὖν, ἐφη.

— Τί δέ; ή δ' ὅς·

Ἔστιν Ἱππὸν γεγραμμένον ίδόντα καὶ λόραν γεγραμμένην ἀνθρώπου ἀναμνησθῆναι, καὶ Σιμίαν ίδόντα γεγραμμένον Κέβητος ἀναμνησθῆναι;

— Πάνυ γε.

— Οὐκοῦν καὶ Σιμίαν ίδόντα γεγραμμένον αὐτοῦ Σιμίου ἀναμνησθῆναι;

— Ἔστι μέντοι, ἐφη.

Ἐρμηνευτικά — Γραμματικά. κατηγοροῦ=ἐλέγχω, διαπιστώνω. οὐδὲν ἡτον=ἔξισου εὐχαρίστως. τὰ παιδικὰ=τὰ προσφιλῆ ὄντα. μεμαθηκέναι=ἀπαρ. παραχ. τοῦ μανθάνων. ἐνοῦσσα=μηχ. τοῦ ἔγειρι. σκέψαι=προστ. ἀορ. τοῦ σκοποῦμα. μέντοι ἀν=μεντῶν. ἀναμνησθῆσθαι=ἀπαρ. παθ. μελλ. τοῦ ἀναμιμνῆσκομαι. γγῷ=ἀορ. β' ὑποτ. τοῦ γιγνώσκω. ἐπελέληστο=ύπερ. δρ. τοῦ ἐπιλανθάνομαι.

Συντακτικά. ἀναμιμησούμεθα+αιτ. πραγμ. εἰ μὴ ἦν—ἀδύνατον ἡν ἀν=β' εἰδ. ὑποθ. λογ. περὶ γενέσθαι=χρον. προτ. τούτων=γεν. ἀντικ. (ἀποδείξεις). ἐνὶ λόγῳ=δορ. δργ. εἰ μὴ ἐτύγχανεν—οὐκ ἀν οἰοι τ' ἥσαν=β' εἰδος ὑποθ. λόγου. ἐνοῦσσα=κατηγ. μετχ. εἰ μὴ...πειθη—σκέψαι=α' εἰδος ὑποθ. λ. ἄγδε...συνδέξη=πλαγ. ἐρωτημ. ὑπὸ χρόνου—τοῦ μὴ ἐπισκοπεῖν=ἀναγκ. αἰτιον.

Νόημα. Ἡ β' ἵποδειξις τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς εἶναι τὸ ἐπιχείρημα τῆς ἀναμνήσεως. "Ολαι δηλ. αἱ ἀναμνήσεις μας προϋποθέτουν μίαν προηγουμένην μάθησιν, η δποία ἔγινε πρὶν ἡ ψυχὴ ἐλθῃ εἰς τὸ ἀνθρώπινον σῶμα, πράγμα τὸ ὄποιον ἀποδεικνύει, διτι η ψυχὴ εἶναι ἀνάνατος. "Ο Κέρης κατόπιν παρακλήσεως τοῦ Σιμίου προβάλλει ὡς ἀπόδειξιν τῆν Ικανότητα ποὺ ἔχουν οἱ ἀνθρώποι διὰ τῆς διαλεκτικῆς μεθόδου νὰ εὑρίσκουν ἀληθείας, αἱ δποίαι δὲν ἔδιδαχθησαν, κυρίως μάλιστα εἰς τὰ μαθηματικά.

χρησιμοποιοῦν τὰ προσφιλῆ των πρόσωπα, πάσχουν τὸ δεξιός· ουνήθως δηλ. ἀντιλαμβάνονται τὴν λόραν καὶ εἰς τὸν νομὸν των σχηματίζουν τὴν παράστασιν τῆς μορφῆς τοῦ προσώπου, εἰς τὸ δόποιον ἀνήκει ἡ λόρα;

Τοῦτο δὲ εἶναι ἀνάμνησις· δηποτες ἀκριβῶς βέβαια καὶ ἀν ίδη κανεὶς πολλάκις τὸν Σιμίαν, ἐνθυμεῖται τὸν Κέβητα καὶ ἄλλα ἀπειρατοιαῦτα, νομίζω, εἶναι δυνατὸν νὰ ὑπάρχουν.

— Ἀπειρα βέβαια, μᾶς τὸν Δία, εἰπεν δ Σιμίας.

— Λοιπόν, εἴπεν οδτος τὸ τοιοῦτον εἶναι κάποια ἀνάμνησις; Μάλιστα ίδιως, ὅταν κανεὶς πάθη αὐτὸν ὁ σχέσει πρὸς ἑκεῖνα, τὰ δηποτα πλέον εἶχον λησμονηθῆ ἀπὸ τὸν χρόνον καὶ τὴν ἔλλειψιν ἐπανεξτάσεως αὐτῶν;

— Βεβαιότατα εἴπεν.

— Τί δέ; εἴπεν οδτος· εἶναι δυνατόν, ἔὰν ίδη κανεὶς ίππον ζωγραφημένον καὶ λόραν ζωγραφημένην, νὰ ἐνθυμηθῇ ἄνθρωπον, καὶ ἀν ίδη ζωγραφημένον τὸν Σιμίαν, νὰ ἐνθυμηθῇ τὸν Κέβητα;

— Ρεβαίως.

— Συνεπῶς καὶ ἀν ίδη τὸν Σιμίαν ζωγραφημένον, νὰ ἐνθυμηθῇ τὸν ίδιον τὸν Σιμίαν;

— Εἶναι δυνατὸν βέβαια, εἴπεν.

*¹ Ή Ικανότης αύτή προϋποθέτει επιστήμην καὶ δρθὸν λόγον. Ό Σωκράτης τότε ἐκθέτει λεπτομερῶς τὴν θεωρίαν τῆς ἀναμνήσεως καὶ λέγει, διὰ διὰ νὰ ἔχωμεν ἀνάμνησιν, πρέπει νὰ προηγηθῇ γνῶσις αὐτοῦ εἰς προηγούμενον χρόνον καὶ διὰ εἶναι δυνατὸν νὰ γίνῃ ἀνάμνησις καὶ εἴς ἄλλου πράγματος, τὸ ὅποιον εἶδεν ἡ ήκουσαν. Εἰς τὴν α' περίπτωσιν ἔχομεν τὴν γνωστὴν ἀνάμνησιν παραστάσεων ἀπὸ δύοις. Εἰς τὴν β' περίπτωσιν ἔχομεν τὴν γνωστὴν τὸν Κέρητα ἡ βλέπων Ιμάτιον ἐνθυμοῦμα προσφιλές πρόσωπον κ. ο. κ. *Ἐπομένως ἡ ἀνάμνησις γεννᾶται ἀπὸ δύοις καὶ ἀνόμοια.

Περίληψις. *Η ἀνάμνησις προϋποθέτει μάθησιν καὶ ἡ εὑρεσις ἀληθειῶν μὴ διδαχθεισῶν προϋποθέτουν προσφιλέστερην επιστήμην καὶ δρθὸν λόγον, ἡ δὲ ἀνάμνησις γίνεται ἐκ τῶν δύοις καὶ ἀνόμοιων.

Ἐπιγραφή. Πᾶσα μάθησις εἶναι ἀνάμνησις.

ΚΕΦ. 19 *Αρ οὖν οὐ κατὰ πάντα ταῦτα συμβαίνει τὴν ἀνάμνησιν εἶναι μὲν ἀφ' δύοις, εἶναι δὲ καὶ ἀπὸ ἀνομοίων;

— Συμβαίνει.

— "Ἄλλ—" δταν γε ἀπὸ τῶν δύοις ἀναμιμνήσκεται τίς τι, ἀρ' οὐκ ἀναγκαῖον τόδε προσπάσχειν, ἐνοεῖν εἴτε τι ἐλλείπει τοῦτο κατὰ τὴν δμοιότητα εἴτε μη ἐκείνου οὐδὲ ἀνεμνήσθη;

— Ἀναγκή, ἔφη.

— Σκόπει δῆ, η δ' δς, εἰ ταῦτα οὕτως ἔχει.

Φαμέν ποσ τι εἶναι ίσον, οὐξίλου λέγω δύλω ούδε λίθον λίθῳ ούδ' ἄλλο τῶν τοιούτων ούδεν δὲν ἄλλα παρὰ ταῦτα πάντα ἔτερόν τι, αὐτό τὸ ίσον.

Φῶμέν τι εἶναι η μηδέν;

— Φῶμεν μέντοι, νη Δι' ἔφη ο διμιάς, θαυμαστῶς γε.

— Η καὶ επιστάμεθα αὐτὸ δεστίν;

— Πάνυ γε, η δ' δς.

— Πόθεν λαμβόντες αὐτοῦ τὴν ἐπιστήμην;

*Αρ οὐκ ἔξ δων νῦν δὴ ἐλέγομεν, η ξύλα η λίθους η ἄλλα ἄττα ίδόντες ίσα, ἐκ τούτων ἔκεινο ἐνοήσαμεν ἔτερον δην τούτων;

*Η ούχ ἔτερόν σοι φαίνεται;

*Αρά γε λοιπόν δὲν ἔξαγεται ως συμπέρασμα συμφώνως πρὸς δλα αὐτά, δτι προέρχεται μὲν η ἀνάμνησις ἀπὸ δύοις, προέρχεται δὲ καὶ ἀπὸ ἀνόμοια;

— Ἐξάγεται ως συμπέρασμα.

— "Άλλ—" δταν βέβαια ἀπὸ τὰ δύοις ἔνθυμηται τις κάτι, ἀρά γε δέν εἶναι ἀναγκαῖον νὰ πεθαίνῃ καὶ τὸ ἔξις φαινοντον, δηλ. νὰ ἐννοῇ δὲν θολεῖται κάπως τοῦτο κατὰ τὴν δμοιότητα η δχι; δπὸ δέκεινο, τὸ δ. ποῖον ἐνεθυμήθη;

— Εἶναι ἀναγκαῖον, εἶπεν.

— "Ἐξέταζε λοιπόν, εἶπεν οδτος, δν αὐτὰ γίνωνται ως ἔξης.

Παραδεχόμεθα, νομίζω, οτι κάτι εἶναι ίσον, δὲν ἐννοῶ ξύλον μὲ ξύλον οὔτε λίθον μὲ λίθον οὔτε κανὲν ἄλλο ἐκ τῶν τοιούτων, ἄλλα πέραν τούτων κάτι ἄλλο, αὐτήν τὴν ίσεαν τῆς ίσότητος.

νὰ παραδεχθῶμεν, οτι εἶναι κάτι η τίποτε;

— Νά παραδεχθῶμεν βέβαια, μὰ τὸν Δισ, εἶπεν δ Σιμμίας, κατὰ τρόπον μάλιστα θαυμάσιον.

— Αληθεια καὶ γνωρίζομεν αὐτὸ δν;

— Βεβαιότατα, εἶπεν οδτος.

— Πόθεν ἀποκτήσαντες τὴν γνῶσιν αὐτοῦ;

*Αρά γε ἀπ' δσα πρὸ δλίγου ἐλέγομεν, δταν εἶδομεν δηλ. η ξύλα η λίθους η ἄλλα τινα ίσα, δὲν ἐνοήσαμεν ἔτερον ἔκεινο, δν καὶ εἶναι διάφορον ἀπ' αὐτό;

*Η δὲν σοῦ φαίνεται, οτι εἶναι διάφορον;

Σκόπει δέ τῇδε·

ἄρα οὐ λίθοι μὲν ίσοι καὶ ξύλα
ἔνιστε ταῦτά δυτα τῷ [μὲν] ίσα
φαίνεται, τῷ δ' οὖ;

— Πάνυ μὲν οὖν.

— Τί δέ; Αὐτὰ τὰ ίσα ἔστιν δε
ἄνιστα σοι ἐφάνη, ή ή ισότης ἀνι-
σότης;

— Οὐδεπώποτέ γε, ω Σωκρατες.

— Οὐ ταῦτὸν ἄρα ἔστιν, ή δ' ὅς,
ταῦτά τε τὰ ίσα καὶ αὐτὸ τὸ
ίσον.

— Οὐδαμῶς μοι φαίνεται, ω Σω-
κρατες.

— Άλλὰ μὴν ἐκ τούτων γ' ἔφη,
τῶν ίσων ἀτέρων δυτων ἐκείνου
τοῦ ίσου ὅμως αὐτοῦ τὴν ἐπιστή-
μην ἐννενόκας τε καὶ εἴληφας;

— Αληθέστατα, ἔφη, λέγεις·

— Οὐκοῦν ή δομοίου δυτος τού-
τοις ή ἀνομοίου;

— Πάνυ γε.

— Διαφέρει δέ γε, ή δ' ὅς, οὐδέν·

Ξως δν ἀλλο ίδων ἀπὸ ταῦτης
τῆς ὅψεως ἀλλο ἐννοήσῃς εἰτε
ὅμοιον εἰτε ἀνόμοιον, ἀναγκαῖον,
ἔφη, αὐτὸ ἀνάμνησιν γεγονέναι.

— Πάνυ μὲν οὖν.

— Τί δέ; ή δ' ὅς·

ή πάσχομέν τι τοιούτον περὶ τὰ
ἐν τοῖς ξύλοις τε καὶ οἷς νῦν δὴ
ἐλέγομεν τοῖς ίσοις;

*Αρά φαίνεται ήμεν οὕτως ίσα
εἶναι δισπερ αὐτὸ δ' ἔστιν ίσον,
ή ἐνδεῖ τι ἐκείνου τῷ τοιούτον εἰ-
ναι εἰον τὸ ίσον, ή οὐδέν;

— Καὶ πολὺ γε, ἔφη, ἐνδεῖ.

— Οὐκοῦν διμολογούμεν, δταν τις
τι ίδων ἐννοήσῃ, δτι βούλεται μὲν
τοῦτο, δ νῦν ἔγω δρῶ, εἶναι οἶον
ἀλλο τι τῶν δυτων, ἐνδεῖ δὲ καὶ
οὐ δύναται τοιούτρον εἶναι οἶον ἐ-
Ψηφιοποίηθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

·Εξέταζε δὲ καὶ δέ αὐτῆς τῆς ἀπό-
ψεως·

ἄρα γε ίσοι μὲν λίθοι καὶ ξύλα δ-
νιστε, δν καὶ εἶναι τὰ ίδια, δέν φαί-
νονται εἰς ἀλλον μὲν ίσα, εἰς ἀλ-
λον δὲ δχι;

— Βεβαιότατα.

— Τί δέ; Αὐτὸ καθ' ἁστο τὸ ίσον
σοῦ ἐφάνη κάποτε δνισον, δηλ. ή ισό-
της (σοῦ ἐφάνη) ἀνισότης;

— Θύδεποτε μέχρι τοῦθε τούλαχι-
στον, Σωκράτη.

— Ἔπομένως δὲν εἶναι τὸ ίδιον, εἰ-
πεν οὗτος, καὶ αὐτὰ τὰ ίσα καὶ αὐ-
τὴ ή ίδεα τῆς ισότητος.

— Οὐδόλως μοῦ φαίνεται, Σωκράτη.

— Άλλ' δμως ἐκ τούτων βέβαια,
εἰπε, τῶν ίσων, δν καὶ εἶναι διαφο-
ρα ἀπὸ ἐκείνην τὴν ίδεαν τῆς ισό-
τητος, δμως τὴν γνωσιν αὐτῆς ἔχεις
ἀποκτήσει καὶ ἔχεις ἐννοήσει;

— Άληθέστατα, εἰπε, λέγεις.

— Συνεπῶς (ἔχεις ἐννοήσει γνωσιν) εἴτε (ή ίδεα
τῆς ιδιότητος) εἶναι δμοία μὲ αὐτὰ
εἴτε ἀνομοία;

— Βεβαιότατα.

— Οὐδόλως δὲ διαφέρει βέβαια, εἰ-
πεν οὗτος·

ἔφ' δσον, δταν ίδης κάποιο ἀλλο,
διὰ τῆς ὀπτικῆς ταῦτης εἰκόνος σκε-
φθῆς ένα ἀλλο, εἴτε δμοίον εἴτε ἀ-
νόμοιον, εἶναι ἀναγκαῖον, εἰπεν, αὐ-
τὸ νὰ ἔχη δημιουργηθῆ ως ἀνάμη-
σις.

— Βεβαιότατα.

— Τί δέ; εἰπεν οὗτος·

ἀλήθεια σχετικῶς μὲ τὰ λεγόμενα
διὰ τὰ ξύλα καὶ πρὸς τὴν ίδεαν τῆς
ισότητος, τὰ δποῖα πρὸ δλίγου ἐλέ-
γαμεν, μᾶς συμβαίνει κάτι τέτοιο;

*Αρά γε μᾶς φαίνονται, δτι ἐκεῖνα
εἶναι ίσα κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον·
δπως ἀκριβῶς αὐτὴ ή ίδεα τῆς θεό-
τητος, ή εἶναι κάτι τι κατώτερον
ἀπὸ ἐκείνην, δηλ. ως πρὸς τὸ νὰ εἰ-
ναι τοιούτον, δποῖον εἶναι η ίδεα
τῆς ισότητος, ή οὐδόλως;

— Καὶ κατὰ πολὺ μάλιστα, εἰπεν
εἶναι κατωτέρα.

— Παραδεχόμεθα λοιπόν, δταν τις
ἀναχωρῶν ἀπὸ τὴν ἀντίληψιν ἐνὸς
πράγματος, κάμη τὴν σκέψιν, δτι
πλησιάζει μὲν νὰ εἶναι δμοίον πρὸς
κάτι ἀλλο ἀπὸ τὰ δυτα, δστερεὶ
το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

κείτο, ἀλλ' ἔστι φαυλότερον, ἀναγκαῖον που τὸν τοῦτο ἐννοοῦντα τυχεῖν προειδότα ἔκεινο, φ θησιν αὐτῷ προσεοίκενά μέν, ἐνδειστέρως δὲ ἔχειν;

— Ἀνάγκη.

— Τι οὖν; Ιοιούτων πεπόνθαμεν καὶ ἡμεῖς, ή οδ., περὶ τε τὰ ίσα καὶ αὐτὸ τὸ ίσον;

— Παντάπαις γε.

— Ἀναγκαῖον ὅρα ἡμᾶς προειδέναι τὸ ίσον πρὸ ἔκεινου τοῦ χρόνου, δτε τὸ πρῶτον ίδοντες τὰ ίσα ἐννοήσαμεν, δτι ὁρέγεται μέν πάντα ταῦτα εἶναι οἷον τὸ ίσον, ἔχει δὲ ἐνδειστέρως.

— Ἐστι ταῦτα.

— Ἄλλαδ μὴν καὶ τόδε δμολογοῦμεν μὴ ἄλλοθεν αὐτὸ ἐννοοησέναι, μηδὲ δυνατὸν εἶναι ἐννοῆσαι, ἀλλ' ή ἐκ τοῦ ίδειν ή ἀφασθαι ή ἐκ τινος ἄλλης τῶν αἰσθήσεων·

ταῦτὸν δὲ πάντα ταῦτα λέγω.

— Ταῦτὸν γάρ ἔστιν, δ Σώκρατες, πρὸς γε δ βιόλεται δηλῶσαι δ λόγος.

— Ἄλλὰδ μέν δὴ ἐκ γὲ τῶν αἰσθήσεων δεῖ ἐννοῆσαι, δτι πάντα τὰ ἐν ταῖς αἰσθήσεσιν ἔκεινου τε ὁρέγεται τοῦ δ ἔστιν ίσον, καὶ αὐτοῦ ἐνδειστερά ἔστιν· ή πῶς λέγομεν;

— Οὕτως.

— Πρὸ τοῦ ὅρα ἀρξασθαι ἡμᾶς ὕδραν καὶ ἀκούειν καὶ τάλλα αἰσθάνεσθαι τυχεῖν ἔδει που εἰληφότας ἐπιστήμην αὐτοῦ τοῦ ίσου, δτι ἔστιν, εἰ ἐμέλλομεν τὰ ἐκ τῶν αἰσθήσεων ίσα ἔκεινας ἀνοίσειν, δτι προθυμεῖται μέν πάντα τοιαῦτ' εἶναι οἷον ἔκεινο, ἔστι δὲ αὐτοῦ φαυλότερα.

δμως καὶ δαν ἡμπορεῖ νὰ εἶναι ὅπως ἔκεινο, ἀλλ' εἶναι κατώτερον, δτι ἀναγκαῖον εἶναι νομίζω, αὐτὸς δ ὁ ποιος κάμνει αὐτὴν τὴν σκέψιν· νὰ τύχῃ νὰ ἔχῃ λάβει γνῶσιν ἄκ τῶν προτέρων ἔκεινου, πρὸς τὸ δ ποιον ἰσχυρίζεται, δτι προσομοιάζει μέν αὐτό, εἶναι δμως κατώτερον;

— Εἶναι ἀνάγκη (νὰ τὸ παραδεχθῶμεν).

— Τὶ λοιπόν; Ἔχομεν δοκιμάσει καὶ ἡμεῖς τοιούτον τι ή δχι καὶ δως πρὸς τὰ ίσα καὶ δως πρὸς αὐτὴν τὴν ίδεαν τῆς ίσότητος;

— Καθ' ὅλοκληρίαν βέβαια.

— Εἶναι ἀναγκαῖον λοιπὸν ἡμεῖς νὰ ἔχωμεν γνωρίσει ἐκ τῶν προτέρων τὴν ίδεαν τῆς ίσότητος πρὸ τοῦ χρόνου ἔκεινου, δτε, εὐθὺς δως εἰδομεν κατὰ πρῶτον τὰ ίσα, ἐκάμαμεν τὴν σκέψιν, δτι δλα μέν αὐτὸ τείνουν νὰ εἶναι, δπως ή ίδεαν τῆς ίσότητος, δλλ' δμως εἶναι κατώτερα.

— Εἶναι αὐτὰ (ἀληθῆ).

— Ἄλλ' δμως παραδεχόμεθα καὶ τὸ ἔκχι, δτι δηλ. δέν ἔχομεν κάμει αὐτὴν τὴν σκέψιν δι' ἄλλης πηγῆς, μήτε δτι εἶναι δυνατὸν νὰ κάμωμεν τὴν σκέψιν, παρὰ μόνον διὰ τῆς δράσεως ή τῆς ἀφῆς ή δι' ἄλλης τινὸς ἐκ τῶν αἰσθήσεων· νομίζω δὲ δτι δέν διαφορὰ μεταξὺ δλων αὐτῶν.

— Οὐδεμία διαφορὰ πράγματι ίπτάρχει, Σωκράτη, ο σχέσει βέβαια πρὸς ἔκεινο τὸ δ ποιον θέλει νὰ ἀποδείξῃ ή συζήτησις.

— Ἄλλ' ἀσφαλῶς ἐκ τῶν αἰσθήσεων βέβαια πρέπει νὰ κάμωμεν τὴν ἀρχὴν τῆς σκέψεως, δτι δλα τὰ αἰσθητὰ ίσα τείνουν μέν πρὸς ἔκεινο (ιδεαν ίσότητος) καὶ εἶναι κατώτερα ἀπὸ αὐτὴν ή πῶς (τὸ) ἐννοοῦμεν;

— Ἐτσι.

— Ἐπομένως πρὶν ἡμεῖς ἀρχίσωμεν νὰ βλέπωμεν καὶ νὰ ἀκούωμεν καὶ νὰ ἀντιλαμβανώμεθα διὰ τῶν ἄλλων αἰσθήσεων, ἐπρεπε νὰ τόχωμεν νὰ ἔχωμεν λάβει κάπου γνῶσιν αὐτῆς τῆς ίδεας τῆς ίσότητος, τι εἶναι, ἐδὲ ἐπρόκειτο τὰ ἐκ τῶν αἰσθήσεων ίσα νὰ συγκρίνωμεν πρὸς ἔκεινην, (λέγοντες) δτι δλα μέν ἔχουν τὴν τάσιν νὰ εἶναι τοιαύτα, δπως ἔκεινη εἶναι δμως κατωτέρα ἀπὸ αὐτὴν.

— Ἀνάγκη ἐκ τῶν προειρημένων
δὲ Σώκρατες.
— Οὐκοῦ γενέμενοι εὐθὺς ἐωρῶ-
μεν τε καὶ ἡκόδουμεν καὶ τάς ἀλ-
λας αἰσθήσεις εἴχομεν;

— Πάνυ γε.
— "Εδει δέ γε, φαμέν, πρὸ τού-
των τὴν τοῦ Ισοῦ ἐπιστήμην ει-
ληφέναι;
— Ναί.
— Πρὶν γενέσθαι ἄρα, ὡς ἔοικεν,
ἀνάγκη ήμεν αὐτὴν εἰληφέναι;

— "Εοικεν.

Ἐρμηνευτικά.—Γραμματικά. προσπάσχω=ἔχω πρόσθιτον πάθος.
αὐτὸς τὸ ίσον=αὐτὴ ή ίδεα τῆς ισότητος. δταν τὶς εἰ ίδων, ἐπροήση=δταν
τις, ἐὰν ίδῃ τι, παρατηρησοῦ, προσεστιμέναι=δτοι δμοιάζει. δέστιν ίσον=τὸ
διντως ίσον. ἀνάγκη ήμεν αὐτὴν εἰληφέναι. "Η δηλ ἀπόδειξις ἔχει ὡς ἔξης.
Τὴν ίδεαν τῆς ισότητος μανθάνομεν ἐν τῷν ίσων πραγμάτων, δτι δμως ή
ιδεα τῆς ισότητος εἰναι διάφορος τῶν ίσων πραγμάτων, γίνεται φανερὸν ἐκ
τοῦ δτι τὰ ίσα πράγματα ἀλλοτε μὲν φαίνονται ίσα, ἀλλοτε δὲ δινισα, ἐνῷ
ἡ ισότητες δὲν δύναται ποτὲ νὰ εἰναι ἀμισθῆτες. Συνεπῶς ή αἰσθήσεις τῶν
πραγμάτων δὲν εἰναι ή μόνη πηγὴ τῆς γνώσεως τῶν ίδεων, ἀλλα καὶ τῶν
ηδοία υπῆρχες πρὸ τῆς ἔνδρεσης τῶν αἰσθήσεων, δηλ. πρὸ τῆς γενέσεώς
μας. προσπάσχειν=έννοεστ=ἀπαρ. ἔνεστ. τῶν προσπάσχω=έννοεστ.
ἀμενε=δρο. δρ. τοῦ ἔντοεσ=ἄ. ἔνδεξτ είναι κατάτερος. προσεστικέ-
ναι=ἀπαρ. παρακ. τοῦ προσέστικα (σημ. ἔνεστ.). ἔνδεστέρεως ἔχω (παριφρ.)
=είμαι κατάτερος. δρόγομαι=έπιθυμω, τείνω. ἀμασθαι=ἀπαρ. δρο. τοῦ
ἀπτομαι. ἀρξεσθαι=ἀπαρ. ἀρ. τοῦ ἀρχομαι. εἰληφθεις=μετογ. παρακ.
τοῦ λαμβάνω. ἀνοίσειν=ἀπαρ. μελλ. τοῦ ἀναφέρω=διὰ τῆς συσχετίσεως
ἐννοῶ. προειρημένων=μετοχ. παθ. παρακ. τοῦ προσελέγομαι. εἰληφέναι=
ἀπαρ. παρακ. τοῦ λαμβάνω.

Συντακτικά. φῶμεν=βουλητ. ὑποτ. η=βεβ. μόριον. ἐπιστήμην αὐτοῦ=
γεν. ἀντικ. ἔτερον δη=ἐνδοτ. μετοχ. ταῦτα δητα=ἐνδοτ. μετοχ. ή ίσοτης=
ὑποκ. ἀγιστής=κατηγ. ἔτερων δητοεων=μετοχ. ἐνδοτ. ἀγάμηνησεν=κατηγ.
οις τῷν δη ἐλέγομεν=ἀντὶ τετοιος ἀ ἐλέγομεν (ἐλέξις) — ἔνδεξ=ύποκ. τὰ ίσα
πράγματα. τῷ... είναι=δοτ. ἀναφ. δτι είστιν=έπεικ.

Νόημα. Προηγουμένως ἀπεδείχθη, δτι ή ἀνάμνησις γίνεται ή ἐκ τῶν δ-
μοίων ή ἐκ τῶν ἀνομοίων, συνεπῶς ἐφ' δσον ἀναμνησκόμενα κάτι, φυσικῶν
εἰναι νὰ σκεπτώμεθα, ἀν ὑστερητικά, τὰ δητητῶν πραγμάτων, δηλ. παρατηρού-
μενον ὡς πρὸς ἐκεῖνο τὸ δητοίον ἀνεμνήσθη. Χαρακτηριστικὸν δὲ εἰναι τὸ
παράδειγμα τῆς ισότητος, δηλ. βλέποντες δύο πράγματα λέγομεν, δτι αὐτὰ
εἰναι ίσα στηριζόμενοι εἰς τὴν ισότητα τῶν αἰσθητῶν πραγμάτων παραλλή-
λως δμως ἀναμιμηνησκόμενο μίαν ίδαινην ίσοτητα, ή δητοία διαφέρει ἀπό
τὴν ισότητα τῶν αἰσθητῶν πραγμάτων, διότι ἐκεῖνα ἀλλοτε μὲν φαίνον-
ται ίσα καὶ ἀλλοτε ἀνισα, ἐνῷ ή ίδεα τῆς ισότητος παραμένει πάντο-
τε σταθερά. Ωσαύτως δη συγκρίνωμεν τὰ αἰσθητὰ ίσα ἀντικείμενα πρὸς
τὴν ίδεαν τῆς ισότητος, θὰ ίδωμεν, δτι ἐκεῖνα ὑστερητον τῆς ίδεας τῆς ισό-
τητος, πρόγμα τὸ δητοίον μᾶς δόδηγει εἰς τὸ συμπέρασμα, δτι ὁ σκεπτόμενος
πρέπει νὰ ἔχῃ γνωρίσει ἐκ τῶν προτέρων τὴν ίδεαν τῆς ισότητος, πρὶν γεν-
νηθῇ. Πρέπει εἴποις νὰ παραδεχθῶμεν, δτι ἀποκτῶμεν τὴν ίδεαν τῆς ισό-

τητος διὰ τῶν αἰσθήσεων καὶ δι' αὐτῶν σκεπτόμενα, διὶ τὰ αἰσθητὰ ἵσα πράγματα ὑπολείπονται τῆς ἰδαινικῆς ἴσοτητος, τείνουν δῆμως νὰ ταῦτισθοῦν πρὸς τὴν ἰδέαν τῆς ἴσοτητος. Ἐξ αὐτῶν συμπεραίνομεν, διὶ ή ἰδέα τῆς ἴσοτητος προϋπάρχει εἰς τὴν ψυχὴν μας καὶ διὶ ή ἀνάμνησις τῆς ἰδαινικῆς λειτουργοῦν, ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς γεννήσεως, πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν, διὶ ή γνῶσις τῆς ἰδέας τῆς ἴσοτητος προϋπήρχε τῆς γεννήσεως μας, δηλ.

Περίληψις. Ἡ ἀνάπλασις τῶν ὁμοίων παραστάσεων ἀκολουθεῖται καὶ ὑπὸ τῆς συγκρίσεως τῆς νέας παραστάσεως πρὸς τὴν παλαιάν ἐπειδὴ δῆμως ἀποκτῶμεν τὰς παραστάσεις τῶν αἰσθητῶν πραγμάτων διὰ τῶν αἰσθήσεων, αἱ δοῖαι λειτουργοῦν ψυσικά μόνον ἀπὸ τῆς γεννήσεως, πρέπει καὶ ἀνάγκην αἱ ἰδέαι πρὸς τὰς δοῖας συγκρίνομεν τὰ αἰσθητὰ νὰ εἶναι γνωσταὶ πρὸ τῆς γεννήσεως.

***Επιγραφή.** Περὶ τῶν ἐμφύτων ἰδεῶν τῆς ψυχῆς.

ΚΕΦ. 20. — Οὐκοῦν, εἰ μὲν λαβόντες αὐτὴν πρὸ τοῦ γενέσθαι ἔγεννόμεθα ἔχοντες, ἡπιστάμεθα καὶ πρὶν γενέσθαι καὶ εὐθὺς γενόμενοι οὐ μόνον τὸ Ἰσον καὶ τὸ μεῖζον καὶ τὸ ἔλατον, ἀλλὰ καὶ ἔμπαντα τὰ τοιαῦτα;

Οὐ γάρ δὲ λόγος ἡμῖν νῦν περὶ τοῦ Ἰσου μᾶλλον τι ἡ καὶ περὶ αὐτοῦ τοῦ καλοῦ καὶ αὐτοῦ τοῦ ἀγαθοῦ καὶ δικαίου καὶ δοίου καὶ, διπερ λέγω, περὶ ἀπάντων οἵς ἐπισφραγιζόμεθα τοῦτο, δεῖται, καὶ ἐν ταῖς ἔρωτήσεσιν ἐρωτῶντες καὶ ἐν ταῖς ἀποκρίσειν ἀποκρινόμενοι.

“Ωστε ἀναγκαῖον ἡμῖν εἰληφέναι τὰς ἐπιστήμας πάντων τούτων πρὸ τοῦ γενέσθαι.

— “Εστι ταῦτα.

— Καὶ εἰ μὲν γε λαβόντες ἑκάστοτε μὴ ἐπιλελήσμεθα, εἰδότας δέλ γίγνεσθαι καὶ διὰ βίου εἰδέναι.

Τὸ γάρ εἰδέναι τοῦτον ἔστιν λαβόντα του ἐπιστήμην ἔχειν· καὶ μὴ ἀπολωλεκέναν·

ἢ οὐ τοῦτο λήθην λέγομεν; Ὅδη Σιμμία, ἐπιστήμης ἀποβολήν;

— Λοιπόν, εἴναι μὲν ἀποκτήσαντες αὐτὴν πρὸ τῆς γεννήσεως μας, ἔγεννήθημεν κατέχοντες, ἔγνωρίζαμεν καὶ πρὸ τῆς γεννήσεως καὶ ἀμέσως μετὰ τὴν γέννησιν μας δῆχι μόνον τὸ Ἰσον καὶ τὸ μεγαλύτερον καὶ τὸ μικρότερον, ἀλλὰ καὶ δλα ἀνεξαιρέτως τὰ τοιαῦτα;

Διότι τώρα δὲν κάνομεν συζήτησιν περισσότερον περὶ τοῦ Ἰσου, ἀλλὰ καὶ περὶ αὐτοῦ τοῦ δράσου καὶ αὐτοῦ τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τοῦ δικαίου καὶ τοῦ δοίου καὶ δπως λέγω, περὶ δλων ἀνεξαιρέτως, εἰς τὰ δοῖα δίδομεν τὸν χαρακτηριστικὸν δρόν, αὐτὸ τὸ δόπιον ὑπάρχει, τόσον εἰς τὰς ἔρωτήσεις, δσάκις ἔρωτῶμεν, δοσον καὶ εἰς τὰς ἀπαντήσεις, δσάκις ἀπαντῶμεν.

“Ωστε ἀναγκαῖον εἶναι εἰς ἡμᾶς νὰ ἔχωμεν ἀποκτήσαι τὰς γνῶσεις δλων αὐτῶν πρὸ τῆς γεννήσεως.

— Εἴναι αὐτά (ἀληθῆ).

— Καὶ ἀν μὲν βέβαια, ἀφοῦ (τὰς) ἀποκτήσωμεν, δὲν (τὰς) ἔχωμεν λησμονήσαι εἰς τὴν γέννησιν του ἔκαστος, (εἶναι ἀναγκαῖον) νὰ γεννώμεθα γνωρίζοντες πάντοτε καὶ νὰ διατηρῶμεν τὴν γνῶσιν εἰς δλην μας τὴν ζωήν.

Διότι τὸ νὰ γνωρίζωμεν κάτι εἶναι τοῦτο, ἀφοῦ δηλ. ἀποκτήσῃ τὴν γνῶσιν τινος, νὰ (τὴν) διατηρῇ καὶ νὰ μη δχο ἔχαστε·

ἢ δὲν δνομάζομεν τοῦτο λήθην, Σιμμία, δηλ. τὴν ἀπώλειαν τῆς γνῶσεως;

— Πάντως δήπου, ὁ Σώκρατες έφη.

— Εἰ δέ γε, οἶμαι, λαβόντες πρὶν γενέσθαι γιγνόμενοι ἀπωλέσαμεν, οὔτερον δὲ ταῖς αἰσθήσεσι χρώμενοι περὶ αὐτὰ ἔκεινας ἀναλαμβάνομεν τὰς ἐπιστῆμας, ἀς ποτε καὶ πρὶν εἴχομεν, ἀρ' οὐχ ὁ καλούμενος μανθάνειν οἰκεῖαν γνῶσιν ἀναλαμβάνειν ἀν εἴη;

Τοῦτο δὲ ποδὸς ἀναμιμνήσκεοθαί λέγοντες ὄρθως ἢν λέγοιμεν;

— Πάνυ γε.

— Δυνατὸν γάρ δὴ τοῦτο γε ἐφάνη αἰσθανδύμενον τι ή ιδόντα ή ἀκούσαντα ή τινὰ ἄλλην αἰσθησιν λαβόντα ἔτερόν τι ἀπὸ τούτου ἐννοήσαι, δὲ πελέληστο, φέτος ἐπλησίαζεν ἀνόμοιον δν ή φόδοιον.

“Ωστε, διπερ λέγω, δυοῖν θάτερον, ήτοι ἐπιστάμενοι γε αὐτὰ γεγναμένοι καὶ ἐπιστάμεθα διὰ βίου πάντες, ή οὔτερον, οὓς φάμεν μανθάνειν, οὐδὲν ἀλλ' ή ἀναμιμνήσκονται οὕτοι, καὶ ή μάθησις ἀνάμνησις ἢν εἴη.

— Καὶ μάλα δῆλούτως ἔχει, ὁ Σώκρατες.

Ἐρμηνευτικά—Γραμματικά. ἐπισφραγίζομαι=δονομάζω κάτι πρὸς διάκρισιν, ἔχωρίζω. ἐπικρινόμενοι=διαλεγόμενοι. ἡπιστάμεθα=παρατ. τοῦ ἐπισταματοῦ (ἡπιστάμην). μεῖζον—ἔλατον=ὑπερθ. β' οὐδ. τῶν ἐπιθέτων μέγας—μικρός. εἰληφόναι=ἀπαρ. παρκ. τοῦ λαμπάνω. ἐπιλεκήσομεθα=παρακ. ὁριστ. τοῦ ἐπιλανθάνομαι=ἐπελανθανόμην—ἐπιλήσομαι=ἐπελαθόμην, ἐπιλησμονήν. εἰδέναι=ἀπαρ. παρκ. τοῦ ὅλανθημα (ἀπώλλυμ). ἔφάγη=παθ. αἱρέθανόμενον=μετγ. ἀορ. β' τοῦ αἰσθάνομαι. ἰδούται=μετγ. ἀορ. β' τοῦ δράω· ἐπελέληστο=ὑπερθ. ὁριστ. τοῦ ἐπιλανθάνομαι.

Συντακτικά. λαβόντες=μετγ. χρον. ἔχοντες=μετγ. κατηγ. (ἀντικ. ἔνν. αὐτὴν). εἰ μὲν ἔγενόμεθα—ἡπιστάμεθα=α' εἰδός ὥπ. λόγου. ημίν=δοτ. κτητ. (λόγος ἔστιν). οἰς=δοτ. ὁρ. ἐρωτῶντες—ἀποκρινόμενοι=χρον. μετγ. γίγνεσθαι=ὑποκ. τοῦ (ἀναγκαῖον ἔστιν). εἰ μὲν ἐπιλήσομεθα=(ἀναγκαῖον ἔστι) γίγνεσθαι καὶ εἰδέναι=α' εἰδ. ὑποθ. λ. τὸ εἰδέναι=ὑποκ. τοῦτο=κατηγ. ἔχειν—ἀπολωλεκέναι=ἐπεξ. τοῦ τοῦτο. λαβόντα=μετγ. χρον. ἐπιστήμην του (γεν. ἀντικ.)=τινός. τοῦτο=ἀντικ. λήθην=κατηγ. ἐπιστήμηνς ἀποβολήν=ἐπεξ. τοῦ τοῦτο. ἐπιστήμης=γεν. ἀντικ. οὐχ.. ἀν.. εἴη ὑποκ. εἰναι τὸ δ καλοῦμεν μανθάνειν, ἀναλαμβάνειν=κατηγ. λέγοντες=ὑποθ. μετγ. Ψηφιοποίηθηκε από το Ινστιτούτο Εκπαιδευτικής Πολιτικής

(=εἰ λέγοιμεν)—δρθῶς ἂν λέγοιμεν=γ' εἶδος ὑποθ. λ. τοῦτο=άντικ. τῆς μετχ. λέγοντες. ἀναμιμήσουσασ=κατηγ. φ=άντικ. ἀντικ. τοῦ ἐπλησίασεν δμοισ=δν=ένδοτ. μετχ. ή φ=ἐπλησίασεν δν δμοιον. μανθάνειν. τε(εἰδ. ἀντικ. τοῦ φαμέν. οὐς=ύποκ. τοῦ μανθάνειν. οὐδὲν ἄλλο (ποιούσιν). μάθησις=ύποκ. ἀνάμυνησις=κατηγ.

Νόημα. Εἴπομεν προηγουμένως, διτὶ ἡ ίδεα τῆς ισότητος καὶ τῆς ἀνισότητος εἶναι γνωσταὶ εἰς ἡμᾶς πρὸς γεννηθῶμαν, συνεπῶς καὶ αἱ ἄλλαι ίδεαὶ τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, τοῦ δικαίου καὶ τοῦ ἀδίκου καὶ γενικῶς διλον τῶν ίδεῶν πρόπειται νὰ εἶναι γνωσταὶ εἰς ἡμᾶς πρὸ τῆς γεννήσεώς μας. Ἐκ τῶν ἀνωτέρω πρόπειται κατ' ἀνάγκην νὰ συμπεράνωμεν δύο τινά, ἡ διτὶ φέρομεν μαζὶ μας καὶ διατηροῦμεν τὰς ίδεας τὰς ἀποκτηθείσας πρὸ τῆς γεννήσεως καὶ μετά τὴν γέννησίν μας ἐπὶ τῆς γῆς καθ' δῆλην μας τὴν ζωήν, ἡ λημονοῦμεν αὐτάς κατὰ τὴν γέννησιν καὶ τὰς ἀνακτῶμεν διὰ τῶν αἰσθήσεων ἐνθυμούμενοι. Ἡ πρώτη δμως ὑπόθεσις ἀποκλείεται, διότι τότε οὐλοὶ θὰ ἔγεννωμενα σοφοί. Πρᾶγμα τὸ διτοῖον δὲν συμβαίνει, συνεπῶς ἀληθεύει ή δευτέρᾳ υπόθεσις, διτὶ δηλ. πᾶσα μάθησις εἶναι ἀνάμυνησις μιᾶς ίδιας μας γνώσεως συντελουμένη τῇ βοηθείᾳ τῶν αἰσθήσεων.

Περίληψις. Αἱ ίδεαὶ εἶναι γνωσταὶ εἰς ἡμᾶς πρὸ τῆς γεννήσεως καὶ ἡ τὰς φέρομεν μαζὶ μας καὶ τὰς διατηροῦμεν, ἡ τὰς λημονοῦμεν καὶ τὰς ἀνακτῶμεν διὰ τῶν αἰσθήσεων διὰ τῆς ἀναμνήσεως.

Ἐπιγραφή. Ἀνάκτησις τῶν ίδεῶν μετά τὴν γέννησιν διὰ τῆς ἀναμνήσεως.

ΚΕΦ. 21. Ποῖον λοιπὸν ἀπὸ τὰ δύο πρατιμᾶς, Σιμμία; "Οτι δηλ. ἔχομεν γεννηθῆ γνωρίζοντες ἡ διτὶ ἐνθυμούμενα κατόπιν ἐκεῖνα, τῶν διοίων προηγουμένως εἶχαμεν λάβει γνῶσιν;

— Δεν ἡμπορῶ, Σωκράτη, νὰ ἔκλεξω ἐπὶ τοῦ παρόντος.

— Τὶ δέ; Ἡμπορεῖς νὰ ἔκλεξῃς τοῦτο καὶ ποίαν γνώμην ἔχεις περὶ αὐτοῦ; Ἐάν εἰς ἀνθρώπος γνωρίζῃ καλῶς κατί, θὰ ἡδύνατο νὰ δικαιολογήσῃ τὰς γνώσεις, τὰς δποίας κατέχει ἡ δχι;

— Ἀπαραιτήτως, Σωκράτη, εἴπεν.

— Ἀλήθεια καὶ ἔχεις τὴν γνώμην, διτὶ δλοι ἡμποροῦν νὰ δικαιολογοῦν αὐτά, περὶ τῶν ὁποίων τάρα θὰ ἐλέγαμεν;

— Θὰ ἡθελα βέβαια, εἴπεν δ Σιμμίας ἀλλὰ πολὺ περισσότερον φοβοῦμαι, μήπως αὔριον αὐτήν ἔδω τὴν ωραν δὲν υπάρχῃ κανεὶς πλέον ἀπὸ τούς ἀνθρώπους νὰ εἶναι εἰς θέσιν νὰ κάμῃ τοῦ ἐπαξιῶς.

— Συνεπῶς δὲν νομίζεις, Σιμμία, διτὶ δλοι γνωρίζουν βέβαια αὐτά

— Καθόλου.

— Ἐπομένως ἐνθυμοῦνται. δσα κάποτε ἔμαθον;

— Εἶναι ἀνάγκη.

— Πότε ἀποκτήσασαι αἱ ψυχαὶ μας τὴν γνῶσιν αὐτῶν; Διότι προφανῶς δχι βέβαια ἀπὸ τὴν στιγμὴν τῆς γεννήσεως.

— Οχι βέβαια.

— Ἐπομένως προηγουμένως;

— Ναι.

— Λοιπὸν ύπηρχαν, Σιμμία, αἱ ψυχαὶ καὶ προηγουμένως, πρὸν δηλ. λάβουν μορφὴν ἀνθρώπου, ἀνεν σωμάτων καὶ εἰχον φρόνησιν.

— Ἐκτὸς ἐὰν ίωσ. Σωκράτη, ἀποκτῆμεν τὰς γνώσεις αὐτάς, καθ' δν χρόνον γεννῶμενα διότι αὐτὸς ὃ χρόνος υπολείπεται ἀκόμη.

— "Ἐστω, φίλε μου" ἀλλὰ τότε κατὰ ποίαν ἀλλην χρονικὴν στιγμὴν χάνομεν αὐτάς; (παρὰ κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς γεννήσεως).

— Διότι φυσικέ, δπως πρὸ δλίγου συνεφιωνήσαμεν, γεννώμενα χωρὶς

βέβαια νὰ κατέχουμεν αὐτάς. "Η (τὰς) χάνουμεν κατ'" αὐτὸν τὸ χρόνον, κατὰ τὸν διποίον ἀκριβῶς καὶ τὰς ἀποκτῶμεν; "Η (μήπως) ἡμπορεῖς νὰ προσδιορίσῃς κανένα ἄλλον χρόνον;

— Καθόλου, Σωκράτη, ἀλλ' ἀντιθέτως χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσω δὲν εἴπα τίποτε.

Νόημα. Ο Σιμμίας δυσκολεύεται νὰ ἀπαντήσῃ, ἀν γεννώμεθα ἔχοντες τὴν γνῶσιν τῶν ἰδεῶν ἡ ἀν τὰς ἀποκτῶμεν διὰ τῆς ἀναμνήσεως καὶ ὁ Σωκράτης διὰ καταλλήλων ἔργων τῶν Σιμμίαν νὰ παραδεχθῇ, ὅτι μόνον διὰ τῆς ἀναμνήσεως ἀποκτῶμεν τὴν γνῶσιν, ἐφ' ὅσον οἱ ἀνθρώποι μὲν δὲν ἡμποροῦν νὰ δικαιολογήσουν τὴν γνῶσιν τῶν ἰδεῶν, πρᾶγμα τὸ δόποιον θὰ συνέβαινε, ἐάν μετὰ τὴν γέννησιν κατείχον τὴν γνῶσιν αὐτήν. Καὶ ὁ Σωκρ. ἔρωτῷ μήπως κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς γεννήσεως ἀποκτῶμεν μαζὶ μὲ τὴν ζωὴν καὶ τὴν γνῶσιν, ἀλλὰ τότε ἐπρεπε συγχρόνως καὶ νὰ τὴν χάσουν, δηλ. κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς γεννήσεως. Ἐπομένως πρέπει νὰ παραδεχθῶμεν, ὅτι ψυχαὶ προσῆπτοι, πρὶν νὰ λάβουν τὴν μορφὴν τοῦ ἀνθρώπου, χωρισμέναι ἀπὸ τὰ σώματα καὶ ἔχουσαι φρόνησιν.

Περίληψις. Εάν ή α' ὑπόθεσις ἡτο ὅρθη, οἱ ἀνθρώποι θὰ ησαν διὰ βίου ἐπιστήμονες, δπερ ἀποπον. Συνεπῶς ἀληθεύει ἡ β' ὑπόθεσις, ἔλαβον δὲ τὴν γνῶσιν τῶν ἰδεῶν αἱ ψυχαὶ ὅχι μετὰ τὴν γέννησιν οὔτε κατὰ τὴν γέννησιν, ἀλλὰ πρὸ τῆς γεννήσεως.

"Επιγραφή Χρόνος ἀποκτήσεως τῆς γνώσεως τῶν ἰδεῶν ὑπὸ τῆς ψυχῆς.

ΚΕΦ. 22. Ἀρά γε λοιπόν, Σιμμία, εἰπεν, ἔτοι ἔχει δι' ἡμᾶς; "Εάν μὲν ὑπάρχουν, ὅσα πάντοτε ἐπαναλαμβάνομεν διαρκῶς ὅμιλοῦντες, δηλ. ἐν Ὁραιον καὶ ἐν Ἀγαθὸν καὶ πᾶσα τοιαῦτα ἰδέα τῶν ὄντων, καὶ (ἐάν) συγκρινώμεν μεν μὲ αὐτὴν δῆλα τὰ αἰσθητὰ ὄντα, διότι ἀνευρίσκομεν, ὅτι αὐτὴ εἶναι ἰδεῖκή μας ὑπάρχουσα ἐκ τῶν προτέρων, καὶ (ἐάν) παρομοιάζωμεν αὐτά μὲ ἐκείνην εἶναι ἀναγκαῖον, καθ' ὃν ἀκριβῶς τρόπον καὶ αὐταὶ οἱ ἰδέαι προσῆπτοι, ἔτοι καὶ ἡ ἰδική μας ψυχὴ νὰ προσῆπτῃ καὶ πρὶν ἡμεῖς νὰ ἔχωμεν γεννηθῆντες δὲν ὑπάρχουν αἱ ἰδέαι, ματαίος ή συζήτησις αὕτη δὲν θὰ ἔχῃ γίνει; Ἀρά γε ἔτοι ἔχει τὸ πρᾶγμα, καὶ εἶναι ἔξι ἵσους ἀναγκαῖον καὶ αὐταὶ αἱ ἰδέαι νὰ ὑπάρχουν καὶ οἱ ψυχαὶ μας καὶ πρὶν ἀκόμη ἡμεῖς γεννηθῶμεν καὶ ἀν δὲν (ὑπάρχουν) αὐταὶ (αἱ ἰδέαι) οὔτε καὶ αὐταὶ (αἱ ψυχαὶ μας νὰ ὑπάρχουν);

— Ἀναμφισβήτητως, Σωκράτη, εἰπεν ὁ Σιμμίας, νομίζω, διὰ ὑπάρχει ἡ ἴδια ἀνάγκη καὶ ἡ συζήτησις καταλήγει βέβαια εἰς ὡραῖον συμπέρασμα, εἰς τὸ δὲ δηλ. καθ' ὅμιλον τρόπον καὶ ἡ ψυχὴ μας ὑπάρχει, πρὶν νὰ γεννηθῶμεν ἡμεῖς, καὶ αἱ ἰδέαι, περὶ τῶν δποίων σὺ τῷρα λέγεις. Διότι ἐγὼ τούλάχιστον δὲν γνωρίζω τίποτε νὰ μοῦ εἶναι τόσον δλοφάνερον, δπως τοῦτο, τὸ δὲ δηλ. δῆλα τὰ τοιαῦτα ὑπάρχουν καὶ πάρα πολὺ μάλιστα δῆλαι αἱ τοιούτου εἰδούς ἰδέαι, δηλ. καὶ τὸ Ὁραιον καὶ τὸ Ἀγαθὸν καὶ δῆλα τὰ ἄλλα, τὰ δποία σὺ τῷρα δὰ ἐλεγεῖς· καὶ κατὰ τὴν γνώμην μου ἔχει ἀποποδεῖχθῇ ἐπαρκῶς.

— Άλλα τὶ λοιπὸν νομίζεις ὁ Κέβης; Εἰπεν δὲ Σωκράτης διότι πρέπει νὰ πειθώμεν καὶ τὸν Κέβητα.

— Ἀρκετά, καθὼς ἐγὼ τούλάχιστον νομίζω, εἰπεν ὁ Σιμμίας, ἀν καὶ εἶναι πολὺ ἰσχυρογνώμων ἐκ τῶν ἀνθρώπων ὡς πρὸς τὸ νὰ δυσπιστῇ εἰς τοὺς λόγους. Άλλα νομίζω, διὰ ἐπαρκῶς ἔχει πεισθῆ εἰς τοῦτο, δηλ. ὑπῆρχεν ἡ ψυχὴ μας, πρὶν ἡμεῖς γεννηθῶμεν.

Νόημα. Εἰς τὸ κεφαλαίον 21 παρεδέχθησαν δτι αἱ ψυχαὶ ὑπῆρχον ἀντε σώματος καὶ μετὰ φρονήσεως πρὸ τῆς γεννήσεως ἡμῶν. Κατὰ ταῦτα καὶ ἡ

Ιδέα τοῦ Ὀραιοῦ, τοῦ Ἀγαθοῦ κ.τ.λ., ἀν̄ ὑπάρχη ἐκ τῶν προτέρων, δόφείλομεν νὰ καταλήξουμεν εἰς τὸ συμφέροντα διὰ καὶ ἡ ψυχὴ ὑπάρχει πρὸ τῆς γεννήσεως ἡμῶν· καὶ τάναπαλιν, δὲν δέν ὑπάρχειν αἱ Ιδέαι, οὐδὲ ἡ ψυχὴ ὑπάρχει.

Περίληψις. Ἡ ὑπαρξίας τῶν Ιδεῶν πρὸ τῆς γεννήσεως ἡμῶν πιστοποιεῖ καὶ τὴν ὑπαρξίαν τῶν ψυχῶν. Ἰκανοποίησις τοῦ Σιμμίου καὶ βεβαίωσις αὐτοῦ διὰ καὶ ὁ Κέβης θὰ ἔχῃ Ικανοποιηθῆ ἐκ τοῦ συμπεράσματος τῆς συζυτήσεως.

Ἐπιγραφή. Ἡ ψυχὴ προύπαρχουσα ἐγνώριζε τὰς Ιδέας.

ΚΕΦ. 23. Ἐάν δμως, καὶ δταν ἀποθάνωμεν, θὰ ὑπάρχῃ ἀκόμη (ἡ ψυχὴ), οὔτε καὶ ἔγα δὲ Ιδεῖς, δὲ Σωκράτες, εἰπεν (δ. Σιμμίας), νομίζω διὰ ἔχει ἀποδειχθῆ, ἀλλ ἀκόμη ὑπάρχει δὲς κώλυμα αὐτοῦ, τὸ δποίον ἔλεγεν δὲ Κέβης μόλις πρὸ δλίγου, δηλαδὴ ἡ ἀντίληψις τοῦ πλήθους, μήπως ἀμα τῷ θανάτῳ τοῦ ἀνθρώπου ἡ ψυχὴ διασκορπίζεται καὶ (μήπως) τοῦτο εἰναι δι' αὐτῆν τὸ τέλος τῆς ὑπαρξίας της. Διότι τὶ ἐμποδίζει νὰ γεννᾶται μὲν αὐτὴ ἡ ψυχὴ καὶ νὰ συντίθεται ἐκ στοιχείων τινῶν διαφορετικῶν ἔκείνων, ἀπὸ τὰ σοίσα συνίσταται τὸ σῶμα, καὶ νὰ ὑπάρχῃ, πρὶν εἰσέλθῃ καὶ εἰς ἀνθρώπινον σῶμα, δταν εἰσέλθῃ καὶ εἰς ἀνθρώπινον σῶμα, δταν δμως εἰσέλθῃ καὶ ἀποχωρίζεται ἀπὸ αὐτοῦ, τότε καὶ αὐτὴ νὰ ἀποθνήσῃ καὶ νὰ καταστρέψεται;

— Ὁρθῶς λέγεις, Σιμμία, εἰπεν δὲ Κέβης. Διότι φαίνεται, διὰ ἔχει ἀποδειχθῆ τρόπον τινὰ τὸ ἥμισυ (ἔκεινου), τὸ δποίον πρέπει (νὰ ἀποδειχθῇ), διὰ δηλ. ὑπῆρχεν ἡ ψυχὴ μας, πρὶν γεννηθῶμεν ἡμεῖς· πρέπει δμως νὰ ἀποδείξουμεν ἀκόμη, δτι καὶ δταν ἀποθάνωμεν, οὐδόλως δλιγώτερον θὰ ἔξακολουθῇ νὰ ὑπάρχῃ δμοίως, δπως καὶ πρὶν γεννηθῶμεν, ἐάν πρόκειται νὰ ἀπόδειξις νὰ είναι τελεία.

— Ἐχει μὲν ἀποδειχθῆ ἡδη, Σιμμία καὶ Κέβη, εἰπεν δ. Σωκράτης, ἀν̄ θέλεται νὰ συνδυάσετε εἰς ἐν καὶ αὐτὸν τὸ ἐπιχειρήμα, τὸ δποίον λέγομεν τῶρα, καὶ ἔκεινο τὸ δποίον παρεδέχθημεν πρὸ αὐτοῦ, διὰ δηλ. κάθε τι ποὺ ἔχει ζωὴν γίνεται ἐκ τοῦ ἀποθανόντος. Διότι, ἔν μὲν ὑπάρχη ἡ ψυχὴ καὶ πρὸ τῆς γεννήσεως, είναι δὲ ἀνάγκη εἰς αὐτὴν. δταν ἔχεται εἰς τὴν ζωὴν καὶ γεννᾶται, νὰ μὴ γεννᾶται ἀπὸ πουθενά ἀλλού παφαὶ ἀπὸ τὸν θάνατον καὶ ἀπὸ τὸν νεκρόν, πῶς δὲν είναι λογικῶς ἀναγκαῖον νὰ ὑπάρχῃ αὐτὴ, καὶ μετὰ τὸν θάνατον τῆς, ἐφ δσον βέβαια πρέπει αὐτὴ νὰ εἰσέρχεται πάλιν εἰς τὴν ζωὴν; — Εχει λοιπὸν ἀποδειχθῆ ἡδη, ἔκεινο τὸ δποίον ἔλεχθη.

Νόημα. Διὰ τῆς ἀναμνήσεως κατὰ τὸν Σιμμίαν καὶ Κέβητα ἀπεδειχθη μόνον τὸ ἥμισυ τοῦ προβλήματος, τῆς ὑπάρξεως δηλ. τῆς ψυχῆς πρὸ τῆς γεννήσεως, δχι δμως καὶ τὸ ζήτημα τῆς ἐπιβιώσεως αὐτῆς μετὰ θάνατον.

Ο Σωκράτης πρὸς αὐτὰ λέγει, διὰ διὰ νὰ δλοκληρωθῇ ἡ ἀπόδειξις αὐτῆς πρέπει νὰ συσχετίσωμεν τὰ δύο ἔκτειθέντα ἐπιχειρήματα, δηλ. τὸ ἐπιχειρήμα τῶν ἔναντιων καὶ τῆς ἀναμνήσεως. Ἐπειδὴ δμως ἡ ψυχὴ προύπαρχει συμφώνως πρὸς τὸ ἐπιχειρήμα τῆς ἀναμνήσεως, καὶ πᾶν τὸ ἔχον ζωὴν γεννᾶται ἐκ τοῦ ἀποθανόντος, συμφώνως πρὸς τὸ ἐπιχειρήμα τῶν ἔναντιων, πρέπει ἡ ψυχὴ μετὰ θάνατον νὰ ἐπιζῇ, διὰ νὰ είναι εἰς τὸν θέσιν νὰ ἐπανέλθῃ ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωὴν.

Περίληψις. Εἰς παρατήρησιν τοῦ Σιμμίου διὰ παραμένει ἀναπόδεικτος ἡ μετά θάνατον ἐπιβίωσις τῆς ψυχῆς, δ. Σωκράτης λέγει, διὰ δ συνδυασμὸς τῶν ἀποδείξεων τῶν ἔναντης των καὶ λάναμνήσεως δίδει τὴν ὁρθὴν λύσιν τοῦ προβλήματος.

Ἐπιγραφή. Συσχέτισις τῆς πρώτης καὶ δευτέρους ἀποδείξεως περὶ ψυχῆς

ΚΕΦ. 24. Ἀλλ' διοῦς μοῦ φαίνεται, διὶ καὶ σὺ καὶ διὰ μιμίας εὐχαριστῶς ἡδέλετε συζητήσει καὶ αὐτὸ τὸ ζῆτημα ἀκόμη περισσότερον καὶ διὰ κατέχεσθε ἀπὸ τὸν παιδαριώδη φόβον, μῆπως πράγματι ὁ ἄνεμος παίρνει εἰς τὸ φύσημά του καὶ διασκορπίζει αὐτὴν, καθ' ὃν χρόνον ἔξερχεται ἐκ τοῦ σώματος, καὶ μάλιστα διαν τύχῃ νὰ ἀποθήσηκε κανεὶς δχι εἰς στιγμὴν νηνεμίας, ἀλλὰ τὴν ὥραν ποὺ πνέει σφρόδρος ἄνεμος.

Καὶ ὁ Κέβης γελάσας δι' αὐτὰ εἶπε· Σωκράτη, προσπάθησε νὰ μᾶς μεταπείσῃς, ὡσὰν νὰ εἰμεθο φοβισμένοι, ή καλλίτερον δχι ὡσὰν νὰ εἰμεθα ἡμεῖς φοβισμένοι, ἀλλὰ ὡσὰν νὰ ὑπάρχῃ καὶ μεταξύ μας κάποιο παιδί, τὸ δποῖον φοβεῖται τὰ τοιαύτα· αὐτὸ λοιπὸν προσπάθησε νὰ μεταπειθῇς νὰ μὴ φοβῆται τὸν θάνατον, δπως ἀκριβῶς τὰ μορμούλικά.

— Ἀλλὰ πρέπει, εἶπεν ὁ Σωκράτης, καθέ ημέρα νὰ τοῦ φάλλετε μαγικὰ ἄσματα, ἔως δτου (τὸ) θεραπεύετες μὲ αὐτὰ ἀπὸ τὸν φόβον του.

— Ἀπὸ ποῦ δμως, Σωκράτη εἶπε, θὰ λάβωμεν ἄνθρωπον Ικανὸν νὰ θεραπεύῃ μὲ τὰ λόγια του (Ιατροφιλόσοφον) τέτοιους ἀνθρώπους, ἀφοῦ σύ, εἶπε, μᾶς ἔγκαταλείπεις;

— Μεγάλη μὲν είναι ἡ Ἐλλάς, Κέβη, εἶπεν, ἐντὸς τῆς δποίας ὑπάρχουν, ὡς νομίζω, Ικανοὶ ἄνδρες, πολλά δὲ καὶ τὰ βαρβαρικὰ ἔθνη, ἐν μέσφτῶν ὁποίων ὅλων πρέπει νὰ ἔρευνάτε ἀναζητοῦντες τοιοῦτον μάγον, χωρὶς νὰ λυπηθῆτε οὗτε χρήματα, οὔτε κόπους, διότι δὲν ὑπάρχει τίποτε καταλληλότερον, εἰς τὸ δποῖον ἡμπορεῖτε νὰ ἔξοδεύετε χρήματα. Πρέπει δὲ νὰ ἔκειταισθε τὸ ζῆτημα καὶ σεῖς οἱ ἔδιοι μεταξύ σας· διότι ίσως οὗτε καὶ θὰ ἡμπορεῖτε νὰ σύνετε εύκολώς (ἄλλους), οἱ δποῖοι, νὰ είναι Ικανοὶ νὰ κάμουν αὐτὸ καλλίτερον ἀπὸ σᾶς.

— Ἀλλ' αὐτὰ μὲν βεβαίως, εἶπεν ὁ Κέβης, θὰ γίνουν· ἔκει δέ, δπου διεκόψαμεν τὴν συζήτησιν, ἵς ἐπανέλθωμεν, ἔαν σου είναι εὐχάριστον.

— Ἀλλὰ βέβαια τοῦτο είναι εὐχάριστον εἰς ἐμὲ τούλαχιστον πῶς δὲν πρόσκειται (νὰ μοῦ είναι εὐχάριστον);

— Καλὰ λέγεις, εἶπεν.

Νόημα. Ἐπειδὴ διὰ τοῦ προβλήματος διὰ τὴν λύσιν τοῦ προβλήματος διὰ τὴν συσχετίσεως τῶν δύο ἀποδείξεων καὶ ἐπειδὴ ἀντιλαμβάνεται, διὶ κατέχονται ἀπὸ παιδαριώδη φόβον, μῆπως ἡ ψυχὴ διασκορπίζεται, διὰ τοῦ ἀνέμου μετὰ τὸν θάνατον, δέχεται τὸ ζῆτημα λεπτομερέστερον. Λέγει λοιπόν, διὲ διὰ νὰ θεραπευθοῦν ἀπὸ τὸν φόβον αὐτὸν χρειάζεται νὰ εἴρουν ἀνθρώπους, οἱ δποῖοι διὰ τῶν λόγων θεραπεύουν καὶ ἀπὸ αὐτὸν ὑπάρχουν πολλοὶ καὶ εἰς τὴν Ἐλλάδα καὶ εἰς τὰς βαρβαρικὰς χώρας. Καὶ πράγματι, λέγει, ἀξίζει τὸν κόπον νὰ ἔξωδειν κανεὶς δι' αὐτὰ. Ο Κέβης παρατησεὶ μὲ παράπονον, διὲ μόνον ὁ Σωκράτης ἦτο Ικανὸς διὰ τοιοῦτον εἴδους θεραπείαν. Τέλος ἐ Σωκράτης ἐπανέρχεται εὐχαρίστως εἰς τὴν ἔξετασιν τοῦ ζητήματος.

Περίληψις. Ο Σωκράτης διαβλέπων δυσπιστίαν εἰς τοὺς φίλους του ὡς πρός τὰ λεχθέντα συνιστῷ θεραπείαν ὑπὸ εἰδικῶν Ιατροφιλοσόφων καὶ ἐπανέρχεται εἰς τὴν λεπτομερεστέραν, ἔξετασιν τοῦ προβλήματος τῆς ὑπάρχεσεως τῆς ψυχῆς μετὰ θάνατον.

Ἐπιγραφή. Δυσπιστία Σιμμίου καὶ Κέβητος καὶ παιδαριώδης φόβος αὐτῶν περὶ τοῦ θανάτου.

Γ'. Ἀπόδειξις τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς

ΚΕΦ. 25. — Λοιπὸν κάτι τοιοῦτον, εἶπεν οὗτος ὁ Σωκράτης, πρέπει ἡμεῖς νὰ ἐρωτήσωμεν τὸν θαυμόν μας, δηλ. εἰς ποῖα περίποια ἀληθῶς είναι,

φυσικὸν νὰ πάσχουν αὐτὸ τὸ πάθημα, δηλ. νὰ διασκορπίζωνται, καὶ διὰ ποιὸν περίποιον νὰ φοβούμεθα, μήπως πάθη αὐτὸ καὶ διὰ ποιὸν περίποιον δῷξι καὶ μετὰ τοῦτο πάλιν νὰ ἔξτασις ομον, εἰς ποιὸν δὲ τῶν δύο αὐτῶν σιδῶν ἀνήκει ἡ ψυχὴ, καὶ ἀπὸ αὐτὰ πρέπει νὰ ἔχωμεν θάρρος ἡ νὰ φοβούμεθα διὰ τὴν ψυχὴν μας;

— Ἀληθὴ λέγεις εἰπεν.

— Αρά γε λοιπόν εἰς ἔκεινο μέν, τὸ δποιὸν ἔχει συντεθῆ καὶ τὸ δποιὸν εἰναι σύνθετον ἀρμόδιες ἐκ φύσεως νὰ πάσχῃ τοῦτο, νὰ διαιρεθῇ δηλ. ἔτσι δπως ἀκριβῶς συντεθῆ ἀν δμως ουμπίπτη κάτι νὰ μὴ εἰναι σύνθετον, εἰς αὐτὸ μόνον ἀρμόδιες, περισσότερον ἀπὸ κάθε ἄλλο, νὰ μὴ πάσχῃ αὐτά;

— Κατὰ τὴν γνώμην μου ἔτοι εἰναι, εἰπεν δέ Κέρης.

— Λοιπόν, ἔκεινα ἀκριβῶς τὰ ἔποια εὑρίσκονται πάντοτε εἰς τὴν αὐτὴν καὶ τὴν ἰδίαν κατάστασιν, αὐτά πρὸ πάντων εὐλογον εἰναι νὰ εἰναι τὰ μὴ σύνθετα, ἔκεινα δὲ τὰ δποια εἰναι ὅλοτε ἔτοι, καὶ ἄλλοτε ἀλλιῶς καὶ δὲν εὑρίσκονται ποτὲ εἰς τὴν ἰδίαν κατάστασιν, ἀντιθέτως αὐτὰ (εὐλογον εἰναι) νὰ εἰναι τὰ σύνθετα;

— "Ετοι ἔγω τούλαχιστον νομίζω.

— "Ας ἐπανέλθωμεν λοιπόν, εἰπεν, εἰς αὐτὰ μὲ δποια ἀκριβῶς (ἡσχολήθημεν) κατὰ τὴν προηγουμένην συζήτησιν. Αὐτὴ η σύστα διὰ τὴν ὑπαρξιν τῆς δποιας δίδομεν λόγον καὶ ἔρωτῶντες καὶ αἰπαντῶντες, εἰς ποιὰν ἔκτων δύο κατηγοριῶν ἀνήκει, εἰναι ἀναλοίωτος αἰωνίως η μεταβλητή; Αὐτὴ η ἰδέα τῆς ισότητος, αὐτὴ η ἰδέα τοῦ ὥραιου, αὐτὸ καθ' ἔσυτὸ κάθε τοῦ ὑπάρχει, δηλ. τὸ (ὅνεος) δν, μήπως ποτὲ ἐπιδέχεται ἔστω καὶ τὴν παραμικρὰν μεταβολήν; "Η ἀπὸ αὐτὰ κάθε τοῦ ποὺ ὑπάρχει, τὸ δποιὸν αὐτὸ καστ' ἔσυτὸ εἰναι ἀπλοῦν εἰναι ἀπλαὶ αἰωνίως τὸ ἰδιον μὲ τὸν ἔσυτόν του καὶ οὐδέποτε πουσθενά κατ' οὐδένα τρόπον ὑφίσταται καμμίαν ἀλλοίωσιν;

— Ειναι ἀναγκαιον, εἰπεν δέ Κέρης, Σωκράτη, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον νὰ εὑρίσκωνται εἰς αὐτὴν καὶ τὴν ἰδίαν πάντοτε κατάστασιν.

— Τι δὲ (νομίζεις) περὶ τῶν πολλῶν (αἰσθητῶν), π.χ. ἀνθρώπων η ἵππων η ἔνδυμάτων η ἄλλων οἰωνδήποτε τιοιύτων η ἵσων η ὠραίων η δι' δλα τὰ δποια ὁποια ἔχουν τὸ αὐτὸ δνομα πρὸς ἔκεινα (τὰς ἰδέας); "Αρά γε εἰναι τὰ ἰδια μὲ τὸν ἔσυτόν των η δλως ἀντιθέτως πρὸς ἔκεινας τὰς ἰδέας, οὔτε δηλ. μὲ τὸν διαντόν των (εἰναι) τὰ ἰδια, οὔτε ποτὲ μεταξύ των, διὰ νὰ εἰπω γενικῶς κατ' οὐδένα τρόπον παραμένουν τὰ ἰδια.

— "Ετοι εἰναι πάλιν, εἰπεν δέ Κέρης οὐδέποτε εὑρίσκονται εἰς τὴν ἰδίαν κατάστασιν.

— Συνεπῶς αὐτὰ μὲν ἡμπορεῖς καὶ νὰ τὰ ἔγγισης, ἡμπορεῖς καὶ νὰ (τὰ) ἰδης, ἡμπορεῖς καὶ νὰ (τὰ) αἰσθανθῆς διὰ τῶν ἄλλων αἰσθήσεων, ἐνῷ ἔκεινα, τὰ δποια εἰναι τὰ ἰδια, δὲν εἰναι δυνατόν δι' ἄλλου τινός τρόπου ποτὲ νὰ τὰ συλλάβης, παρὰ διὰ τῆς σκέψεως, διότι τὰ τοιαῦτα εἰναι ἀόρατα καὶ δχι ὀρατά;

— Καθ' ὀλοκληροίαν, εἰπε, λέγεις τὴν ἀλήθειαν.

Νόημα. Ο Σωκράτης εἰς τὸ κεφάλαιον αὐτὸ εἰσερχόμενος εἰς τὴν γ' ἀπόδειξιν τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς, διὰ τῶν ἴδεσθν ἔξετάζει ποια ἐκ τῶν φυσικῶν πραγμάτων διαλύνονται καὶ διασκορπίζονται κοι ποια δχι. Ἐπίσης εἰς ποιάν κατηγορίαν πρέπει νὰ κατατάξωμεν τὴν ψυχὴν καὶ ποια εἰναι τὰ γνωρίσματα τῶν ἀπλῶν καὶ συνθέτων. Τέλος λέγει, διτὶ τὰ αἰσθητὰ ἀντικείμενα (ἀνθρώποι, ἵπποι κτλ.), ὡς ἀποτελούμενα ἔξι ἄλλων ἀπλουστέρων εἰναι σύνθετα καὶ συνεπῶς ὑπόκεινται εἰς μεταβολήν καὶ δὲν διατηροῦν τὴν ταυτότητά των, γίνονται δὲ καταληπτὰ διὰ τῶν αἰσθήσεων· ἐνῷ ἀντιθέτως αι (ἰδέαι (ώραιοι, δσιοι)) δὲν ὑποπίπτουν εἰς τὰς αἰσθήσεις καὶ εἰναι ἀπλαὶ, ἀδιαίρετοι κοι μονοειδεῖς διατηροῦσα αἰωνίως τὴν ταυτότητά των καὶ γινόμεναι ἀντιληπται μόνον διὰ τῆς καθαρούς νοήσεως. Ἐπομένως τὸ μὲν σῶμα δμοιάζει πρὸς τὰ αἰσθήματα καὶ μεταβλητά, η δὲ ψυχὴ πρὸς τὰ ἀμετάβλητα καὶ ὑπεραισθητά, δηλ. τὰς ἰδέας.

Περίληψις. Τὰ αἰσθητὰ εἶναι σύνθετα, μεταβλητά, διαιρετὰ καὶ καταληπτά διὰ τῶν αἰσθήσεων, αἱ δὲ ἰδέαι εἶναι μονοειδεῖς, ἀδιαιρετοὶ, ἀναλογίωτοι καὶ ἀδόρατοι καὶ καταληπταὶ μόνον διὰ τῆς καθαρᾶς νοήσεως.

Ἐπιγραφή. Κύριαι ἱδιότητες αἰσθητῶν καὶ ἰδεῶν.

Αἱ συλλογιστικαὶ προτάσεις τοῦ Σωκράτους εἶναι αἰζέξῃς:

- 1) πᾶν σύνθετον διαλυτὸν
πᾶν ἀπλοῦν ἀδιάλυτον
 - 2) πᾶν ἀλλοιούμενον σύνθετον
πᾶν ἀνολλοίωτον ἀπλοῦν
 - 3) πᾶν αἰσθητὸν μεταβλητὸν
αἱ ἰδέαι ἀμεταβλητοί
 - 4) πᾶν αἰσθητὸν καταληπτὸν διὰ τῶν αἰσθήσεων
αἱ ἰδέαι καταληπταὶ διὰ τῆς νοήσεως.
-

ΣΕΦ. 26. — Θέλεις λοιπὸν νὰ παραδεχθῶμεν, εἰπε, δύο εἰδη τῶν ὅντων, τὰ μὲν ἐν ὄρατόν, τὸ δὲ ἄλλο ἀόρατον;

— "Ἄς παραδεχθῶμεν, εἰπεν.

— Καὶ μὲν ἀόρατον, δτι εἶναι πάντοτε τὸ Ἰδιον μὲν τὸν ἔαυτόν του;

— "Ἄς παραδεχθῶμεν καὶ αὐτό, εἰπεν.

— "Εμπρὸς λειπόν, εἰπεν ἔκεινος, ἄλλο τίποτε εἶναι παρὰ τὸ μὲν ἐν μέρος τῆς προσωπικότητος μας εἶναι τὸ σῶμα, τὸ δὲ ἄλλο ἡ ψυχὴ ;

— Τίποτες ἄλλο δὲν εἶναι, εἰπεν.

— Πρὸς ποιὸν λοιπὸν ἀπὸ τὰ δύο εἰδη δυνάμεθα νὰ εἰπωμεν, δτι εἶναι δμοιότερον καὶ συγγενέστερον τὸ σῶμα;

— Εἰς πάντα, εἰπε, αὐτὸ τουλάχιστον (εἶναι) φανερόν, δτι δηλ. μὲν τὸ ὄρατόν.

— Καὶ ἡ ψυχὴ; Εἶναι ὄρατὸν ἡ ἀόρατον;

— "Υπὸ τῶν ἀνθρώπων τούλαχιστον, Σωκράτη, εἰπε δὲν (εἶναι ὄρατόν).

— "Ἄλλο" ὅμως ἡμεῖς βέβαια τὰ ὄρατά καὶ τὰ μῆ, διακρίνομεν ἀποβλέποντες εἰς τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν" ἡ νομίζεις, δτι ἀποβλέπομεν εἰς καμμίαν ἄλλην;

— "Ἀποβλέπομεν εἰς τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν.

— Τὶ λοιπὸν λέγομεν διὰ τὴν ψυχὴν; δτι εἶναι ὄρατὸν ἡ ἀόρατον;

— "Οτι δὲν εἶναι ὄρατόν.

— Συνεπῶς ἀόρατον;

— Ναί.

— "Ἡ ψυχὴ λοιπὸν δμοιάζει περισσότερον ἀπὸ τὸ σῶμα πρὸς τὸ ἀόρατόν, τὸ δὲ σῶμα πρὸς τὸ ὄρατόν.

— "Ἀπαραιτήτως Σωκράτη.

Νόημα. Συμφώνως πρὸς τὰ προηγούμενα, δπου διηρέθησαν τὰ διάφορα δῆτα εἰς ὄρατά καὶ ἀόρατα, δ ἀνθρώπος ὡς ἀποτελούμενος ἐκ σώματος καὶ ψυχῆς ἔχει δύο στοιχεῖα ἐκ τῶν δποίων τὸ μὲν ἐν, τὸ σῶμα, δμοιάζει πρὸς τὰ ὄρατά, τὸ δὲ ἄλλο, ἡ ψυχὴ, δμοιάζει πρὸς τὰ ἀόρατα.

Περίληψις. Διαιρεσίς τῶν ὅντων εἰς ὄρατά καὶ ἀόρατα καὶ δμοιότης τοῦ μὲν σώματος πρὸς ὄρατά, τῆς δὲ ψυχῆς πρὸς τὰ ἀόρατα, δηλ. πρὸς τὰς ἰδέας.

Ἐπιγραφή. Τὸ σῶμα ὄρατόν, ἡ ψυχὴ ἀόρατος.

ΚΕΦ. 27. — Λοιπόν καὶ τὸ ἔξῆς ἐλέγομεν προηγουμένως. διὶ δηλ. ἡ ψυχὴ, δταν μὲν χρησιμοποιῇ καὶ τὸ σῶμα εἰς τὴν ἔρευναν τινὸς ἡ διὰ τῆς ὁράσεως ἡ διὰ τῆς ἀκοῆς ἡ διὰ τῆς ἀλλῆς τινὸς αἰσθήσεως—διότι τὸ νὰ ἔρευνῃ τις διὰ τοῦ σώματος, τοῦτο σημαίνει νὰ ἔρευνῃ τις κάτι διὰ τῶν αἰσθήσεων—τότε μὲν παρασύρεται ὑπὸ τοῦ σώματος εἰς ἐπειλένα τὰ ὄποια οὐδέποτε εὑρίσκονται εἰς τὴν ἰδίαν κατάστασιν, καὶ αὐτὴ πλανᾶται καὶ ταράσσεται καὶ ἡλίζεται, ὡσδημά μεθυσμένη ἀκριβῶς, διότι ἐπικοινωνεῖ μὲ τὰ τοιαῦτα;

— Βεβαιότατα.

— "Οταν δμως βέβαια αὐτὴ καθ' ἐστήν ἔρευνῃ, προχωρεῖ ἀμέσως πρὸς τὰ ἔκει, εἰς τὸ καθαρὸν καὶ αἰώνιον καὶ ἀθάνατον καὶ ἀναλλοίωτον καὶ, ἐπειδὴ εἶναι τρόπον τινὰ συγγενῆς αὐτῷ, εὑρίσκεται πάντοτε πλησίον ἔκεινου, δταν βέβαια σύρεθῇ ἐντελῶς μόνη καὶ ἐπιτρέπεται εἰς αὐτὴν, καὶ παύει τὴν περιπλάνησιν τῆς καὶ ἀσχολουμένη περὶ τὰς ἰδέας πάντοτε παραμένει ἡ αὐτὴ μὲ τὸν ἐστόν της, διότι ἐπικοινωνεῖ μὲ τοιαῦτα· καὶ αὐτὸ τὸ πάθημα αὐτῆς δὲν ἔχει ὀνομασθῆ φρόνησις;

— Πάρα πολὺ καλὰ καὶ ἀληθινὰ λέγεις, Σωκράτη,

— Πρὸς ποιὸν λοιπὸν πάλιν ἐκ τῶν δύο εἰδῶν ἔχεις τὴν γνώμην, καὶ συμφώνως πρὸς τὰ λεχθέντα προηγουμένως καὶ συμφώνως πρὸς δσα λέγομεν τώρα, δτι εἶναι περισσότερον δμοιον καὶ περισσότερον συγγενὲς ἡ ψυχὴ;

— Μεῦ φαίνεται, Σωκράτη, εἰπεν ἔκεινος, δτι κάθε ἀνθρώπος, ἀκόμη καὶ δ πλέον δυσμαθής, ἥθελε συμφωνήσι μὲ αὐτὴν τὴν μεθόδον, δτι καὶ εἰς τὸ σύνολον καὶ εἰς τὰ μέρη ἡ ψυχὴ ἔχει περισσοτέραν δμοιότητα πρὸς τὸ αἰώνιος ἀναλλοίωτον μᾶλλον παρὰ πρὸς τὸ μεταβλητόν.

— Καὶ τὸ σῶμα πρὸς ποιὸν (εἶναι δμοιότερον);

— Πρὸς τὸ ἄλλο (τὸ μεταβλητόν).

Νόμημα. Προηγουμένως ἀπεδείχθη, δτι ἡ ψυχὴ κατὰ τὴν ἔρευναν τῶν ὅντων, δταν χρησιμοποιῇ τὰς αἰσθήσεις, πλανᾶται παρασυρομένη ὑπὸ τῶν αἰσθητῶν πραγμάτων καὶ ἡλίζεται καὶ συνεπῶς ἀδυνατεῖ νὰ συλλάβῃ τὰς ἰδέας· ἐνῷ ἀντιτέως, δταν μένει μόνη, μακράν τοῦ σώματος, ἀποσύρεται εἰς τὸν ἐστόν της, δηλ. δταν ἀποκτᾷ τὴν φρόνησιν, καὶ ὑψώνεται πρὸς τὸν καθαρὸν καὶ αἰώνιον καὶ ἀμετάβλητον κόσμον τῶν ἰδεῶν, διότι συγγενεύει πρὸς τὸν κόσμον αὐτόν, δπως πᾶς ἀνθρωπός πιστεύει τοῦτο.

Περίληψις. 'Η ψυχὴ χρησιμοποιοῦσα τὸ σῶμα καὶ τὰς αἰσθήσεις πλανᾶται, ἐνῷ ἀπομονούμενή καθ' ἐστήν γνωρίζει τὰς ἰδέας, πρὸς τὰς δύοις δμοιάζει, ἀφοῦ καὶ τὸ σῶμα δμοιάζει πρὸς τὰ αἰσθητά.

Ἐπιγραφή. 'Η γνῶσις τῶν ἰδεῶν συντελεῖται διὰ τῆς ψυχῆς, τῶν δὲ αἰσθητῶν διὰ τοῦ σώματος.

ΚΕΦ. 28. — Πρόσεχε τώρα καὶ εἰς τὸ ἔξῆς, δτι δηλ. δταν εὑρίσκονται μαζὶ ψυχὴ καὶ σῶμα, ἡ φύσις διατάσσει, τὸ μὲν σῶμα νὰ ὑπηρετῇ καὶ νὰ ὑπακούῃ, ἔκεινη δὲ νὰ ἀρχῇ καὶ νὰ κυβερνῇ· καὶ συμφώνως πρὸς αὐτὰ πάλιν ποιὸν ἐκ τῶν δύο νομίζεις, δτι εἶναι δμοιον πρὸς τὸ θεῖον καὶ ποιὸν πρὸς τὸ θνητόν; "Η δὲν νομίζεις, δτι τὸ μὲν θεῖον ἔχει φύσεως εἶναι (τοιοῦτον), ὕστε νὰ ἀρχῇ καὶ νὰ τὸ ἡγεμονεύῃ, τὸ δὲ θνητὸν νὰ ἔχουσιάζεται καὶ νὰ ὑπηρετῇ;

— Ἐγὼ τούλαχιστον (νομίζω).

— Πρὸς ποιὸν λοιπὸν ἡ ψυχὴ δμοιάζει;

— Φανερὸν δέ, Σωκράτη, δτι ἡ μὲν ψυχὴ πρὸς τὸ θεῖον, τὸ δὲ σῶμα πρὸς τὸ θνητόν.

— Ἐξετασσ τώρα εἰπε, Κέβη, ἀν συμφώνως πρὸς τὰ λεχθέντα ἔξαγεται ἀναγκαῖος τὸ ἀκόλουθον συμπέρασμα, δτι δηλ. πρὸς μὲν τὸ θεῖον καὶ ἀθάνατον καὶ νοητικὸν καὶ μονοειδὲς καὶ τὸ ἀδιάλυτον καὶ αἰώνιος ἀναλλοίωτον εἶναι δμοιότατον ἡ ψυχὴ, πρὸς δὲ τὸ ἀνθρώπινον καὶ τὸ θνητὸν καὶ τὸ πολύμορφον καὶ τὸ μὴ νοοῦν καὶ διαλυτὸν καὶ οὐδέποτε δμοιον

πρὸς ἑαυτὸν εἶναι ἔξι ἄλλου διοικήσατον τὸ σῶμα. Ἡμποροῦμεν ἀλλοὶ τι διαφορετικὸν τούτων νὰ λέγωμεν, φίλε Κέβη, πῶς δὲν εἶναι ἔτοι;

— Δὲν ἡμποροῦμεν.

Νόημα. Κατὰ τὴν συμβίωσιν σώματος καὶ ψυχῆς ἔχει καθορισθῆ ἐκ φύσεως τὸ μὲν σῶμα νὰ ἀρχεται καὶ νὰ ὑπακούῃ καὶ ἐπομένως νὰ διοικᾶται περισσότερον πρὸς τὸ θεῖον. Ἐκ τούτων συνάγεται, διτὶ ἡ μὲν ψυχὴ εἶναι διοία πρὸς τὸ θεῖον καὶ τὸ ἀθάνατον, τὸ μονοειδὲς καὶ τὸ νοοῦν, τὸ ἀδιάλυτον καὶ ἀμετάβλητον, τὸ δὲ σῶμα εἶναι διοίαν πρὸς τὸ ἀνθρώπινον καὶ θνητόν, τὸ μὴ νοοῦν καὶ πολύμορφον, τὸ διαλύτον καὶ μεταβλητόν.

Περίληψις. Ποιὸς ὁ ἐκ φύσεως προορισμὸς τοῦ σώματος καὶ τῆς ψυχῆς. Τὸ ἀρχεῖν εἶναι ἰδιότης τοῦ θείου, τὸ δὲ ἀρχεσθαι τοῦ θνητοῦ. Ἡ ψυχὴ διοία πρὸς τὸ θεῖον, ἀθάνατον, ἀδιάλυτον, νοοῦν, μονοειδὲς καὶ ἀναλλοίωτον.

Ἐπιγραφή. Ὁμοιότης τῆς ψυχῆς πρὸς τὸ θεῖον καὶ τοῦ σώματος πρὸς τὸ αἰσθητόν.

ΚΕΦ. 29. — Τὶ λοιπόν; Ἀφοῦ αὐτὰ εἶναι ἔτοι, ἀρά γε δὲν ἀρμόζει εἰς μὲν τὸ σῶμα νὰ διαλύσται ἀμέσως, εἰς δὲ τὴν ψυχὴν ἔξι ἄλλου νὰ εἶναι παντελῶς ἀδιάλυτος ἡ περίπου κάτι τέτοιο;

— Βεβαίως.

— Ἔννοεις λοιπόν, εἴπεν, διτὶ, δταν ἀποθάνη ὁ ἀνθρωπος, τὸ μὲν δρατὸν μέρος αὐτοῦ, δηλ. τὸ σῶμα, καὶ τὸ εἰς δρατὸν τόπον κείμενον, τὸ δποιὸν, ὡς γνωστόν, δύναμάζομεν νεκρόν, εἰς τὸ δποιὸν ἀρμόζει νὰ διαλύσται καὶ νὰ ἀποσυντίθεται καὶ νὰ ἀφανίζεται ὡς καπνός, δὲν πεθαίνει ἀμέσως τίποτε ἀπ' αὐτά, ἀλλ' ἀντιθέτως ἐπ' ἀρκετά μακρὸν χρόνον διατηρεῖται, καὶ ἀν βέβαια κανεὶς ἀποθάνη ἔχων ἀνθρηδὸν καὶ καριτωμένον τὸ σῶμα καὶ εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς ἥλικιας του, καὶ πάρα πολὺ χρόνον (διατηρεῖται) διότι, δταν τὸ σῶμα συμμαζευθῇ καὶ ταριχευθῇ, δπως ἀκριβῶς εἰ ταριχεύθεντες ἔνι Αλγύπτῳ, σχεδόν δλόκληρον διατηρεῖται ἐπ' ἀρριστον χρόνον μερικὰ δὲ μέρον τοῦ σώματος, καὶ ἀν σαπίσῃ (τὸ ἄλλο), δηλ. τὰ δστὰ καὶ τὰ νεῦρα καὶ ὅλα τὰ τοιαῦτα σχεδόν εἶναι ἀθάνατα· ἡ δχι;

— Ναί.

— Ἡ δὲ ψυχὴ λοιπόν, τὸ ἀδρατον, τὸ ἀπερχόμενον εἰς ἄλλον τόπον ἀνάλογον πρὸς αὐτήν, ἔξαιρετον καὶ καθαρὸν καὶ ἀδρατον, εἰς τὸν πραγματικὸν Ἀδην, πλησίον τοῦ ἀγαθοῦ καὶ σοφοῦ θεοῦ, δπου. ἀν θέλῃ δὲ θεός, καὶ ἡ ἴδικη μου ψυχὴ πρέπει νὰ ὑπάγῃ ἐντὸς ὀλίγου, αὐτὴ λοιπόν ἡ ψυχὴ μας ἡ ἔχουσα τοιαῦτα γνωρίσματα καὶ τοιαύτην φυσικὴν σύστασιν χωριζομένη ἐκ τοῦ σώματος ἀμέσως διαλύεται ὡς πνοὴ ἀνέμου καὶ χάνεται, δπως λέγουν οἱ πολλοὶ ἀνθρωποι; "Ολῶς ἀντιθέτως, φίλε Κέβη καὶ Σμύρνα, ἄλλα πολὺ περισσότερον ἔχεις ὡς δέης: "Ἄς ὑποθέσωμεν, διτὶ ἀποχωρίζεται καθαρός, χωρὶς δηλ. νὰ συμπαρασύρῃ τίποτε ἐκ τοῦ σώματος, διότι οὐδόλως ἐπεκοινώνει μὲν αὐτὸν κατὰ τὴν ζωὴν, δσον ἔξαρταται ἀπὸ τὴν θέλησιν της, ἄλλ' ἀντιθέτως, διότι ἀπέφευγεν αὐτὸν καὶ ἦτο συγκεντρωμένη σύτῃ εἰς τὸ διαυτόν της, διότι προητοιμάζετο πάντοτε διὰ τοῦτο, — τοῦτο δὲ τίποτε ἄλλο δὲν σημαίνει παρὰ δτι δρθῶς ἐφιλοσόφει καὶ πράγματι προητοιμάζετο εἰς τὸ νὰ ἀποθάνῃ ενχαρίστως· ἡ δὲν δύναται νὰ θεωρῆται τοῦτο ἀσκησις θανάτου;

— Ἐξάπαντος.

— Ἐπομένως, ἔὰν πράγματι εὑρίσκεται εἰς τοιαύτην κατάστασιν, ἀπέρχεται εἰς τὸ διοίαν πρὸς αὐτήν, δηλ. τὸ ἀδρατον καὶ τὸ θεῖον καὶ τὸ

I. Θ. ΡΩΣΣΗ — Σχολ. Μετάφρασις Πλάτωνος Φαιδρων.

άθανατον και τὸ σοφόν, ὅπου, δταν φυάση, ἐπιτρέπεται εἰς αὐτὴν νὰ είναι εὐδαίμων, ἀπηλλαγμένη ἀπὸ περιπλανήσεις και παραλογισμούς και φόβους λέγεται περὶ τῶν μεμυημένων, διάγουσσα πράγματι τὸν ὑπόλοιπον χρόνον μετὰ τῶν θεῶν· ἔτσι νὰ είπωμεν, Κέβη, ἢ διαφορετικά;

— "Ετοι, μὰ τὸν Δία, εἶπεν ὁ Κέβης.

Νόημα. Ἐπειδὴ ἡ ψυχὴ είναι ἀόρατος και ὄμοιάζει πρὸς τὰς ίδεας, διότι ἀρχει και κυβερνᾷ, ἐρευνᾷ δὲ διὰ τῆς καθαρᾶς διανοητικῆς ἐνεργείας, ἀπηλλαγμένη τινὰ κακῶν τοῦ σώματος, διὰ τοῦτο είναι ἐπέμενον νὰ είναι ἀδιάλυτος. Ὁρια δὲ σκεψθῆ τὰ ταριχευθέντα σώματα ἐν Αἰγύπτῳ, ὅπου τὰ ὅστα και τὰ νεῦρα μένουν σχεδὸν ἀθάνατα, δέν ἐπιτρέπεται νὰ ἔχῃ κανεῖς οὐδεμίαν ἀμειβολίαν διὰ τὸ ἀθάνατον τῆς ψυχῆς, ἢ δποία χωρίζομένη τοῦ σώματος φθάνει πλησίον τῶν θεῶν, καθαρὰ και ἀόρατος. Ἐπομένως ἡ ψυχὴ παραμένουσα μακράν, ὅσον τὸ δυνάτον, τοῦ σώματος ἀπέρχεται πρὸς τὸ θεῖον, τὸ ἀθάνατον και ἀόρατον, ὅπου ζῇ εὐδαίμων ἀπηλλαγμένη τῶν σωματικῶν ἐνοχλήσεων, ὅπως ἀκριβῶς οἱ μεμυημένοι ζοῦν πλησίον τῶν θεῶν.

Περίληψις. Ἡ ψυχὴ είναι ἀδιάλυτος, τὸ δὲ σῶμα διάλυτόν, μετὰ δὲ τὸν χωρισμὸν αὐτῆς ἐκ τοῦ σώματος ζῇ πλησίον τοῦ θείου.

Ἐπιγραφή. Ἡ ψυχὴ και τὸ σῶμα μετὰ θάνατον.

ΚΕΦ. 30. — "Αν δωρες βέβαια νομίζω, ἡ ψυχὴ ἀποχωρίζεται τοῦ σώματος μολυσμένη και ἀκάθαρτος, διότι πάντοτε είχε σχέσιν μὲ τὸ σῶμα και τὸ ἐπιτυμιῶν και τὸ ἀγαποῦσε πάρα πολὺ και είχε μαγευθῆ ὑπ' αὐτοῦ διὰ τῶν ἔπιθυμιῶν και ἥδονῶν, ὥστε νὰ μη νομίζῃ τίποτε ἄλλο διὰ είναι ἀληθὲς παρὰ μόνον τὸ ἔχον τὴν μορφὴν τοῦ σώματος, τὸ δποίον ἡμικορεὶ κανεὶς νὰ πάσῃ και νὰ Ιδῃ και νὰ πῆῃ και νὰ φάγῃ και νὰ χρησιμοποιήσῃ εἰς τὰ ἀφροδεῖσια, ἐκείνο δμως τὸ δποίον είναι διὰ τῶν ὄφθαλμῶν μὲν σκοτεινὸν και ἀόρατον, προσιτὸν δὲ μόνον εἰς τὴν νόησιν και καταληπτὸν διὰ τῆς φιλοσοφίας, τοῦτο, ἐπιτιθὴ ἔχει συνηθίσει και νὰ τὸ μισῇ και νὰ τὸ τρέμῃ και νὰ τὸ ἀποφεύγῃ, φαντάζεσαι, διὰ κατορθώσῃ νὰ ἀπαλλαγῇ μὲ δῆλην τῆς τὴν καθαρότητα μία ψυχὴ εὐδισκομένη πράγματι ὑπὸ τοιαύτας συνθήκας;

— Καθόλου, εἶπεν.

— "Ἄλλα (νομίζεις, διὰ ἀποχωρισθῆ), ώς νομίζω, πιασμένη βέβαια σφιχτὰ ἀπὸ τὸ ἔχον τὴν μορφὴν σώματος, τὸ δποίον ἡ σχέσις και ἡ συνανταροφή την ποτὲ τὸ σῶμα τὸ ἔχαμε νὰ συγχωνευθῇ μὲ αὐτήν, ἐνεκα τῆς διαρκούς την ποτὲ τὸ σώματος τὴν και ἐνεκα τῆς μεγάλης φροντίδος δι' αὐτό;

— Βεβαιότατο.

— "Ἐπαχθὲς δὲ βέβαια, φίλε μου, πρέπει νὰ φαντάζεται τις, διὰ εἰναι αὐτὸν και βαρὺ και γήινον και ὀρατόν· αὐτὸν δὲ ἔχουσα ἡ τοιαύτη ψυχὴ και γίνεται βαρεῖσαι και προσέλκυσται πάλιν εἰς τὸν ὀρατὸν τόπον ἐνεκα τοῦ φόβου τοῦ ἀστράτου και τοῦ Ἀδού, ὅπως λέγεται, και περιφερομένη εἰς τὰ μνημεῖα τῶν νεκρῶν και εἰς τοὺς τάφους, πέριξ τῶν δποίων, ώς ἄς, δμοιώματα ὡσὰν αὐτὰ ποὺ παρέχουν αἱ τοιαύτας ψυχῶν ὑπὸ μορφὴν σκιάπεχωρίσθησαν τελείως, ἀλλὰ μετείχον τοῦ ὀρατοῦ, πρᾶγμα διὰ τὸ δποίον είναι και ὀρατό.

— Είναι εῦλογον, Σωκράτη.

— Εῦλογον βέβαια, Κέβη. Καὶ ἀληθῶς καθόλου δὲν (είναι λογικὸν) νὰ είναι αὐταὶ αἱ ψυχαὶ τῶν ἀγαθῶν, ἀλλ' αἱ ψυχαὶ τῶν φαύλων, αἱ δποίαι ἀναγκάζονται νὰ περιπλανῶνται πέριξ τῶν τοιούτων τιμωρούμεναι διὰ τὸ προηγούμενον τρόπον τῆς ζωῆς των, ἢ δποία ἡτο κακή. Καὶ περι-

πλανῶνται μέχρις αὐτοῦ βεβαίως, ὡς δτού ηθελον δεσμευθῆ πάλιν μέσα εἰς τὸ σῶμα, ἔνεκα τῆς ἐπιθυμίας ἔκείνου, τὸ ὄποιον (τάς) παρακολουθεῖ, δηλ. τοῦ σωματοειδοῦς.

Νόημα. Μετὰ τὸν θάνατον ἡ ψυχή, ἐάν μὲν είναι καθαρά, ἔχεται πρὸς τὸ ἀόρατον καὶ θεῖον, τὸ ἀθάνατον καὶ φρόνιμον, ἐάν δμως είναι ἀκάθαρτοι, λόγῳ τῆς στενῆς των ἐπαφῆς μετὰ τοῦ σώματος, ἀδυνατοῦν νὰ ἀπαλλαγοῦν τοῦ σώματος καὶ ζοῦν κάτω ἀπὸ τὸ βάρος τοῦ σωματοειδοῦς, μετὰ τοῦ ὄποιου τρόπου τινὰ συνεχωνεύθησαν καὶ διαρκῶς ἔλκονται πρὸς τὴν γῆν περιτλανώμεναι γύρω ἀπὸ μνημεῖα καὶ τάφους, ὡσὰν φαντάσματα. Αἱ ψυχαὶ αὐταὶ λογικὸν είναι νὰ ἀνήκουν εἰς κακούς, διότι ἡ προηγουμένη των ζωὴς ἐπὶ τῆς γῆς ητο φαύλη καὶ διὰ τοῦτο τιμωροῦνται, μέχρις δτού ἐνσαρκωθοῦν πάλιν εἰς τὸ σῶμα, τὸ ὄποιον ἀγαποῦν. Τούναντίον διὰ τὰς ψυχὰς τῶν ἀγαθῶν τίποτε παρόμοιον δὲν συμβαίνει.

Περίληψις. Ἡ μὴ καθαρὰ ψυχὴ δὲν ἀποχωρίζεται τοῦ σώματος, ἀλλὰ πλανᾶται ὡσὰν φάντασμα, μέχρι τῆς ἐκ νέου ἐνσαρκώσεως αὐτῆς εἰς τὸ σῶμα.

Ἐπιγραφή. Αἱ μὴ καθαραὶ ψυχαὶ ἔλκονται πάλιν πρὸς τὴν γῆν.

ΣΕΦ. 31. Δεσμεύονται δέ, δπως είναι φυσικόν, εἰς ζῷα ἔχοντα ηθη ἀνάλογα μὲ ἔκεινα, εἰς τὰ ὄποια περίπου κατὰ τὴν ζωὴν ηθελον τύχει νὰ είναι ἐπιφρεπεῖς.

— Ποια λοιπὸν είναι αὐτά, τὰ ὄποια ἐννοεῖς, Σωκράτη;

— Λόγου χάριν ἔκεινοι μὲν οἱ ὄποιοι είχον ἐπιδοθῆ εἰς τὴν ἀδηφαγίαν καὶ τὴν ἀσέλγειαν καὶ τὴν φιλοποσίαν καὶ μάλιστα ησαν ἀναίσχυντος, εὐλογον (είναι) νὰ δεσμεύονται εἰς τὰ εἰδη τῶν ὅντων καὶ τῶν τοιούτων ζῷων. "Ἡ δὲν τὸ παραδέχεσαι;

— Βεβαίως, πολὺ ὅθιὰ λέγεις.

— Εἴκεινοι δὲ βέβαια οἱ ὄποιοι είχον προτιμήσει καὶ τὰς ἀδικίας καὶ τὰς τυραννικὰς ἔξουσίας καὶ τὰς ἀρπαγάς εἰς τὰ εἰδή τῶν λύκων καὶ τῶν ιεράκων καὶ τῶν Ικτίνων ἢ εἰς πολλὰ ἄλλα εἰδη ζῷων παραδεκόμενα, δτι είναι δυνατόν νὰ μεταβοῦν αἱ τοιαῦται (ψυχαί);

— Βεβαίως, εἰπεν δὲ Κέρβη, εἰς τὰ τοιαῦτα.

— Συνεπῶς, εἰπεν οὗτος, είναι φανερὸν καὶ αἱ ψυχαὶ τῶν ἄλλων ἀνθρώπων, ποῦ καθεμένα πηγαίνει ἀναλόγως πρὸς τὰς ὁμοιότητας τῆς κλίσεως αὐτῶν;

— Φανερὸν βέβαια, εἰπε πᾶς ὅχι;

— Εὐτεγχέστατοι λοιπόν, εἰπε καὶ ἐκ τούτων καὶ εἰς εὐδαιμονέστατον τόπον μεταβαίνοντες είναι ἔκεινοι, οἱ ὄποιοι ησκησαν τὴν κοινωνιὴν καὶ πολιτικὴν ἀρετὴν, τὴν ὄποιαν, ὡς γνῶστεν, δνομάζουν φρόνησιν καὶ δικαιοσύνην, ητις ἀποκτᾶται καὶ ἐκ συνηθείας καὶ δι² ἀσκήσισις ἀνευ φιλοσοφικῆς μελέτης καὶ διανοητικῆς ἐργασίας;

— Απὸ ποιας δὰ ἀπόφως οὗτοι (είναι) εὐτυχέστατοι;

— Διότι είναι φυσικὸν οὗτοι νὰ ἔχωνται πάλιν εἰς παρόμοιον (εἰδος), δηλ. καὶ κοινωνικῶς ὀργανωμένον καὶ ημερον γένος ἢ μελισσῶν ζῶσ η σφήκων η μυρμήκων η καὶ εἰς αὐτὸν μάλιστα πάλιν τὸ ἀνθρώπινον γένος καὶ νὰ προέρχωνται ἐξ αὐτῶν χρηστοὶ ἄνδρες.

— Φυσικὸν είναι.

Νόημα. Μετὰ τὸν θάνατον αἱ ψυχαὶ πάλιν δεσμεύονται εἰς σώματα ζῷων ἢ ἀνθρώπων ἀναλόγως τῶν κλίσεων αὐτῶν κατὰ τὴν ζωὴν ἐπὶ τῆς γῆς. Οἱ ἀδηφάγοι, οἱ οινοπόται καὶ οἱ ἀναίσχυντοι εἰς δόνους καὶ ἄλλα παραπλήσια ζῷα. Οἱ ἀδικοι, οἱ τύραννοι καὶ οἱ ἀρπαγές μεταμορφοῦνται εἰς λύκους, ιεράκας καὶ Ικτίνους. Μόνον οἱ σώφρονες καὶ οἱ δίκαιοι ἀνευ φιλοσοφικῆς

μελέτης καὶ οἱ ἀσκήσαντες κοινωνικὴν καὶ πολιτικὴν ἀρετὴν εἶναι εὐδαιμόνες καὶ ἔρχονται εἰς ἄναλογον κοινωνικὸν καὶ ἡμερον γένος, π.χ. μελισσῶν, σφηκῶν, μυρμήκων ἢ καὶ εἰς αὐτὸν τὸ ἀνθρώπινον γένος, ἐξ οὗ προέρχονται οἱ χρηστοὶ καὶ δίκαιοι ἀνθρώποι.

Περίληψις. Αἱ ψυχαὶ τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες ἔδούλευνον εἰς τὰ σωματικὰ πάθη ἐπανέρχονται εἰς παρομοίου εἰδούς ζῷα, ἢ δὲ τύχη τῶν ἀσκούντων πολιτικὴν καὶ κοινωνικὴν ἀρετὴν ἀνευ φολοσοφίας εἶναι καλλιτέρα, ὡς ἐνσωματούμεναι εἰς μελίσσας, σφήκας ἢ ἀνθρώπους μετρίας ἀξίας.

Ἐπιγραφή. Ἡ τύχη τῶν ψυχῶν τῶν κακῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν μὴ φιλοσόφων.

ΚΕΦ. 32. — Καὶ δὲν ἐπιτρέπεται εἰς ἔκεινον, ὅστις δὲν ὑπῆρξε φιλόσοφος καὶ δὲν ἀπέρχεται τελείως καθαρός, παρὰ μόνον εἰς τὸν φιλόσοφον νὰ φθάσῃ εἰς τὸ γένος τῶν θεῶν.

‘Ἄλλ’ ἔξ αἰτίας αὐτῶν τῶν λόγων, φίλε Σιμοία καὶ Κέβη, οἱ γνήσιοι φιλόσοφοι ἀπέχουν ὅλων ἀνεξαιρέτως τῶν σωματικῶν ἐπιθυμιῶν καὶ ἀντέχουν εἰς τὰς στρέψεις καὶ δὲν παραδίδονται εἰς αὐτάς, χωρὶς καθόλου νὰ φοβοῦνται τὴν καταστροφὴν τῆς περιουσίας καὶ τὴν πενίαν, διποτὲ ἀκριβῶς οἱ πολλοὶ καὶ οἱ φιλοχρήματοι, καὶ χωρὶς ἔξ ἄλλου νὰ φοβοῦνται στέρησιν τιμῶν καὶ ἀσημότητα ἐνέκα τῆς ταπεινῆς κοινωνικῆς θέσεως, διποτὲ ἀκριβῶς οἱ φιλαρχοὶ καὶ οἱ φιλόδοξοι· δι’ αὐτὸν λοιπὸν ἀπέχουν αὐτῶν.

— Διότι δὲν θὰ ἤτο πρόπετον, Σωκράτη, εἰπεν δὲ Κέβης.

— Βεβαίως δχι, μὰ τὸν Δία, εἰπεν αὐτός.

Διὰ τοῦτο λοιπόν, Κέβη, περιφρονήσαντες δῆλα ἀνεξαιρέτως αὐτὰ ἔκεινοι, οἱ δοποὶ φροντίζουν κάπως διὰ τὴν ψυχὴν τῶν καὶ δὲν ζοῦν μὲ τὴν φροντίδα νὰ κάμουν ὥραια σώματα, δὲν ἀκολουθοῦν πορείαν ὁμοίαν πρὸς αὐτούς, διότι δὲν γνωρίζουν, ποὺ πηγαίνουν ἀντιθέτως αὐτοὶ πιστεύοντες δὲτι δὲν πρέπει νὰ πράττουν ἀντίθετα πρὸς τὴν φιλοσοφίαν καὶ πρὸς τὴν ἔκ τοῦ σώματος ἀπολύτρωσιν καὶ τὸν ψυχικὸν καθαρισμόν, ποὺ ἐπιβάλλει ἔκεινη (ἢ φιλοσοφία), προφανῶς λομβάνουν τὴν κατεύθυνσιν αὐτῆν ἀκολουθοῦντες ἔκεινην (τὴν φιλοσ.), τὴν ὥποιαν αὐτὴν ὑποδεικνύει.

Νόημα. Μόνον ἡ ψυχὴ τῶν γνησίων φιλοσόφων, ἢ ὥποια ἔχει ἀποκαθαρῇ διὰ τῆς φιλοσοφίας ζῇ αἰώνιας πλησίον τῶν θεῶν. Αὐτὸν γνωρίζοντες οἱ φιλόσοφοι ἀπέχουν ὅλων τῶν ἐπιθυμιῶν τὸν σώματος, περιφρονοῦν χρήματα, δόξας καὶ τιμᾶς καὶ ἔχουν ὡς τελικὸν σκοπὸν τῆς ζωῆς τῶν νὰ πράττουν συμφάνως πόλεις τὰς ὑπαγορεύσεις τῆς φιλοσοφίας, ἢ δοπία προετοιμάζει τὸν ὄριστικὸν χωρισμὸν τῆς ψυχῆς ἐκ τοῦ σώματος καὶ τὴν κάθαρσιν αὐτῆς.

Περίληψις. Αἱ ψυχαὶ τῶν φιλοσόφων ζοῦν αἰώνιας πλησίον τῶν θεῶν, διότι ἡ ἀληθῆς φιλοσοφία προετοιμάζει τὴν μέλλουσαν ζωὴν αὐτῆς.

Ἐπιγραφή. Ἡ ψυχὴ τῶν φιλοσόφων μετὰ τῶν θεῶν.

ΚΕΦ. 33. — Πῶς, Σωκράτη;

— Εγὼ θὰ σοῦ ἔξηγήσω, εἰπε. Οἱ φιλόσοφοι δηλ., εἰπεν οὗτος γνωρίζουν, διτι, δταν ἡ φιλοσοφία παραλάβη τὴν ψυχὴν τῶν τελείως δεμένην καὶ προσκεκολλημένην εἰς τὸ σῶμα, ἀναγκαῖομένην δὲ διὰ τοῦτο νὰ ἔρευνται ὅτα διὰ μέσου τούτου ὡς διὰ μέσου φυλακῆς καὶ δχι ἡ Ιδία διὰ τοῦ δαυτοῦ τῆς, καὶ κυλιομένην εἰς πᾶσαν ἀμάθειαν, καὶ δταν ἀντιληφθῇ τὴν φοβερότητα τοῦ δεσμωτηρίου, δτι δηλ. εἶναι συνδεδεμένη μὲ τὴν ἐπιθυμίαν

ώστε νὰ είναι πρό παντός αὐτή ή ίδια ή φυλακισμένη ψυχή συνεργός εἰς τὴν φυλάκιον της— αὐτὸς ποὺ λέγω λοιπόν— οἱ φιλόσοφοι γνωρίζουν διτι, δταν παραλάβη ή φιλοσοφία τὴν ψυχὴν αὐτῶν εἰς τοιαύτην κατάστασιν εὐρισκομένην, τὴν παρηγορεῖ μὲν ἡρεμίαν καὶ προσπαθεῖ νὰ τὴν ἀπαλλάξῃ ἀποδεικνύουσα διτι η διὰ τῶν ὄφθαλμῶν μὲν ἔρευνα, είναι γεμάτη ἀπάτη, γεμάτη δὲ ἀπάτη (είναι) η διὰ τῶν ὡτῶν καὶ τῶν ἄλλων αἰσθήσεων, πείθουσα δὲ ἐκ τούτων μὲν νὰ ἀπομακρύνεται, ἐφ' δσον δὲν είναι ἀγάγκη νὰ χρησιμοποιῇ αὐτά, προτρέπουσα δὲν ὑπάρχει τὴν νὰ περισυλλέγεται καὶ νὰ συγκεντρώνεται εἰς τὸν ἰδιον τὸν ἁυτόν της, γὰ μὴ ἐμπιστεύεται δὲ εἰς κανένα ἄλλο παρὰ μόνον εἰς τὸν ἰδιον τὸν ἁυτόν της, εἰς διτι δῆποτε δῆλον ἐκ τῶν δντων αὐτὸδ καθ' ἑαυτὸδ ἥθελεν ἐννοήσεις αὐτῇ καθ' ἑαυτήν· διτι δὲ ἥθελεν ἔρευνα δι' ἄλλων, τὸ δποιὸν είναι διαφρετικὸν εἰς διαφόρους περιπτώσεις, νὰ μη πιστεύῃ τίποτε ὡς ἀληθές, (ὑποδεικνύουσα) διτι αὐτὰ μὲν είναι καὶ αἰσθήτα καὶ δρατά, δσα δὲ αὐτῇ η ίδια βλέπει καὶ νοητά καὶ ἀόρατα. Πρόδες αὐτὴν λοιπὸν τὴν ἀπολύτρωσιν, ἐπειδὴ νομίζει η ψυχὴ τοῦ ἀληθούς φιλόσοφου, διτι δὲν πρέπει νὰ ἐναντιώνεται, τόσον ἀπέχει καὶ τῶν ἡδονῶν καὶ τῶν ἐπιθυμιῶν καὶ τῶν λυπῶν καὶ τῶν φόβων, δσον δύναται, ἀναλογιζομένη διτι, δταν καὶ εἰς δοκιμάσῃ μεγάλην εὐχαρίστησιν η λύπην η φόβον η ἐπιθυμίαν, δὲν πάσχει συνήθως τόσον μεγάλο κακὸν ἀπὸ αὐτά, ἀπὸ δσα ἥθελε κανεὶς φαντασθῆ, π.χ. η νόσον η μεγάλην δαπάνην πρόδες ἐκπλήρωσιν τῶν ἐπιθυμιῶν του, ἀλλ' ἔκεινο τὸ δποιὸν είναι καὶ τὸ μέγιστον καὶ τὸ ἐσχατον κακὸν ἐξ δλων, αὐτὸς πάσχη καὶ δμως δὲν τὸ καταλαβαίνει.

— Ποιὸν είναι αὐτό, Σωκράτη; είπεν δ Κέβης.

— "Οτι η ψυχὴ παντός ἀνθρώπου ἀναγκάζεται συγχρόνως καὶ νὰ εὐχαριστηθῇ η νὰ λυπηθῇ πολὺ διὰ κάτι καὶ νὰ ἔχῃ τὴν ἐντύπωσιν διτι, ἔκεινο τὸ δποιὸν προκαλεῖ κυρίως τὸ συναίσθημα τοῦτο τῆς χαρᾶς η λύπης, τοῦτο είναι καὶ φανερώτατον καὶ ἀληθέστατον, ἐνῷ δὲν είναι ἔτσι. Τοιαῦτα δὲ πρό πάντων είναι τὰ δρατά· η δκι;

— Βεβαιότατα.

— Συνεπώς ἐπὶ τοῦ παθήματός της τούτου σφιχτοδένεται κυρίως η ψυχὴ ὑπὸ τοῦ σώματος;

— Πῶς λοιπόν.

— Διότι κάθε ἡδονή καὶ λύπη, δσαν νὰ ἔχῃ ἔντα καρφί, καρφώνει αὐτὴν εἰς τὸ σῶμα καὶ τὸν καρφώνει τρόπον τινά διὰ περόνης καὶ τὴν καθιστᾷ σωματικοῦ νομίζουσα διτι αὐτὰ είναι ἀληθῆ, δσα ἀκριβῶς δῆλον καὶ τὸ σῶμα ἥθελεν νομίζει. Διότι ἐξ αἰτίας τοῦ διτι ἔχει τὴν ίδιαν γνώμην μὲ τὸ σῶμα καὶ τοῦ διτι χαίρει διὰ τὰ αὐτά, ἀναγκάζεται, νομίζω, νὰ ἔχῃ καὶ τοὺς τρόπους καὶ τὴν αὐτὴν ἀγο γην καὶ μάλιστα, δστε ποτὲ νὰ μὴ ἡμιποδῆ νὰ φθάσῃ καθαρὸ εἰς τὸν "Ἄδην, ἀλλὰ νὰ ἔξερχεται ἐκάστοτε μολυσμένη ἀπὸ τὴν οὐσίαν τοῦ σώματος, ὃστε γρηγορα πάλιν νὰ πίπτῃ εἰς ἄλλο σῶμα καὶ ὡς σπειρομένη νὰ φυτρώῃ μέσα ἀπὸ αὐτὸ καὶ ἐξ αἰτίας αὐτῶν νὰ είναι ἀμέτοχος τῆς ἐπικοινωνίας μὲ τὸ θείον καὶ τὸ καθαρὸν καὶ τὸ μονοειδές.

— Αληθέστατα λέξεις, Σωκράτη, είπεν δ Κέβης.

Νόημα. 'Η φιλόσοφία διαπαιδαγωγεὶ τὴν ψυχὴν τῶν φιλοσόφων καὶ ἐπιχειρεῖ νὰ τὴν ἀπαλλάξῃ ἀπὸ τὸν σωματικοῦ δισμούς ἀποδεικνύουσα διτι αἰσθήσεις ἀπατοῦν καὶ διτι μόνη αὐτῇ καθ' ἁυτήν η ψυχὴ εὐρίσκει τὴν ἀληθειαν τῶν δντων. Διὰ τοῦτο δ φιλόσοφος ἀπέχει τῶν σωματικῶν ἐπιθυμιῶν, αἱ δποιαὶ βλάπτουν τὴν ψυχὴν, διότι παρουσιάζουν διτι πραγματικοτητα διτι δσα αὐταὶ θέλουν. Αἱ σωματικαὶ ἐπιθυμίαι καρφώνουν τὴν ψυχὴν τῶν μὴ φιλοσόφων εἰς τὸ σῶμα καὶ δὲν ἐπιτρέπουν τὴν ἐπικοινωνίαν αὐτῆς ιστά τοῦ θείου, τοῦ καθαροῦ καὶ μονοειδοῦς.

Περίληψις. 'Η φιλόσοφία διὰ τῆς ἀπολύτρωσεως τῆς ψυχῆς ἐκ τοῦ σώματος φανερώνει τὸ ἀπατηλὸν τῶν αἰσθήσεων καὶ ἀπομακρύνει τὴν ψυχὴν

ἀπὸ τὰς σωματικάς ἐπιθυμίας, αἵτινες καθηλώνουν τὴν ψυχήν εἰς τὸ σῶμα.
Ἐπιγραφή. Ὡς ὁ ὄλος τῆς φιλοσοφίας διὰ τὴν ψυχήν.

ΚΕΦ. 34. — Δι' αὐτοὺς λοιπόν τοὺς λόγους, Κέβη, οἱ ἀληθεῖς φιλό-
 σοφοὶ εἶναι ἔγκρατεῖς καὶ ἀνδρεῖοι καὶ ὅχι δι' ἔκεινους (τοὺς λόγους), τοὺς
 ὅποιους οἱ πολλοὶ λέγονται καὶ σὺ νομίζεις (ἔτοι);

— Ὁχι βέβαια ἔγώ τούλαχιστον ἀλλὰ ἔτοι ἥθελε σκεφθῆ ἡ ψυχὴ
 ἀνδρὸς φιλοσόφου καὶ δὲν ἥθελε νομίσει, διτὶ ἡ μὲν φιλοσοφία πρέπει νὰ
 εἰς τὰς ἡδονὰς καὶ τὰς λύπας διὰ νὰ τὴν καρφώσουν καὶ πάλιν καὶ νὰ ἐπι-
 τρόπον πρός τὴν Πηγελόπην. Ἄλλ' ἀντιθέτως προστοιμάζουντα ἀταραξίαν
 ἀπὸ αὐτάς, δηλ. πειθαρχόδος εἰς τὴν κανθαρὰν διανόησιν τῆς ψυχῆς καὶ
 διαρκῶς προσηλωμένη εἰς αὐτό, δηλ. τὸ ἀληθῆς καὶ τὸ θεῖον καὶ τὸ μὴ ὄ-
 ποκείμενον εἰς τὰς ἀτομικὰς γνώμας καὶ τρεφομένη ἀπὸ ἔκεινο, πιστεύει,
 πρέπει νὰ ἔη κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ἐφ' ὅσον ἔη, καὶ μετὰ τὸν θά-
 νατον, ἐλθοῦντα εἰς τὸ συγγενές καὶ εἰς τὸ ὅμοιόν της, (νομίζει) διτὶ ἔχει
 ἀπαλλαγῆ ἀπὸ τὰ ἀνθρώπινα κακά. Ἐκ τῆς τοιαύτης λοιπὸν φροντίδος οὐ-
 δεὶς φόβος (ὑπάρχει), Συμμία καὶ Κέβη, μήπως φοβηθῆ, διότι ἡκολούθησε
 τοιαύτην βέβαια κατεύθυνσιν, μήπως, ἀφοῦ διασποράσθη κατὰ τὸν ἀποχωρι-
 σμόν της ἐκ τοῦ σώματος, φύγη διασκορπισθείσα ὑπὸ τῶν ἀνέμων καὶ πε-
 τάξασα καὶ δὲν ὑπάρχῃ πλέον πουθνά.

Νόημα. Οἱ ἀληθεῖς φιλόσοφοι εἶναι ἔγκρατεῖς καὶ ἀνδρεῖοι, ὅχι βέβαιατ
 ὅπως νομίζουν οἱ πολλοί, διτὶ ἀκολουθοῦν ἀκριβῆς τὸς ὑποδείξεις τῆς
 φιλοσοφίας καὶ δὲν ἀντιτίθενται εἰς τὸ ἔργον της. Οὐτω ἡ φιλοσοφία προ-
 διὰ τὴν ἐννοιών του μὲ τὸ θεῖον. Διὰ τὸν λόγον αὐτὸν ὁ φιλόσοφος δὲν φο-
 βεῖται, μήπως ἡ ψυχὴ μετὰ τὸν θάνατος διαλυθῇ καὶ ἔξαφανισθῇ.

Περίληψις. Οἱ ἀληθεῖς φιλόσοφοι, ἔγκρατεῖς καὶ ἀνδρεῖοι, πειθαρχόδον
 εἰς τὴν φιλοσοφίαν, ἦτις, προπαρασκευάντες τὴν ἐννοιών τῆς ψυχῆς των
 μετὰ τοῦ θείου.

Ἐπιγραφή. Προπαρασκευὴ τῆς ἀπολυτερώσεως καὶ ἐνώσεως μετὰ τοῦ
 θείου ὑπὸ τῆς φιλοσοφίας.

[Ἡ περίληψις]τῶν Κεφαλ. 35 – 36 εὑρίσκεται εἰς τὸ ἔγκεκριμένον βιβλίον]

ΚΕΦ. 63. Τὸ νὰ ισχυρισθῇ μὲν λοιπόν τις, διτὶ ἔτοι εἶναι τὰ τοιαῦτα,
 ὅπως ἔγώ ἔχω ἀναπτύξει, δὲν ἀρμόδει εἰς ἄνθρωπον φρόνιμον διτὶ διμως ἡ
 αὐτὰ εἶναι ἡ τοιαῦτα περίπον ως πρός τὰς ψυχάς ήμῶν καὶ ως πρός τὴν
 διαμονὴν αὐτῶν, ἀφοῦ ἡ ψυχὴ εἶναι φανερόν, διτὶ εἶναι ἀθάνατον πρέγμα-
 τι, τοῦτο μοῦ φαίνεται, διτὶ καὶ ἀρμόδει καὶ ἀξίζει νὰ διαγινδυνεῦσῃ νό-
 μίζων διτὶ ἔτοι εἶναι διότι δικίνδυνος (εἶναι) ὠφαλος γνή τε πειθάλλεται νὰ
 ψάλλῃ τις ως ἔξορκισμὸν τὰ τοιαῦτα εἰς τὸν ἑαυτόν του· διὰ τοῦτο δὰ καὶ
 ἔγώ τούλαχιστον καὶ ἐπιμηκύνω τὸν μῆθον ἀπὸ πολλὴν ὥραν. Ἄλλὰ δι'
 αὐτοὺς λοιπὸν τοὺς λόγους πρέπει νὰ ἔχῃ θάρρος διὰ τὴν ψυχὴν του ἀνθρω-
 πος, οἱ διοιως εἰς τὸν τὰς μὲν ἄλλας ἡδονάς, τὸς σωματικάς, καὶ
 λύτερον κακόν, τὰς δὲ περὶ τὴν μάθησιν μὲ ἐπιμέλειαν ἡκολούθησε καὶ
 στολίσας τὴν ψυχὴν του ὅχι μὲ ἔνον, ἀλλὰ μὲ ίδικόν της στολισμόν

δηλ. καὶ μὲ σωφροσύνην καὶ μὲ δικαιοσύνην καὶ μὲ ἀνδρείαν καὶ μὲ ἐλευθερίαν καὶ μὲ ἀλήθειαν, κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον περιμένει νὰ πορευεῖται τὴν ὁδὸν πρὸς τὸν "Ἄδην, δταν τὸ περιφρέμενον τὸν προσκαλῆται.

Σεῖς μὲν λοιπόν, εἰπε. Σιμοία καὶ Κέρη καὶ οἱ ἄλλοι, ἄλλοτε κάποτε δικαζόντας θὰ ἀκολουθήσετε αὐτὴν τὴν πορείαν. Ἐμὲ δμως τώρα πλέον καλεῖ, θὰ ἐλεγεν ἔνας ήρως τραγῳδίας, τὸ περιφρέμενον καὶ σχεδὸν πλησιάζει ἡ ὥρα μου νὰ μεταβῇ πρὸς τὸ λουτρόν· διότι νομίζω, ὅτι εἶναι προτιμότερον, ἀφοῦ λουσθῶ, νὰ πίω τὸ φάρμακον καὶ νὰ μὴ παρέχω ἐνοχλήσεις εἰς τὰς γυναικας νὰ λουσουν ὅηλ. ἔνα γνερόν.

Νόρημα. Εἰς τὰ παραλειφθέντα κεφάλαια ἔκτιθεται ἡ θρησκευτικὴ παράδοσις, δι τὰς ψυχὰς εἰς τὸν "Ἄδην ἀναμένουν ποιναὶ καὶ ἀμοιβαὶ. Εἰς τὸ ξήτημα δμως αὐτὸν Σωκράτης δὲν συμφωνεῖ. "Εφ" δσον δμως ἡ ψυχὴ εἶναι ἀθάνατος, ὅλα εἶναι πιθανὰ καὶ διὰ τοῦτο ἔχει θάρρος διὰ τὴν ψυχὴν τοῦ ἑκείνος, δστις καθ' ὅλον τὸν βίον περιεργόντης τὰς ἡδονὰς καὶ ἐφόδιτις διὰ τὸν στολισμὸν τῆς ψυχῆς του πιὰ τῆς σωφροσύνης, δικαιοσύνης, ἀνδρείας, ἐλευθερίας καὶ ἀλήθειας. Κατόπιν τούτων ὁ φιλόσοφος λέγει, δτι εἶναι ὡρα νὰ λουσθῶ, διὰ νὰ μὴ ἐπιβαρύνῃ τὰς γυναικας εἰς τὴν περιποίησιν ἐνδὸς νεκροῦ. Τὸ ταξίδι αὐτό, λέγει εἰς τοὺς παρευρισκομένους, ἀργά. Ἡ γρήγορα θὰ τὸ κάνουν καὶ αὐτοὶ καὶ πρέπει νὰ πρετειμασθοῦν καταντὸν τὸν τρόπον.

Περίληψις. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιθολία διὰ τὴν ἀθανασίαν τῆς ψυχῆς, πᾶς δὲ ἀληθής φιλόσοφος πορεύεται μὲ θάρρος καὶ προκαρακενασμένος εἰς τὸν "Ἄδην, δπως δ Σωκράτης.

"Επιγραφή." Ο ἀληθής φιλόσοφος ξμετά θάρρους ἀντιμετωπίζει τὸν θάνατον.

Γ'. "Επίλογος" (Κεφ. 64—47)

ΚΕΦ. 64. — Αὐτὰ λοιπὸν ἀφοῦ εἴπεν αὐτός, δ Κρίτων εἴπεν· ἔστω, Σωκράτης ποιας δμως παραγγελίας ἀφήνεις εἰς αὐτοὺς ἡ εἰς ἐμὲ εἴτε διὰ τὰ παιδιά σου εἴτε διὰ τίποτε ἄλλο, τὸ ὄποιον ἡμεῖς πράττοντες πρὸς χάριν σου θὰ εσθι προσφέραμεν μεγίστην εὐχαρίστησιν;

— Ἐκεῖνα τὰ ὄποια ἀκριβῶς πάντοτε λέγω, Κρίτων, εἰπε, τίποτε νέον· δτι δηλ. φροντίζοντες οεῖς διὰ τὴν ψυχὴν σας καὶ εἰς ἐμὲ καὶ εἰς τὰ παιδιά μοὺ καὶ εἰς τοὺς ἑαυτούς σας θὰ προξενήσετε χαράν, μὲ δσα τυχὸν κάμετε καὶ ἀν ἀκόμη τῷ παρα δὲν συμφωνήσετε· ἔαν δμως τὴν μὲν ψυχὴν σας παραμελήσετε καὶ δὲν θέλετε, ἀκολουθοῦντας τὸπον τινα τὰ ἱκνη συμφώνως καὶ πρὸς δσα τώρα ἔχουν λεχθῆ καὶ πρὸς δσα καὶ κατὰ τὸν παρελθόντα κρόνον, νὰ ζῆτε, οὗτοι καὶ ἀν αὐτὴν τὴν στιγμὴν καὶ μάλιστα πολλὰς ὑποχρεώσεις, τίποτε δὲν θὰ κατορθώσετε.

— Αὐτά μὲν λοιπόν, εἰπε, προθύμως θὰ κάμωμεν ἔτοι· κατὰ ποιον τρόπον νὰ σὲ θάπτωμεν;

— "Οπως θέλετε, εἴπεν, ἔαν βέβαια μὲ πιάσετε καὶ δὲν θὰ σεῖς ζεφύγω. "Αφοῦ δὲ ἀφοῦ ἔγέλασε συγχρόνως ἡσυχα καὶ πρὸς ἡμᾶς ἔστρεψε τὰ βλέμματά του, εἰπε· δὲ κατορθώνω νὰ πείσω, φίλοι μου, τὸν Κρίτωνα, δτι ἔγω είμαι δ ίδιος δ Σωκράτης, αὐτὸς ποὺ τώρα δμιλεῖ καὶ διευθύνει κάθε λεπτομέρειαν τῆς συζητήσεως, ἀλλά νομίζει, δτι ἔγω είμαι ἔκεινος τὸν δποιον θὰ ίδη ἐνέδεις δλίγουν νεκρὸν καὶ ἐρωτᾷ φυσικὰ πᾶς νὰ μὲ θάπτων.

— Άλλα ἔκεινο τὸ ὄποιον ἔγω ἀπὸ πολλῶν ὠραν λέγω διὰ μακρῶν, δτι δταν πίω τὸ φάρμακον, δὲν θα παραμείνω πλέον πλησίον σας, ἀλλ' ὀμέσως θὰ διπλέθω εἰς τόπους εντυχισμένους, δτου μόνον μακάριοι κατοικοῦν, μού

φαίνεται, διτι αὐτά λέγω δι" αὐτόν εἰς μάτην, προσπαθῶν δηλ. νὰ παρηγορῶ καὶ σᾶς ἀλλὰ καὶ τὸν ἑαυτόν μου συγχρόνως.

"Ἔγγυηθῆτε λοιπόν δι" ἐμὲ πρὸς τὸν Κρίτωνα, εἶπε, μὲ τὴν ἀντίθετον ἔγγυησιν ἀπὸ ἔκεινην, τὴν δποίαν αὐτὸς ἡτο πρόθυμος νὰ δώσῃ πρὸς τοὺς δικαστάς.

Αὐτὸς μὲν δηλ. (ἔδιετο τὴν ἔγγυησιν) διτι (ἐγὼ) ἀληθῶς θὰ παραμείνω σεῖς δῶσατε τὴν ἔγγυησιν, διτι ἀληθῶς δὲν θὰ παραμείνω, διταν ἀποθάνω, ἀλλὰ διτι ταχέως θὰ ἀπέλθω, ίνα διτον Κρίτων ὑποφέη εὐκολώτερον καὶ μὴ βλέπων τὸ σῶμα μου καιόμενον ἡ φατόμενον ἀγανακτῇ δι" ἐμέ, δόστι τάχα πάσχω φοβερά, καὶ (ίνα) μὴ λέγη κατὰ τὴν ταφήν διτι ἔκθέται τὸν νεκρὸν τοῦ Σωκράτους εὐθετεισμένον πρὸ τῆς ταφῆς ἡ κάμνει τὴν ἔκφορὰν τοῦ νεκροῦ ἡ θάπτει.

— Μάθε λοιπόν, εἶπεν οδιος, ἄριστε Κρίτων, διτι τὸ νὰ μὴ λέγῃ κανεῖς σωστά (εἶναι) ὅχι μόνον σφάλμα αὐτὸς καθ' ἑαυτόν, ἀλλὰ καὶ προξενεῖ μεγάλο κακόν εἰς τὰς ψυχάς.

"Ἐπομένως πρέπει καὶ θάρρος νὰ ἔχῃς καὶ νὰ λέγῃς, διτι θάπτεις τὸ σῶμα μου, καὶ νὰ θάπτῃς ἔτσι ὅπως σου εἶναι ἀρεστον καὶ νομίζεις, διτι εἶναι πρὸ πάντων σύμφωνον πρὸς τὴν ἐπικρατοῦσαν συνήθειαν.

Νόημα. Μετὰ τὸ τέλος τῶν λόγων τοῦ Σωκράτους διτον Κρίτων ἐρωτᾷ, ἔχει νὰ ἀφήσῃ παραγγελίας διὰ τὰ τέκνα του ἡ δι" αὐτοὺς τοὺς μαθητάς του, τὰς δποίας πρωτόμυους διὰ ἐκτελέστουν. "Ο Σωκράτης λέγει, διτι ἡ μέρη του παραγγελία εἶναι, δπως οι μαθηταὶ του ἀκολουθοῦντες τὴν διδασκαλίαν του φροντίζουν διὰ τὴν ψυχήν των. Εἰς τὴν ἐοώθησιν τοῦ Κρίτωνος περὶ τοῦ τρόπου τῆς ταφῆς του, ὁ Σωκράτης ἀπαντᾷ, διτι ἐφ' δουσ μόνον τὸ φθαρτὸν σῶμα θὰ ταφῇ, νὰ ὀκολουθῇση τὰ ἐπικρατοῦντα ἔθιμα. "Η ἐφωτησι περὶ τῆς ταφῆς προσεκάλεσε τὸν γέλωτα τοῦ Σωκράτους, διτις δικαιολογεῖ τοῦτο, διότι διτον Κρίτων δὲν ἐπεισθῇ, διτι δισητῶν εἶναι διτοιος διος Σωκράτης καὶ διχι ἔκεινος τοῦ δποίου διὰ βλέπη τὸ νεκρόν σῶμα. Παρασκαλεῖ λοιπὸν διτον Σωκράτης τοὺς παρουσιασκομένους νὰ βεβαιώσουν τὸν Κρίτωνα, διτι πράγματι θὰ ἀπέλθῃ μετ' ὀλίγον, δηλ. νὰ δῶσουν ἔγγυησιν ἀντίθετον ἀπὸ ἔκεινην τὴν δποίαν διτον Κρίτων εἰλεῖ δῶσει εἰς τοὺς δικαστάς, διτι δηλ. διτον Σωκράτης δὲν ἐπρόκειτο νὰ δραπετεύσῃ.

Περίληψις. "Ο Κρίτων ξητεῖ νὰ μάθῃ τὰς τελευταίας παραγγελίας τοῦ Σωκράτους καὶ τὸν τρόπον τῆς ταφῆς του, διὰ διτον Σωκράτης συνιστᾷ τὴν φροντίδα περὶ τῆς ψυχῆς των καὶ τὴν ταφήν του κατὰ τὰ κρατοῦντα ἔθνα. Τέλος διτον Σωκράτης παρακαλεῖ νὰ δωθῇ ἔγγυησις πρὸς τὸν Κρίτωνα ὑπὸ τῶν φίλων του, διτι θὰ ἀπέλθῃ.

"Επιγραφή. Αἱ τελευταίαι συστάσεις τοῦ Σωκράτους πρὸς τοὺς μαθητὰς του.

ΚΕΦ. 65. Αὐτὰ ἀφοῦ εἶπεν, ἔκεινος μὲν ἔσηκώθη καὶ κατευθύνετο εἰς ἓνα οἴκημα διὰ νὰ λουσθῇ καὶ διτον ήκολούθει αὐτόν, παρεκάλει δὲ ἡμᾶς νὰ περιμένομεν.

"Ἐπειριμέναμεν λοιπὸν συζητοῦντες μεταξύ μας περὶ ἔκεινων, τὰ δποία εἶχον λεχθῇ καὶ ἔξετάζοντες πάλιν, καὶ ἀλλοτε πάλιν διηγούμενοι περὶ τῆς συμφορᾶς, πόσον μεγάλη μᾶς είχεν εῦρει, διότι ἐνομίζαμεν, διτι θὰ περάσουμεν τὸν ὑπόλοιπον βίον ἐντελῶς ὀρφανοί, ὥσταν νὰ ἔχάσαμεν τὸν πατέρα μας. "Αφοῦ δὲ ἐλούσθη καὶ ὠδηγήθησαν πλησίον του τὰ παιδιά του—διότι είχε δύο παιδιά μικρά καὶ ἓνα μεγάλο—καὶ ἤλθαν ἡ Ξανθίππη καὶ αἱ συγγενεῖς του γυναικες, μὲ ἔκεινας ἐνώπιον τοῦ Κρίτωνος συζητήσας καὶ δῶσας τὰς παραγγελίας, τὰς δποίας ἥθελες, παρεκάλεσεν αἱ μὲν γυναικες καὶ τὰ παιδιά νὰ ἀπέλθουν, αὐτὸς δὲ ἤλθε πρὸς ἡμᾶς.

Καὶ ἐπλησίας πλέον νὰ δύσῃ ὁ ἥλιος, διότι πολλὴν ὡραν παρέμεινε ἔντὸς (τοῦ λουτροῦ).

Ἄφοῦ δὲ ἥλθε λουσμένος, ἐκάθησε καὶ κατόπιν δὲν εἰπε πολλά^α "Ἐπειτα ἥλθεν ὁ ὑπηρέτης τῶν ἔνδεκα καὶ ἀφοῦ ἐστάθη πλησίον αὐτοῦ εἰπε.

— Σωκράτη, δὲν θὰ σὲ κατηγορήσω δι' ἔκεινο, διὰ τὸ ὅποιον κατηγορῶ τοὺς ἄλλους, διὶ δηλ. ὅργίζονται ἔναντίον μου καὶ μὲ καταρῶνται, δταν παραγγέλλω εἰς αὐτοὺς νὰ πίνουν τὸ φάρμακον, διότι ἀναγκάζουν οἱ "Ἐνδεκα.

"Εγὼ δὲ καὶ ἀπὸ ἄλλας περιπτώσεις ἔχω σχηματίσει τὴν γνώμην, διὶ σὺ κατὰ τὸ χρονικὸν αὐτὸ διάστημα είναι ὁ γενναιότερος καὶ ὁ προσδετερος καὶ ὁ καλλίτερος ἄνθρωπος ἀπὸ δυοὺς ποτὲ ἔως τῷρα ἔχουν ἔλθει ἔδω καὶ μάλιστα καὶ τῷρα είμαι βέβαιος, διὶ δὲν ὅργίζεσαι ἔναντίον μου —διότι γνωρίζεις τοὺς αἴτιους —ἄλλ^α ἔναντίον ἔκεινων.

Τῷρα λοιπόν, διότι γνωρίζεις, τὶ ἥλθον νὰ σοῦ ἀναγγεῖλω, χαίρος καὶ προσπάθει, δσον τὸ δυνατὸν μὲ μεγαλυτέραν ψυχραιμίαν, νὰ ὑπομενῆς τὸ μοιραίον. Καὶ συγχρόνως ἔδάκρυσε καὶ ἀφοῦ ἐστράφη πρὸς τὰ δύπισσον, ἔψυγε.

"Ἐπειτα ὁ Σωκράτης ἀφοῦ ἐσήκωσε τὰ βλέμματά του πρὸς αὐτὸν εἰπε^ε καὶ σὺ χαίρε καὶ ἡμεῖς θὰ πράξωμεν αὐτά.

Καὶ συγχρόνως εἰπε πρὸς ἡμᾶς^ς πόσον εὐγενικὸς είναι ὁ ἄνθρωπος^ς καὶ καθ'^ς δλον τὸν χρόνον μὲ ἐπεσκέπτετο καὶ συνεῖχει ἔνιστε καὶ ἡτο ἄριστος ἄνθρωπος^ς καὶ τῷρα μὲ πόσην εὐγένειαν μὲ κλάσιε.

"Αλλὰ ἐμπρὸς λοιπόν, Κρίτων, ἀς ὑπακούσωμεν εἰς αὐτὸν καὶ ἀς φέου κάποιος τὸ φάρμακον, ἔαν ἔχει τριψθῇ^η ἄλλως, ἀς τὸ τρίψη ὁ ἄνθρωπος^ς.

Καὶ ὁ Κρίτων εἰπε^ε νομίζω δύως ἐγώ τοιδάλιστον, Σωκράτη, διὶ ὁ ἥλιος είναι ἀκόμη ἐπάνω εἰς τὰ δρη καὶ δὲν ἔχει δύσει ἀκόμη. Καὶ ἀκόμη ἐγώ γνωρίζω, διὶ καὶ ἄλλοι πίνουν πολὺ ἀργά, ἀφ' δτου δεθῆ εἰς αὐτοὺς ἡ διαταγή, ἀφοῦ μάλιστα φάγουν καλά καὶ πίουν... Λοιπόν μὴ βιάζεσαι καπόλου^ν διότι ὑπάρχει ἀκόμη καιρός.

Καὶ ὁ Σωκράτης εἰπεν^ε εὐλόγως βέβαια. Κρίτων, καὶ ἔκεινοι τοὺς δροίους σὺ λέγεις, κάμνουν αὐτά^α διότι νομίζουν, διὶ κερδίζουν πράττοντες αὐτά, καὶ ἐγώ βέβαια εὐλόγως δὲν θὰ κάμω αὐτά^α διότι νομίζω, διὶ τίποτε ἄλλο βέβαια δὲν κερδίζω, ἐάν πιστὸν ὀλίγον ἀργότερον, παροὰ διὶ δὲν γίνωνται γέλαστος εἰς τὸν δαυτὸν μου, διότι πολὺ ἐπιθυμῶ τὴν ζωὴν καὶ λυποῦμα^ν δι' αὐτήν, ἐνῷ δὲν ὑπάρχει πλέον τίποτε ἄπ^α αὐτήν.

^εΕμπρὸς λοιπόν, εἰπεν, ὑπάκουσε καὶ μὴ κάμνης διαφορετικά.

Νόημα. "Ο Σωκράτης ἀφοῦ ἐλούσθη καὶ ἔδωσε τὰς τελευταίας παραγγελίας εἰς τὰ τέκνα του καὶ τὴν σύζηγόν του ἐπανέρχεται πρὸς τὸν φίλους του, ἐνῷ ὁ ὑπηρέτης τῶν ἔνδεκα τὸν εἰδοποιεῖ, διὶ ἥλθεν ἡ ὥρα καὶ συγχρόνως ἔκφράζει πρὸς αὐτὸν τὴν λύπην του καὶ τὴν συμπαθείαν του. "Ο Σωκράτης τὸν ἐπαινεῖ καὶ τὸν ἀποχαιρετᾷ, δημιλει δὲ πρὸς τὸν παρευρισκομένους διὰ τὴν εὐγένειαν καὶ τὴν καλωσύνην τοῦ ἀνθρώπου. "Ο Κρίτων ζητεῖ νὰ ἀναβάλῃ ὀλίγον τὴν ἐκτέλεσιν τῆς διαταγῆς, διότι ἀκόμη δὲν ἔδυσεν ὁ ἥλιος τελείως, πράγμα τὸ δρόπιον πολλοὶ μελλοθάνατοι κάμνουν τρώγοντες καὶ πίνοντες, ἄλλ^α ὁ Σωκράτης θεωρεῖ τοῦτο γελεῖον, διότι θὰ θεωρηθῇ διὶ διὲ ἐπιθυμεῖ τὴν ζωὴν καὶ λυτάται τῷρα δι' αὐτήν. Τέλος λέγει εἰς τὸν Κρίτωνα νὰ προσκομίσουν τὸ φάρμακον.

Περίληψις. "Ο Σωκράτης λουσθεὶς ἀποχαιρετᾷ τὸν οἰκείους τευ καὶ ἐπανέρχεται πλησίον τῶν μαθηῶν του, εἰδοποιηθεὶς δὲ ὑπὲ τοῦ ὑπηρέτου, διὶ ἐπλησίασεν ἡ ὥρα, ζητεῖ νὰ προσκομισθῇ τὸ φάρμακον ἀνευ ἀναβολῆς.

Ἐπιγραφή. Προετοιμασία τοῦ Σωκράτους.

ΚΕΦ. 66. Καὶ ὁ Κρίτων ἀφοῦ ἤκουσεν, ἔκαμψ νεῦμα εἰς τὸν πλησίον Ιστάμενον ὑπηρέτην. Καὶ ὁ ὑπηρέτης ἔξελθὼν καὶ ὅρκετὴν ὅραν παραμεινάς ἐπανῆλθεν ὅδηγῶν τὸν μέλλοντα νὰ δώσῃ τὸ φάρμακον, ὃ δόποιος ἐφερε τριμένον μέσα εἰς ποτήριον. "Οταν δὲ εἰδεν δὲ Σωκράτης τὸν ἀνθρώπον εἶτε πολὺ ὕδραῖα, φίλτατε, τι πρέπει νὰ κάμνω, διότι σὺ γνωρίζεις καλά ἄπο αὐτά;

— Τίποτες ἄλλοι, εἶπε, παρὰ ἀφοῦ τὸ πίγε, νὰ περιπατῆς γύρω εἰς τὸ δωμάτιον, ἥως δου αἰσθανθῆς βάρος εἰς τὰ σκέλη, ἔπειτα νὰ κατακλιθῆς· καὶ ἔτσι μόνον του θὰ ἐνεργήσῃ. Καὶ συγχρόνως προσέφερε τὸ ποτῆρι τοῦ Σωκράτη.

— Καὶ αὐτὸς ἀφοῦ ἔλαβε μὲ τελείαν γαλήνην, Ἐχεκράτη, χωρὶς καθόλου νὰ φοβηθῇ καὶ χωρὶς νὰ χαλάσῃ τίποτες οὔτε ἀπὸ τὸ χρῶμα του οὕρωπον ἀτάραχα, διπος ἀκριβῶς συνήθιζεν, μὲ βλέμμα τὸ πρόσωπον τὸν ἀνταύρου παρατηρήσας τὸν ἀνθρώπων εἰπεν· τὶ λέγεις περὶ οὗτοῦ ἄδω τοῦ ποτοῦ ὡς πρόσωπον σπουδὴν πρὸς τιμὴν κάποιου θεοῦ; Ἐπιτρέπεται ἡ δχι;

— Καταλαβαίνω, εἶπεν αὐτός· ἄλλο τούλαχιστον διως, ὡς νομίζω, ἐπιτρέπεται νὰ εὐχηθῇ κανεὶς εἰς τοὺς θεοὺς καὶ ἐπιβάλλεται, διὰ νὰ ἀποβῇ εὐθυγχῆς ἡ μετοίκοις ἀπὸ ἄδω πρόσωπον τὰ ἔκει· αὐτήν λοιπὸν τὴν εὐχὴν καὶ ἔγῳ κάμνω καὶ εἰθε ἔτσι νὰ γίνη. Καὶ συγχρόνως, ἀφοῦ εἶπεν αὐτά, ἀφοῦ ἔφερε τὸ ποτῆρι τοῦ Σωκράτης τὰ σκέλη καὶ τὸ ἔκρατήσεν ἀκίνητον μὲ κεγάλην εὐκολία καὶ ἀταραχὴν ἐπο μέχρι τέλους.

Καὶ οἱ περισσότεροι ἀπὸ ἡμᾶς ἔως τότε μὲν μόλις κατώρθωνταν νὰ συγκρατοῦνται ἀπὸ τοῦ νὰ δακρύσουν, διατὸν διωρίουν νὰ πίνῃ (αὐτὸς) καὶ νὰ ἔχῃ πίει, δὲν (ἡμπροσούσαμε) πλέον (νὰ συγκρατήσωμεν τὰ δάκρυα), ἄλλα καὶ τὰ ίδια μου δάκρυα βέβαια παροῦντα, διηγησάμεν τὸ πρόσωπόν μου, ἔκλαιεν τὸν κρουνήδον ἔχυνοντο, ὡστε ἀφοῦ ἔκάλυψα τὸ πρόσωπόν μου, ἔκλαιεν τὸν ἔαυτόν μου διότι δὲν (ἔκλαιον) βέβαια ἔκεινον, ἄλλα τὴν τύχην μου, ἔφ' δοσον θὰ ἔχανα τοιούτον ἀγαπητόν ἄνδρα.

“Ο δὲ Κρίτων πρὶν ἀπὸ ἐμὲ ἀκόμη, ἐπειδὴ δὲν ἡμποροῦσε νὰ συγκρατῇ τὰ δάκρυα, ἐσηκώθη.

“Ο Ἀπολλόδωρος δὲ καὶ ἀπὸ πρὶν καθόλου δὲν ἔπαιε νὰ δακρύῃ, καὶ μάλιστα τότε ἔξεσπασεν εἰς θρήνους καὶ κλαίων καὶ ἀγανακτῶν κατεσυνεκίνησεν δύλους τοὺς παρόντας, ἐκτὸς βέβαια τοῦ Σωκράτους.

“Ἐκεῖνος δὲ εἶπε· τὶ εἶναι αὐτὰ ποὺ κάνετε, περίεργοι ἀνθρώποι· Ἐγὼ δύμας δι' αὐτὸν πρὸ παντὸς ἀπεμάκρυνα τὰς γυναικας, ἵνα μὴ κάμουν τοιαυτας ἀνοησίας, καθ' δοσον μάλιστα ἔχω ἀκούσει, διότι πρέπει τις νὰ ἀποθνῆσκῃ ἐν μέσῳ λειχας σιωπῆς. Ήσυχάζετε λοιπὸν καὶ ἔχετε θάρρος.

Τότε ἡμεῖς, ἀφοῦ ἤκουσαμεν αὐτά, ἐδοκιμάσαμεν ἐντροπὴν καὶ συνεπατήσαμεν τὰ δάκρυά μας. Ἐκεῖνος δὲ ἀφοῦ ἐπεριπάτησε γύρω εἰς τὸ δωμάτιον· καὶ ἀφοῦ εἶπεν, διτὶ ὅσθιαντο βαρέα τὰ σκέλη του, κατεκλιθῆ ὕπτιος, διότι ἐπὶ παρήγελλεν ὃ ὄντως ποκ. Καὶ συγχρόνως ἔγγιζων αὐτὸν ἔκεινος, ὃ δόποιος ἔδωσεν τὸ φάρμακον, ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγην ὅραν ἔξηταξε τὰ πόδια καὶ τὰ σκέλη καὶ κατόπιν πιέσας πολὺ τὸν πόδα του ἡρώτησεν, ἃν αἰσθάνεται· ἔκεινος δὲ εἶπεν, διτὶ δὲν αἰσθάνεται.

Καὶ μετὰ τοῦτο (ἐπίσο.) πάλιν τὰς κνήμας· καὶ προχωρῶν ἔτσι πρὸς τὸ ἐπάνω μέρος ἔδεικνυεν εἰς ηγαῖς διτὶ ἡρχοις νὰ ψύχεται καὶ νὰ παγώνῃ.

Καὶ μόνος του αὐτὸς ἔξηταξε διὰ τῆς ἀφῆς καὶ εἶπεν, διτὶ, διταν φθάση (ἡ ψῦξις) εἰς τὴν καρδίαν αὐτου. θὰ ἀποθάνη.

“Ηδη λοιπὸν σχεδὸν είχον παγήσει τὰ γύρω ἀπὸ τὸ ὄποιαστρον μέτον· διότι εἶχε πικεπασθῆ δλόκαληρον· εἶπε (τὰ δέξιας) τελευταῖα· Κρίτων, διφεύλομεν εἰς τὸν Ἀσκληπιὸν τὴν ύσιαν ἐνδές πετεινοῦ· ἐκπληρώσας τε λοιπὸν τὸ χρέος καὶ μὴ ἀμελήσετε.

— Μάλιστα αὐτὸς θὰ γίνη, εἰπεν ὁ Κρίτων· κοίταξε λοιπόν, μήπως ἔχεις νὰ παραγγείλῃς καὶ τίποτε ἄλλο.

Εἰς αὐτὴν τὴν ἐρώτησιν αὐτοῦ, αὐτὸς δὲν ἀπήντησε, ἀλλὰ ἐπειτα ἀπὸ δλίγην ὅραν ἔκινήθη καὶ ὃ ἀνθρωπος τὸν ἔξεσκέπασε· διαν δὲ εἶδεν ὁ Κρίτων, ἔκλεισε συγχρόνως τὸ στόμα καὶ τὰ μάτια.

Νόημα. Ὁ ἀνθρωπος δίδει τὸ φάρμακον εἰς τὸν Σωκράτη, ὁ δποιος ἀτάραχος λαβὼν θέλει νὰ κάμη ἕξ αὐτοῦ σπονδῆν πρὸς τὸν θεόν, ἀλλὰ ὁ ἔντεταλμένος δὲν τοῦ τὸ ἐπιτρέπει. Ὁ Σωκράτης εὑχεται εἰς τοὺς θεοὺς νὰ κάμουν εὐτυχῆ τὴν μετοίκησιν του καὶ πίνει τὸ φάρμακον, ἐνῷ δλοι οἱ παρόντες δὲν ἡδύναντο νὰ συγκρατήσουν τὰ δάκρυα. Ὁ Σωκράτης βλέπων αὐτὰ ἐνθαρρύνει τοὺς μαθητάς του καὶ κατακλίνεται ὑπτιος, ἐνῷ συγχρόνως ψύχεται, καὶ παραγγέλλει εἰς τὸν Κρίτωνα νὰ θυσιάσῃ πετεινὸν ὡς δψειλὴν πρὸς τὸν Ἀσκληπιόν. Ὁ Κρίτων τὸν διαβεβαιώνει καὶ τέλος ἔκπνει, ἀφοῦ ὁ Κρίτων οἰκείει τὸ στόμα αὐτοῦ καὶ τοὺς δρθαλμούς.

Περίληψις. Ὁ Σωκράτης πίνει ηρεμα τὸ κάνειον, κατακλίνεται ὑπτιος καὶ παραγγέλλει θυσίαν εἰς τὸν Ἀσκληπιόν. Τέλος ἔξπνευσεν.

***Επιγραφή.** Αἱ τελευταῖαι πρὸς τοῦ θανάτου στιγμαὶ τοῦ Σωκράτους.

ΚΕΦ. 67. — Αὐτὸς ἀκριβῶς, Ἐγεκράτη, ὑπῆρξε τὸ τέλος τοῦ φίλου μας, ἀνδρὸς ἀρίστου, σοφωτάτου καὶ δικαιοτάτου ἀπὸ δλους τοὺς συγχρόνους, τοὺς δποίους ἐγνωρίσαμεν καὶ ἀπὸ δλους ἐν γένει τοὺς ἀνθρωπους, δπως ἡμεῖς ἡμιοροῦμεν νὰ λέγωμεν.

Νόημα. Τελειώνων τὴν διήγησίν του ὁ Φαιδων λέγει, διει αὐτὸς ἡτο τὸ τέλος τοῦ Σωκράτους, δστις μεταξὺ τῶν συγχρόνων του, δπως ἡμεῖς οἱ μαθηταὶ του γνωρίζομεν, ύπῆρξε ὁ καλλίτερος, ὁ δικαιότερος καὶ σοφώτερος.

Περίληψις. Χαρακτηρισμὸς τοῦ Σωκράτους ύπὸ τοῦ Φαιδωνος.

***Επιγραφή.** Ἐγκώμιον Σωκράτους.

**ΕΚΔΟΣΕΙΣ - ΕΚΤΥΠΩΣΕΙΣ - OFFSET
ΝΙΚΟΛΑΟΥ & ΣΟΦΟΚΛΗ Ι. ΡΩΣΣΗ - ΕΥΘΥΜΙΟΥ Δ. ΧΡΙΣΤΟΠΟΥΔΟΥ
Κατάστημα: Όδος Φιλοθέης και Ν. Νικοδήμου Τηλ. 36.584
Τυπογραφείον: Όδος Εύαγγελιστρίας 96 - Καλλιθέα - Τηλ. 96.522**

ΝΕΩΤΑΤΑΙ ΣΧΟΛΙΚΑΙ ΒΟΗΘΗΤΙΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ: Ι. Θ. ΡΩΣΣΗ Γυμνασιάρχου

1)	Σχολική Μετάφρ.: 'Αναγνωστικόν τῆς Ἀρχαίας Ἑλληνικῆς Γλώσσης (ΖΟΥΚΗ - ΟΕΣΒ)	Διά την Γ' Οκταταξίου
2)	» » Σενοφῶντος Κύρου Ἀνάβασις	» ? Δ'
3)	» » Σενοφῶντος Ἐλληνικά ΙΙΙ-ΙV	» » Δ'
4)	» » Ἀρριανοῦ Ἀλεξ. Ἀνάβασις	» » Ε'
5)	» » Λατινικοῦ Ἀναγνωσματάριον	» » Ε'
6)	» » Δυσίου Λόγοι (ὑπέρ 'Ἀδυνάτου)	» » Ε'
7)	» » Ἰσοκρατος πρὸς Δημόνικον	» » Ε'
8)	» » Δημοσθένους α' Ὁλυνθιακὸς	» » Τ'
9)	» » Δημοσθένους α' Φιλιππικός	» » Τ'
10)	» » Θουκυδίδου Συγγραφῆς	» » Τ'
11)	» » Κορηντίου Νέπωτος Βίοι	» » Τ'
12)	» » Ομήρου Ὁδύσσεια Α'	» » Τ'
13)	» » Ομήρου Ἰλιάς Α'	» » Ζ'
14)	» » De bello civili	» » Τ'
15)	» » Πλάτων Κρίτων	» » Ζ'
16)	» » Δημητρίου Θουκυδ. (Πλαταιέων-Θηβαίων)	Ζ'
17)	» » Γ' Κατὰ Κατιλίνας Λόγος	» » Ζ'
18)	» » Εὐφρίδου Ἰτιγένεια ἐν Ταύροις	» » Ζ'
19)	» » Οβρίδου Μεταμορφώσεων	» » Ζ'
20)	» » Ἀντιγόνης Σοφοκλέους	» » Η'
21)	» » De officiis Κικέρωνος	» » Η'
22)	» » Ἐπιτάφιος Περιτκέους	» » Η'

I. Θ. ΡΩΣΣΗ ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΥ Δ. Φ.

ΛΕΞΙΚΟΝ ΑΝΩΜΑΛΩΝ ΡΗΜΑΤΩΝ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΠΟΥΛΟΥ

Καθηγητοῦ Φιλολογίας

- **ΥΠΟΔΕΙΓΜΑΤΑ ΕΚΘΕΣΕΩΝ:** Διά τοὺς μαθητὰς τῶν Γ' καὶ Δ' τάξεων Οκταταξίων.
 - **ΥΠΟΔΕΙΓΜΑΤΑ ΕΚΘΕΣΕΩΝ:** Διά τοὺς μαθητὰς τῶν Ε' καὶ Τ' τάξεων Οκταταξίων.
 - **ΓΝΩΜΙΚΑ — ΡΗΤΑ — ΠΑΡΟΙΜΙΑΙ — 100** Υποδείγματα διά τοὺς μαθητὰς Γυμνασίων, Ἐμπορικῶν καὶ Ἀνωτ., Σχο.
- Τὰ ὑποδείγματα ἔκθεσεων περιέχουν: Θεωρίαν ἐπὶ τῶν Ἐκθέσεων—
Υποδείγματα — Σχεδιαγράμματα—Ορθογραφικοὺς κανόνας—Θέματα.

ΧΑΡ. ΝΙΝΤΑ Γυμνασιάρχου — ΑΔ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ Καθηγητοῦ
Γ. ΠΑΠΑΝΔΡΕΟΠΟΥΛΟΥ Καθηγητοῦ—ΕΙΡ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ Καθηγητοίας
Κ. ΚΑΜΑΡΙΝΟΥ Καθηγητοῦ—ΚΑΛΛ. ΣΦΑΕΛΛΟΥ Δημοσιογράφου

333

ΝΕΑ ΥΠΟΔΕΙΓΜΑΤΑ ΚΑΙ ΣΧΕΔΙΑΓΡΑΜΜΑΤΑ ΕΚΘΕΣΕΩΝ

Μετὰ 1200 θεμάτων

Πρότυπος ἔκδοσις συνδυασμοῦ Σχεδιαγραμμάτων καὶ Ἐκθέσεων
διά τοὺς τελευτοῖς μαθητὰς τῶν Γυμνασίων
καὶ τοὺς ὑποψήφιους Σπουδαστάς Ἀνωτάτων Σχολῶν Πανεπιστημίου.

Σταματίου Παπασταματίου, Καθηγητοῦ Φιλολογίας

ΟΡΘΟΓΡΑΦΙΚΗ ΦΙΛΟΤΥΠΗ ΗΜΕΡΑ ΝΟΤΙΟΥ ΕΠΑΝΔΕΣΜΑΚΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗΣ